

தோல்காப்பியம்
சோல்லதிகாரம்
இளம்புரனம்

THE MAHARADHYA
S. S. SATHANAYAR LIBRARY
MADRAS

காவேரிபாக்கம்
நமச்சிவாய முதலியார்
பதித்தது

1927

சென்னை

காக்ஸ்டன்
மிரேஸ்

ஸி. குமாரசாமி நாயுடு
ஸன்ஸ்

மூன்று
ரூபாய்

PRINTED AT
THE 'CANTON PRESS,'
MADRAS.

பொருள் அடக்கம்

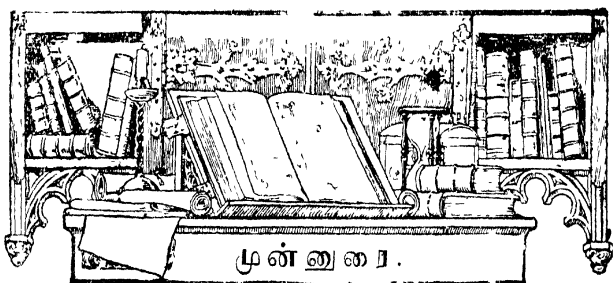
சோல்லதிகாரம்

முன்னுரை - - - - -	I
இளம்பூரண அடிகள் உரைத்திறம் - - -	3
சேனாவரையர், உரையாசிரியரை மேற் - கொண்டும் மறுத்தும் கூறுமிடங்கள் -	I
நச்சினூர்க்கினியர், உரையாசிரியரை மேற் - கொண்டும் மறுத்துங் கூறுமிடங்கள் -	22
சூத்திர முதற் குறிப்பு - - - - -	i

சோல்லதிகாரம்:

1. கிளவியாக்கம் - . - - - -	I
2. வேற்றுமையியல் - - - - -	48
3. வேற்றுமை மயங்கியல் - - - - -	68
4. வினியமப்பு - - - - -	89
5. பெயரியல் - - - - -	104
6. வினையியல் - - - - -	124
7. இடையியல் - - - - -	156
8. உரியியல் - - - - -	178
9. எச்சவியல் - - - - -	209

சூத்திரம் நுதலிய பொருள் - - - - -	I
உரையிற்காணும் அரும்பொருள் - - -	15
வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர் -	21
வரலாற்றுச் செய்யுள் மேற்கோள் - - -	40
பிழை திருத்தம் - - - - -	3

தொல்காப்பியம் என்னும நூல். எழுத்து சொல் பொருள் ஆகிய முப்பெரும் பகுதியினை யுடையது இதனை, எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரம் பொருளதிகாரம் எனப் பிற்பட வழங்கலாயினர். இறையனார் களவியல் உரையுள், 'இதனைப் பொருட்பாலிற் கண்டு கொள்க' எனக் காணப்படுதலின், மேற்கூறிய பகுதிகள் எழுத்துப்பால், சொற்பால், பொருட்பால் என வழங்கி யிருந்ததுங் கூடுமென ஊகித்தற்கு இடமுண்டு

தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் உரை கண்டார் இருவர் ஆசிரியர், அவருள் முதன் முறையில் உரைகண்டவா இளம்பூரண அடிகள். இறுதிபிற் கண்டவர் நச்சினாகக்கினியா. பேராசிரியர் எனபார் ஒருவரும் இவ்வாறே நூல் முழுமைக்கும் உரை கண்டனர் என்ப அவற்றுள் மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல் ஆகிய இந் நான்கிற்கும் உரை கிடைத்திருக்கின்றது.

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்திற்குப் பல்லோர் பல திறப்பட உரை வகுத்துள்ளார், அவருள்ளும் முதற்கண் உரை கண்டவர் இளம்பூரணரே யாவா; பின்னா, கலலாடனார், சேனாவரையர், நச்சினர்க்கினியர், நெய்வச்சிலையார் எனபவர்களும் உரை வகுத்தனர், இவற்றுக்கெல்லாம் முதன்மையாக நிற்பது இளம்பூரணா எழுதிய உரையேயாம்.

எழுத்ததிகாரத்திற்கும் இரண்டு உரைகள் உண்டு ; ஒன்று இலம்பூரணரும் மற்றொன்று நச்சினுர்க்கினியரும் எழுதியவை.

இச் சொல்லதிகாரம் நலம்பெற முடிவுபெறக் காரணமாயிருந்தவர் , என்னுடன் தமிழ் பயின்றவராகிய அறிஞர் சே. சிவஞானம் பிள்ளை யவர்கள் ; இவர் நல்ல ஏடு ஒன்றைத் தேடித் தந்து, என்னை அடிக்கடி ஊக்கிவந்தனர்.

இந்நூலை யான் அச்சிட முயன்ற காலத்து என்னுடனிருந்து சுவடிகளை ஒப்பிட்டுத் தூய்மைசெய்யத் தொடங்கினவர் செந்தமிழறிஞர் தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் ; இந்நூல் 64 - பக்கங்கள் முடியுமுன்னரே அவர் காலஞ்சென்றனர் ; அதன் பொருட்டு யான் பெரிதும் கவல்கின்றேன்.

பின்னர் இந்நூல் வெளிவர என்னைப் பெரிதும் ஊக்கிவந்தவர் செந்தமிழறிஞர் எஸ். அநவரதவிநாயகம் பிள்ளை யவர்கள், அதன் பொருட்டு அன்னுர்க்கு நன்றி கூறுகின்றேன்.

மற்றும், இந்நூல் அச்சிடத் தொடங்கியதுமுதல் முடிவுகாறும் என்னுடனிருந்து, ஏடுகளை ஒப்புநோக்குதல் முதலிய செயல்களைச் சோரவுபடாது செய்து வந்தவராகிய செல்வசுரஞ்சீனி, மு. எத்திராஜுலு நாயுடு அவர்கள் திறம நன்கு பாராட்டற்பாலாராம்

ஏதும் அறியாத இச சிற்றேனை இந் நன்முயற்சிககண் புகுத்தித் தோன்றாத துணையாக விருந்த அருள்புரியும் தணிகைப் பெருமானை என் மன மொழி மெய்களால வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

‘கடலகம்’ }
மயிலை, சென்னை.

கா. நமச்சிவாயன்.

(1927)

இளம்பூரண அடிகள் உரைத்திறம்

இவ் வுரையாசிரியராகிய இளம்பூரணரை இளம்பூரண அடிகள் என்றும் கூறுவது வழக்கு இவா டொல்காப்பியத்திற்கு முதற்கண் உரைகண்டவர் என்பதுபற்றிச் சேனாவரையர் முதலியோரும் இவரை உரையாசிரியர் என்றே சிறப்பித்துக் கூறுவர். இவரைப்பற்றிய செய்தி வேறு யாதும் புலப்படவில்லை.

இளம்பூரணர் நாலுக்கு உரை வகுக்குங்கால், முதலில் சூத்திரம் துதலியதைத் தொகுத்துச் சுட்டி, பின்னர், சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் பிரித்துக்காட்டி, என்பது என்று தொடங்கி, உரைவகுத்து, ஈற்றில் என்றவாறு என முடிபபது பெருவழக்கு, சிறுபான்மை வேறு வகையாகவும் உரைப்பர். சில சூத்திரங்கள் துதலியது இன்னதெனக் கூறுதுஞ் செல்லுவர். சில சூத்திரங்களுக்குப் பொழிப்புரையுங் கூறுவர்.

சிற்சில இடங்களில் சூத்திரங்களுக்கு முடிபு காட்டி, இலக்கணங் கூறுவர்; இன்றியமையாத சில சொற்களுக்குத் தனிப்பட உரையும் விரிப்பா.

சில இடங்களில் கருத்துரை கூறிச்செல்வர்; சில சூத்திரங்களின் பகுதியைப் பிரித்துக்காட்டி வரலாற்று முறையால் விளக்குவர்; சில இடங்களில் மிகப் பெருக்கமாகவும் உரை விரிப்பர்.

சில சூத்திரங்களுக்கு வரலாறு காட்டி உரை விரிப்பர்; சில சூத்திரங்களுக்கு முடிவிடங்களைத் தொகுத்துக்கூறி, மற்றப் பகுதிகட்கு வரலாற்றின் மூலமாக உரை விளக்குவர்.

சில இடங்களில் சில சூத்திரங்களை உடன்கூட்டி, 'உரையியைபு நோக்கி இவ்வாறு கூறப்பட்டது' என்பர்.

சில சூத்திரங்களில் மொழிகளை மாற்றியமைத்து முடிவிடங் கூறுமாற்றால் மற்றொருவர் கருத்தையுங் காட்டுவர்,

சில சூத்திரங்களின் ஒரு பகுதிக்குப் பொழிப்புக்கூறி, மற்றையவற்றிற்கு சொல்லாற்றல் தோன்றப் பொருள்விரிப்பர். சில சூத்திரங்களுக்கு வரலாறு காட்டி அதனையே உரையாகச் செய்வர்.

இனி, 'கல்வியினாகிய காரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க' (சூத் - 31) எனவும், 'அது பாடமறிந்து திருத்திக்கொள்க' (சூத் - 35) எனவும், 'வழக்குப் பெற்றுழிக் கொள்க' (சூத் - 44) எனவும், 'முதல் சீனையாவது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க' (சூத் - 70) எனவும், 'வழக்குப் பெற்றவழிக் கண்டுகொள்க' (சூத் - 83) எனவும், 'ஓகார ஈறும் ஏகார ஈறுமாய் வருவன விரவுப் பெயர் உளவேற் கண்டுகொள்க' (சூத் - 101) எனவும், 'இன்றிவர் என்பது இத்துணைவர் என்னும் பொருட்டுப் போலும்' (சூத் - 110) எனவும், 'செய்ம்மன என்பது இப்போது வழக்கரிது' (சூத் - 138) எனவும், 'உண்ணு வந்தான் என்பது இப்பொழுது வழக்கினுள் உண்ணுவந்தான் என நடக்கும்' (சூத் - 143) எனவும், 'இனிப் பலவினத்து எச்சம் அடுக்கி வருமாறு வழக்கினகத்துக் கண்டுகொள்க' (சூத் - 145) எனவும், 'அன்னவழக்கு உள்வழி' (சூத் - 155) எனவும். 'அதற்கு மெய்யுள் வல்லோர்வாய்க் கேட்டுணாக' (சூத் - 223) எனவும், 'இதுவும் மெய்யுரை போலும் என்பது' (சூத் - 250) எனவும், அழான், புழான் என்பன அக்காலத்து அவை உண்மையான ஆசிரியன் ஒதி முடிபு காட்டப்பட்டன' (சூத் - 257) எனவும் இவ்வுரையாசிரியரே கூறுவதனால், இவர் காலத்திலேயே ஐயப்பாட்டிற்கு இடமான செய்திகள் பல இருந்திருத்தல் வேண்டுமெனத் தோன்றுகின்றது.

அன்றியும் ஒருவன் (4, 20, 29), ஒரு திறத்தார் (4, 41, 45, 259), ஒருவன் சொல்லுவது (6, 17), ஒருசார் ஆசிரியர் (17, 33, 43), என்பாரும் உளா (24, 26), ஒரு கருத்து (51, 53, 252), இருதிறத்தார் ஆசிரியர் (92), ஒரு சாரார் (222, 259, 261), இப்பகுதியர் ஆசிரியர் (236), எனக்கூறுவதை நோக்கின், இவ்வுரையாசிரியருக்கு முன்பே தொல்காப்பியத்திற்குப் பல்லோர் உரை வழங்கிவந்ததென்பது நன்கு விளங்கும்.

தொல்காப்பியம்

சொல்லதிகாரம்

முதலாவது

கிளவியாக்கம்

1. உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே
அஃறிணை யென்மனார் வரல பிறவே
ஆயிரு திணையி னிசைக்குமன் சொல்லே.

என்பது சூத்திரம்

இவ் வதிநாறம் சொல்லிலகநமை உணரத்தினமை
காரணத்தாற் சொல்லதிகாரம் என்னும பொயர்த்து சொல்
என்பது எழுத்தெதொடு புணர்த்து பொருள் அறிவுறுக்கும்
ஒரை அதிகாரம் என்பது முறைமை

மற்று, அஃ சொல் எனைத்து வகையான் உணர்த்-
தினனெனெனின், எட்டு வகையப்பட்ட இலக்கணத்தான்
உணரத்தினன் என்க. அவையாவன இரண்டு திணை
வகுத்து, அஃ திணைக்கண் ஐந்து பால் வகுத்து, எழுவகை
வழு வகுத்து, எட்டு வேற்றுமை வகுத்து, அறுவகை
ஒட்டு வகுத்து, மூன்று இடம் வகுத்து, மூன்று காலம்
வகுத்து, இரண்டு இடத்தான் ஆராய்தல்.

இரண்டு திண்ணைகள் — உயர்திண்ணையும், அழிந்தி-
ண்ணையும்.

ஐந்தா பாலகான் — ஐந்தான், அந்தி, பால்,
ஒன்று, பல் என்பன.

வழுவினை வழுவினை — திண்ணை, பால்வழு,
இடவழு, நாலைழு, பொழுது, வினாவழு, மலாவழு
என்பன.

எட்டு நேற்றுவாய்ப்பான — பெயர், ஐ, ஒன், கு,
இன், அது, நன், விளி என்பன.

அறுவகை ஸட்டானை — நேற்றுவகைநேற்றை,
உவமைத்தேற்றை, வினாவின்மேற்றை, பண்பின்மேற்றை,
உம்மைத்தேற்றை, அன்மொழித்தேற்றை என்பன.

ஏன்று இடபானை — தன்மை, முன்னிலை, படைக்-
கை என்பன.

ஏன்று நாலைவனை — நேற்றைநாலை, நேற்றைநாலை,
எதிர்நாலை என்பன.

இரண்டு இடபானை — நமக்கிடா, தொழுகிடம்
என்பன.

இனி, இவ் வந்திரங்கு முதற்கணுத்தி என்ன
பெயர்த்தேகாவெனின், சிவனின் பொருள்கே ஸாமாறு
உணர்த்தினவையின் கிளவியாக்கம் என்னும பொய்யுது
என்னை? ஒவ்வன்றோலாபாறிது, அந்திமேலாபாறிது,
பலாமேலாபாறிது, ஒவ்வன்றோலாபாறிது, பலவற்றின்-
மேலாபாறிது, நடுவாபாறிது, வழுவினையிப்பாபாறிது
எனப் பொருள்குணமேல் ஆய்ந்து உணர்த்தினவையின்
இடபெயர்த்துபாறிது.

இவ்வோத்தின் தலைகட் கிடந்த முதலிலும் என்-
துதலிற்றேவெனின், செல்லும பொருளும வறையறுத்து
உணர்த்துதல் துதலிற்று.

* என்பன எனும், ௧ என இவை எழுது பிடிதேகம்.

உரை. உயர்திணை யொன்மனா பாகம் சுட்டு என்-
பது — உயர்திணை யொன்று சொல்லுமா ஆகிரியா மக-
கொன்று சுட்டப்பட்டும் பொருளை யென்றவாறு, அஃறிணை
யொன்மனா அவ்வாறு பிற என்பது — அஃறிணை யொன்று
சொல்லுமா ஆகிரியா மககல்லலிதகாரிதகாரினை யென்ற
வாறு, ஆகிரி திணையின் இயைபுதாமம் சொல்லே என
பது — அந்நிததிணை யொன்று இயைபுதாமம் சொல் என்ற
வாறு

எவனோ, உயர்திணைய சொல்லுமா, உயர்திணைய
பொருளும், அஃறிணை சொல்லுமா, அஃறிணைய பொரு-
ளும் என்ற சொல்லுமா பொருளும் அடங்குவ

உலகத்தின் பாகம் என்ற பொருளை உயர்திணை
யெனறுது கூறுபாடினவாறின் அஃறிணை கூறுபாடு உ-
வாறின், அஃறிணை யொன்மனா அவ்வாறு என்னுது, பிற
என்பதான். அனை, உயர்திணைய உயர்வு பரிசில்லனவுமா என
இதன்கி கூறுதன் என்றது அஃறிணை கூறுபாடு உயர்வு
அறிந்துகொள்க

மற்று, உயர் எனனுஞ் சொன்னவாறு திணை
என்னுஞ் சொல் வந்து இயைபுதாமம் பரிபுடையெனின்,
ஒரு சொன்னுஞ் சொல் வந்துங்கால், தொகைக்கலை
வகையான வந்துகலும், எண்ணுநிலைவகையான் வந்துகலும்,
பாணிலைவகையான் வந்துகலும் என ஏதென்று வகையான
அடங்கும். அஃறிணை, தொகைக்கலை வகையான் வந்துது,
'பாணிகேடு' என்பது எண்ணுநிலைவகையான் வந்துது,
'கலையும் நீரும்' என்பது, பாணிலை வகையான் வந்துது,
'சாத்தன் உண்டான்' என்பது. அஃறிணை இஃது உயர்
திணை யென இறந்தகாலம் தொக்க விதி க்கொகை

இனி, என்மனா என்பது, என்பது 'என்னும் முற்றுசு
சொல்லுக * குறைக்கும்வழிக் குறைத்தல் 'தொல். தொல்.
என்ப. 7) என்பதனுற் பாகம் குறைத்து, விரிக்கும் வழி
விரித்தல் (தொல் சொல் என்ப. 7) என்பதனுல் மன்னும்

* 'குறுக்கும்வழிக் குறுக்கல்' — பாடபேதம்.

ஆரும் என்பன இரண்டி டையோற மெய்து விரித்தான. எனமனா ஆசிரியர் என்று முடியுமாறது முறைய-
சொல் செய்த பொது என்பனாகலின், இது சொல்லிணைக்-
கித் தொகுத்தாக வரினான் என்பது

இனி, மக்கட் கூட்டே யென்பது, மக்கள் என்று
வரைந்து மட்டுத்தற்கு மாய்நாக்கிய தனவா பென்னுமா
ஒருவன் இனி, மக்கள் எனினுஞ் சாதி எனினும் அவ-
ரையே சொல்லிவா தெனா ழறு திறத்தாக. ம டென்-
பது கூறுகது அந் தற்குறைய நிலையாறது ம டென்-
றுவாடும மக்கள் என்பது, இனி மட்டே யொழி
ஏகாரம் ஈற்றவை யென்பது

அஃறிணை யென்பது அவ் திணை யென்பவாறு அவ-
லதாம அதுவே, திணையும அதுவே மேற் சொல்லவாய்
உயாதிணை யல்லாத திணை அஃறிணை யெனக் கொள்க
சுண்டிம் என்பது என்பதற்கு மேற் சொல்லியவாறே
சொல்லுக

இனி, அவர் எனினுஞ் சொல்லின் முன்னர் அல்ல
என்னுஞ் சொல் வந்து இயைந்தவா மியாதோவெனின்,
அவரின் ல் என்பான் அவரால் என்றன், ஐந்தாமலேற-
றுவாய் பொருளென்பது இனி, அவர் பிற என்பது,
அவ்வாய் பிறவும் என மாயைத்தொகை யென்றும
ஒன்று

இனி, அவ் உயாதிணை யல்லவ வெல்லாம் அவ்
உயாதிணையோல் முரிந்தத அவ்ல தத்தா வகையான
வேறுபட்டன உயிருடையாவும் உயிர் ல்லவாய் என்பது
ஏகாரம் ஈற்றவை யென்பது

ஆய்நு திணையி னிசைக்கும் என்பது, ஆய்நு திணை-
யையும் என ஐகார வேறுறுவை விரித்துரைக்க இன்
சாரியை. இசைக்கும் என்பது செய்யும என்னும பெய-
ரெச்சம். மன் என்பது இடைச்சொல் ஏகாரம் ஈற்றவை
யேகாரம். (ச)

2. ஆலே வறிசொல் மகலே வறிசொல் பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி அம்முப் பாற்சொல் லுயர்திணை யவ்வே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறேற்றெனின், மேல் திணை கூறு
பெய்தென, திணைபுட் பாலகூறுபெய்தல் முதலிற்று.

உரை ஆலேவினை யறிபுஞ் சொல்லோ, மகலே வினை
யறியுஞ் சொல்லோ, பல்லோய் அறியுஞ் சொல்லொடு
பொய்தென அம் முப்பாலே யறிநகடுபெய் உயர்திணை
புடைபன என்றவாறு.

ஆலே என்றது ஆலாமகனை மகலே என்றது பெண்
மகனை, பல்லோய் என்றது அளவு தெரிந்த பண்ணையாள்.

இனி, அம் பெய்தல் ஏன்று கூறுபாடு, அறியுந்
புடைபதஞ் சொல் ஏன்று கூறுபாடு என்பது இது
நந்திரவுதல் விலக்கமாகுதல். (உ.)

3. ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென் முயிரு பாற்சொ ல்கறிணை யவ்வே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறேற்றெனின், மேல் அறிணை
பொன்றா, அறிணை யறிந்ததாப் பாலகூறு எனது
பெய்ம பாலே விரித வண்பதஞ் முதலிற்று.

உரை ஒன்று, பல என்னும் இயற்பாலேயும் உணர்தல்
ஞ் சொல் அறிணை புடைபன என்றவாறு. (ங.)

4. பெண்மை சுட்டிய பெயர்திணை மருங்கின் ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவியும் தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியும் இவ்வென வறியுமந் தந்தமக் கிலவே உயர்திணை மருங்கிற் பால்பிரிந் திசைக்கும்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறேற்றெனின், ஐயமுத்தல்
துதலிற்று.

உரை : பெண்ணை கட்டிய உயர்திணை மருங்கின் என்பதனை மொழிமாற்றி, உயர்திணை மருங்கின் பெண்மை கட்டிய எனக் கொள்ளுதல் தெய்வன கட்டிய பெயர் நிலைக்கிளவியும் என்பது — தொய்வததை கட்டிய பெயர்ப்பொருளுய் என்றவாறு இனிப் பெயர்நிலைக் கிளவி யென்பதற்கு ஸ்ராவன் சொல்லுவது பெயர் என்பதனை ஆகுபெயராய் பொருளாகக், பொருளுடைய நிலைபெற்று கிளவி யென்னும் இவ்வென அறிவாய், அந்நத தாய்க்கிலே என்பது — தமரை வேறுபாடறிய நற்கும றற்றே முத்தினை யில் என்றவாறு, உயர்திணை மருங்கு மாலுபிரந்து இறைசகும என்பது — உயர்திணை மருங்கின் முப்பாலினையும் மலையாடுக்கு எழுத்தினைத் தமக்கு ஈரக இறைசகும என்றவாறு

வரலாறு பேர வந்தான், பேர வந்தான், பேடிய வந்தான் எனவும், நாகதேவன் வந்தான், சிறுவனன் வந்தான், முயாதது ஏழவரும் வந்தான் எனவும் வருதல்.

‘இவ்வென அறிவாய் அந்நத தாய்க்கிலே’ என்னும் இலேசினால், நாகன் வந்தான், நாகி வந்தாள், நாகி வந்தாள் என்பன கொள்க (ச)

5. னஃகா னெற்றே யாழே வறிசொல்.

இஃ குத்திரை என்னுதலிற்றே ரெனினின், ஆழே அமீதற்கு ஈற்றெழுத்து உணர்த்துதல் குதலிற்று

உரை : னஃகா எனது வெற்று ஆழே வினை யறிவார்க்குக் கருவியா ஏ சொல் என்றவாறு

வரலாறு உண்டின் என்னும் நிறத்தகாலத்தானும், உண்ணின்ருன் என்னும் நிறத்தகாலத்தானும், உண்பான் என்னும் எதிர்காலத்தானும்: கரியன், ரெய்யன் என்னும் வினைக்குறிப்பினும், இங்ஙன் னகா விறுதியாய் படர்க்கை வினைமுற்றுச் சொல்லில் உயர்திணை யாண்பால் உணர்த்தப்படும்.

படிக் கையிட்டா என்பது முன்னர் வினையிலுட்
பொறுதியுள் வினை பொன்பது, 'இருதினை மருங்கின் ஐம்-
பாலறிய' (தொல் தொல் திவனி 10) என்பது ஆத்திரத்-
தாற் பெறுதலும் உன்பான் என்ற விடத்து கான்மெழுத்து
உவனோபபயினும், வகரத்தை ஆதி உவமியுள் தொல்லென்-
றா, அதன்கட டினைகோங்கி ஏகாரம் பிரிநிலை (ரு)

6. ளஃகா நெற்றே மகலே வறிசொல்.

இசு சூத்திரம் என னுதன்றே நெவெனின், மகலே அறிதற்கு
சற்றெழுத்து உணர்த்துதல் நுதன்றிற்று

உரை : ளஃகாநுகிய பொற்று மகலே வினை யறி-
வார்க்குக் கருணியாஞ் சொல் என்றவாறு

வரலாறு உணர்ப்பன், உண்ணுநின்றன், உண்பான்
எனவும்; கரியன், ரெய்யன் எனவும் வரும் வினையாலும்
வினைக்குறிப்பாலும் மகலேவை விவக்கியவா றறிது. (சு)

7. ரஃகா நெற்றும் பகர விறுதியும் மாரைக் கிளவி யுளப்பட முன்றும் நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே.

இசு சூத்திரம் என னுதன்றே நெவெனின், பல்லைரை யறி-
யுஞ் சொற்கு சார்பு எழுத்து உணர்த்துதல் நுதன்றிற்று.

உரை . ரஃகாநும் அதுவே ஒற்றான் அதுவே ;
பகரமும் அதுவே, விறுதியும் அதுவே மாரைக்கிளவி
யுளப்பட முன்றும் என்பது — மாரா என்னுஞ் சொல்
அகப்பபட்ட முன்றும் என்றவாறு : நேரத்தோன்றும்
என்பது — கிரமபத தோன்றும் என்றவாறு ; பலரறி
சொல்லே என்பது — பலரை யறிதற்குக் கருணியாஞ்
சொல் என்றவாறு

'நேரத் தோன்றும் பலரறி சொற்கு' என்பான், உருபு
தொகுத்துச், 'சொல்லே' பென்றான் என்பது ஏகாரம்
சற்றைச் சேகாரம்.

வரலாறு : உண்டா, உண்ணாநின்றா, உண்பார் எனவும்; கரியர், செய்பா எனவும் தகை இறுதியாகி சின்ற படர்க்கை வினைமுற்றுச் சொல்லால் உயர்திணைப் பன்மைப்பால் உணர்த்தப்படும்.

இனி, உண்பா, தின்பா என எதிர்காலத்துப் பகாவிறுதி முற்றுச் சொல்லால் உயர்திணைப் பன்மைப்பால் உணர்த்தப்படும்.

ஆர்த்தா கோண்மார் வந்தார், பூக்குழா லென்னையர்க ணில்லாத தீது என மரபு இறுதியாக சின்ற எதிர்காலத்துப் படர்க்கை வினைமுற்றுச் சொல்லால் உயர்திணைப் பன்மைப்பால் உணர்த்தப்படும். (எ)

8. ஒன்றறி கிளவி தறட ஆர்ந்த குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், அஃறிணை பொருமைப்பாற்றுகரிய எழுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஒன்றினை யறிவினகுற, ரொலத, ற, டக்களை ஆர்ந்த குன்றியலுகரத்து ஈரமுது என்றவாறு.

வரலாறு : உண்பாது, உண்ணாநின்றது, உண்பது எனவும் கரியது, செய்பது எனவும், வினையானும் வினைக்குறிப்பானும் தகரமுதற்கு குற்றுகரத்தான் அஃறிணை பொருமைப்பால் விளங்குமா.

கயிற்று, தாயிற்று எனவும், கேரடின்று, குளம்-சின்னு எனவும் வாயுமற்சாறு.

குண்கிடந், குறுந்தாடந் என வாயுமடகரம். (அ)

9. அஆ வளன வருஉ மிறுதி அப்பான் மூன்றே பலவறி சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், அஃறிணைப் பன்மைப்பாற்கு ஈரமுது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஆ, ஆ, வா என்று சொல்லப்படுகிற இயற்கை-
நையுடைய அக கூற்று முதல் வா என்றால் சொல்லுபவன் என்ற
பதிலுக்குரை என்னவாம்

வரலாறு : ஆகாரம் — உண்ண, உண்ணுகின்றன,
உண்பன எனவும், கரிம, ரொட்டி எனவும் வரும்

ஆகாரம் — உண்ணு, தின்று எனவும் இது முதல்
காலகாலத்தையும் எதிரொலிக்கும் எதிரொலிக்கும் அல்லது
பாஷனினிக்கு எல்லாம்

வகாரம் — உண்பது, தின்பது என எதிரொலித்
தபற்றி வரும்

‘வகுபவ இயற்கை யப்பால் அவை’ என்பது இயற்கை-
நையுடைய அக கூற்று முதல் வா என்றவாம் (க)

10. இருதிணை மருங்கி னைம்பா லறிய ஈற்றுநின் றிசைக்கும் பதினோ ரெழுத்தும் தோற்றந் தாமே வினையொடு வருமே.

இச்சொற்களும் என வந்தவற்றோடுவெனின, மேல பாலுணர்-
தபபட்டவழித்து இணைக்கா என்பதாம், அனை வினைக்க-
னின்னு உணர்வுக்கும என்பது உணர்வு ததலதுகலிற்று.

உரை இருதிணையிடகது ஐகது பாலையும அறிய
இயற்கைக்கண் தின்று உணர்வுதாம் பதினோரெழுத்தும்
வினையொடு வகது பாலையொடும என்றவாம்

‘வினையொடு வருமே’ என்ற பையர்க்கண் திரியவு
விற்கும், திரியவையு பிறகு மாநலான் என்பது. உண்-
டான் என்றக்கால் திரினிலை. வெற்றன் என்பது இரு-
திணை யொருமைப்பாற்கும் ஏறக்குள் என்பது

மற்றுப பதினோரெழுத்தும் என்றது என்னை? னஃ-
காஹெற்றும், வஃகாஹெற்றும், ரஃகாஹெற்றும், குற்று-
கமமும், அவ்வும ஆவும் என அவை ஆஹெழுத்தான் அடங்-
கும பிறவெனின், அடங்கும். அடங்குமே பெனினும்

ஈண்டுப் பதினென்றென்று வேண்டினா அன்னை? பரிவகு
செம்பஞ்சி யடுததாற் ரொம்பலிங்கு எனப்படும், கரும
யஞ்சி யடுததாற் கருமபலிங்கு எனப்படும். அதுபோலச்
சார்ந்து 'வந்தவற்றது வேறுபாடுமற்றி' வேறு பெயர்
கொள்ளப்படாது என்பது (க0)

11. வினையிற் றோன்றும் பாலறி சிளவியும் பெயரிற் றோன்றும் பாலறி சிளவியும் மயங்கல் கூடா தம்மர பினவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், வழக்காததல
துதலிற்று வழக காக்குமிடத்து வழுவற்க என்று காது-
தலும், வழிஇயமைக என்று காத்தலும் என இரண்டு
அவற்றுள் இது வழுவற்க என்று காத்தது

உரை: வினையிற் றோன்றும் பாலறி சிளவியும் என்
பது — வினையிற் பாலறியாபடும பொருளும் என்றவாறு,
ஈண்டுப் பொருளைக் கிளவி பென்றொன வுணாக பெயரிற்
றோன்றும் பாலறி சிளவியும் என்பது - பெயரினாற்பாலறி-
யாபடும பொருளும் என்றவாறு மயங்கல் கூடா என்பது -
அவை விராதல் பொருந்தா என்றவாறு தம் மரபினவே
என்பது - தத்தம் இலக்கணத்தனவேயாகும் என்றவாறு.

அவை தம் மரபினான் வருமாறு உண்டான் அவன்,
உண்டான் அவன், உண்டா அவா, உண்டது அது, உண்-
டன அவை என இவை வினைநின்று பெயரேற்ற தத்தம்
மரபினான் வந்தன இனிப் பெயரை முன் நிழிவினை-
யைப் பின்னே கொண்டு காட்டினும் அமையும

இனி, 'மயங்கல் கூடா' எனவே, மயக்கமும் உண்டு
என்பது சொல்லப்படாதாம்

ஆம் மயக்கம் எழுவதைப்படும்: திணைமயக்கம்,
பான்மயக்கம், இடமயக்கம், காலமயக்கம், மரபுமயக்கம்,
செய்யுமயக்கம், வினாமயக்கம் என. மயக்கம் எனினும்
வழு என்னும் ஒக்கும்

அவை வருமாறு : அவன் வந்தன, அவன் வந்தது அவன் வந்தன, அவன் வந்தது : அவர் வந்தன, அவர் வந்தது இவை உபநினை அஃறிணைமேற் சென்று வழிஇயின

இனி, அஃறிணை உபநினைமேற் சென்று வழிஇயின வருமாறு அது வந்தான், அது வந்தான், அது வந்தான் எனவும்; அவன் வந்தான், அவன் வந்தான், அவன் வந்தான் எனவும் வருமா இவை பன்மைந்நிகு நினைவாகும்.

இனி, பாலவழுவ வருமாறு அவன் வந்தான், அவன் வந்தான், அவன் வந்தான் என இவை உபநினைப பால் வழுவ அது வந்தன, அவன் வந்தது என இவை அஃறிணைப்பால் வழுவ இவை யெல்லாம் பெயர் நின்று வினைமேல் வழிஇய இவ்வாறு வினைநின்று பெயர்மேல் வழிஇயவை வினை முன் கிழிஇப் பெயர் பிறற்றது கூடாது அரைதற்கு உதவாக.

இர முதநிரம் பெயர்நானேன் மயங்குக எனமுதலான, அவற்றுக்கட்கு வந்த எல்லா மயங்கமுடும் வேண்டினமை கூறிலுனாம் என்பது அவை நினைபற்றியும் பாலப்பற்றியுபன்றி வருமாறிலை

செய்யவழுவ, வினுவழுவ முன்னாள் சொல்லுதும்; ஒழிந்தது சண்டிகு காட்டுதும்

இட வழுவ வருமாறு உண்டேன் நீ, உண்டேன் அவன், உண்டாய் யான், உண்டாய் அவன், உண்டாய் யான், உண்டான் நீ என இவை

இனி, நால்வழுவ வருமாறு வந்ததானை சரம் என்றலும், குளம் நீ புருநது நிறையும் எனற்பால்தனை நிறைந்தது என்றலுமாய்.

இனி, மரபு வழுவ வருமாறு. மேய்ததல ஒப்புமை யான், யானே மேய்ப்பானே இடையன் என்றும், ஆடு மேய்ப்பானை பாகன் என்றுஞ் சொல்லுதல். (கக)

12. ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி ஆண்மை யறிசொற் காகிட னின்றே.

இச் சூத்திரம் என னுதலிறோரெனின், எப்தியது விலக்-
குதல் நுகலிற்று

உரை ஆண்மை திரிந்தது பொன்மை நோக்கி நன்ற
பெயர்ப்பொருள் ஆண்பகன் றறிவிக்குமா றுறவெழுத்தினுற்
சொல்லப்பட றுறவு எனது என்றவாறு ஒழிந்த இரண்டு
பொயர்க்கும் ஒதுகும என்பதாம்

‘ஆகிட வின்றே’ என்பதனுற் சிறுபன்மை, ‘பேடி-
வந்தான்’ என்பது ஆண்பகுதல் என்றும் (கஉ)

13. செப்பும் வினாவும் வழி அ லோம்பல்.

இச் சூத்திரம் என னுதலிறோரெனின், பொதுவழியும்
வினாவழியும் காத்தல் நுகலிற்று

உரை பொது வினாவும் வழியல் ஒம்பல் என்-
பது — சொரினையும் வினவினையும் இழுக்குதலைப் போற்-
துக என்றவாறு

அவை வினாவது வருமாறு ‘நுகந் தியது?’
என்றால், ‘தரிழ் நாடு’ என்றல்

இச் பொதுத்தான் ஆறு வகைப்படும். வினாவெதிர்
வினாதலும், எதிர்தலும், மறுத்தலும், உறந்து உரைத்த-
லும், உறவது கறலும், உறப்படுதலும் என

அவற்றுள் மறுத்தலும், உடம்படுதலுமே ஈண்டு
செப்பிலக்கணமாக வன. ஒழிந்தனவற்றை முன் னமைத்துக்
கூறுக என்றவாறு

வினா ஐந்து வகைப்படும். அறியான் வினாதல், அறி-
தொப்புக் காணடல், ஐயமறுத்தல், அவனறியு தான்
கோடல், மெய்யளற்குக் கோட்டல் என.

அவை வழுவாயற் கொள்ளுக எனவே வழுவதனும,
உண்டென்பதாய்

அவை வழுவாய்று ‘சுருவூரகது வழிபெறு?’ என்றும்
துர், ‘பருநால பன்னிரு தொடி’ என்பது பொதுவழுவ .
ஒரு விரல் காட்டி, ‘தெடிதோ’ குறிக்கோ?’ என்பது வினா
வழுவ இதுவழி ஒரு பொற்றோலை காணாததினாலாய் (கரு)

14. வினாவஞ் செப்பே வினாவெதிர் வரினே.

இது குத்தகிரா என்னுதலிறேயெனின், வினாவும் இறை
யாகும் ஒரோவழி பென்பது உணராததுநல் துதலிற்று

உரை வினாவஞ் செப்பே வினாவெதிர் வரினே என்-
பது — வினாவும் இறையாகும் அதற்கு இறைப் வரின்
என்றவாய்

அது வினாவெதிர்வினாநல் என்னுந் குற்றப்படாததன்
கருத்து

வரலாறு எத்தகா எண்ணுமே? என்று வினாயினற்கு
உடம்படுதல், மறுதல் என்றிரண்டினும் ஒன்றி ஏற்றற்-
பாலது “ண்ணேனே” என்று வினவினான் வினா உண்ப-
தென்னும் பொருள்பட்ட மையின் வினாகதானுள் செப்பு
ஆயிற்று (கசு)

15. செப்பே வழீஇயினும் வரைநிலை யின்றே அப்பொருள் புணர்ந்த கிளவி யான.

இது குத்தகிரா என்னுதலிறேயெனின், இதுவும் அவ்வழி
யமைபுமாய் உணராததுநல் துதலிற்று

உரை செப்பே வழீஇயினும் வரைநிலை யின்றே
என்பது — பொதுத்தான் வழீஇயினவிடத்தும் வரைநது
மாற்றப்படாது என்றவாய்; ஏதாரம் பிரிநிலை யேகாரம்
வழீஇயினும் என்ற உமமை சிறப்புமமை. எனவே வினா
வழீஇயினவிடத்து அமைபாது என்பது அப்பொருள்

புணர்ந்த சிவனியான என்பது — அப்பொருட்கு இயைபு
பட வரின் என்பதாம்.

அவ்வாறு வந்த இயைபுகள் வெவ்வேறான ” மற்ற
உரைத்துலும், உரையது கருலும், எழுத்துலும் என்பவை.

அவற்றுள், ” மற்ற உரைத்து என்பது ” எத்தக
உரையுடையது ” என்பதோ? எனின், ” உரை முன் எழுத்
திறும், நல்ல கோசிறும் ” என்பது இவ்விடமாவது உறவு
என்பது ” எத்தக ” உரையுடையது ” என்பதோ? எனின்,
” உடையது ” என்பது ” உரை ” என்றும் என்பது
இனி, ” எழுத்து என்பது ” எத்தக ” உரையுடையது ” என்ப
தோ? எனின், ” உரை ” என்பது.

இவை ஏதாவது வந்த இயைபுகள் வழுக்கேற்போன
னுப அப்பொருள்பா வந்தமையின் அவைக என்பது
மற்றுள்ளவற்றோடு லேபமுடையன (நடு)

16. செப்பினும் வினாவினும் சினைமுதற் கிளவிச் கப்பொரு வாகு முறந்துணைப் பொருளே

இது குறுதி யம் என வுத்தமற்றே ” எனின், ” பொருளை
வினாவாகவடைக ” உதததேதா ” உதததத ” உரைத்து
கல் து கலிதம்.

உரை பொயினும் வினாவினும் என்பது — ” உததத
மிதததா வினாவமிதததா ” என்பதாம் ” சினைமுதற் கிள
விக்கு ” என்பது — ” சினை மதிநிததா ” முதற்கிளவிக்கு
என்பதாம், ” அப்பொருள்பா ” உததததத ” பொருளே
என்பது — ” முதல் ” ” முதல் ” பொருள் ” சினைபொரு
சினைபொருள் ” என்பதாம்.

வரலாறு ” உததததத ” ” உதததத ” ” உதததத
மயிர் நல்லவே? ” என்று வினாவின் விடத்து, ” உதததத
மயிர்நிற் உதததத ” ” உதததத ” ” உதததத ” ” உதததத
மயிர் நல்ல ” என்பதாம் ” இது ” சினைபொருள் ” சினைபொருள்
பொருள்.

உரை : தகுதி பற்றியாய் வழக்குப்பற்றியும் பொருந்தி நடங்கும் இவக்கணத்திற் பக்கம் கொடு நடிப்பபடா என்றவாறு

தகுதி பொன்பது அந்நிலை வகைப்படும் மங்கல் மர-
பினுற் கூறுதலும், இடம் மடக்கிக் கூறுதலும், குழுவின்
வந்த குறிநிலை வழங்கும் என

செய்தாலாக் கூறுதலு அன்றலும், நிகரட்டை
நன்றாகி என்றலும் மங்கல் மரபினுற் கூறுதல்

இடக்க மடக்கிக் கூறுதல் வருமாறு கண் கழிஇ
வருதும், கண் துறியா பிநுந்தார. பொறை யுறிகுத்தார
எனவாருமாறு

இனி, குழுவின் வந்த குறிநிலை வழக்கு பொற்
கொல்லா பொன்னைப் பற்றி என்றும், எண்ணக்கா காண-
தலாக நீலம் என மார் வறு

வழக்காறு இயல்பைப்படும இவக்கண வழக்கும்,
இவக்கணத்தொடு பொருந்தின மருஉ-வழக்குப் என

இல் முன் என்பதனை மன்றில் என்று தலைநடுமாறச
கொல்லுதல் இவக்கணத்தொடு பொறுத்திய மருஉ-
வழக்கு

இனி, கோழனுடு என்பதனை கோனாடு என்பது
மருஉ வழக்கு

வழக்காறு இதகுணை பொறுத்திலை, சிறைநடும்
சிறையாதும பொருந்தி நடப்பன் வெல்லாப் அவை
யென்பபடும என்றலும் ஒன்று (கஎ)

18. இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்-
வழக்கா றல்ல செய்யு ளாறே. [கொடை

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், செய்யட் காவு-
தோர் முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று

உரை : தமக்கு இனஞ்சட்டாவாகிப் பண்பு கொண்டு நின்ற பெயாச் சொற்களவை வழக்கினது நெறியல்லன, செய்யுட்கு நெறி என்றவாறு.

வரலாறு : ‘மாக்கட னிவந் தெழுதரு செஞ்ஞாயிற் றுக் கவினை மாதோ’ (புறம். 4) எனவும், ‘வேண்கோட் டியானை சேனை படியும்’* எனவும் வரும்,

‘வழக்காறல்ல’ என்ற விதப்பினான், ‘வடவேங்கடம் தென்குமரி’ என்பன கொள்க. இதுவும் ஒருசார் ஆசிரியன் உரை.

இனி, ஒருவன் சொல்லுவது ‘வழக்காறல்ல’ என்பதனை, ‘வழக்காறறின் அல்ல’ என ஐந்தா முருபு விரித்து, ‘அல்ல’ என்பதனைப் பெயாப்படுததுக் கூறும்; கூறவே, வழக்கிற்கும் இனமில் பண்புகொள் பெயர்கள் உள்ள என்பது போந்ததாம்.

வரலாறு : பெருங்கொற்றன், பெருங்கூத்தன் என்பன போல்வன, வழக்கிடைப் பண்புப் பெயா வருங்கால் குணமின்றி விழுமிதாகச் சொல்லுதற்கு வந்து நிற்கும். (கஅ)

19. இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றேவெனின், உலகத்துப் பொருளெல்லாம் இரு வகைப்படும், இயற்கைப் பொருளும் செயற்கைப் பொருளும் என; அவற்றுள், இயற்கைப் பொருண்மேற் சொல் சிதழற்பாலவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : உலகத்து இயல்பாகி வாராநின்ற பொருளைச் சொல்லுமிடத்து இத்தன்மைய என்று சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு : நிலம் வலிது; நீர் தண்ணிது எனவரும். (கக)

* ‘வேண்கோட் டியானைச் சேரணைப் படியும்’ — கல்லாடர் உரை.

20. செயற்கைப் பொருளை யாக்கமொடு கூறல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோவெனின், செயற்கைப் பொருண்மேற சொல் நிகழற்பாலவாறு உணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை செயற்கையினாகிய பொருள்களை யெல்லாம் ஆக்கங் கொடுக்காது சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு மயிர நல்ல ஆயின, மயிர நல்ல ஆயின என வரும்.

ஆயின என்பது அக்கம (உ0)

21. ஆக்கந் தானே காரண முதற்றே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோவெனின், மேலதற்கோர் புறநடை யுணர்க்துதல் நுதலிற்று.

உரை அவவாக்கத்தினைச் சொல்லுமிடத்துக் காரணம் முன்வைத்துச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு 'நரிவும கைபிழி யெண்ணையும் பெற்றமைபான மயிர நல்ல ஆயின' என வரும். (உ1)

22. ஆக்கக் கிளவி காரண மின்றியும் போக்கின் றென்ப வழக்கி னுள்ளே.

இச் சூத்திரம் எனவுதலிறோவெனின், எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

உரை, ஆகசக கிளவி காரணமின்றியுஞ் சொல்லப்படும் வழக்கினுள் என்றவாறு.

போக்கு என்பது குற்றம்.

வரலாறு மயிர நல்ல ஆயின.

உபமை எதிமறை.

மற்று, வாளாதோதுஞ் சூத்திரமெல்லாம் வழக்கேனெரிக்கும், செய்யுட்காயிற கிளந்தேயோதும்: அகனல்

‘வழக்கினுள்’ என வேண்டா, அம் மிகுதியான் ஆக்கமும் காரணமும் இன்றிவருதலும், காரணம் கொடுத்தது ஆக்கமின்றி வருதலும் என இரண்டுங் கொள்ளப்படும்

வரலாறு ‘பைங்கூழ் நல்ல’ என்றும், ‘எந்பொய்து இளங்களை கடடு நீர் காலயாகதமையாற் பைங்கூழ் நல்ல’ எனவும் வரும் (உஉ)

23. பான்மயக் குற்ற வையக் கிளவி

தானறி பொருள்வயிற் பன்மை கூறல்.

இச குத்திரம் என்னுதலிறறேவெனின், உபாதினைப் பால் ஐயததுக்கட சொல் சிகழமாறு உணாததுதலுதலிறறு.

உரை: திணை யறிநது பாலையந் தோன்றியவதனை அததினைப் பன்மைமேல் வைத்துர சொல்லுக என்றவாறு

வரலாறு ‘ஒருவன கொல்லோ, ஒருநதி சொல்லோ தோன்றாநின்றா’ என வரும்

இனி, உபாதினைப் பாலையம் எனபதோர் ஒப்பிற் கொள்க. (உங)

24. உருவென மொழியினும் அஃறிணைப் பிரிப்பினும் இருவீற்று முரித்தே சுட்டுங் காலை.

இச குத்திரம் என்னுதலிறறேவெனின், திணை ஐயததுக்கண்ணும், அஃறிணைப் பாலையததுக்கண்ணும் சொல்லி: மூமாறு உணாததுதலுதலிறறு.

உரை. திணையையம் தோன்றினவழி ஒரு வடிவு கால்க கருதினும், அஃறிணையை ஒன்று பல என்று பிரித்துச் சொல்லினும் மேலடுத்த போலப் பொதுவினானே சொல்லுக என்றவாறு

வரலாறு: ‘குற்றிகொல்லோ மகன்கொல்லோ கேகன் கிணிக கரு’ என வரும்: இது திணை ஐயம்,

ஒன்றுகொல்லோ பலகொல்லோ செய்புக்கப் பெற்றும்' எனவரும்; இஃது அஃறிணைப் பாலையம்.

உரு எனவே திணையாயம் என்பதோர் ஒப்பிற் பெற்றும். பாலையமாயின் தததம் பகுதியொடு முடியும் என்பது. (உச)

25. தன்மை சுட்டலு முரித்தென மொழிப அன்மைக் கிளவி வேறிடத் தான.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், ஐயப்பட்ட அப் பொருளைத் துணிந்தவழிச் சொல் நிகழுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: அன்மைத் தன்மையைச் சொல்லுதலும் உரித்து ஐயத்திற்கு வேறாய்த் துணிபொருளிடத்தது என்றவாறு.

ஒருத்தி யெனத் துணிந்தவழி, 'ஒருவனல்லன் ஒருத்தி' எனவரும்; ஒருவன் எனத் துணிந்தவழி, 'ஒருத்தியல்லன் ஒருவன்' எனவரும். இஃது உயாதிணைப் பாலையத்துக்கண் துணிபு தோன்றினவழிச் சொல் நிகழுமாறு. மற்றையனவும் அன்ன

இனி, ஒருவன், 'வேறிடம்' என்பதனைத், 'துணியப்படும்பொருட்கு வேறுகி நிற்கும பொருள்' என்னும். அவன் உதாரணங் காட்டுமாறு. 'குற்றிகொல்லோ? மகன் கொல்லோ?' என ஐயமுற்றான், மகன் என்று துணியின், 'குற்றியன்று மகன்' எனவும், குற்றி என்று துணியின் 'மகன் அல்லன் குற்றி' எனவும் வரும், என்னும்.

இனி, அல்லாத தன்மையையுடையது துணியப்படும் பொருளன்றே, அதனான், அதன்கண்ணே அன்மையை வைத்துச் சொல்லுப என்பு, முன்னையுதாரணங் காட்டுவார் 'குற்றியல்லன் மகன்' என்புழிக், 'குற்றியின் அல்லன்' என்னு. ஐந்தன் உருபு விரித்து உரைக்க. (உடு)

26. அடைசினை முதலென முறைமுன்று மயங்காமை
நடைபெற் றியலும் வண்ணச் சினைச்சொல்.

இச நூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இதுவும் ஒரு
சொல்லுதல் வன்மை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அடை, சினை, முதல் எனப்பட்ட மூன்-
றும் முறை மயங்காது வருவன வண்ணச் சினைச்சொல்
என்றவாறு

அடை என்பது ஒரு பொருள்து குணம்.

சினை என்பது உறுப்பு.

முதல் என்பது அவவுறுப்பினை யுடையது.

வரலாறு . பெருந்தலைச சாததன், செங்கால நாரை
எனவரும்.

அடை சினை முதல் என வருஉ மன்றும் — என்-
னது, முறை என்றதனான் இருகுணம் அடுக்கி முதலொடு
வருதலும், இருகுணம் அடுக்கிச் சினையொடு வருதலும்
கொள்க.

‘முதலொடு குணமிரண் டடுக்குதல் வழக்கியல்
சினையோ டடுக்கல் செய்யு ளாறே’

என்பது புறச் சூத்திரம். *

உதாரணம் — இளம் பெருங் கூத்தன் என வரும்
வழக்கினுள்.

‘சிறுபைந் தூவிச் செங்காற் பேடை’ (அகம் - 57)

என வரும் செய்யுட்கண்.

‘இளம் பெருங் கூத்தன்’ — என்றக்கால், இளமை
பருமையை நோக்கி நின்றதன்று, கூத்தன் என்னும்
பயரையே நோக்கி நின்றதென வுணர்க. ‘நடைபெற்று
இயலும்’ எனல் வேண்டா எனின், நடை என்பது
* பரிமாணச் சூத்திரம் — பிரதிபேதம்.

வரலாறு : அவற்குச் செல்லுங்காணம், அவற்குக் கொடுக்குங்காணம் என வரும்.

இனிச், செல்லும் கொடையும் தரவும் வரவும் என்று குத்திரம் செய்யற்பாலான் எற்றுக்கு, செல்லுங் காணம், கொடுக்குங் காணம் என்பன இரண்டும் படாக்கைக்குரிய; தரும், வரும் என்பன இரண்டுத் தன்மைக்கும் முன்னிலைக்கும் உரிய ஆகலான், அவ்வாறு கூறுது மயக்கங் கூறியவதனான், செல்லும் என்னும் சொல்லாற் சொல்லப்படுவதனை வரும் என்னும் சொல்லானும் சொல்லுப; கொடுக்கும் என்னுஞ் சொல்லாற் சொல்லப்படுவதனைத் தரும் என்னும் சொல்லினானும் சொல்லுப என்றிலைக்குறித்தற்கு, என்க.

வரலாறு :

‘தூண்டில் வேடவேன் வாங்க வாரா’ (அகம் - 36)

‘புன்றரு பகங்காய் தின்ற’ (குறு - 292)

எனவும் வரும்

இனி, இச் சூத்திரம் கொடுத்தல் கோடற் பொருண்மை மூன்றிடத்துஞ் சொல் நிகழுமாறு கூறியது என்பாரும் உளா (கூ0)

31. யாதெவ னென்னு மாயிரு கிளவியும்

அறியாப் பொருள்வயிற் சேறியத் தோன்றும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், அறியாத பொருளை அறியுங்காற் சொல்றபாலவாறு இது என்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : யாது, எவன் என்ற இரண்டு சொல்லும் தன்னால் அறியப்படாத பொருட்கண் வினாவய்த் தோன்றும் என்றவாறு.

வரலாறு : நுந் நாடியாது? இப் பண்டி யுள்ளது என்ன? என வரும்.

செறிய என்பது யாப்புறுததல் இஃது யாப்புறத்
தோன்றும் என்ப, பிற யாப்புறுபற நேர்வனவனவும்
உள என்பதாகும்.

வரலாறு : யாவன், யாவன், யாவா, யாது, யாவை
என்பன.

ந்து பாலும் அறியலுற்று வாரா வினா பாததிரத்-
: வரும். (ஙக)

32. அவற்றுள்

யாதென வருஉம் வினாவின் கிளவி
அறிந்த பொருள்வயின் ஐயந் தீர்தற்குத்
தெரிந்த கிளவி யாகலு முரித்தே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றேவெனின், இறுதது நாததல
துதலிறறு

உரை : அவற்றுள், யாது என்பது தன்னுள் அறியப-
பட்ட பொருட்கண் ஐயப்பட்டதனைத் தெளிதற்குச்
சொல்லவும் பெறும் எனவாறு

வரலாறு நம எருத்தைந்தனா யாது கெட்டது ?
என வரும்.

உமமை எதிராமலை

மற்று, இதுவும் அறியாப் பொருளாதல் ஒக்கும் பிற-
வெனின், முன் யாதும் உணராநதனகட சொல்லினுன்,
அது முற்குத்திரத்தோடு இதனினிட வேற்றுமை. முன்-
னாச சூத்திரம், 'எவன் யாது' என்று கூறற்பாலன், எற்-
றுக்கு, 'யாது எவன்' எனக் கூறினான் என்னின், 'யாது'
என்பதனைப் பின்னரும் இங்குக் கொணர்ந்து ஆராய்-
தலின் என்க. அவ்வாறு கூறுது குறிப்புக்கொண்டதனா,
'நமருள் யாவர் போயினா?' 'அவற்றுள் எவ்வெருது
கெட்டது?' என்பன கொள்க (ஙஉ)

வினாவு மாததிரத்திற்கு வந்த சூத்திரம் — பிழிப்பதம்,

33. இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் சிளவிக்கு வினைப்படு தொகையி னுய்மை வேண்டும்.

இச சூத்திரம் என் னுதலிறோரே மெனின், வரையறைப் பொருட்கண் சொல்லுங் கழுவாறு உணர்த்துதல் முதலிற்று; மரபுவழி க்காத்தது அனியுபாயமாயும்.

உரை : இந்நூலை அன்று வரையறுக்கப்பட்ட சினைக் கிளவிக்கும் முதற்கிளவிக்கும் வினைப்படுதது சொல்லுமிடத்து இறுதி உய்மை கொடுத்தது சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு : நான் பண்ணினாரும் நொந்தன, நங்கை முலையினாரும் வீங்கின என வரலாறு.

சினைச்சிளவி உய்மை தொடர்பிற்ற பிற கண்ணும் முலையும் உவவாமை கொல்லும்கலன், உமமைபன்றிக் கூறுதல் மரபன்று.

இனி, முதற்கிளவி வரலாறு 'தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும் வந்தார்' என வரலாறு.

'இந்நூலை மருங்கின் ஐம்பாலுப அறிய'—என்னது, 'இந்நூலை மருங்கின் ஐம்பால் அறிய' (தொல் சொல்கிளவி 10) என்று சூத்திரஞ் சொத்தானாகியேனனும், செய்யுட்கண் உய்வாழிநற் வந்தற்கு உடம்பொடு புணராததான் என்றலும் ஒன்று இனிச் சூத்திரத்திற சினைமுதற் கூறிய முறையான்றிக் கூற்றினுள் உமமையின்றி வருவனவும உவவ என்பதுபற்றி, உமமையைத் தொகுத்துக் கூற்றின் அளவாறு (கூஉ)

34. மன்னாப் பொருளு மன்ன வியற்றே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோரெனின், இதுவும் மரபுவழுக்காத்தல் முதலிற்று.

உரை : மன்னாப் பொருள் என்பது — இல்லாப் பொருள் என்பது; அந்நூலும் சொல்லுமிடத்து உமமை கொடுத்தது சொல்லுக என்றவாறு.

உரை அவன் வினாவின அப பொருளையே சொல்ல-
லுறுமேயென்றிற் கூட்டிக் கூறுக என்றவாறு

வரலாறு இவை யல்லது பயறில்லை, இப் பயறல்லது
இல்லை என வரும் (கூ. ௬)

37. பொருளொடு புணராச் சுட்டுப்பெய ராயினும் பொருள்வேறு படாஅ தொன்றா கும்மே.

இச் சூத்திரம் என்னுந்நிறுந்ர வெனின், இதுவும ஒரு
சொல்லுதல் எய்தமை புணர்த்துதல் துதலிற்று
மேலதற்கேரா புறமுடை எனவுமாம்

உரை 'பொருளொடு புணராது கின்று சுட்டுப் பெய-
ராமே யெனினும், அப் பொருட்கு இயைபுபட வருமே
யெனின் அமைபும் என்றவாறு

வரலாறு 'இவை யல்லது பயறில்லை' என்பழிப்
'பயறு' என்னுஞ் சொல்லாற் பயன் உணரப்பட்டது,
'அல்லது' என்னுஞ் சொல்லே எதாமறுதது நின்றது
'இல்லை' யென்னுமா சொல்லான இன்மை உணரப்பட்டது.

இனி, இவை என்னுமா சொல்பொருளின்றால், அஃது
என் செய்பா என் றாகுது, அதுவும பயற்றினையே கூட-
டிற்றுகலான், அமைக என்பது நுருதது.

இஃது, ஒரு பொருண்மேல் இருபெயர் வழக்காட்-
தவாறு (கூ. ௭)

38. இயற்பெயாக் கிளவியுஞ் சுட்டுப்பெயர்க் கிளவியும் வினைக்கொருங் கியலுங் காலந் தோன்றிற் சுட்டுப்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார் இயற்பெயர் வழிய வென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுந்நிறுந்ர வெனின், இதுவும ஒரு
பொருண்மேல் இருபெயர் வழக்காத்தல் துதலிற்று.

உரை. இயற்பெயர் என்பன இரண்டு திணைக்கும் உரிய பெயர், கடற்பெயர் — அன்று கட்டு முதலாக வரும் பெயர். அவ்விரண்டும் வினைகளை ஒருங்கு நடப்பதோடு காலநிலை தோன்றுமெனின, இயற்பெயர் முன் கூறிய கடற்பெயர்தனைப் பின் வைத்துக் கூறுக என்றவாறு.

வரலாறு ‘கொற்றன் வந்தான், அவற்குச் சோறு கொடுக்க’ என வரும்.

மறு, ‘கடற்பெயர் கிளவி முற்படக் கிளவார்’ எனவே, இவ் பெயர் வழியே கிளப்ப என்பது புழுகுது.

பின்னை, ‘இயற்பெயர் வழிய’ எனல வேண்டா, அதனாலு, உயர்திணைப் பெயர்வழியும், அஃறிணைப் பெயர்வழியும் வைத்துக் கூறுக அது கடற்பெயர் களை என்றதாம்.

வரலாறு ‘பாடப் பிவந்தான், அவற்குச் சோறிலிக’, ‘எடுத்து வந்தது, அதற்குப் புல்லிக கொடுக்க’ என வரும்.

இனி, ‘வினை க்கியாலங் காலநிலை தோன்றின்’ என அமைபும், ‘ஒருங்கு’ என்ற மிகையதனை, அகர, இகர கடலே கொடுக்க.

இனி, ‘வினை க்கியாலங் காலநிலை தோன்றிற் கடலே கிளக்க’ என்பதனை, பெயர்குயாது முன் கூறினும் அவைக என்பதாம்.

வரலாறு சாத்தன் அவன், அவன் சாத்தன் என வரும்.

இனி, ஒருவன், ‘இயற்பெயர்’ எனவே, உலகத்து இயன்று வரும் பெயர் எல்லாம் அடங்கும் எனும்.(௩௮)

39. முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளு ளறித்தே.

இச சூத்திரம் என்று கூறியே வெனின, இஃது எய்தியது விலக்குதல் துதலிற்று.

உரை செய்யுளாகத்தரமே பென்றி கட்டுப பெயர்
முன் சொல்லி, இயற்பெயர் பின் வைத்துக் கூற்றும்
அண்மையும் என்றவாறு

வரலாறு

‘அவனணங்கு நோய்செய்தா னுயிமாய் வேலனை
விறனயிகுதாள் சேந்தனபோ வாழத்தி — ருசனமாந்
தனண யலர்சடப்பந் தாநனியி லேனணகோல்
பின்ண யதச்சண விளவு.’

என வாய்மா இருவாறு. ‘அவன்’ என்பது கட்டு,
‘சேந்தன்’ என்பது இயற்பெயர் (நக)

40. கட்டுமுத ஸாகிய காரணக் கிளவியுஞ் கட்டுப்பெயர் நியற்கையிற் சேறியத் தோன்றும்

இச சூத்திரம் எனறுதலிறோவெனின், ஒரு பொருண்-
மேல் இருபெயர் வழக்காதது துதலிற்று

உரை போற் கட்டுப்பெயர் இயற்பெயரின் வழியே
கிளக்க என்னப்பட்ட போலும், கட்டு முதலாகிய கார-
ணப் பெயரையும் இயற்பெயராகு வழியே வைத்துக்
சொல்லுக என்றவாறு

வரலாறு ‘சாதனை கைப்பழுதுபாறு வல்லன, அத-
லை, தன் ஆசிரியன் உகையுந் தகைதாழ்குமுன்’ எனவரும்.

அதிகாரத்தான, வழிக்கொத்தல், ‘வினைக்கொருங்கு
இயலும்’ (தொல் சொல் கிளவி 38) வழிக் கொள்க

எழுதுபாறு என்பது வினை முதற் சூத்திரம் பொ-
ருள்வழி வந்தது இது பொருளது குணத் தவழி வந்தது.

41. சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும் இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.

இச சூத்திரம் எனறுதலிறோவெனின், இதுவும் ஒரு
பொருண்மேல் இருபெயர் வழக்காதது துதலிற்று.

உரை . சிறப்புப்பெயரும் இயற்பெயரும் ஒருவற்கு உளவாயின், அங்ஙனத்தது அங்ஙனப் பெயர்க்கொடுக்குங்கால, அவன் சிறப்புப்பெயரை முதன் முதலி, இயற்பெயரைப் பின் கூறுக என்றவாறு

வரலாறு ஏனாதி கல்லுரிடன, றோரன் நலங்கிள்வி வரலாறு

* உம்மையாற் சிறப்பினைய பெயராகும், தொழிலி-
ட பெயராகும், கல்விநுகிய பெயராகும் இயற்
பெயராக வழியே வைத்தது றோரலுந்

* வரலாறு பாரப்பான் கண்ணன், வன்னுன ராத-
தன் என வரும் கல்விநுகிய நாரணம் வந்தவழிக்
கண்டுகொள்க

சிறப்புப்பெயர் என்பன சிறப்புணைய மன்னதாற்
பெறுவன (சக)

42. ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி தொழில்வேறு கிளப்பி ஒன்றிட நிலவே.

இஃ குத்திரம் என்னுந் தி றேவெனின், திரு பொருண்-
மேற் பல பெயர் வழங்காததல் அந்நிறை, மரபுவழிக்
காத்ததாற் மாம

உரை ஒருபொருளைக் குறித் தோ வேறு பெயர்
வருமெனின், அப்பெயர் தோ வேறு தொழில்கோடற்கு
வரும் பெயரெல்லா ஏ றொல்லிய பின்னைத் தொழில்
கொடுக்க, அங்ஙனம் கொடுப்ப வந்த பெயரெல்லாம்
அதற்கு ஒன்றும் அல்லாததால் அதற்கு ஒன்றிடனில்
என்றவாறு

வரலாறு ‘ஆசிரியன், பேருக்கிழான், செயிற்றி-
யன், இளங்கண்ணன், ராததன் வந்தான்’ எனவரும்.

* உம்மையால் உறுப்பினிய பெயராகும் கல்வியினுகிய
பெயர்க்குக் கொள்க. உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க —
பிரதிபேதம்

மற்று, 'எநதை வருக, எம்பெருமான் வருக, மைந்தன் வருக' எனவும் ஒர்பொருட்டு ஒன்றுமாலெனின், அதனை, 'ஞாபகங்குறல்' (தொல், பொருள் மரபியல், 110) என்னும் உத்திவகையான் உணாக என்னை, 'தொழில் வேறு கிளப்பின் ஒன்றிடனிலே' என்றார். அத்தொழில் வேறு கிளத்தற்கு ஐயுவகைப்படும், பெயர்தொறும் ஒர்தொழில் கிளத்தலும், வேறுகிளத்தலும் ஆம். பெயர்தொறும் வேறுபாடுத் தொழில் கிளத்தலும் வேறு கிளத்தலாம் அதனால், இச முததிரத்ததுப் பெயர்தொறும் வேறுபாடுத் தொழில் கிளத்தலைத், 'தொழில் வேறு கிளப்பின் ஒன்றிடனில்' என்பது

அங்ஙனம் ஞாபகத்தாற் கொள்வதையும் ஒரு பொருட்டு ஒன்றுமென்று, மற்ற வரும பெயரொல்லாஞ் சொல்லிப் பின்னைத் தொழில் கிளப்பதனை எடுத்துக்காத்தினாற் கூறி, அவ்வப் பெயர்தொறும் ஒர்தொழில் கிளப்பதனை உத்திவகையான் கொணாது என்னியெனின், — 'எநதை வருக, எம்பெருமான் வருக, மைந்தன் வருக' என்றவிடத்து, ஒர்பொருளமேனா நிறகுப் மற்றையதாரின் ஒர்பொருட்குத் திரிபுபடாது ஒன்றாம். அதனால், அதனை எடுத்துக்காத்தினவாம், இதுனை யுத்திவகையானும் கொணாடான என்பது (சஉ)

**43. தன்மைச் சொல்லே யஃறிணைக் கிளவியென்
றெண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார்.**

இச முததிரம் என்னுதலிறோமெனின், இது திணை வழுவாமை யுணர்த்துதல் நுகர்த்து

உரை, தன்மைச் சொல்லும், அஃறிணைச் சொல்லும் அவை எண்ணுமிடத்து விராஅய் வரப் பெறும எனக் கொள்க என்றவாறு

'தன்மைச் சொல்' எனவே, உயாதிணைச் சொல் எனப் பெறும்.

வ்ரலாறு ‘பாறும’ என் எழுத்துச் சொல்லம் —
என வந்தம்

‘மருதகு’ என்ற மரிகாபரண, ‘மருத’ தில் ‘பாறு’ நகர-
முதர சாரி’ — ‘அவனும’ தன் ‘பாறு’ கருதியுள் ‘சாறு’
எனவும் வந்தும் வந்தன (௪௩)

44. ஒருமை பெண்ணின் பொதுப்பிரி பார்சொல் ஒருமைக் கல்ல தெண னறுமுறை நிலலாது.

இச் சூத்திரம் என்னுத்கிறதே ஐ வெணின், பபுவழங்காத்-
தல் முதலிற்று

உரை ஒருமை எண்ணின் பொதுப் பிரி பார்
சொல் என்பது— ஐ எண்ணிய, இன்னிப்பிறகும பொது-
வாய், ஒருவன் ஒருத்தி என்ப பிரிந்து உண்டா, பால்
வேறுபடுவதாயிற்று, ‘அவ’ தாய்கோவெனின், ஒருவர்
என்பது. ‘அவ’ து இருபாறும் பொதுவாய் பிரிவாய்,
ஒருவர் இருவர் என்று எண்ணாற்பாறத்தரின் ஒரு
பாறகே உரித்தாம என்பது

அப் பொதுமைநிற மிகுந்த பிற பொல் ஒருவன்
ஒருத்தி என்பது அனைத்ததும் ஒருமை விளங்கு நற்கு
தனை பாலந்து அப்பாலமேல் எண்ணமுறை போடா
என்பது (௪௪)

இனி, என்னுதல் கன்கது, ‘ஒருவர்’ என்றக்கால்
இருபாலையும் தர இ நிறும் இவையும் ஒருவர் ஆகிரியா
உரைப்ப

இனி, ஒருமை எண்ணின் பொது என்ப ஒருவர்
என்பது

45. வியங்கோ எண்ணுப்பெயா திணைவிரவு வரையா.

இச் சூத்திரம் என்னுத்கிறதே வெணின், இவையும் திணை
வழிக் காத்தல் முதலிற்று.

உரை வியங்கோளுடைய எண்ணுப் பெயர் திணை
விரவுதல்கடியப்படா என்றவாறு

வரலாறு : 'ஆவும ஆயனும செலக' என வரும்
இஃது இனமலகதேனாடு எண்ணினமையின் வழுவாயிற்று
இனி, 'ஆவும ஆயனும செலக' என்றவிடத்துச் 'செலக'
என்னும் வியங்கோளவினை இடுநினைக்கும் முடிபு ஏற்ற-
மையின் திணை வழுவமைதியாம் *

மற்று, இன்ன என என்பது முதநிறத்துப் பெற-
றிலாமையின் 'உயததுணர்வைததல்' எனனும் உத்திவகை-
யான், உமமையெண்ணும் எனவென்னெண்ணும் எனக்-
கொள்க என்னை, இவ்விரண்டெனனும் தொகை பெற-
றும் பெறுதலும் முடியும். மற்றையென நுகக் கொல்லாம்
தொகை பெறறே முடியும் எனநிக தொகை பெறும்
எண்ணினாற் கூறிற்றுலா திணைவழுவாம் ஆகலான
என்பது (சுரு)

46. வேறுவினைப் பொதுச்சொர் ிலோருவினை கிளவா

இது முதநிறம் என னுகவிறோடு வெனின், இதுவும மரபு
வழக்காகத்தல் நுகவிறு

உரை வேறு வேறு வினையுடையவாய நின்ற
சொற்களை ஒன்று வினையாற் சொல்லற்க என்பது எனவே,
பொது வினையாற் கிளவா என்பதாம்

இனி, ஓர்வும வினை என்பது ஓர்வு-வினை எனமு-
யிற்று என்றொரு ஒன்று, ஓர்வு-தல் என்பது நீங்குதல்.

அவை அடிசில், அணிசுமை, இயமரம் என்பன.
அவற்றைப் பொதுவினையாற் கூறுமாறு

அடிசில் அபிநிரா, அணிசுமை அணிநதரா, இய
இயமயினார் என்னும் தொடக்கத்தன கொள்க

* அமைதியாமாயிற்றுமெனக் — பித்திபேதம்.

† ஒழுஉலிவன் — எனனும் பாடம்.

மறறு,

‘ஊன்றுவை சுறிசோ றுண்டு வருந்தம்’ [புறநா. - 14.]

என வருந்தநால் எனின், அது மறுகு திருத்திக்
கொள்க (சா)

47. எண்ணுங் காலு மதுவதன் மாபே.

இசு சூத்திரம் எனனுதலிறே வெனின், இதுவும் மாபு
வழக்காததல் நுதலிற்று.

உரை மேலு மேலு வினை வாயு வாய் கொற்களை
பெண்ணுங்காது மெய்து வினையாற் சொல்லுப எனற-
வாறு.

வரலாறு ‘யாழநு சூத்திரம் பழையம் இயம்பினா’
என வரும (சா)

48. இரட்டைக் கிளவியிரட்டுபிரித திசையா.

இசு சூத்திரம் எனனுதலிறே வெனின், இதுவும் மாபு
வழக்காததல் நுதலிற்று.

உரை இரட்டைதிர சொல்லும் மொற்கள் அவி-
விரட்டுதலிற் பிரிதது சொல்லப்பட்ட அன்றவாறு.

வரலாறு கருகருகத்து, சுறுசுறுத்து, சுறுசுறுத்-
தது என, இவையுள் குறிப்பும் பண்பும் பற்றி வரும.

49. ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொ ளுளபொரு ளோழியத்
தெரிபுவேறு கிளத்த றலைமயும் பன்மையும்
உயர்திணை மருங்கினு பஃறிணை மருங்கினும்.

இசு சூத்திரம் எனனுதலிறே வெனின், இதுவும் மாபு
வழக்காததல் நுதலிற்று.

உரை : ஒரு பெயர்ப்பட வின்ற பொதுச் சொற்-
களைச் சொல்லுங்கால் ஆண்டுள்ள பொருள் எல்லாம்

தொல்லாது, தெரிபு வேறுகிளந்து தலைமை-
யானும் பன்மையானும் கூறுக, இரு திணைக்கண்ணும்
என்றவாறு.

வரலாறு : சேரி என்பது பலர் இருப்பதுமன் : ஆயி-
னும், ஆண்டுச் சில பார்ப்பனக குடி உளவேலு, அதுனைப்
பார்ப்பனச சேரி என்பது ; இஃது உபாதிணைக்கண்
தலைமைபற்றி வருதது

அத திணைக்கண் பன்மைபற்றி வருமாறு

எயின நாடு, குற்றினை நாடு என வரும்.

இனி, அஃறிணைக்கண் தலைமைபற்றி வருமாறு :
கழுகந்தோட்டம் என வரும, மறறைய பொருள் பயின்று,
கழுகு ஒன்றிரண்டு உண்மை நோக்கிச் சொன்னாரேல்
தலைமையாம் இனிக கழுக்கு ஆண்டு நெருங்கி மறறைய
சிலவாதல் கண்டு சொன்னாரேல் அதுவே பன்மையாற்
பெற்ற பெயருமாம்

ஒடுவங் காடு, காவைக காடு என்பன பன்மையாற்
பெற்ற பெயர் (சகச)

50. பெயரினுந் தொழிலினும் பிரிபவை யெல்லா
மயங்கல் கூடா வழக்குவழிப் பட்டன.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் மரபு
வழக்காத்தல் துதலிற்று

உரை : மேனின்ற அதிகாரத்தால உயர்திணைக்-
கண்ணும் அஃறிணைக்கண்ணும் பெயரினும் தொழிலி-
னும் பிரிந்து வருமவை யெல்லாம் மயங்குதற்குச்
செல்லா ; வழக்கு வழிப்பட்டன ஆகலான் என்பது,
என்றவாறு.

அவைதாம் பெண்ணொழி மிகுசொல்லும், ஆணொழி
சொல்லும் என இருவகைப்படும்.

வரலாறு :

உயாதிணைக்கண் பெயரிற் பிரிந்த பெண்ணொழி மிகுசொல் வருமாறு ‘வடுகரார் ஆயிரவர் மக்களை யுடையா’ எனவரும்

அததிணைக்கண் பெயரிற் பிரிந்த ஆணொழி மிகு சொல் வருமாறு ‘பெருந்தேவி பொறையுமிர்த்த கட்டிற் கண் நல்வா மககன உளா’ எனவரும்

ரி, அததிணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த பெண்ணொழி சொல் வருமாறு ‘அரசா ஆயிர மக்களொடு தாவடிபோய்’ எனவரும்

அததிணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த ஆணொழி மிகு சொல் வருமாறு ‘இன்று இவ்வுரெல்லாம் நைந்த ஆடு’ எனவரும்

இனி, அஃதிணைக்கண் வருமாறு ‘நமமரசன் ஆயிரம் யானையுடையன்’ என வரும்

இஃது அததிணையிற் பெயரிற் பிரிந்த பெண்ணொழி மிகு சொல் :

‘நம்பி நூறு எருமை யுடையன்’ என வரும்; இஃது அததிணையிற் பெயரிற்றிரிந்த ஆணொழி மிகு சொல்.

இனி, அததிணைக்கண் தொழிலிற்றிரிந்து வருமாறு : ‘இன்று இவ்வுரப் பெற்ற மெல்லாம் உழவொழிந்தன’ என வரும்; இஃது அததிணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த பெண்ணொழி மிகுசொல்

‘இன்று இவ்வுரப் பெற்றமெல்லாம் அறங் கறக்கும்’ என வரும். இஃது அததிணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த ஆணொழி மிகுசொல்

இனி, ‘எல்லாம்’ என்றதனாலும், பெண்ணொழி மிகுசொல் பற்றி நிற்பனவும், பொதுவாய் நிற்பனவும், மிகு யான் நிற்பனவும் கொள்க. அவை வருமாறு :

‘அரசர் பெருந்தேரு’ என்பது சிறப்புப்பற்றி வந்தது.

‘ஆ திண்டு குற்றி’ ‘ஆனதர்’ என்பன பொதுவாய் நிற்பன.

இனி, மிகுதிவகையாற சொல்லுவன வருமாறு: ‘இவர் பெரிதுங் காலகொண் டோடுப’—‘இவர் பெரிதுஞ் சோறுண்ப’ எனவரும் உயாதிணைககண்

இனி, அஃறிணைகசண், ‘இவ்வெருது புறநின் னும’ எனவரும்

இவை யெல்லாம் மிகுதிவகையான் விளக்கினவாறு.

51. பலவயி னானு மெண்ணுத்திணை விரவுப்பெயர்
அஃறிணை முடிபின செய்யு ளுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது திணைவழு அமையுமாறு கூறுதல துதலிற்று

உரை : பலவிடத்தினானும் உயாதிணைமும் அஃறிணையும் விரவி எண்ணப்படும் பொருள் அஃறிணை முடிபினவாம் செய்யுள்கதது என்றவாறு

வரலாறு :

‘வகை ரருவாளர் வான்கரு நாடர்
கடுகாடு பேயெருமை யெனறிவை யாறும்
தறுகா ரறிவுடையோர்.’

எனவரும்.

இனிப், ‘பலவயினானும் அஃறிணை முடிபின செய்யுளுள்ளே’ எனலே, சிலவயினான் அஃறிணை விரவாது உயாதிணையான் எண்ணி, அஃறிணை முடிபிற்றுகலும் உண்டு செய்யுள்கதது என்றவாரும்.

அது வருமாறு :

‘பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென்
நங்கான் கல்லது குடியு மில்லை.’

[புறநா - 335.]

எனவரும்.

(ருக)

52. வினைவேறு படுஉம் பலபொரு ளொருசொல்
வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசொலென்
றாயிரு வகைய பலபொரு ளொருசொல்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறேடு வெனின், பல பொருள்
ஒரு சொல்லின் வகைமை உணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை: வினையான வேறுபடும பல பொருள் ஒரு
சொல்லும், வினையான் வேறுபடாத பல பொருள் ஒரு
சொல் ம என அவ்விரண்டு வகைப்படும பல பொருள்
ஒருசொல் என்றவாறு.

மற்றொரு பிரதியிற் கண்ட உரை.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறேடு வெனின், ஒரு சொல்லான்
வரும் பலபொருள் வகை கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை: பலபொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல், வினை
வேறுபடுகின்ற பலபொருள் ஒரு சொல் என, வினை வேறு
படாஅப் பலபொருள் ஒருசொல் என இரு வகைப்-
படும என்றவாறு.

பல பொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல்லினைப் பிற
வகைப்படுத்திப் பகுத்தல் ஒல்லுமெனினும் வேறுபடுத்-
திக கோடற்கண் வினையே சிறப்புடைமையின் இங்ஙனம்
வகுத்தோதினா

(ருஉ)

53. அவற்றுள்

வினைவேறு படுஉம் பலபொரு ளொருசொல்
வேறுபடு வினையினு மினத்தினுஞ் சார்பினுந்
தேறத் தோன்றும் பொருடெரி நிலையே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறேடு வெனின், வினை வேறு
படுஉம் பலபொருளாமாறு உணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை: முற்படப் பகுத்தோதியவற்றுள் வினை
வேறுபடுஉம் பலபொரு ளொருசொல்லை அறியப்பட்டது;
வேறுபடு வினையினும் இனத்தினும் சார்பினும்
அறியப்படும் என்றவாறு.

வேறுபடு வினையான் அறிய வருமாறு .

மா தளிர்த்தது, மா பூத்தது, மாகாய்த்தது எனவரும்.
இவ்வினை மர மாவிற் கல்லது ஏலாது பிறவும அன்ன .

‘மாவும் மருதும் ஓங்கின’ என்பது, இனத்தான்
மாமரம் என விளங்கும்

‘மாவும் மரையும் புலம்படாநதன’ என்றால், விலங்கு
மா என்பது அறியப்படும்

இனிச் சார்பினை அறியவருமாறு விற்பறறி நின்று,
‘கோல் தா’ என்றால், கணைககோலின்மேல் நிற்கும்,
அதற்குச் சார்பு அதுவாகலான பூதினைமேலிருந்து,
‘கோல் தா’ என்றால், மததினைக் கோலாம் ஆகலானும்,
களிறுகோலாம் ஆகலானும் செல்லும் , அதற்குச்
சார்பு அதுவாகலான பிறவும அன்ன (ருஉ)

54. ஒன்றுவினை மருங்கி ஒன்றித் தோன்றும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், அம் மூன்று
வகையான் உணரத்தக்காறு போலாது, உணராமல் நிற்கு-
மாறுண்டது இவ்வொரு என்பது உணரத்தகுதல் துத்-
தலிற்று

உரை ஒன்று வினை என்பது — பொது வினை ;
பொது வினையாறிற பகுதியுணராமற் கேள்வியும் என்ற
வாறு

அது வருமாறு மா வீழ்ந்தது’ என்றவிடத்து, இன்ன
மா என்பது உணரத்தல் ஆகாது பொதுவாய் நிற்கும் ()

55. வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளோருசோல்
நினையுங் காலேக் கிளந்தாங் கியலும் .

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், வினை வேறு-
படாஅப் பலபொருள் ஆமாறு உணரத்தகுதல் துத்தலிற்று.

உரை : வினை வேறுபடாஅப் பல பொருள் ஒரு சொல்லை ஆராயுமிடத்து இன்னதென்று அறியக் கிளந்தே சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு : 'ஆன் கன்று நீருட்டு' என வரும்

வினைதல் என்பது ஆராய்தல்

ஆராயுமிடத்துக் கிளந்து கூறுக எனவே, ஆராய்ச்சி யினைத் து இடத்தாயிற் கிளவாதே கூற அமையும் என்பதே அமைபது. ஆராய்ச்சியுடைய நிலம் என்பது எருதிலம் ; யாதோ கிளவின், 'கன்று நீருட்டு' என்றவிடத்து, ஆன் கன்றும், எருமைக் கன்றும், பூங்கன்றும் எனப் பலவும் ஆங்கு உளவாயின், அவன் சொன்ன கன்று நிற்பப், பிறி- தொரு கன்று நீருட்டல் வழுவாம் அதனால், இன்னுழி இன்னகன்று என்று கிளந்து சொல்லுக, அல்லாக்கால், இன்ன கன்று என்று கிளவாதே சொல்ல அமையும். மேற்கூத்திரத்தின் துணிபும் இதுவே.

வேறுபடு வினையும் இனமும் சார்பும் வேண்டாமை உணர்புழிபாயின் அறையினறியும் அமையும் என்பது. ()

56. குறித்தோன் கூற்றந் தெரித்துமொழி கிளவி.

இரகுத்திரம் என்னுதலிறே வெனின், மரபு வழுக்காத்- தல் நதலிறறு

உரை : தான் ஒரு பொருளைச் சொல்லக்கருதுமேல், அதனை இற்றென்று தெரித்துச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு. உலற்றற நிறமின்றிப் பயின்றார் ஒரு சான்றா மயிர நீட்டி உலறிநின்றாரைக் கண்டு, ஒருவன், எம்பெருமான் உலறிநின்றீரால் என்றக்கால், வாளாதே உலறினேன் என்னறக, இது காரணத்தால் உலறினேன் என்க, இது தனக்கு உற்றதுரைத்தது. பிறவும் அன்ன.

இது செப்பு வழுவற்க என்று காத்வாறு என்ப ஒரு திறத்தார்

இனித தெரித்துச் சொல்லாக்கால் வழுவேயாபினும்
அமைக எனக காதகவாறு

இனி, ஒரு கருத்து உககினுள் ஒப்பமுடிந்தபொருளை
ஒருவன் ஒவ்வாமை சொல்லுமே எனின், இது காரணத்தின்
ஒவ்வாமை நோக்கிச் சொல்லின் என்று தெரித்துச்
சொல்லுக என்றவாறு

‘பல்லோர்சோ டோயநது வருதலாற பூம்போய்கை
நல்வய ஷாரின் ழர்புலாஅ — புலவோசக
மாசின் மணிப்பூணைம் மெந்சன் மலலா மமையாற
காதறழய் நாறு மேம+த.’

என வரா

(நி ந)

57. குடிமை யாணமை யினமை மூப்பே
அடிமை வன்மை விருந்தே குழுவே
பெண்மை யாசே மகவே குழவி
தன்மை திரிபெய நறுப்பின் சிளவி
காதல் சிறப்பே செறற்சோல் விறற்சோலென்
ருவறு மூன்று மாளப்படத் தொகைஇ
அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி
முன்னத்தி னுணருங் சிளவி யெல்லாம்
உயர்திணை மருங்கி விலையின வாயினும்
அஃறிணை மருங்கிற் சிளந்தாங் சியலும்.

இச் சூத்திரம் உன்னுதற்பேற வெனின், சிணை வழக்க
காத்தல் கூறுகிறது

உரை: குடிமை யாணமை தொடக்கத்தனவும்,
பிறவும் அந்நகரன அல்லாம உயர்திணையலவும், உயர்-
திணைப் பொருளை வாராது நிகழுகுணங்களுப, உயர்-
திணைப் பொருளைப் பற்றுக்கோடாக நிகழ்தலின், உயர்-
திணையைப்போல வறங்கல் வேண்டுமே யெனினும், அஃ-
றிணையைச் சொல்லியாங்குச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு

அவர்க்குக் குடிமை நன்று	குடிமை.
அவர்க்கு ஆண்மை நன்று	ஆண்மை.
அவர்க்கு இளமை நன்று	இளமை.
அவர்க்கு மூப்பு நன்று	மூப்பு.
அவர்க்கு அடிமை நன்று	அடிமை.
அரசு வன்மை நன்று	வன்மை.
விருந்து வந்தது	விருந்து.
அசகுழ நன்று	குழை.
பெண்மை அடங்கிற்று :	பெண்மை.
அரசு நிஸத்தது :	அரசு.
மகவு நலிந்தது	மகவு.
குழவி யழுதது	குழவி.

என வரலாறு

அலி வந்தது — உத்தன்மை நிபேயா

குருதி வந்தது — இச்சது உறுட்டின் தளவி.

‘என காதல பொலிவாகிற்று’

‘என யாணை வந்தது’

இவை முயற்சியை காட்டும் குறியும் பெரிது வந்தன.

காதல கிரகாரிணியும், பாடல மகனிணியும் பற்றி வந்தன.

சேழியிலி வந்தது — உறு சேற்றசோல.

விறைசொல விழை யுணைபுதலாதன. அது,

‘பேருவறல் வந்தது’

என வரலாறு.

பேடி வந்தது, குச்சில் வந்தது

என்னுந் தொட நகத்தன யும் அறிநக்தகொள்க

இதுவும் ஒருசாரா ஆசிரியன் உரைப்பது :

இனிக் குடிமை பான்மை பவறித்தொடக்கத்தன
ஒருவன, ஒருநதி, பலா என வம மூன்று பாற்கும் பொது-
வாய்ப பின் முடிபுங்கால் அஃறிணை முடிபிற்குக் என்பது.
வன்மை என்பது மூன்று பாற்கும் பொதுவாய் நிற்பது

யாண்டுப் பெறுதுமோ எனின், வழக்குப் பெற்றுழிக்
கொள்க. (௫௭)

58. கால முலக முயிரே யுடம்பே
பால்வரை தெய்வம் வீனையே பூதம்
ஞாயிறு திங்கள் சொல்லென வருஉம்
ஆயீ ரைந்தொடு பிறவு மன்ன
ஆவயின் வருஉங் கிளவி பெல்லாம்
பால்பிரிந் திசையா வுயர்திணை மேன.

இச சூதநிரம என்னுதலிறுந்ருவெனின், இதுவும் உயா-
திணையான் முடியாத அஃறிணையான முடியும் என்பது
உணராததுதல நுதலிற்று

உரை காலம், உலகம் என்றித தொடக்கத்தின-
வும் உயாதிணை பெனினும் உயாதிணைப பால் பிரிந்து
இசையா. அஃறிணையான இசைக்கும் என்றவாறு

வரலாறு.

இவறகுக் காலம் ஆயிற்று	காலம்.
உலகம் பச்சிதது	உலகம்.
உயிர போயிற்று	உயிர.
உடம்பு நன்று	உடம்பு.
* இவறகுத் தேய்வம் ஆயிற்று	தேய்வம்.
இவ லிணை நன்று	லிணை.
இவணைப பூதம் புலுததது	பூதம்.
ஞாயிறு எழுந்தது	ஞாயிறு.
திங்கள் எழுந்தது	திங்கள்.
சொல் நன்று	சொல்.

என வரும்

‘பிறவும’ என்றதனால், ‘வெனின் எழுந்தது, செவ-
வாய் எழுந்தது’ என்பன கொள்க

* ‘இவறகுப் பால் ஆயிற்று’ எவ்வாறு.

இச சூத்திரம் தெய்வஞ் சுட்டிய பொருள் அஃறிணை-
யான முடிபேற்றல் கூறினா என்ப ஒரு திறத்தார்.
அறற்று, சண்டுத தெய்வமும் உள், மக்களும் உள்,
இனி, மேற் சூத்திரம், 'முன்னாத தாம் உணரப்படும்'
என்றவாறு கூறினா, இச சூத்திரம் "பாதிணைப்பொருளே
அஃறிணை முடிபு ஏற்பனவற்றிற்குக் கூறினா என்பது

உலகம் என்பது உலகத்தார மேற்று, உடம்பு
என்பது உடம்புடையா மேற்று என்பது (ருஅ)

59. தின்றுங் கிசைத்த விவராயல் பின்றே.

இச சூத்திரம் எனறுதலிற்றே வெனின, 'சூடிமையாணமை'
[கிளவி ௫௭] என்பதற்குப் புறனடை கூறுதல் துதலிற்று.

உரை இச சொல்லப்பட்டவைபிறறுககு நீள்குருகு
கிசைத்தல் இயலினது என்பது

எனவே, மேற் சூத்திரத்திற் சொல்லப்பட்டனவற்-
றுககு நீள்குருகு இசைத்தல் இயலியது என்பது

வரலாறு சூடிமை நல்லன், வேரது செங்கோலன்
என வரும் (ருக)

60. இரைத்தலு முரிய வேறிடத் தான.

இச சூத்திரம் எனறுதலிற்றே வெனின, இது, 'காலம்
உலகம்' [கிளவி-58] என்பதற்குப் புறனடை உணர்த்து-
தல் துதலிற்று

உரை வேறிடம் என்பது வேறு வாய்பாடு; வேறு
வாய்பாட்டிற் சொல்ல இசைக்கும், ஒதிய வாய்பாட்-
டாற் சொல்ல இரையாது என்பது

வரலாறு. காலன் கொண்டான், உலகத்தார பசித்-
தார என வரும் (ரு௦)

61. எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலு முரித்தே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், 'இனா சுட்டில்-
லாப் பண்புகொள பெபாக்கொடை' [கிளவி - 18] என்-
னும் சூத்திரத்திற்குப் புறமுனை உரைத்துநிலுது.

உரை மேற் 'பண்புகொள பெபாக கொடை'
[கிளவி-18] வழக்கினுள் இனமபெறறே நிறக, என்றான்,
இனி இனமினறியும் நறகும வாழ்சினுள் என்றவாறு.

வரலாறு பெறுங் கொற்றன், பெருஞ் சாத்தன என
வரும்

அற்றனது, அவையுட அனடே யடங்குப், மற்றென்னை
கருதியது என்ன, இஃது அருத்தாபத்தி பெற்றது என்க.

‘வித்த மொழியினம் வேறஞ் சேபும்’

என்பது பரிமாண சூத்திரம் இவ்வழி அப்பொருட்

வரலாறு ‘மேலைசேரிக் கோழி அலைத்தது’ என,
‘கைழ்ச்சேரிக் கோழி அப்பபுண்டமை’ சொல்லா-
மையே முடிந்ததாம் ‘புடய கொணடான் விழந்தான்’
என்றவழிக் குடம் விழந்தமை சொல்லாமையே முடிந்த-
தாம். இரக்கான இனஞ் சொன்ன ‘சொப்பாடம் உரித்து’
எனவே செப்பாதல், ‘அ வாமக, அநநா வாழ்க’
என்றவழி, ஒழிந்தனவும், ஒழிந்தாந்ம சாக என்றவாறு
அன்று என்பதாம். (சுக)

62. கண்ணுந் தோளு முல்லையும் பிறவும்

பன்மை சுட்டிய சினைநிலைக் கிளவி

பன்மை கூறுங் கடப்பா டிலவே

தம்வினைக் கியலு மெழுத்தலங் கடையே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், திணைவழிக்
காத்தல் துதலிற்று.

உரை கண்ணும தோளும் முலையும பிறவும் பன்-
மைப் பாலாற கூறுதல் கடப்பாடில், தம் வினைக்கியலும்
எழுத்தல்லாதலி - தது எனறவாறு

வரலாறு கண் நல்லன், தோள் நல்லன், முலை நல்லன்
எனவரும

‘பிறவும்’ என்றதனால், புருவம் நல்லன், காது நல்-
லன் என்பனபோலவன் கொள்க

இனி, ஒருமை கூடிய வினைக்கிளவி ஒருமை கூறும்
கூடப்பாடின அஃதறிந்து தது என்னை பிறவெனின்,
மேற், ‘கால முலகம்’ [கிளவி - 58] எனது திணைவழக்-
காத்து வாராநின்ற அதிகாரத்திடையே, ‘எடுத்த மொழி
வினஞ் செய்பவா முரிந்தே’ [கிளவி - 61] என்னும சூத்தி-
ரத்தை இடனன்றி வைத்தாரா, அது சிலமாகத் தந்து
உரைத்தவற்றையும கொள்க எனவது

வரலாறு ‘முகம்’ நல்லன், கொப்பூழ் நல்லன் என
வரும (கூஉ)

முதலாவது கிளவியாக்கம் முற்றிற்று

இரண்டாவது

வேற்றுமை மீயல்

63. வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப.

என்பது சூத்திரம்

இவ்வோதது என்ன பெயராததோ வெனின், வேற்றுமை எனப்பட்ட சில பொருள் உணராததினமையின், வேற்றுமை மீயல் என்னும் பெயராதது. மேல ஓத்தினுள் நால்வகைப்பட்ட ரொற்களையும் பொருள்களமேலாமாறு கூறிப் போந்தான், அவற்றுள் முதலது பெயரசு சொல், அதனது இலக்கணம் உணரத்திய எடுத்துக்கொண்டான் இதுமேலோத்தினொடு இயைபு என்னம உணரத்தினொடு வெனின், பயனிலை செப்பலும், உருபேற்றலும், காலத்தோன்றும்பையும் பெயரது இலக்கணம் என உணரத்தினுள் என்பது

மற்று, இத தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றேவெனின், தன்னால் உணரத்தபபடும பொருளை இணைதது என்று வரையறுத்தல் துதலிற்று

உரை : வேற்றுமை என்று சொல்லப்படுவன எழுவகைய என்றவாறு

இவ்வேற்றுமைகள் பொருள்களை வேற்றுமை செய்புமாறு, அவற்றவற்றுச் சிறப்புச் சூத்திரத்தான் அறிக.

64. விளிகொள் வதன்கண் விளியோடெட்டே.

இசஞ்சுத்திரம் என்னுதலிறோவெனின், ஒழிந்த வேற்றுமை உணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை : விளிகொள் வதன்கண் விளியோடு எட்டு வகைப்படும் என்றவாறு.

வேற்றுமை விளிகொள்வது என்பது பெயரதன்கண் விளி என்றவாறு. விளித்தல் என்பது கூறுதல்.

இதுவும் மேலவற்றோடு ஒத்த சிறப்பின்றாகலான் வேறு போந்து கூறினா என்பது. என்னை ஒவ்வாவாறு எனின், இதனை ஏற்கும் பெயரும் ஏலாப்பெயரும் உள என்க. அஃதாமாறு விளிமரபினிற் கூறுதும். (உ)

65. அவைதாம்

பெயர் ஐ ஒடு கு

இன் அது கண் விளி யென்னு மீற்ற.

இச்சுத்திரம் என்னுதலிறோவெனின், வேற்றுமைகளின் பெயரும் முறையும் உணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை : அப்பெயரே பெயர், அம்முறையே முறை; ஈற்ற என்பது இவ்விளியேற்றுமை ஈடுகவுடைய என்றவாறு அவைதாம் என்பது மேற் சொல்லப்பட்டன என்றவாறு. (ங)

66. அவற்றுள்

எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே

இசஞ்சுத்திரம் என்னுதலிறோவெனின், நிறுத்த முறை யானே முதற்கண் நின்ற பெயாவேற்றுமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : எழுவாய் வேற்றுமைப்பெயர் முதல் வேற்றுமைப்பெயர் என்றவாறு.

இனித் 'தோன்றுநிலை' என்றதனால், மேற்கூத்திரத்துக் கூறப்படும் அறுவகைப் பயனிலையும் தோன்ற நிற்கும்பெயர் எழுவாய் வேற்றுமையாவது என்றவாறும்.

என்னை, 'ஆயன் சாததன் வந்தான்' என்புழி, ஆயன் என்பதூஉம் பெயர், சாததன் என்பதூஉம் பெயர்; ஆயினும், இரண்டிற்கும் இரண்டு பயனிலை தோன்ற நிலைமையாற் சாததன் என்பதூஉம் வந்தான் என்பதூஉம் ஆயன் என்பதற்கே பயனிலை; அதனால், சாததன் என்பது ஆண்டு எழுவாய் வேற்றுமையாயிற்று என்பது.

இனி, பெயரை எழுவாய் வேற்றுமை யென்றும் விளிவேற்றுமை யென்றும் உரைத்திரால், இரண்டனுக்கும் தமமுன் வேற்றுமை பென்னெனில், ஈறு திரியாது உருபேற்றல் எழுவாய் வேற்றுமையது இலக்கணம்; ஈறு திரிந்து உருபேற்றல் விளிவேற்றுமைய திலக்கணம் என்பது அறிக. (ச)

67. பொருண்மை சுட்டல் வியங்கொள வருதல்
வினைநிலை யுரைத்தல் வினாவிற்கேற்றல்
பண்புகொள வருதல் பெயர்கொள வருதலென்
றன்றி யினைத்தும் பெயர்ப்பயனிலையே.

இச சூத்தரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற்சொல்லப்பட்ட எழுவாய் வேற்றுமை என்பது இவ் வறுவகைப்பட்ட பயனிலையும் ஏற்பது எனபது உணர்த்துதல் துதலிற்று.

'ஆ உண்டு' என்பது பொருண்மை சுட்டல்.
'ஆ செலக' என்பது வியங்கொள வருதல்.
'ஆ கிடந்தது' என்பது வினைநிலை யுரைத்தல்.
'ஆ எவன்?' என்பது வினாவிற்கேற்றல்
'ஆ கரிது' என்பது பண்புகொள வருதல்.
'ஆ பல' என்பது பெயர்கொள வருதல்.

இவை எல்லாம் பெயராவேற்றுமைப் பொருள் என்பது.

‘அன்றி அனைத்தும்’ என்பது அத்துணைப் பொருள் எல்லாம் என்றவாறு. (டு)

68. பெயரினாகிய தொகையுமா நுளவே யவ்வு முரிய வப்பா லான.

இச்சூத்திரம் எனனுதலிற்றே வெனின், தொகைச்சொல்லும பயனிலை ஏற்கும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அறுவகைத் தொகைச் சொல்லும் எழுவாய் வேற்றுமைப் பயனிலைப்பாடும் பிழையாது வரும் என்றவாறு

வரலாறு

யாணக கோடு உண்டு
யாணத் கோடு செலக
யாணக கோடு வீழ்ந்தது
யாணக கோடு யாது
யாணக கோடு வெளிது
யாணக் கோடு பத்து

எனவரும், பிறவுமன

இனி ஒரு கருத்து — ‘பெயரினாகிய தொகையுமா-
நுளவே’ என்பது, பெயரும் பெயருந்தொக்க தொகையும்
என்றவாறு. உமமையால் வினையும் பெயருக் தொக்க
தொகையும் எழுவாய் வேற்றுமைப் பயனிலைப்பாடு
பிழையாது வரும் என்று கொள்க.

அது, ‘கொல் யானை’ என்பது (ஈ)

69. எவ்வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி யவ்விய னிலையல் செவ்வி தென்ப.

இச்சூத்திரம் எனனுதலிற்றே வெனின், இன்னும் எழுவாய் வேற்றுமைக்காவதோர் திறமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: எல்லாப் பெயரும் பயனிலைப்பட நின்றற் றன்மையில் திரியாமை அதற்குச் செவ்விது என்ப; பிறிது அதற்குச் செவ்வியதாகாமையு முடையது என்றவாறு.

யாதோ எனின், உருபேற்றலும் பெயர்திலக்கணம். அவ்வுருபேற்றலை யுடையதாகாது எனலுமாம்.

ஒரோ பெயரென்பது என்னை? நீயிரா என்பது பெயர்; பெயராயினும், நீயிரை என்று உருபேலாது. பிறவும் அன்ன. (எ)

70. கூறிய முறையி னுருபுதீல திரியா
தீறுபெயர்க் காகு மியற்கைய வென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், உருபேற்ற-
லும் பெயர்திலக்கணமும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை: மேல் அவைதாம், ஐ ஒடு கு இன் அது கண் என்றோதிய முறையாற கிடந்த உருபு முறைமையிற் றிரியாதே பெயரது ஈற்றுக்கண் வருது *5ற்கும் இயல்-
பினையுடைய என்றவாறு.

வரலாறு. சாத்தனை, சாத்தனெடு, சாத்தற்கு, சாத்தனின், சாத்தனது, சாத்தன்கண் எனவரும்.

‘நிலைதிரியாது’ என்றது, இவை இடைச்சொல்லாக-
லால், தம்மீறுதிரிதல் என்னும் இலக்கணமுடையகொல்-
லோ எனின், அவை இல என்றற்குக் கூறினான் என்பது. அன்றியும் முன்னர் வேற்றுமை மயங்கியலுள்,

‘கு-ஐ ஆன்னை வருஉம் இறுதி
அவ்வோடு சிவணும்’ [வேற. மயங். - 25.]

என்று செய்யுட்கண் திரிபு கூறுபவாகலானும் அது சொல்லினார் என்பது. (அ)

1. நின்றல் இயல்பு — எனவும் பாடம்.

71. பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்று

தொழினிலை யொட்டு மொன்றலங் கடையே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் அது, பெயர்க்கண்ணே கிடந்ததோர இலக்கணம் நுதலிற்றுகலின்.

உரை : பெயாச் சொல் காலந் தோன்று; தொழிற்-பெயராயிற் காலம் தோன்றும் என்றவாறு.

வரலாறு : சாத்தன் என்பது காலந் தோன்றுது, உண்டான் என்பது காலந் தோன்றிற்று. மற்றுத் தொழிற் பெயரெல்லாங் காலந் தோன்றும்.

அற்றன்று, பெயாசொல் காலந் தோன்று எனவே, தொழிற் பெயா காலந் தோன்றுதலும் தோன்றுமையும் உடைய என்பதாம்.

இனி ஒரு கருத்து : தொழில் நிலைப் பெயாசொல் காலந் தோன்று, காலம் ஒட்டு தொழிற் பெயா அல்லாத விடத்து என்றவாறு.

காலந் தோன்றுதன உண்டல், தின்றல் என்பன; இவை அத தொழின்மேல நின்ற பெயர். இனிக் காலம் ஒட்டு தொழிற் பெய ராவன : உண்டான், தின்றான் என்பன. இவை அத் தொழில் செய்வான்மேல் நின்ற பெயர். (கூ)

72. இரண்டாகுவதே

ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
யெவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்
பவ்விரு முதலிற் றோன்று மதுவே
காப்பி னொப்பி னூர்தியி னரிழையி
னொப்பிற் புகழிற் பழியி னென்று
பெறலி னரிழவிற் காதலின் வெகுளியிற்
செறலி னுவத்தலிற் கற்பி னென்று
வறுத்தலிற் குறைத்தலிற் ரொகுத்தலிற் பிழித்தலி

னிறுத்தலி னளவி னெண்ணி னென்ற
வாக்கலிற் சார்தலிற் செலவிற் கன்றலி
னோக்கலி னஞ்சலிற் சிதைப்பி னென்ற
வன்ன பிறவு மம்முதற் பொருள
வென்ன கிளவியு மதன்பால வென்மனார்.

இச் சூத்திரம் எனனுதலிற்றே வெனின், இஃது இரண்டாம் வேற்றுமையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : இரண்டாம் எண்ணு முறைமைக்கண்ணது ஐ என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல்; அது யாண்டு வரினும் வினையும் வினைக்குறிப்பும் என அவ்-விரண்டையும் தனக்குத் தோற்று நிலமாக உடைத்து என்றவாறு

அவ்விரண்டும நிமித்தமாகத் தோன்றும் எனினும் அமையும்.

‘மரததைக் குறைத்தான்’ என்பது வினைபற்றிவந்தது.

‘குழையை யுடையன்’ என்பது வினைக்குறிப்புப் பற்றி வந்தது.

‘அதுவே’ என்பது அவ் இரண்டாம் வேற்றுமை தானே என்று தெரித்தவாறு

இனி, அவ் வினையும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி, அது வருமாற்றுக்கு உதாரணப் பகுதி காட்டுதல்.

ஊரைக் காக்குப், கிளியை யோப்பும், யானையை யூரும், எயிலை யிழைக்கும், தாயை ஒக்கும், ஊரைப் புகழும், நாட்டைப் பழிக்கும்.

என்று என்பது எண்ணிடைச் சொல்.

ஊரைப் பெறும், ஊரை யிழக்கும், மனைவியைக் காதலிக்கும், படையை வெகுளும், ஊரைச் செறும், தாயை யுவக்கும், நூலைக் கற்கும்.

என்று என்பது எண்ணிடைசு சொல்.

ஞானே யறுக்கும, மரததைக் குறைக்கும், நெல்லைத் தொகுக்கும, வேலியைப் பிரிக்கும், பொன்னை நிறுக்கும, அரிசியை அளக்கும், அடைகாபை எண்ணும், ஊரை யாக்கும, வாய்க்காலைச் சாரும், நெறியைச் செலலும், சூதினைக் கனலும், செய்யை நோக்கும், கள்ளரை யஞ்சும், நாட்டைச் சிதைக்கும் எனவரும்.

என்று என்பன எண்ணிடைசு சொற்கள்.

ஈண்டு நின்ற 'இன்'களெல்லாஞ் சாரியை ஆபின.

'பிறவும்' என்றது இவையல்ல பிறவும் என்றவாறு.

வினையும் வினைக்குறிப்பும பற்றி வருவன வெல்லாம் இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருள்

அவை : விரலை முட்க்கும், நாவினை வளைக்கும் என்பன போல்வன வினை.

ஊரை யின்புடையான் என்பது போல்வன வினைக் குறிப்பு.

'அம் முதற்பொருள் என்ன கிளவியும் அதன் பால என்மனா' என்பது — அவ்வினையும் வினைக்குறிப்பும் புற்றி வருவன வெல்லாம் முதலாய் வருடம் எவ்வகைப் பட்ட சொல்லும் இவ்விரண்டாம் வேற்றுமைக் கூற்றன என்ப என்றவாறு. (க0)

73. மூன்றுகுவதே ,

ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைமுதல் கருவி யனைமுதற் றதுவே
யதனி ரியற லதற்றகு கிளவி
யதன்வினைப் படுத லதனி னாத
லதனிற் கோட லதனொடு மயங்க
லதனோ டியைந்த வொருவினைக் கிளவி
யதனோ டியைந்த வேறுவினைக் கிளவி

யதனோ டியைபந்த வொப்ப லொப்பிரை
யின்னா னேது வீங்கென வருஉ
மன்ன பிறவு மதன்பால வென்மனார்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்கே லெனின், முறையானே
மூன்றும் வேற்றுமை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : மூன்றும் எண்ணு முறைமைக்கண்ணது
ஒடு என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல்; அது
வினை முதலும் கருவியும் என இரண்டினையும் தனக்குப்
பொருளாக உடையது என்றவாறு.

வரலாறு : 'நாயாற் கோட்பட்டான்' என்பது வினை
முதல்பற்றி வந்தது 'வேலால எறிந்தான்' என்பது
கருவிபற்றி வந்தது.

இனி, அவ்வினைமுதலும் கருவியும் பற்றி வருமாற்றை
விரிக்கின்றார்

அதனினியறல்,

'தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்' [சுறுந் தொகை—61.]

இது தச்சனாற் செய்யப்பட்டது என்பதாம்.

அதற்றது கிளவி

'வாபாற்றக்கது வாய்ச்சி' என்பது.

அதன் விணப்படுதல் :

'நாயாற் கோட்பட்டான்' என்பது

அதனிததல் .

'வாணிகத்தானாபினான்' என்பது.

அதனாற் கோடல் :

'காணத்தாற் கொண்ட அரிசி' என்பது.

அதனோடு மயங்கல் :

'எள்ளொடு விராஅய அரிசி' என்பது.

அதனோடு ஓயைந்த ஒருவிணக் கிளவி :

'சாத்தனோடு வந்தான் கொற்றன்' என்பது.

அதனோடியைந்த வேறுவினைக் கிளவி :

‘மலையொடு பொருத மாஅல் யானை’ என்பது.

அதனோடியைந்த வோபபல் ஓபபுரை

‘முததொடு முழாக் கோது’ என்பது.

ஒவ்வாததனை ஒப்பித்தல் ஒப்பலொப்புரை.

இன்னான் என்புழியும் ஏது வினைக்கண்ணும் வரும் மூன்றும் வேற்றுமை. இன்னான் என்பது, ‘கண்ணைக் கொததை, காலான முடவன்’ என்பன

ஏது என்பது, ‘முயற்சிபாற் பிறத்தலான் சொல்லு நிலையாது’ என்பது.

அன்ன பிறவும் என்றதனால், பிறவும் வருவன எல்லாம் கொள்க. (கக)

74. நான்கு குவதே

கு எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
பெப்பொரு ளாயினும் கொள்ளு மதுவே
யதற்குவினை யுடையாயி னதற்குடம் பதேலி
ததற்குப்பரி பொருளி னதுவாகு கிளவியி
ததற்கியாப் புடையாயி னதற்போருட் டாதலி
வட்பிற்ப பகையிற் காதலிற் சிறப்பினென்
றப்பொருட் கிளவியு மதன்பால வேன்மனார்.

இஃ குதநிரம் என்னுதலின்றோ வெனின், முறையானே நான்காம் வேற்றுமை உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை : நான்காம் எண்ணுமுறைமைக்கண்ணது கு என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைக் கிளவி; சுவதோர் பொருளை யேற்கறிற்கும் அதுவே என்பது.

வரலாறு : ‘சாத்தற்குச் சோறு’ என வரும்.

‘எப்பொரு ளாயினும்’ என்றா, மூன்றிடத்துப் பன்மை நோக்கி

அதற்கு வினயுடைமை .

‘கரும்பிற்கு வேலி’ என்பது

அதற்குடம்படுதல்

‘சாத்தற்கு மகளுடம்பட்டார் சான்றோர்’ என்பது.

அதற்குப் படுபொருள்

‘சாத்தற்குப் படுபொருள் கொற்றன்’ என்பது

அதுவாகு கிளவி .

‘கடி சூத்திரத்திற்குப் பொன்’ என்பது.

அதற்கியாப்புடைமை

‘கைக்கியாப் புடையது கடகம்’ என்பது.

அதன் பொருட்டாதல்

‘கூழுக்குக் குறேறெவல் செய்யும்’ என்பது.

நட்பு .

‘நாய்க்கு நட்புடையன்’ என்பது.

பகை

‘மக்கட்குப் பகை பாம்பு’ என்பது.

காதல் .

‘தாய்க்குக் காதலன்’ என்பது.

சிறப்பு .

‘வடுகரசாக்குச் சிறந்தார் சோழியவரசர்’ என்பது.

‘அப்பொருட் கிளவி’ என்பது, ஈண்டு ஏற்ற பொருளல்லனவும வேற்றுமைக்கு உரிமை காட்டுவான் சொல்லினான் என்பது. ஏற்றபொருண்மை விதந்து கூறினார் என்பது சிறப்புநோக்கி.

பிறவும் அதன்பால ஆவன .

‘பண்ணுக்குத் தக்கது பாடல் ;’ ‘பூவிற்குத் தக்கது வண்டு’ என்பனபோல்வன.

இன்னெல்லாஞ் சாரியை.

(கஉ)

75. ஐந்தாகுவதே

இன் வெைப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
 யிதனி னிற்றிது வென்னு மதுவே
 வண்ணம் வடிவே யளவே கவையே
 தன்மை வென்மை யச்ச மென்று
 தன்மை திமை சிறுமை பெருமை
 வன்மை மென்மை கரிமை பென்று
 முதுமை யிளமை சிறத்த விழித்தல்
 புதுமை பழமை யாங்க மென்று
 வின்மை அடைமை நற்றந் தீர்தல
 பன்மை சின்மை பற்று விதிதலென்
 றன்ன பிறவு மதன்பால் வென்மனார்.

இச சூத்திரம் என்னுதன்றே வெனின், முறையானே
 ஐந்தாம் வேற்றுமை உணராததுதல் துதலிற்று.

உரை ஐந்தாம் என்னு முறைமைககண்ணது
 இன் என்னும பெயரையுடைய வேற்றுமைக் கிளவி;
 இப்பொருளின் இதன்மைதது இப்பொருள் என்பத-
 னைப் பயப்பவரும் அது என்றவாறு.

வரலாறு. 'காக்கையிற் கரிது களம்பழம்' என
 வரும்.

இதனின் என்பது சாககையின் என்பது, இற்று
 எனபது கரிது என்பது, இது என்பது களம்பழம்
 என்பது. எனவே, பொருட்ப பொருளைத் தனக்குப்
 பொருளாக வுடைத்து என்றவாறு.

ஐந்தாம் வேற்றுமை நான்கு பொருள் உடைத்து,
 பொருட்பொருளும் நீக்கமும் எல்லையும் ஏதுவும் என.

அவற்றுள், பொருட்ப பொருளை எடுத்துக் கூறி-
 னார் சிறப்புடைமையின் ஒழிந்தனவற்றைப் போக்கிச்
 சொல்லுதும்.

வண்ணம் :

‘காக்கைபிறிற் கரிது களம்பழம்’ என்பது.

வடிவு :

‘இதனின் வட்டம் இது’ என்பது

அளவு :

‘இதனின் நெடிது இது’ என்பது.

சுவை .

‘இதனிற் றீயிது இது’ என்பது.

தண்மை

‘இதனிற் றண்ணிது இது’ என்பது.

வேம்மை

‘இதனின் வெய்யது இது’ என்பது

அச்சம் .

‘களளரின ஆளுகம்’ என்பது

‘என்ற’ என்பது எண்ணிடைச் சொல்

நன்மை .

‘இதனின் நன்று இது’ என்பது.

தீமை :

‘இதனிற் றீது இது’ என்பது.

சீறுமை

‘இதனிற் சிறிது இது’ என்பது.

பெருமை .

‘இதனிற் பெரிது இது’ என்பது.

வன்மை :

‘இதனின் வலிது இது’ என்பது.

மென்மை :

‘இதனின் மெலிது இது’ என்பது.

கடுமை .

‘இதனிற் கடிது இது’ என்பது.

‘என்ற’ என்பது எண்ணிடைச் சொல்.

முதுமை :

‘இவனின் முத்தான இவன்’ என்பது.

இளமை :

‘இவனின் இளையான் இவன்’ என்பது.
சிறித்தல்.

‘இவனின் சிறந்தான இவன்’ என்பது.
மீறித்தல்

‘இவனின் இழிந்தான இவன்’ என்பது.
புதுமை

‘இவனின் புதியன இவன்’ என்பது
பழமை .

‘இவனின் பழையன் இவன்’ என்பது
ஆசகம்

‘இவனின் ஆயின இவன்’ என்பது
‘என்ற’ என்பது எண்ணிடச்சொல்.
நுனமை

‘இவனின் இலன் இவன்’ என்பது.
உடைமை :

‘இவனின் உடையன் இவன்’ என்பது.
நாற்றம்

‘இவனின் நாயும இவன்’ என்பது.
இவையெல்லாம் பொருட்பொருள்.

தீர்த்தல் :
‘ஊரிற் மீறத்தான்’ என்பது ; இது நீக்கம்.
பன்மை :

‘இவரின் பலர் இவன்’ என்பது.
சின்மை :

‘இவரின் சிலர் இவன்’ என்பது.
இவையும பொருட்பொருள்.

பற்றுவித்தல் :
‘ஊரிற் பற்றுவிட்டான்’ இதுவும் நீக்கம் என்பது.

‘அன்ன பிறவும’ என்றதனால் எலலைப் பொருளும், ஏதுவும கொள்க.

எலலை :

‘கருவூரின் கிழக்கு’

‘மருவூரின் மோற்கு’ என்பன

ஏது .

‘முயற்சியிற் பிறத்தலின் ஒளி நிலையாது’ என்பது. (கந)

76. ஆடுகுவதே

அது வெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
தன்னினும் பிறிதினு மிதன திதுவெனு
மன்னகிளவிக் கிழமைத் ததுவே [கிழமையிற்
யியற்கையி னுடைமையின் முறைமையிற்
செயற்கையின் முதுமையின் வீணையினென்ற
கருவியிற் றுணையிற் கலத்தின் முதலி
னெருவழி யுறுப்பிற் குழுவெ னென்ற
தெரிந் துமொழிச் செய்தியி னிலையின் வாழ்ச்
சிறிந்துவேறு படுஉம் பிறவு மன்ன [சியிற்
கூறிய ‘மருங்கிற் றேன்றுங் கிளவி
யாறன் பால வென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், முறையானே
ஆறும் வேற்றுமை உணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை : ஆறும் எண்ணுமுறைமைககண்ணது அது
என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச்சொல், தன்னொடு
தொடர்ந்தோரா பொருளையும் தன்னின் வேறாயதோரா
பொருளையும் இதனதிது என்று கிழமை செய்பிரிற்றல
ஆறும் வேற்றுமையது இலக்கணம் என்றவாறு.

அதுவே என்பது அப்பொருளை விரிப்பான் தெரித்த-
வாறு.

‘இதனதிது’ என்னும் கிளவிக்கிழமைத்து என்னது,
 ‘அன்ன’ என்றதனான், இதற்குப் பிறிதுமொரு பொருள்
 உண்டு என்க. அஃத்யாதோ வெனின், அவன அவள
 என்னும் ஈற்றகரம். தன்னினும் என்புழித் தற்கிழமை
 ஐந்து வகைப்படும், ஒன்று பலகுழியுய தற்கிழமையும்,
 வேறு பலகுழியுய தற்கிழமையும், ஒன்றியற் கிழமையும்,
 உறுப்பின் கிழமையும், மெய்திரிந்தாய கிழமையும் என.
 ஒன்று பலகுழியுய தற்கிழமையது

‘எட்டுப்படை’ என்பது.

வேறு பலகுழியுய தற்கிழமையது

‘படையது குழாம்’ என்பது.

ஒன்றியற் கிழமையது

‘நிலத்தினது அகலம்’ என்பது.

உறுப்பின் கிழமையது

‘யாணையது கோடு’ என்பது

மெய்திரிந்தாகிய கிழமையது

‘எளளினது ராந்து’ என்பது.

பிறிதின் கிழமை இது போலப் பகுதிப்படாது

இனி, அவ்விரண்டு கிழமையும் ஒட்டுமாறு காட்டுதலா.

உயற்கை.

‘சாத்தன தியற்கை’ என்பது

உடைமை.

‘சாத்தன துடைமை’ என்பது

முறைமை.

‘ஆவினது கன்று’ என்பது.

கிழமை.

‘சாத்தனது கிழமை’ என்பது.

செயற்கை:

‘சாத்தனது செயற்கை’ என்பது.

முதுமை;

‘அவனது முதுமை’ என்பது.

வின :

‘அவனது வினை’ என்பது.

சருவி :

‘சாத்தனது வாள்’ என்பது

துணை :

‘அவனது துணை’ என்பது.

கலம் :

‘சாத்தனது கலம்’ என்பது.

கலம் என்பது ஒற்றிக் கலத்தை

முதல் :

‘சாத்தனது முதல்’ என்பது.

ஒருவழி யுறப்பு :

‘யாணையது கோடு’ என்பது.

குழை

‘படையது குழை’ என்பது.

தேரிந்துமொழிச்செய்தி

‘கடிரெது பாட்டு’ என்பது.

நிலை :

‘சாத்தனது நிலை’ என்பது.

வாழ்ச்சி :

‘சாத்தனது வாழ்ச்சி’ என்பது.

திரிந்து வேறுபட்டது

‘எவ்வினது சாந்து’ என்பது

‘சாத்தனது சொல்’ என்பதும் அது

பிறவும் என்பது புறவடை.

கூறிய மருங்கிற் றேன்றும் கிளவி ஆறன்பால என்-
பது இருகிழமையும்பற்றி வருவனவும் பிறவும் அதன்
பால என்றவாறு. (கச)

77. ஏழாகுவதே

கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைசெய் யிடத்தி நிலத்திற் காலத்தி
னனைவகைக் குறிப்பிற் றேன்று மதுவே
கண்கால் புறமக முள்ளுழை கீழ்மேல்
பின்சா ரயல்புடை தேவகை யெனாஅ
முன்னிடை கடைதலை வலமிட மெனாஅ
வன்ன பிறவு மதன்பால வென்மனார்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், முறையானே
ஏழாம வேற்றுமை யுணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை : ஏழாம் எண்ணு முறைமைக்கண்ணது கண்
என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல், வினைசெய்
யிடமும் நிலமும் காலமும் என்பன மூன்று பொருட்-
கண்ணும் வரும் அது என்றவாறு.

வினசெய்யிடம்

‘தட்டுபுடைக்கண் வந்தான்’ என்பது,

நிலம் :

‘மாடத்துக்கண் இருந்தான்’ என்பது.

காலம் :

‘மாரியுள் வந்தான்’ என்பது.

இனி, அவ் வேற்றுமையுருபு பலவாகலின், அவற்றை
விரிக்கின்றார். அவை வருமாறு :

ஊர்க்கண்ணிருந்தான், ஊர்க்காரிருந்தான், ஊர்ப்
புறத்திருந்தான், ஊரகத்திருந்தான், ஊருளிருந்தான்,
சான்றோருழைச் சென்றான், மாடத்தின்கீழிருந்தான்,
மாடத்தின்மேலிருந்தான், ஏர்ப்பின் சென்றான், ‘காட-

மச்சா ரோடும்,' ஊரய விருந்தான், ஊர்ப்புடை யிருந்தான்.

தேவகை என்பது திசைக்கூற்று. அது, 'வடக்கண் வேங்கடம், தெற்கண்குமரி' என வரும்.

எனது என்பது இடைச்சொல்

தேர்முன் சென்றான், சான்றோரிடை யிருந்தான், கோயிற்கடைச் சென்றான், தந்தைதலைச் சென்றான், கைவலத் துள்ளது கொடுக்கும், கையிடத் திருந்தான் எனவும் வரும்.

'அன்ன பிறவும்' என்றதனால், 'கிழவோ டேத்து' என்னுந் தொடக்கத்தன கொள்க. (கரு)

78. வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் காலை

யீற்றுநின் றியலுந் தொகைவயிற் பிரிந்தே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்கே வெனின், வேற்றுமைக்கெல்லாம் கிடந்ததோர இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: அக் கூறிய வேற்றுமைகள் தொக்கு முடியவும் வேண்டும், அத் தொகை வேற்றுமையுருபு விரியுங்கால் யாண்டு நின்று புலப்படுமோ வெனின், மொழி யீற்றுக்கண்ணே புலப்படும் என்றவாறு.

மற்று, 'ஈறு பெயாக்காகும்'

[வேற்றுமை - 8]

என்புழி விளங்காதேவெனின், விளங்காது; ஆண்டு, அது, உருபு பெயர்திறுதி வந்து நிற்கும் என்றார்; அங்ஙனம் நின்ற உருபு தொகும். தொகுத்தல் என்பது புலப்படாமை யன்றே, மற்று அது பின்பு புலப்படுங்கால் தான் நின்ற ஈற்றே புலப்படும் என்பது சொல்லவேண்டும் என்பது.

(கசு)

79. பல்லா ருகப் பொருள்புணர்ந் திசைக்கு மெல்லாச் சொல்லு முரிய வென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் வேற்றுமைக்கண்ணே கிடந்ததோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல்துதலிற்று.

உரை உருபு தொக்கும் விரிந்தும் நிற்கும் என்றார், அவ் வருபேயும் அன்று, ஆண்டுப டிறசொற்களும் உள், அவ் வருபேபோல வந்து ஒட்ட நிற்பன, அவையெல்லாம் அவ் வருபேபோல ஆண்டே தொகுத்தலும் விரித்தலும் உடையன என்றவாறு.

குதிரைதேர் என்பது, குதிரையாற் பூட்டப்பட்ட தேர்; ஆன் என்பது ஆண்டு உருபு, பூட்டப்பட்டது என ஆண்டு உருபல்லது ஆண்டு உருபு தொக்கு நின்றாங்கே நிற்கவும் அமையும், விரித்துக் காட்டவும் அமையும் என்பது.

‘பல் ஆருகப் பொருள் புணர்ந்து இசைக்கும்’ என்பது, பலவாற்றானும் பொருள் ஏற்ப வந்து ஒட்டுவன என்றவாறு. (கஎ)

இரண்டாவது வேற்றுமையியல் முற்றிற்று.

மூன்றாவது

வேற்றுமை மயங்கியல்

80. கரும மல்லாச் சார்பென் கிளவிக்

குரிமையு முடைத்தே கண்ணென் வேற்றுமை.
என்பது குத்திரம்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்ததோவெனின், வேற்றுமை தம்மின் மயங்கினமை உணரத்தினமையின், வேற்றுமை மயங்கியல் என்னும் பெயர்தது.

இத் தலைச் குத்திரம் என்னுதலிற்றேர் வெனின், இரண்டாவதனொடு ஏழாவது மயங்குமாறு உணரத்ததுதல் நுதலிற்று.

உரை: இரண்டாவது கருமச்சார்பும் கருமமல்லாச் சார்பும் என இருபொருள் உடைத்து. தூணைச் சார்ந்தான் என்பது, கருமச் சார்பாவது அதனையுறச் சார்புமாதலால். இனி, அரசரைச் சார்ந்தான் என்பது கருமமில் சார்பு. ஆக கருமமில் சார்ச்சிப பொருண்மைக்கண் ஏழாவது வருதல் உரிமை யுடைத்து என்பது.

வரலாறு: அரசரைச் சார்ந்தான் என்புழி அரசர்கட் சார்ந்தான் என்பதும் ஆக என்பது. (க)

81. சினைநிலைக் கிளவிக் கையுங் கண்ணும் வினைநிலை யொக்கு மென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், இதுவும் இரண்டாவதனோடு ஏழாவதன் மயக்கமே கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை : சினைப்பொருட்கு இரண்டாம வேற்றுமையும் ஏழாம வேற்றுமையும் ஒத்த கிழமையாம் என்றவாறு.

வரலாறு : கண்ணைக் சூத்திரார், கண்ணுட் சூத்திரார் என வரும் (உ)

82. கன்றலுஞ் செலவு மொன்றுமார் வினையே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், இதுவும் அவை இரண்டன் மயக்கமே யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : கன்றல் செலவு எனவும் பொருட்கு இரண்டாவதும் ஏழாவதும் தொழிலான் ஒக்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : சூதினைக் கன்றினான், சூதின்கட் கன்றினான், நெறிப்பைச் சென்றான், நெறிககட் சென்றான் என வரும். (ங)

83. முதற்சினைக் கிளவிக் கதுவென் வேற்றுமை முதற்கண் வரினே சினைக்கை வருமே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், 'சினைநிலைக் கிளவிக் கையுங் கண்ணும்' [சூத்தி 2] என்னும் சூத்திரத்திற்குப் புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : முதலும் சினையும் தொடருங்கால முதற் பொருட்கண் ஆழுவது வருமேயெனின், சினைப்பொருட்கு இரண்டாவது வருக என்றவாறு

வரலாறு : 'யானையது கோட்டைக் குறைத்தான்' என வரும். (ச)

84. முதன்முன் னைவரிற் கண்ணென் வேற்றுமை சினைமுன் வருத நெள்ளி தென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் அதற்கே புறனடை யுணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை: முதற் பொருட்கு இரண்டாவது வருமே யெனின், சினைப்பொருட்கண் ஏழாவது வருதல் தெளிவுடைத்து என்றவாறு.

வரலாறு: யானையைக் கோட்டுக்கட் குறைத்தான்' என வரும.

'தெள்ளிது' என்றதனால், 'யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்' எனலுமாம். (நு)

85. முதலுஞ் சினையும் பொருள்வேறு படாஅ நுவலுங் காலைச் சொற்குறிப் பினவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஐயமறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை: இதுதான் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்தவிடத்துச் சினைதான் முதலுமாம் என்றவாறு.

வரலாறு: கோட்டது நுனியைக் குறைத்தான்; கோட்டை நுனிக்கட் குறைத்தான், கோட்டை நுனியைக் குறைத்தான், எனச் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்தவிடத்துச் சினைதான் முதலுமாயிற்று. முதல் சினை யாவது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (சு)

86. பிண்டப் பெயரு மாயிய நிரியா பண்டியன் மருங்கின் மரீஇய மரபே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஐயமறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை: பிண்டப் பெயரும் அதுவே; தெரியில் அப் பொருளின் வேறு பிண்டம் ஒன்றில்லை விலக்கப்பட்டுக் கிடந்தது. வழங்குமாற்றால் உண்டு போலுமாம் என்பது பிண்டப் பெயர் என்றவாறு.

உறுப்பின் கிழமை ஒழித்து ஒழிந்த தற்கிழமையி-
னாயிற்று.

வரலாறு: எட்குப்பை, நெற்குப்பை என்றால், எள்-
ளின் வேறு குப்பை, நெல்லின் வேறு குப்பை என்ப
தொன் றில்லை. எட்சாந்த, கோட்டுதாறு என்பனவும்
அவை. (எ)

87. ஒருவினை யொடுச்சொல் லுயர்பின் வழித்தே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது மூன்றாம்
வேற்றுமைப்பொருடகண்ணதேதாசொல்வன்மைபுணா-
தாதல் நுதலிற்று

உரை: மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருள் விரிப்புழி,
'அதனொ டியைந்த ஒருவினைக கிளவி' [வேற்றுமை - II]
என்றான். அதாவது, ஒருவினையினுழை ஒடுக்கொடுத்-
துச் சொல்லுக என்றவாறு; ஆகலான் இவ்வாறு இச்
சொல்லினுன் இயைபுடைததாய் ஒருவினையொடு வருங்-
கால் அவ்வொடு உயர்வுபற்றி வரும் என்றவாறு.

வரலாறு: 'அரசனொடு வந்தார் சேவகர்' எனவரும்.

மற்று, 'நாயொடு நம்பி வந்தான்' என இழிவுபற்றி
வருமால் எனின், உயர்வுதாம் பல: குலத்தால் உயர்-
தலும், தவத்தால் உயர்தலும், நிலையால் உயர்தலும்,
உபகாரத்தால் உயர்தலும் என. அவ்விழிந்தவழி ஒடு
வைத்துச் சொல்லியது அந்நிலைக்கண் அது சிறப்புடைத்-
தாகலின் என்பது (அ)

88. மூன்றனு மைந்தனுந் தோன்றக் கூறிய
வாக்கமொடு புணர்ந்த வேதுக் கிளவி
நோக்கோ ரனைய வென்மனார் புலவர்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மூன்றாவதும் ஐந்தாவதும் ஏதுப்பொருட்கு ஒத்த கிழமைய என்பது உணர்த்துதல துதலிற்று.

உரை: மூன்றும் வேற்றுமையானும், ஐந்தாம் வேற்றுமையானும் எடுத்தோத்பபட்ட ஆக்கமொடுபுணர்ந்த ஏதுப்பொருண்மை ஆராயுங்கால் ஒத்தன்மைய என்றவாறு.

வரலாறு வானிகத்தான் ஆயினான்; வானிகத்தின் ஆயினான் என வரும். (கூ)

89. இரண்டன் மருங்கி னோக்க னோக்கமவ்
விரண்டன் மருங்கி னேதுவு மாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் மேற் சூத்திரத்திற்குரிய முடிவே சாராதது என்றவாறு உணர்த்துதல துதலிற்று.

உரை: இரண்டாம் வேற்றுமை, நோக்கியநோக்கமும், நோக்கலநோக்கமும் என இரண்டு பொருளும் உடைத்து. மேற்றான், 'நோக்கலின்' [வேற்றுமை - 10] என்றான்; என்புழி, 'நோக்கலின்' எனவே அவ்விரண்டு நோக்கமும் அடங்கின.

நோக்கிய நோக்கம் என்பது பொறியான் நோக்குதல்; அது, பூணை நோக்கினான் எனவரும்.

'நோக்கல் நோக்கம்' என்பது,

'வானோக்கி வாழும்'

[குறன். செங்கோ - 2]

என்பது. இது கண்ணான் நோக்கியது அன்மையின் நோக்கல்நோக்கம் ஆயிற்று. அப் பொருண்மைக்கண்-

னாயின் முன்னாச் சொல்லிய இரண்டு வேற்றுமைப் பொருளும் ஆம் என்றவாறு.

வரலாறு: 'வானோக்கி வாழும்' [குறள். செங்கோ-2] எனறககால், வாளை நோக்கி வாழும் என்பது, இனி, வானாயை உபகாரம் நோக்கி வாழும் என்பது. வானியை உபகாரம் நோக்கி வாழும் என்பதாஉமாம். (க0)

90. அதுவென் வேற்றுமையுயாதிணைத் தொகைவயி
னதுவென் னுருபுகெடக் குகரம் வருமே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஆறாவது நான்-காவதனொடு மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: மேல், 'இயறலையி னுடைமையின் முறை-மையின்' [வேற்றுமை - 14] என, ஆறாவதனை முறைமைப் பொருட்கு உரித்தென்று ஒதினான், அம் முறைமைப் பொருள் உயாதிணைக்காயின் அது என உருபு கெடக் குகரம் வரும் என்றவாறு.

வரலாறு: நம்பிககு மகன என வரும் நம்பியது மகன் என்புழி இழுக்குள்ளாகு கண்டு, அது காத்தவாறு. (கக)

91. தடுமாறு தொழிற்பெயர்க் கிரண்டு மூன்றுங்
கடிவரை யிலவே பொருள்வயி னான.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: தடுமாறு தொழிற்பெயர்க்கு இரண்டாம் வேற்றுமைப்பொருளும் மூன்றாமவேற்றுமைப்பொருளும் ஒக்கும் என்றவாறு.

வரலாறு: புலி கொல் யானை என்பது. அது விரிப்புழிப், புலியைக் கொன்ற யானை — புலி கொல் யானை; புலியாற் கொல்லப்பட்ட யானை — புலி கொல் யானை; என இரண்டிற்கும் ஒக்கும்.

தநிமாறுதல் என்பது இரண்டிற்கு உரித்தாய்
 சென்று வாயுதல் ஈண்டு கோற்றறொழில் இரண்டிற்கும்
 ஒருதலும் (கஉ)

92. ஈற்றுப்பெயர் முன்னர் மெய்ப்பறி பனுவலின் வேற்றுமை தெரிப வுணரு மோரே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், மேல் எடுத்தோ-
 தப்பட்ட தநிமாறுதொழிற்பெயரை உணரும் ஆறு இது
 என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை. புலி கொல் யானை என்பது. அத்தொகைக்கு
 யானை என்பது ஈற்றுது இவ் பெறுபுப் பெயர் முன்னாப
 பொருளறிய வருஞ் சொல், 'மெய்ப்பறி பனுவல்' என்-
 பதனான, அவ் விரண்டன வேற்றுமைமூடம் தெரியப்படும
 என்றவாறு

வரலாறு. புலி கொல் யானைக்கோடு வந்தது எனின்,
 புலியாற் கொல்லப்பட்டு யானை என விளங்கும்

இனிப, புலிகொல் யானை ஒடுகின்றது எனின், புலியைக்
 கொன்றது யானை என விளங்கும்

இனி, ஈற்றுப் பெயர் முன்னாப பொருளறிய வந்த
 சொல்லான அவ் வேற்றுமை தெரிப என்பது பொரு-
 ளறிய வாராத சொல்லான அவ் வேற்றுமை தெரியலாகா
 என்பது.

வரலாறு. புலி கொல் யானை கிடந்தது, தோன்றாம
 என்பது (கஉ)

93. ஒம்படைக் கிளவிக் கையு மாணுந் தாம்பிரி விலவே தொகைவரு காலே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், இன்னும் அவற-
 றுககண்ணே ஆவதோ முறைமை உணர்த்துதல் நுத-
 லிற்று.

உரை : ஓமபடைப்பொருட்டு ஐயும் ஆனும் ஐத்த கிழமைய என்றவாறு.

ஓமபடுத்தல் என்பது போறறுதல் 'தொகைவரு கால்' என்பது, தொகையி னிலைககண்ணே இம்மயககம் ஆவது என்றவாறு.

வரலாறு 'புலிபோற்றிவா வாழி பைய' என்புழிப் புலியைப் போற்றிவா எனமும், புலிபுன ஆய ஏதம் போற்றிவா எனமும் ஆக என்பது.

'தொகைவரு கால்' என்பதனை யாண்டும் ஒட்டிக் கொள்க என்பது (கச)

94. ஆறன் மருங்கின் வாழ்ச்சிக் கிழமைக் கேழு மாகு முறைநிலத் தான.

இச சூத்திரம் அன்னுதலிற்றே வெனின், ஆறுவதனோடு ஏழாவதன் மயககம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. ஆறுவதனோடு எடுத்தோதப்பட்ட வாழ்ச்சிப்பொருட்டு ஏழாவதும் ஆம் உறையும் நிலமாகலான் என்றவாறு.

வரலாறு காட்டது யானை என்புழிக், காட்டுள் யானை அன்றுமாக என்பது. (கடு)

95. குத்தொக வருஉங் கொடையெதிர் கிளவி யப்பொரு ளாறற் குரித்து மாகும்.

இச சூத்திரம் அன்னுதலிற்றே வெனின், நான்காவதன் பொருளு ஆறுவதற்குச் சொல்லுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை நான்காம் வேற்றுமை தொக்குக கொடையெதிருது நின்றவழி ஆறுவது சொல்லவும் அமையும் என்றவாறு.

வரலாறு : நாகாபலி என்பது ஆண்டு நாகர்க்குப் பலி என நான்காவது தொக்குநின்றது : அந் நிலைக்கண் நாகரது பலி என ஆளுவதும் ஆக என்றவாறு.

கொடை எதிர்தல் என்பது — விழுப்ப முடையாரை துதலியக்காற் கொண்டிவைத்தது விருமபிக் கொடுத்தல். நாகர்பலி என்பது அவர்க்குத் திரிபில்லாமைபினுன் நாகரது பலி என உடைமைக்கிழமை செப்பலாயிற்று என்பது கருத்தது. (கசு)

96. அச்சக் கிளவிக் கைந்து மிரண்டு

மெச்ச மிலவே பொருள்வயி னுன.

இச சூத்திரம் எனனுதலிறோரே வெனின், ஐந்தாவதனோடு இரண்டாவதன் மயக்கம் உணராததுதல் நுதலிற்று

உரை அச்சப் பொருண்மைக்கு ஐந்தாம் வேற்றுமையும் இரண்டாம் வேற்றுமையும் ஒத்த கிழமையுள் என்றவாறு

வரலாறு புலியின் அஞ்சம், புலியை அஞ்சம் என வரும்.

புலியை அஞ்சம் என்புழிப் புலி காரணமாக அஞ்சம் என மாறுகொள்க. (கசு)

97. அன்ன பிறவுந் தொன்னெறி பிழையா துருபினும் பொருளினும் மெய்தடு மாறி யிருவயி னிலையும் வேற்றுமை யெல்லாந் திரிபிட னிலவே தெரியு மேர்க்கே.

இச் சூத்திரம் எனனுதலிறோரே வெனின், சொல்லப்பட்ட மயக்கத்திற்குப் புறனடைபுணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை : அவையேராவனவும் பிறவும் மேற்கொண்டு அடிப்பட வழங்கும் வழக்கொடு மலையாது உருபும் பொருளும் தமமுள் ஒன்றனோடொன்று தடுமாறி அவ்

விரண்டி டத்தும் நிலைபெற்ற வேறுபாடு வழி என்று களையப்படா ஆராயுமிடத்து என்றவாறு.

‘உருபினும் பொருளினும் மெய்தடுமாறி’ என்பது, யாண்டு உருபு சென்றது ஆண்டுப பொருள் சென்றது எனப்படும். யாண்டுப பொருள் சென்றது ஆண்டு உருபு சென்றது எனப்படும் என்பது ‘பிறவும்’ என்றதனால், முறைக குத்துக்குத்தினா எனபுழி, முறையிற் குத்தினார் என்றும், முறையாற் குத்தினா எனும், ‘கடலொடு கடாடொட்டாது’ எனபுழிக், ‘கடலை கடாடொட்டாது’ எனும் வருவன கொள்க (கஅ)

98. உருபுதொடர்ந் தடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி யொருசொன் னடைய டொருள்சென் மருங்கே.

இச குத்திரம் என்னுதலிறேர வெனின், டல் உருபு தொடர்ந்து அடுக்கி நின்றவழிப் படுவதோ டிலக்கணம் உணராததால் நுகழ்ந்து

உரை. டல் உருபு தொடர்ந்து அடுக்கி நின்ற விடத்து இறுதியுருபு முடிந்த முடிவே ஷ்டிரதனவற்றிற்கு முடிபாக என்றவாறு

வரலாறு. யானையது கோட்டை அனிக்கட் குறைத்தான் என வரும்.

இரண்டாம் வேற்றுமைமும் ஏழாம் வேற்றுமையும் குறைத்தான் என்னும் ஒரு வினையானே முடிந்தவாறறிக.

‘தினையிற் கிளியைக் கடிபுழி’ என்பதும் அது. (கக)

99. இறுதியு மிடையு மெல்லா வருபு

நெறிபடு பொருள்வயி னிலவுதல் வரையார். இச குத்திரம் என்னுதலிறேர வெனின், உருபு நிற்கும் இடவேறுபாடு உணர்த்துதல் நுகழ்ந்து.

இறுதி; கடந்தான் நிலத்தை. வந்தான் சாத்தனோடு; கொடுத்தான் சாததற்கு; வலியான் சாத்தனின்;

ஆடை சாததனது ; இருந்தான குன்றததுககண் , என வரும.

இனி, இடை வருமாறு : நிலத்தைக் கடந்தான் ; சாத்தனெடு வந்தான சாததற்குக் கொடுக்கும் , சாத-தனின் வலியன சாததனது ஆடை . குன்றத்துக்ககண் இருந்தான் என வரும

இனி, நெறிபடுத்துதல் என்பது வழங்குபபித்தல் ; வழங்குபபிவழியே அனை நிலைபுடைத்தாவது அல்லாத வழி அவை நிலை என்பது அவ்வழிகொண்டான் என்பழி அவ்வழிககட கொண்டான் என வேண்டிவது என்றவாறு நிறவுப அனை (உ௦)

100. பிறிதுபிறி தேற்றலு முருப்தொக வருதலு நெறிபட வழங்கிய வழிமருங் கென்ப.

இச சூத்திரம் எனனுதலிறேர வெனின, உதுவம அவ வேற்றுமை மயக்கத்துட புறத்துப்படுதோ இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை ஐா உருபுத உருபினை யேற்றலும், உருபுகள் பல்பாடாது நிறலும் இலக்கணத்துப பாட்டன் என்றவாறு

பிறிதுபிறிதேற்றல் என்பது, ஆரம் வேற்றுமை உருபு தானல்லாத உருபுகளை ஏற்பது

அது வருமாறு சாததனதனை, சாததனதனெடு என ஆரவது ஒழித்து, ஏழாவதனகாறும ஒட்டுக.

இனி, உருபு தொக வருதல் நிலத்தைக் கடந்தான் என்பழி, வேற்றுமை யுருபு தொக்கு, நில்கடந்தான் என வரும.

இறுதிக்கண், 'கடந்தான் நிலத்தை' என்பழிக, 'கடந்தான் நிலம்' என வரும. மறையனவும் அவ்வாறே தொகும் என்பது. (உ௧)

101. ஐயுங் கண்ணு மல்லாப் பொருள்வயின் மெய்ப்புருபு தொகாஅ விறுதி யான.

இச முத்திரம் எனனுதலிறே வெனின், மேல் உருபுகள் தொக வருவன என்றன், அததொக வருவனவற்றது நிலைமை ஒவ்வாதது நன்றி அஃது உணராததுதல துதலிறறு

உரை இரண்டாம லேற் றமைப பொருளும், ஏழாம வேற்றுமைப பொருளும் அல்லாதவழி இறுதிகண் தொகவாரி என்றவாறு

அது சொல்லவே, மறறைய உருபெல்லாம இறுதிகண் விரிந்தே வருகுவ எனபதாம்.

வரலாறு நடந்தான் நிலம், கடந்தான் திலத்தை, இருந்தான் குறைதது, இரந்தான் குறைதது நன்றி; எனத தொகுகும் விரிந்தாம் வந்தவாறு

வந்தான் ராததனோடு எனபது வந்தான் சாததன் என ஒந் தொகுநிலைபடுங்கொலோ எனிற, படாது என்பது மற்றையனவும் அன்ன (உஉ)

102. யாத னுருபிற் கூறிய ருயினும் பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்

இச முத்திரம் என்றுதலிறே வெனின், உருபுகள் ஒரோ வழித் தததம் பொருண்மை யின்றியும் மயங்குதலுரிய என்பது உணராததுதல துதலிறறு

உரை . யாதானும் ஓர் உருபிற் கூறப்பட்டதே ஒரு சொல்லெனினும், கூறிய அவுருபின் பொருள் படுங்கொல்லோ எனின், படாது என்பது அக் கூறப்படாதிற உருபு உளவன்றே அவற்றதுமாகும், அச்சொல் அவற்றுப பொருள்படச் சொல்லின் என்றவாறு.

வரலாறு :

‘சினாயரி நாணை கிழங்குமணற் கீன்ற
முனையோ ரன்ன முள்ளேயிற்றுத் துவர்வாய்’ (அகம் - 212)

என்னும பாட்டி-னுல், ‘மணற்கீன்ற’ என நானகாவதன் உருபு வந்ததேனும், மணலில் ஈனல் என ஏழாவதன் உருபே கொள்க, அதற்கேற்ற பொருட்டாகவின, இது, வழக்கினுல் ஒன்றன் பொருண்மைக்கட் பிறிதோர் உருபு பொருளொடுபடாது சென்று நிறப் வழங்குதலும் உண்மை கண்டு அது காத்தவாறு (உரு)

103. எதிர்மறுத்து மொழியினுந் தத்த மரபிற் பொருணிலை திரியா வேற்றுமைச் சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், வேற்றுமை யுருபுகள் தம்பொருள் மாறுபட சின் றுழியும் தம்பொருள் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : எதிர் மறுத்துச் சொல்லிற்றுழியும் தம் பொருண்மை மாறு திரியா என்றவாறு.

வரலாறு மரத்தைக் குறையான் என்புழி, இரண்டாவதன் பின் அப்பொருள் இல்லாமன, இல்லை யெனினும் அப்பொருட்டாக என்பது

பிறவேற்றுமைப் பொருள்களையும் இவ்வாறே எதிர்-மறுத்து ஒட்டிக் கொள்க (உச)

104. கு ஐ ஆன்என வருஉ மிறுதி அவ்வொடுஞ் சிவ ணுஞ் செய்யு ளுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அவ் வருபுகள் ஒரு சார் செய்யுளுள் திரிபுபட நின்றல் கண்டு, அஃது உணர்த்துதல் நுதலிற்று,

உரை : கு ள் ஆன் என வநுஉம் மூன்றுநூின் இயத்திட்டு சொபுருவ அகர ஈர்தி கிறதும் என்றவாறு.

வாலாறு முன்னா ருத்திடுகதுட் காட்டுதும் (உரு)

105. அவற்றுள்

அளனப் பிறத்த லஃறிணை மருங்கிற்
குவ்வு மையு மில்லென மொழிப.

இசு சூத்திரம் என்னுகிறதோ வெனின், எய்தியது விலக்-
குதல் நுகறிற்று.

உரை அவற்றுள் குவவும் ஐயும் அஃறிணைக்கண்
அகரவீராகல் எய்தா என்றவாறு.

மறறை ஆன் உருபாரின் அஃறிணைக்கண்ணும் உயா-
திணைக்கண்ணும் எய்தும் எனாது

இனி, உயாதிணைக்கட குவவும் ஐயும் வருமாறு.

‘கடிநிலையினறையாகியறகு’ என்பாலது, ‘ஆசிரி-
யற்க’ [தொல் எழுத்து. புள்ளிமயப் 94] என்றபிறறு.

‘காவலோனைக் கறிதஞ்சுமமே’ என்றபாலது, ‘காவ-
லோனாக கறிதஞ்சுமமே’ என்றபிறறு

இனி, ஆன் இருதிணைக்கண்ணும் வருமாறு.

‘புளவரினா’

‘புலவரான’

என இருவழியுங் கண்டுகொள்க

(உசு)

106. இதன திதுவிற் றென்னுங் கிளவியு

மதனைக் கொள்ளும் பொருள்வயி னானு

மதனாற் செயற்படற் கொத்த கிளவியு

முறைக்கொண் டெழுந்த பேயர்ச்சோற் கிளவியும்

பால்வரை கிளவியும் பண்டி னுக்கமுங்
காலத்தி னறியும் வேற்றுமைக் கிளவியும்
பற்றுவிடு கிளவியுந் தீர்ந்துமொழிக் கிளவியு
மன்ன பிறவு நான்க னுருபிற்
றென்னெ றி மரபின தோன்ற லாதே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நான்காம வேற்-
றுமை எனைய வேற்றுமைகளை நெல்லா ஏ சென்று
மயங்குமாறு உணர நுதுதல் முதலிற்று.

உரை : இதனது இதுவிறறு என்பது — யானையது
கோடு கூறிது என்புழி, ஆண்டு நான்காவது சென்று,
யானைக்குக் கோடு கூறிது என்றாக என்பது.

அதனைக் கொள்ளும் பொருள் என்பது — இவனைக்
கொள்ளும் இவ்வணி என்புழி, இவடக்குக் கொள்ளும்
இவ்வணி என்றாக என்பது.

அதனாற் செயற்படற்கோத்த கிளவி என்பது—வாயாற்
றககது வாய்ச்சி என்புழி, வாயக்குத் தககது வாய்ச்சி
என்றாக என்பது

முறைக்கொண்டே முந்த பெயர்ச்சோற் கிளவி என்பது—
ஆவினது நன்று என்புழி, ஆவிற்சூக நன்று என்றாக
என்பது.

பால்வரை கிளவி என்பது — கருவூரின் கிழக்கு என்-
புழிக், கருவூரக்குக் கிழக்கு என்றாக என்பது.

பண்பின் ஆக்கம் என்பது — சாததனின் நெடியன்
என்புழிச, சாதத்தற்கு நெடியன் என்றாக என்பது.

காலத்தின் அறியுங்கிளவி என்பது—மாரியுள் வந்தான்
என்புழி, மாரிகு வந்தான் என்றாக என்பது.

பற்றுவிடு கிளவி என்பது — ஊரிற் பற்றுவிட்டான்
என்புழி, ஊர்க்குப் பற்றுவிட்டான் என்றாக என்பது;

தீர்த்து மொழிக் கிளவி என்பது — ஊரிற் தீர்ந்தான் என்புழி, ஊர்க்குத் தீர்த்தான் என்றாக என்பது,

அன்ன பிறவும் என்றதனால் — ஊரிற் சேயன், ஊர்க்குச் சேயன் என்றாக என்பதும், உறையூரிற் பெரிது கருவூர் என்புழி, உறையூர்க்குப் பெரிது கருவூர் என்றாக என்பதும், பிறவும் இவ்வாறாக வருவன கொள்க.

இவையெல்லாம் நான்கனுந்நிற நேனறுதன்மேற்கொண்டு அடிப்படடு வந்த வழக்கு என்றவாறு. (உஎ)

107. ஏனை யுருபு மன்ன மரபின

மான மிலவே சொன்முறை யான.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும் மயக்கமே உணர்த்துதல் துதலிறறு

உரை நான்காம் வேற்றுமை உருபல்லன பிறவும் ஒன்றன்பொருணைமக்கண் அது சென்றங்குச் செல்வன உளவேற் குறழ்மில்லை என்றவாறு

வரலாறு: வழக்குப்பெற்றவழிக் கணிக்கொள்க (உஅ)

108. வினையே செய்வது செயப்படு பொருளே

நிலனே காலங் கருவி யென்ற

வின்னதற் கிதுபய னாக வென்னு

மன்ன மரபி னிரண்டொடுந் தொகைஇ

யாயெட் டென்ப தொழின்முத னிலையே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், வினைச்சொல் இலக்கணம் உணர்த்துதல் துதலிறறு.

உரை இவ் தொடொடுந் தோன்றிற்கும் வினைச் சொல் என்றவாறு

வரலாறு: வினைத்தான் என்ற சொல்லாலே அவ் வெட்டும பெறும என்பது

பெறுமாறு வணைந்தான என்ற வினை விளங்கிறது ,
அதனால் வணைதற்றொழின்மை விளங்கும் .

செய்வது என்பது — செய்தான ஒருவன் என்பது
விளங்கும்.

செயப்படு பொருள் என்பது—குடந் தொடக்கத்தான
என்பது விளங்கும்

நிலம் என்பது—ஒரிடத்திற்றந்ததென்பது விளங்கும்

காலம் என்பது — இவ்வானும் பகலானும் என்பது
விளங்கும்

கருவி என்பது — கோலும் திரிகைபுடும் என இது
தொடக்கத்தான விளங்கும்

இன்னதற்கு என்பது—ஒருவற்கு என்பது விளங்கும்

இது பயன் என்பது — அறமானும் பொருளானும்
ஒரோவொன்று பயங்கும் என்பது விளங்கும்

இஃது அஃ வெட்டிக்கொண்டோர் தோன்ற நிறகு-
மாறு . பிறவும் அன்ன (உசு)

109. அவைதாம்

வழக்கியன் மருங்கிற் குன்றுவ குன்றும்.

இது சூத்திரம் என்னுதலிறோர் வெனின, றோற சொல்லப-
பட்ட வினைத்திறும் படுவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதலு-
துதலிற்று

உரை . றோற சொல்லப்பட்ட எடும் உடன
விளங்காது குறைய நிறபனவும் உள் வழக்கினுள் வினைச-
சொற்கள் என்றவாறு

வரலாறு கொடியாயிற்று என்பழி , செயப்படு
பொருளும் இன்னொருது என்பதும் இன்னது பயங்கும்
என்பதும் இஃலை பிறவும் அன்ன. (உஃ)

110. முதலிற் கூறுஞ் சிணையறி கிளவியுஞ்
 சிணையிற் கூறு முதலறி கிளவியும்
 பிறந்தவழிக் கூறலும் பண்புகொள் பெயரு
 மியன்றது மொழிதலு மிருபெய ரொட்டும்
 வினைமுத லுரைக்குங் கிளவியோடு தோகைஇ
 யனைமர பினவே யாகுபெயர்க் கிளவி.

இச சூத்திரம் எனலுதலிறோடு வெனின, ஆகுபெயர
 உணராததுதல னுதலிறுது

உரை. முதலிற கூறுஞ் சிணையறி கிளவித் தொடக்-
 கத்தன யழு கூறிய ரினனை அன்புபாபினவே எனமுர,
 அவ விலக்கணித்தன அனை எனிறவாறு

முதலிற் கூறுஞ் சிணையறி கிளவி என்பது — முதலறி
 சிணையற் சொல்லுதல என்றவாறு

அது, தெங்கு தின்றுன , கநிந தின்றுன எனவரும்.

சிணையிற் கூறும் முதலறி கிளவி என்பது — சிணையின்
 பெயரகூற முதல் விளங்குவது என்றவாறு

அது, இல்லநடிக வாழும் டுநடிக வாழும் எனவரும்.

பிறந்தவழிக் கூறல் என்பது — டிரிடங் கூற அவ்-
 விடத்தாயின பொருண்மைபி னிறதல் என்றவாறு.

அது, குழிப்பாறு என வரும்

பண்புகொள் பெயர் என்பது — ஒரு குணங்கூற அக்
 குணமடைந்த பொருள் விளங்குகின்றதல் ,

அது வருமானு : நீலம் என்பதோர பண்பு; அப்
 பண்புர சொல் அப பண்பினை யடைந்த ஆடையானும்
 பிறவாற்றானும் விளங்குப என்பது

இயன்றது மொழிதல் என்பது — இயன்றது என்பது
 செய்கை , அச செய்கை சொல்ல அச செய்கை நிகழ்ச்-

சியினாய வேறுபாடும அப பெயாததாய் விளங்கும்
அது வருமாறு: ஏறு, குத்து என, ஏறியவும் குத்தவு-
மாயின அத தொடக்கத்தன விளங்கி நிற்கும் என்பது

இருபெய ரோட்டு என்பது — இரண்டு பெயா ஒட்டி
நிற்பது அது சொல்லப் பிறிதுபொருள் விளங்கும்
அது வருமாறு: பொற்றொடி என்பது, இருபெயா க்ன்று
ஒட்டிற்று, அது சொல்லப் பொற்றொடி தொடட்டானை
விளக்கும் என்பது

வினைமுத லுரைக்குங் கிளவி என்பது—வினைசெய்தான்
பெயா சொல்ல, அவன செய்பொருளை யறிய நிறைவு
என்றவாறு அது, தொல்காப்பியம், கபிலம் என்பன

ஆகுபெயா என்ற பொருணை பெனனையெனின்,
ஒன்றன பெயா ஒன்றற்காய் நிறைவு என்றவாறு (க.க)

111. அவைதாம்

தத்தம் பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணலு
மொப்பில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டலு
மப்பண் பினவே நுவலுங் காலை.

இச குத்திரா எனனுதலிறேர வெனின், இவையும் ஆகு-
பெயாக்கண்ணே யாவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல
றுதலிற்று.

உரை அவ வாகுபெயாநன் முதற்கண் ஆங்காலம்,
அம் முதற்கே யன்றி அம் முதலொடு தொடரநத
பொருண்மேல் நிறைவும், முதற்கு எவ்வியைப் பிலலா-
தனமேல் நிறைவும் என இரண்டு லக்கணம் உடைய
என்றவாறு.

தத்தம் பொருண்மையிற் றம்மொடு சிவணல் —
தெங்கு குடு என்னுந் தொடக்கத்தன தெங்கு என்ற-
விடத்து தெங்கின்காய் எனல் கொங்க, கடுவும் அன்-
னதே.

ஒபயில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டல்-நீலம் என்றது நிலமுண்ட ஆடையெனின், அவ்விடத்து நீலத்திற்கு என்னியை யுரினறி நன்றி தாடை எனக் பிறவும் அன்ன.

இங்ஙனம் தத்தம் பொருட்கு இயைந்தவனவற்று மேலனவும், இயையாதவற்று மேலனவும் என இருவகையவாய் நிற்கும் அவ் வாகுபெயர்கள் என்றவாறு (௩௨)

112. வேற்றுமை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், இதுவும் ஆகுபெயரககண்ணே கிடந்ததோர் பகுதி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று

ஆகுபெயர்க்கு ஆவதோர் வேறுபாடு தெரிந்தனார்க், ஆவதோர் வேறுபாடு என்னெனின், தொல்காப்பியனார் சொல்லப்பட்டது தொல்காப்பியம் என ஈறு திரிந்தது அன்றியும், 'வேற்றுமை மருங்கில் போற்றல் வேண்டும்' என்றல் அவ் வாகுபெய ரெல்லாம் வேற்றுமையொடு தொடராத மருங்கினைப் போற்றியறிதல் என்றவாறு.

யாதோ வெனின், தெங்கினதுகாய் தெங்கு என ஆளுவது தொடராதது நீலத்தைப்போல ஆடை நீலம் என இரண்டாவது தொடராதது. பிறவும் இவ்வாறே தொடராதவாறு போற்றியறிதல் என்றவாறு

இனி, அல்லதுஉம் ஆகுபெயர்கள் தத்தம் பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவனின் என்றும், ஒபயில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டின என்றும் போற்றி யுணர்தல் என்றவாறு (௩௩)

113. அளவு நிறையு மவற்றொடு கொள்வழி யுளவென மொழிப வுணர்ந்திசி னோரே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடுவெனின், அளவும் நிறையும் ஆகுபெயராவன உள என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று,

உரை : அளவும் சிறையும் ஆகுமெய்யா அறினவவவு
மேற்கூறியபோல என்றவாறு.

வரலாறு காழி, 2 மருகு என அளக்கப்படும் பொரு-
ளையும், தொடி, துலாம் என மருகப்படும் பொருளையும்
எனபது பிறவும் அனை (நசு)

**114. கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்
கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கோளலே.**

இச சூததிரம் என்னுதலிறநே வெனின, இஃது ஆகு-
பெயர்க்குப் புறனைடை கூறுதல் நுதலிறது.

உரை : மேற் சொல்லப்பட்டனவன்றி வரும் ஆகு
பெயரும் உள அவற்றையும் சொல்லப்பட்ட இலக-
கணத்தான உணரநது கொள்க என்றவாறு.

அவை வருமாறு யாழ் கேட்டான் : குழல் கேட்-
டான் எனப, அவற்றினாகிய ஓரை கேட்டான்

பகப போல்வாளைப் பக என்ப, பாவை போல்-
வாளைப் பாவை எனப

இனி, எண்ணிற கேதுவாகிய இடங்களுக்கும் ஒன்று,
பதது, நூறு என்ப இனி, 'எழுதது' [தொல் எழுதது,
நூன்மரபு - 1] எனபதும் அது பிறவும் அனை

இனிக, கிளந்தவல்ல பிற எனனாது, வேறு என்ற-
தனால், ஆகுபெயர்களுள் மூன்றியும் எனபது காட்டுக (நடு)

மூன்றாவது வேறுமை மயங்கியல் முற்றிற்று.

நான்காவது

வி ளி ம ர பு

115. விளியெனப் படுப கொள்ளும் பெயரொடு
தெளியத் தோன்று மியற்கைய வென்ப.

என்பது சூத்திரம்.

இவ்வோதது என்ன பெயர்த்தோ வெனின், விளி
வேறுமையது இலக்கணம் உணர்த்தினமையின், விளி-
மரபு என்னும் பெயர்த்து

இனி, இத் தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின்,
விளிவேறுமையது இலக்கணம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை விளி என்பன தம்மை ஏற்குமபொருளொடு
பாபபுறத தோன்றும் தன்மைய என்றவாறு.

தன்மைய என்றான், விளி பெயரொடு கொள்ளும்
என்பதூஉம், கொள்ளுங்கால ஏற்கும் என்பதூஉம்,
பெயரொடு கொள்ளும் என்பதூஉம் சொல்லப்பட்டதாம்.

‘தெளியத் தோன்றும்’ என்றது, விளியை வேற்-
றுமை அன்றென்பாரும் உளர், அது மறுத்து வேற்று-
மையே எனற்கு என்பது.

‘எனப்படுப’ என்று பன்மை கூறினார், ஈறுதிரிதல், ஈற்றயனீடல், பிறிதுவந்தடைதல், இயல்பாதல் என நான்கு பகுதியவாகலான் என்பது. (க)

116. அவ்வே

இவ்வென வறிதற்கு மெய்ப்பெறக் கிளப்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், மேற் சொல்லப் பட்டனவற்றை இனிச் சொல்லுப என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. அவை இவையென அறிதற்கு வழக்குப்பெற இனிச் சொல்லப்படும் என்றவாறு. (உ)

117. அவைதாம்

இ உ ஐ ஓ என்னு மிறுதி

யப்பா னான்கே யுயர்திணை மருங்கின்

மெய்ப்பொருள் சுட்டிய விளிகோள் பேயரே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், விளி என்பன-தாம் இவை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. உயிரெழுத்தினுள் உயர்திணைப்பெயர்க்கு விளியேற்கும் எழுத்தாவன இவை என்றவாறு

“யுயர்திணை மருங்கின் மெய்ப்பொருள் சுட்டிய” — எனவே, மற்றைத் திணைகளுள் உய, அ, இ, வ, ஊ எனக் கொள்க

அவை வருமாறு: ‘குறையற்புத்த கொடி முல்லாய்’ என்புழி, முல்லை - முல்லாய் எனவும்,

‘செங்கான் நாராய்’ என்புழி, செங்கால் நாரை செங்கால் நாராய் எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (ங)

118. அவற்றுள்

இ ஈ யாகும் ஐ ஆ யாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இகர ஐகாரங்கள் விளியேறகுமாறு உணராததுதல் நுதலிற்று.

நமபி - நமபீ என, இ - ஈயாய விளியேற்றது.

நங்கை - நங்காய் என, ஐ - ஆயாய் விளியேற்றது.
இங்ஙனமாதல், 'சறுதிரிதல்' (ச)

119. ஓவும் உவ்வு மேயொடு சிவனூம்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஓகார ஈயும் உகர ஈயும் விளியேறகுமாறு உணராததுதல் நுதலிற்று.

கோ - கோவே என, ஓகார ஈய ஏகாரமொடு சிவ-
ணிற்று.

வேந்தி - வேந்தே என, உகரம் ஏயொடு சிவணிற்று.

இம் முடிபு, 'பிறிது வந்தடைதல்' ஆம். (ரு)

120 உகரந் தானே குற்றிய லுகரம்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஐயமறுத்தல் நுதலிற்று, மேலதற்கோர புறனடையெனினும் அமையும்.

உரை: கூறப்பட்ட நான்கினுள், உகரம் குற்றிய-
லுகரம் என்பது அறியாது நின்றவழி, முற்றுகரம் அன்று
குற்றுகரம் என்பது கருத்து. (சு)

121. ஏனை யுயிரே யுயர்திணை மருங்கிற்

ரூம்விளி கொள்ளா வென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தாதது எய்துவித்தல், நுதலிற்று; ஐயமறுத்தது எனினும் அமையும்.

உரை : சொல்லப்பட்ட நான்கு உயிரெழுத்துமல்லால் மற்றையன உயிரதிணைககண் விளியேலா என்றவாறு.

மற்று, கொள்வன இவை பெனவே, ஒழிந்தன கொள்ளா என்பது பானே உணரேனோ, இது சொல்ல வேண்டியது என்பனயெனின், எனை உயிர உயிரதிணைககண்விளிகொள்ளா என, இன்னும மேற்சொல்லப்பட்டன மேல் ஒதியவாற்றறிப பிறவாற்றினும் விளியேற்கும் என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது என்றவாறு.

கணி - கணியே என, இகராறு நகரப பேறின்றி ஏகாரமும் பெற்று விளியேற்கும் எனபது (எ)

**122. அளபெடை மிகு உ மிகர விறுபெய
ரியற்கைய வாகுஞ் செயற்கைய வென்ப.**

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், எய்தியது விலக-
கல் னுதலிற்று

உரை : அளபெடை இகரம் நாயின் உயல்பாயே விளியேற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : தொழீஇ என வரும் பெயர்க்கும் விளி நிலையும் அதுவே நிற்குமாறு.

இனிச், 'செயற்கைய' என்றதனால், இரண்டு மூன்று மாத்திரைபெற எழுதுவாரும், ஐந்துமாத்திரை பெற எழுதுவாரும் என இருதிறத்தார் ஆசிரியா என உணர்க. (அ)

**123. முறைப்பெயர் மருங்கி னையெ னிறுதி
யாவொடு வருதற் குரியவு முளவே.**

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இஃது இறந்தது காத்தல் னுதலிற்று.

உரை மேல் ஐ ஆய ஆகும என்றா , இனி, முறைபெயராககண்ணாய்வி ஐ ரீது ஆவொடு வருவனவும் உள என்றவாறு

வரலாறு அன்னை - அனனா என்றும், அததை - அததா என்றும் ஆக என்பது (க)

124 அண்மைச் சொல்லே யியற்கை யாகும்.

இச சூத்திரம் என்றுதலிறோ வெனின், இதுவும் இறந்தது காததல துதலிறு

உரை அணியாரைக் கூடிமிடத்து அவை இயல்பேயாய விளியேறும் என்றவாறு.

வரலாறு ' நமசி வாழி, நமகை வாழி, வேந்து வாழி' என வரும (க0)

125. நரலள வென்னு மந்தான் கென்ப புள்ளி யிறுதி விளிகொள் பெயரே.

இச சூத்திரம் என்றுதலிறோ வெனின், உயாதிணைக்கட் புள்ளியி னி யேற்பன இவை யென உணராததல துதலிறு

வரலாறு முன்னாக காட்டுதும். (கக)

126. ஏனைப் புள்ளி யீறுவிளி கொள்ளா.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், எய்தாததெய்து விததல துதலிறு ; ஐயமுத்தது எனினும் அமையும்.

உரை மேற் சொல்லப்பட்ட நான்கல்லாப் புள்ளியி னி யேலா உயாதிணைக்கண் என்றவாறு.

மற்று, ஆவனகூற அமையாதோ வெனின், 'ஏனைப் புள்ளி யீறுவிளி கொள்ளா' என, இன்னும் மேற்கூறிய

புள்ளி யீறு அவ்வாறன்றிப் பிறவாறு விளியேற்றலுடைய
என்றற்குக் கூறினா என்பது

வரலாறு: பெண்டா-பெண்டுகே அனவா, நமமுன்-
தமமுனே எனவும் வரும் பிறவா அன்ன ஏனைப்புகளி-
யும் ஆவதுண்டு.

‘வினாநுரானிக கொடுமநுன் ஆய’ என்பதும்
[புறம் 130] பிறவும் இவ்வாறு வருவன கொள்க. (கஉ)

127. அன்னென் னிறுதி யாவா கும்மே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், நறுநக முறை-
யானே எனவாறு விளியேற்றகுமாறு உணர்த்துதல
துதலற்று

உரை. அன் என்றும் பெயரிற்று ஆவாய் விளி
யேற்கும் எனவாறு.

வரலாறு கொழன் - கொழா, கோப்பன் - கோப்பா
என வரும் (கங்)

128. ஆண்மைச் செல்லிற் ககரமு யாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், எய்தியது ஒரு
மருங்கு மறுநதலுதலிறாறு

உரை: ஆணியாமை மொழிபுத்து அன் என்று திரிந்து
அகரமாயும் விளியேற்குமாய் எனவாறு

வரலாறு. ஊரன் - ஊர, கோப்பன் - கோப்பா என
வரும் (கச)

129. ஆனென் னிறுதி யியற்கை யாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும்
எனகரவீறு விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல துதலற்று.

உரை: ஆன் என் எனகரவீறு இயல்பாய் விளியேற்-
கும் என்றவாறு.

வரலாறு : சேரமான், மலையமான் என இருநிலை-
மைககண்ணும அஞ்ஞை சிந்தாமாறு என்பது (கடு)

130. தொழிலிற் கூறு மாணென் னிறுதி யாயா சும்மே விளிவயி னான.

இச் சூத்திரம் என்னுகிறதோ வெனின், எய்தியது ஒரு
மருங்கு மறுதலத் துதலிற்று

உரை ஆன் என் னிறுதி தொழிற்பெயராயின் ஆயாய்
விளியேற்கும என்றவாறு

வரலாறு : உண்டான் உண்டாய் என வரும்.

இனி, 'விளிவயினான' என்றதனான், வாயிலான் - வாயி-
லாய், பூயிலான் - பூயிலாய் என, இவ்வாறு பெயரினாகிய
பெயரும் ஆயாய் விளியேற்கும என்பாரும் உளர். (கக)

131. பண்புகொள் பெயரு மதனே ரற்றே.

இச் சூத்திரம் என்னுகிறதோ வெனின், இதுவும் எய்தி-
யது ஒருமருங்கு மறுதலத் துதலிற்று

உரை : அவ்வான் இறுதி பண்புகொள் பெயராயின்
ஆயாய் விளியேற்கும என்றவாறு

வரலாறு : கரியான் - கரியாய், ரெப்பான் - ரெப்பாய்
என வரும் இதனும் அவ்வான் (கங)

132. அளபெடைப் பெயரே யளபெடை யியல்.

இச் சூத்திரம் என்னுகிறதோ வெனின், எனகலிற்று
அளபெடைக்குரிய இலக்கணம் உரைத்த துதலிற்று.

உரை : எனகலிற்றுதி அளபெடைப்பெயரும் மேல்
இகலிற்று அளபெடை யேற்றவாறு எற்க என்றவாறு.

வரலாறு : அழாஅன், புழாஅன் என வரும். (கஅ)

133. முறைப்பெயர்க் கிளவியேயொடு வருமே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இறந்தது காத்தல் நுதலிற்று.

உரை . நகரவீற்று முறைப்பெயராமே பெனின் ஏசாரம பெற்று விளியேற்க எனவாறு.

வரலாறு : மகன் - மகனே, மருமகன் - மருமகனே என வரும்.

மற்று இவை இருதிணைக்கும் உரியவாம பிறவெனின், உரிய வாயினும் முன்னா, 'விளமபிய நெறிய விளிக்குங் காலை' [விளிமரபு - 33] என்னும் மாட்டேயு சொல்லா-மையான் நகரவீற்று ஁ற மாமைபற்றி வைத்துணர்த்தினார் என்பது. (கக)

134. தானென் பெயருஞ் சுட்டுமுதற் பெயரும் யானென் பெயரும் வினாவின் பெயரு மன்றி யனைத்தும் விளிகோ ளிலவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நகரவீற்றுள் விளியேலாதன இவை எனபது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை . அவைதாம், தான அவன் இவன் உவன் யான் யாவன் எனபன இவவாறுபெயரும் மேல எவ விளியும் ளொ என்றவாறு (உ௦)

135. ஆரு மருவு மீரொடு சிவணும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறையானே நகரவீறு விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஆர் என்னும் ஈறும் ஆர் என்னும் ஈறும் திரிந்து ஈர் ஆகும் என்றவாறு.

வரலாறு: பார்ப்பார் - பார்ப்பீர், கூத்தர் - கூத்தீர்
என வரும். (உக)

136. தொழிற்பெய ராயி னேகாரம் வருதலும் வழுக்கின் றென்மனார் வயங்கி யோரே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியதன்மேற்
சிறப்புவிதி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: ரகரவீறு தொழிற்பெய ராமேயெனின் மேல்
எய்திய ஈறே யன்றி, அதனொடு ஏகாரமபற்றி யேற்க
என்றவாறு.

வரலாறு: உண்டார் - உண்டரே, சான்றார் - சான்
றீரே என வரும்

‘வழுக்கின்று’ என்பதனால், நம்பியார் - நம்பியீரே,
கணியார் - கணியீரே என்பன போல்வன கொள்க (உஉ)

137. பண்புகொள் பெயரு மதனோ ரற்றே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் எய்-
்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் நுதலிற்று

உரை: பண்புகொள் வந்த, ஆர ஈற்றோடு ஏகாரம்
பெற்று விளியேற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு: செய்யார் - செய்யீரே என வரும். (உங)

138. அளபெடைப் பெயரே யளபெடையியல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ரகரவீற்று அள-
பெடைக்குரிய இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: ரகரவீற்று அளபெடைப் பெயர் இகரவீற்று
அளபெடைப் பெயர்போல் விளி யேற்கும், இயல்பாய்
என்றவாறு.

வரலாறு: மகாஅர், சிறுஅர் என வரும். (உச)

139. சுட்டுமுதற் பெயரே முற்கிளந் தன்ன.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

உரை: மேல் நகரவீற்றுச் சுட்டுப பெயர் விளியேலா என்றான்; அவையேபோல நகரவீற்றுச் சுட்டுப் பெயரும் விளியேலா என மாட்டெறிந்தவாறு

அவையாவன: அவா, இவா, உவர் என்பன. (உரு)

140. நுமமின் திரிபெயர் வினாவின் பெயரென்றம்முறை யிரண்டு மவற்றியல் பியலும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் எய்தியது விலக்கல் நுதலிற்று.

உரை நுமமின் திரிபெயர் - நீயிர் என்பது, வினாவின் திரிபெயர் - யாவர் என்பது, இவை யிரண்டு பெயரும் விளியேலா என்றவாறு.

மற்று, இராம விளியேற்கும் என்றதின்மையின், நுமமின் திரிபெயர் விளியேலாது என்று விலக்கியது என்னை யெனின், அறநாறு; பெண்டிர் - பெண்டிரே என, இராம விளியேற்கும் என்று மேல் இலேசினான் எய்துவித்தப போந்தாமாசனின் [சூ கஉ] விலக்க வேண்டும் என்பது (உசு)

141. எஞ்சிய விரண்டி நிறுதிப் பெயரே நின்ற வீற்றய நீட்டம் வேண்டும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் நிறுத்த முறையானே ஒழிந்த இரண்டு புள்ளியிறும் விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை . ஒழிந்து நின்ற புள்ளிகளை யீடுகவுடைய,
தம இறுதி யெழுத்தின் அயலெழுத்து நீண்டு விளியேற்க
என்றவாறு

வரலாறு : குரிசில - குரிசீல்; தோனறல் - தோன்றல்;
மக்கள் - மகநாள் என வரும் (உஎ)

142. அயனெடி தாயி னியற்கை யாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தாதது எய்து
வித்தல் நுதலிற்று

உரை : அவ்விரண்டு ஈறும், ஈற்றெழுத்தின் அய-
லெழுத்து நீண்டு நிற்பின், இயற்கையாய் விளியேற்கும்
என்றவாறு.

வரலாறு : பெண்பால, ஆண்பால; எமமாள்,
கோமாள், கடியாள், பெரியாள் என வரும். (உஅ)

143. வினையினும் பண்பினு

நினையத் தோன்று மாளெ னிறுதி
யாயா கும்மே விளிவயி னுன.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது ஒரு
மருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை . ஆள் என்னிறுதி வினைப்பெயரும் பண்புப்
பெயரும் ஆயின் ஆயாய் விளியேற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : உண்டாள் - உண்டாய் எனவும்; கரி
யாள் - கரியாய் எனவும் வரும். (உசு)

144. முறைப்பெயர்க் கிளவி முறைப்பெய ரியல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் எய்தி-
யது ஓர் மருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை: மேல் னகரவீற்று முறைப்பெயர் ஏகாரம் பெற்று விளியேற்றது, இதுவும் ஏகாரம் பெற்று விளியேற்க என்றவாறு.

மகள - மகளே, மருமகள் - மருமகளே என வரும்.

மற்று, இவை இருதிணைக்கும் உரிய பெயா பிறவெனின், முன்னா [சூ ௧௯] விடுத்தாங்கே விடுக (௩௦)

145. சுட்டுமுதற் பெயரும் வினாவின் பெயரு முற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், எய்தியது விலக்கல் நுதலிற்று.

உரை மேல் னகரவீற்றுச் சுட்டுப்பெயரும் வினாவின் பெயரும் விளியேலா என்றார்; அவைபோல இவையும் விளியேலா என்பது உணர்த்துதல் ஆயிற்று.

அவையாவன . அவள், இவள், உவள்; யாவள் என்பன (௩௧)

146. அளபெடைப் பெயரே யளபெடை யியல.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், அளபெடைக்கு உரிய இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: மாட்டேற்றுவகையான், உயர்திணை னகர ஈற்று அளபெடை விளியேற்றவாறே இவையும் விளியேற்க என்பது உணர்த்தியவாறு.

வரலாறு

‘மாஅனின் னிறம்போன் மழையிருளிற பட்டதே
கோழன் குளக்கோடு கோண்டு.’

என்பதனுள், மாஅல், கோழன் என விளிநிலைக் கண்ணும நின்றாங்கே நிற்கும் என்பது. (௩௨)

147. கிளந்த விறுதி யஃறிணை விரவுப்பெயர் விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், அஃறிணை விரவுப் பெயாகுரிய இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை . கிளந்த இறுதியாவன — உயிர் நான்கும் புள்ளியீறு நான்குமாயவற்றை யிறுதியாகவுடைய அஃறிணைக்கண் வரும் விரவுப்பெயர், மேற்கூறிய நெறியான் விளியேற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : சாததி - சாததி, பூண்டு - பூண்டே, தந்தை - தந்தாய் எனவும், சாத்தன் - சாத்தா, கூந்தல் - கூந்தால், மகன் - மகனே எனவும் வரும்.

ஓகார ஈறும, 'ரகார ஈறுமாய வருவன விரவுப் பெயர் உளவேற கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன. (௩௩)

148. புள்ளியு முயிரு மிறுதி யாகிய வஃறிணை மருங்கி னெல்லாப் பெயரும் விளிநிலை பெறுஉங் காலந் தோன்றிற் றெளிநிலை யுடைய வேகாரம் வரலே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், புள்ளியீறும உயிரீறுமாகிய அஃறிணைப் பெயர்க்கு உரிய இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : புள்ளியீறும உயிரீறும ஆகிய அஃறிணைப் பெயரெல்லாம் விளிகொள்ளுங் காலந்தோன்றின் ஏகாரம் பெறுதலைத் தெற்றெனவுடைய என்றவாறு.

வரலாறு : மரம் - மரமே, அணில் - அணிலே, நரி - நரியே, புலி - புலியே என வரும்.

‘தெளிநிலையுடைய’ என்று விதந்து ஒதினமையான்,
ஏகாரம் ஒழியச் சிறுபான்மை இயல்பாய் விளியேற்பன
வும் உள.

வரலாறு: ‘வருந்தினை வாழியென் நெஞ்சம்’ எனவும்,
‘கருங்கால வெண்குருகு’ எனவும்,
‘நெடுவெண்மதி’ எனவும்,
‘காட்டுச் சாரோடுங் குறுமுயால்’ எனவும்,
‘ஒண்டேவி நாராய்’ எனவும் வரும் (௩௪)

149. உளவெனப் பட்ட வெல்லாப் பெயரு
மளபிறந் தனவே விளிக்குங் காலேச்
சேய்மையி னிசைக்கும் வழக்கத் தான.

* இச சூத்திரம், உயர்திணைக்கண்ணும் அஃறிணைக்கண்-
ணும் விளி யேறபனவாகச் சொல்லப்பட்டன எல்லாப்
பெயரும் விளிக்குமிடத்துத் தத்தம் மாததிரையி னிறந்து
இசைத்தனவாம், சேய்மைக்கண் ஒலிக்கும் வழக்கத்தின்-
கண் என்றவாறு.

வரலாறு: நம்பி, சாததா என வரும்.

‘அளபெடை மிகுஉம்’ [சூ. அ] என்றமையின், அள-
பெடைப் பெயர் ஒழித்துக் கொள்க. (௩௫)

150. அம்ம வென்னு மசைச்சொ னீட்ட
மம்முறைப் பெயரொடு சிவனா தாயினும்
விளியொடு கொள்ப தெளியு மோரே.

இச் சூத்திரம், அம்ம என்னும் அசைச் சொல்லினது நீட்-
டம் விளிகொள்ளும் பெயரொடு தோன்றாது, இடைச்-

* இச சூத்திரமுதல் மேல்வருஞ் சூத்திரங்கள் சிலவற்றிற்-
குக் கருத்துரை காணப்படவில்லை.

சொல்லொடு தோன்றிற்றுநிலும் விளியாகக் கொள்வர்
தெளிவோர் என்றவாறு.

வரலாறு: அம்மா சாத்தா என்பது.

சாத்தா என்பதே எதிர்முகமாக்குமாயினும், அம்ம
என்பதும் அவ் வெதிர்முகமே குறித்து நின்றனின் விளி-
யாகக் கொள்ளப்படும் என்பார், 'விளியொடு கொள்ப'
என்றார். (நகசு)

**151. தந்நு எயென வவைமுத லாகித்
தன்மை குறித்த னளரவென் னிறுதியு
மன்ன பிறவும் பெயர்நிலை வரினே
யின்மை வேண்டும் விளியொடு கொளலே.**

இச் சூத்திரம், த, ந, நு என்னும் உயிர்மெய்யையும்,
எ என்னும் உயிரையும் முதலாகவுடையவாய் ஒருவனது
கிளைமைப் பொருண்மையைக் குறித்து நின்ற, ன, ள, ர
என்னும் மூன்று புள்ளியையும் இறுதியாகவுடைய சொல்-
லும், அவை போல்வன பிறவுமாகிய பெயாச்சொல்லும்
வருமாயின் விளியொடு பொருந்துதல் இல என்றவாறு.

வரலாறு. தமன் - தமள் - தமர், நமன் - நமள்,
நமா; நுமன் - நுமள் - நுமர்; எமன் - எமள் - எமர்;
தமமான் - தமமாள் - தம்மார்; நமமான் - நம்மாள் -
நமமார்; நுமமான் - நுமமாள் - நுமமார், எமமான் -
எமமாள் - எமமார் என வரும.

‘அன்ன பிறவும்’ என்றதனான், மற்றையான்-மற்றை
யாள் - மற்றையார் எனவும் வருவன கொள்க. (நகஎ)

நான்காவது விளிமரபு முற்றிற்று.

ஐந்தாவது
பெயரியல்

152. எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே.

என்பது சூத்திரம்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்ததோவெனின், பெயர்ச் சொல் உணர்த்துகின்ற ராகலின், இது பெயரியல் என்னும் பெயர்ததாயிற்று

உரை எல்லாச் சொல்லும் - பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் ஆகிய எல்லாச் சொல்லும், பொருள் குறித்தனவே - பொருள் குறியாது நில்லா என்றவாறு. (க)

153. பொருண்மை தேரிதலுஞ் சொன்மை தேரிதலுஞ் சொல்லி னாகு மென்மனார் புலவர்.

உரை: தன்னின் வேறுகிய பொருள் தெரியப்படுத்தலும், பொருள் அறியப்படாத சொல் தன்னையறியப்படுத்தலும் இரண்டும் சொல்லான் ஆம் என்று சொல்லுவா புலவர்.

வரலாறு: சாத்தன் வந்தான் ; பண்டு காடுமன் ; உறுகால் [நற்றிணை - 300] என்பனவற்றாற் பொருள் உணர்த்தப்பட்டவாறு.

‘நீயென் கிளவி’ [தொல் சொல். பெயரியல்-35]

‘செய்தெ னெச்சம்’ [தொல். சொல் வினையியல்-42]

‘தஞ்சக் கிளவி’ [தொல் சொல். இடையியல்-18]

‘கடி யென் கிளவி’ [தொல் சொல். உரியியல்-85]

என்பனவற்றுல் பொருள் உணரப்படாது, அச் சொற்றோமே உணரப்பட்டவாறு நண்கொள்க (உ)

154. தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பிற் றேன்றலு மிருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே.

உரை மேற கூறப்பட்ட பொருண்மை தெரிதல், சொன்மாத்திரத்தால் விளங்கிற்றாலும், சொன்மாத்திரத்தாற் றேன்றாது சொல்லொடு கூறிக் குறிப்பாற் றேன்றலுமா என இரண்டு கூறறையுடையது என்றவாறு.

வரலாறு : அவன், இவன், உவன் — வந்தான், சென்றான் என்பழி, பொருள்தெரிபு வேறுசென்றன.

‘ஓருவா வந்தா’ என்பழி, ஆண்பால் பெண்பால் என்பதூஉம், உணராதென்றான் கறநறித்து, ‘நன்கட்டாய்’ என்பழித், ‘நீங்கட்டாய்’ என்பதூஉம் குறிப்பிற் றேன்றின. பிறவும் அன்ன. (கூ)

155. சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென் முயிரண் டென்ப வறிந்திசி னோரே.

உரை : சொல்லாவன, பெயர்ச் சொல்லும் வினைச் சொல்லும் என இரண்டென்று சொல்லுவா அறிவோர் என்றவாறு.

பெயர்சொற்கு இலக்கணம் வேற்றுமையோத்தினுட் கூறினா; வினைசொற்கு இலக்கணம் வினையியலுட் கூறுப; பிறசொல்லும் உளவாயினும், இவற்றது சிறப்பு கோக்கிப், ‘பெயரே வினையென் முயிரண்டு’ என்றார். (சு)

156. இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியு
மவற்றுவழி மருங்கிற் றேன்று மென்ப.

உரை: இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெய-
ரையும் வினையையும் சார்ந்தோன்றும் என்றவாறு.

சாரந்துதோன்றும் எனவே, அவற்றது சிறப்பின்மை
பெறப்படும். வழக்குபாட்டிற் சி ரோக்கி இடைச்சொல்
முற்கூறினா. (கீ)

157. அவற்றுட்

பெயரெனப் படுபவை தெரியுங் காலை
யுயர்திணைக்குரிமையுமஃறிணைக்குரிமையு
மாயிரு திணைக்குமோ ரன்ன உரிமையு
மம்மு வருபின தோன்ற லாதே.

உரை: மேற் கூறப்பட்ட நான்கனுள், பெயரென்று
சொல்லப்படுவன, உயர்திணைக்கு உரிமையவாய் வருவன-
வும், அஃறிணைக்கு உரிமையவாய் வருவனவும், இரண்டு
திணைக்கும லுத்த உரிமையவாய் வருவனவும் என மூன்று
வேறு வாய்பாட்டான் வகுத்துக் தோன்றும் நெறிக்க-
ண் என்றவாறு. (கூ)

158. இருதிணைப் பிரிந்த வையம்பாற் கிளவிக்கு
முரியவை யுரிய பெயர்வயி னான.

உரை: இருதிணைப் பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவிபாதற்-
குப் பெயருள் உரியன உரியவாம் என்றவாறு.

வரலாறு: அவன், பெண்மகன், சாத்தன் என நகர
ஈறு ஆடீஉவிற்கும மகடுஉவிற்கும, அஃறிணை யாண்பாற்-
கும் உரித்தாய் வருதலானும்,

அவள், மககள், மகள் என எகரர ஈய மகதேவிறு-
கும் பல்லோர்க்கும், ஆஹிணைப் பெண்பாற்கும் உரித்-
தாய் வருதலானும்,

பெண்டாட்டி, நமசி எனவும், ஆநிஉ, மகதேவ எனவும்
வரும் இகரவீறும் உகரவீறும் இருபாற்கும் உரியவாய்
வருதலானும், வினைசொற்போல இன்ன ஈய இன்ன
பாற்கு உரித்து என்னப் பெயர்ச்சொல் ஈயபற்றி
யுணராததலாகாமையின், 'உரியவை யுரிய' என்றார். பிற-
வும் அன்ன. (எ)

159. அவ்வழி

அவனிவ னுவனென வருஉம் பெயரு
மவளிவ னுவனென வருஉம் பெயரு
மவரிவ ருவரென வருஉம் பெயரும்
யான்பாம் நாமென வருஉம் பெயரும்
யாவன் யாவள் யாவ ரென்னு
மாவயின் மூன்றோ டப்பதி னைந்தும்
பாலறி வந்த வுயர்திணைப் பெயரே.

உரை. மூவற்றதாக மேற் சொல்லப்பட்ட பெய-
ருள், அவன் என்பது முதலாக யாவர் என்பது ஈழகச்
சொல்லப்பட்ட பதினைந்தும் பான்விளங்கநிற்கும் உயா-
திணைப்பெயர் என்றவாறு. (அ)

160. ஆண்மை யடுத்த மகளென் கிளவியும்
பெண்மை யடுத்த மகளென் கிளவியும்
பெண்மை யடுத்த விகர விறுதியும்
நம்மூர்ந்து வருஉ மிகரவை காரமு
முறைமை சுட்டா மகனு மகளு
மாந்தர் மக்க ளென்னும் பெயரு
மாதே மகதே வாயிரு கிளவியுஞ்

சட்டுமுத லாகிய வன்னு மாநு
மவைமுத லாகிய பெண்டென் கிளவியு
மொப்பொடு வருஉங் கிளவியோடு தோகைஇ
யப்பதி னேந்து மவற்றோ ரன்ன.

உரை. இப்பெயர் பதினைந்தும் மேற் கூறப்பட்டன
போலப் பாலறியவந்த உயர்திணைப்பெயராம் என்றவாறு.

ஆண்மகன் என்பதும் பெண்மகன் என்பதும்,

பெண்டாட்பு. என்பதும் நம்பி என்பதும் நங்கை
என்பதும்,

முறைமைப் பெயரல்லாத மகன் மகள் என்பனவும்,

மாந்தா மக்தா என்பனவும்,

ஆரீஉ மகநீஉ என்பனவும்,

சட்டு முதலாகிய, அவ்வாறான இவ்வாறான உவ்-
வாறான என்பனவும், அம்மாட்டான் இம்மாட்டான்
உம்மாட்டான் என்பனவும்,

சட்டு முதலாகிய, அப்பெண்டு இப்பெண்டு உப்-
பெண்டு என்பனவும்,

பொன்னன்னு, பொன்னன்னு, பொன்னன்னா
என வரும் உவமககிளவியும் உயர்திணைப் பெயராம்
என்றவாறு. (சு)

161. எல்லாரு மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியு
மெல்லீரு மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்
பெண்மை யடுத்த மகனென் கிளவியு
மன்ன வியல வென்மனார் புலவர்.

உரை: எல்லாரும் எனவும் எல்லீரும் எனவும்
பெண்மகன் எனவும் வரும் மூன்றும் மேற்கூறப்பட்ட
ன போலப் பாலறியவந்த உயர்திணைப் பெயராம்
என்றவாறு.

புறத்துப்போய் விளையாடும் பேதைப் பருவத்துப்
பெண்பாலாரைப், 'பெண்புகன்' என்று வழங்குப. பிற-
வும் அன்ன. (க0)

162. நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே
விளைப்பெயர் உடைப்பெயர் பண்புகோள் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த முறைநிலைப் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த சினைநிலைப் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைப் பெயரே
கூடிவரு வழக்கி னாடியற் பெயரே
யின்றிவ ரென்னு மெண்ணியற் பெயரே
டன்றி யனைத்து மவற்றியல் பினவே.

உரை நிலப்பெயர் முதலாகச் சொல்லப்பட்டன-
வும் மேலனபோலப் பாலறியவந்த உயர்திணைப் பெயராம்
என்றவாறு

நிலப்பெயர் — அருவாளன், தோழியன் என்பன.

குடிப்பெயர் — மலையமான், சேரமான் என்பன

குழுவின்பெயர் — அவையத்தார், அததிகோசத்தார்
என்பன.

விளைப்பெயர் — தச்சன், கொல்லன் என்பன.

உடைப்பெயர் — அம்பா கிழான், பேரூர் கிழான்
என்பன; வெற்பன், சேர்ப்பன் என்பனவும் அவை.

பண்புகோள் பெயர் — கரியான், செய்யான் என்பன.

பல்லோர்க் குறித்த முறைநிலைப் பெயர் — தந்தையர்,
தாயர் என்பன.

பல்லோர்க் குறித்த சினைநிலைப் பெயர் — பெருங்காலர்,
பெருந்தோளர் என்பன.

பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைப் பெயர் — பார்ப்பார, அரசர், வணிகர், வேளாளர், ஆயர், வேட்டுவா என்பன

‘பல்லோர்க் குறித்த’ என்று விசேடித்தலான், இம் மூவகைப் பெயருள் ஒருமைப்பெயர் இரண்டு திணைக்கும் உரியவாம்

கூடிவரு வழக்கின் ஆடியற் பெயர் — பட்டி, புத்திரர், சங்கிராமத்தார் என்பன.

இன்றிவா என்னும் எண்ணியற் பெயர் — ஒருவர், இருவர், மூவர், முப்பத்து மூவர் என்பன.

‘இன்றிவா’ என்பது, ‘இத துணைவர்’ என்னும் பொருட்டுப் போலும். (கக)

163. அன்ன பிறவும் உயர்திணை மருங்கிற்
பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
வென்ன பெயரு மத்துணை யவ்வே.

உரை. மேற் சொல்லப்பட்ட பெயர் போல்வன பிறவும் உயர்திணைக்கட் பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பாலறிவந்த எல்லாப் பெயரும் உயர்திணைப் பெயராம் என்றவாறு

அன்ன பிறவும் ஆவன : ஏனாதி, காந்தி, எட்டி, ‘வாயி-
லான், பூயிலான், வண்ணத்தான், பண்ணத்தான், பிறன்,
பிறள், பிறர், மற்றையான், மற்றையாள, மற்றையார்
என்னுந் தொடக்கத்தன. (கஉ)

164. அதுவிது வுதுவென வருஉம் பெயரும்
அவைமுத லாகிய வாய்தப் பெயரு
மவையிவை யுவையென வருஉம் பெயரு
மவைமுத லாகிய வகடப் பெயரும்

யாதுயா யாவை யென்னும் பெயரு
மாவயின் மூன்றோ டப்பதினைந்தும்
பாலறி வந்த வஃறிணைப் பெயரே.

உரை : விறுத்த முறையானே உயர்நினைப் பெயர் உணர்த்தி, அஃறிணைப் பெயர் உணர்த்துகின்றா.

அது, இது, உது என வநஞ் சுட்டுமுதற்பெயரும்,

அது சுட்டுப்பெயர் நகு முதலாகிய சுட்டு முதலாக ஆய்த்தொடு கூடி அஃது, இஃது, உஃது என வரும் பெயரும்,

அவை, இவை, உவை என வரும் பெயரும்,

சுட்டு முதலாக அவ், இவ், உவ் என வரும் வகை ஈற்றுப் பெயரும்,

யாது, யா, யாவை என்னும் வினாப்பெயரும் என அப பதினைந்தும் பா ல்ளிளங்க வரும் அஃறிணைப் பெயராம் என்றவாறு.

சுட்டு முதலாகிய ஆய்தப் பெயரும், அவை முதலாகிய வகை ஈற்றுப் பெயரும் அவையல்லது இன்மையின் இவ்வாறு கூறினார். (கூஉ)

165. பல்ல பலசில வென்னும் பெயரு
முள்ள வில்ல வென்னும் பெயரும்
வினைப்பெயர்க் கிளவியும் பண்டுகோள் பெயரு
மினைத்தெனக் கிளக்கு மெண்ணுகுறிப் பெயரு
மொப்பி னாகிய பெயர்நிலை யுளப்பட
வப்பா லொன்பது மவற்றோ ரன்ன.

உரை : பல்ல என்பது முதலாகக் கூறப்பட்ட ஒன்பது பெயரும் மேற்கூறிய அஃறிணைப் பெயர்போலப் பா லுணர்த்தி நிற்கும என்றவாறு.

பல்ல, பல, சில, உள்ள, இல்ல என்னும் ஐந்தாம்
தம்மை யுணர்த்தி நின்றன

வினைப்பெயர்க் கிளவி யாவது வருவ, செல்வ
என்பது.

பண்புகொள் பெயர் கரியது, கரிய என்பன.

எண்ணுக்குறிப் பெயர் : ஒன்று, பத்து என்பன.

ஒப்பினாகிய பெயர் . பொன்னெனது, பொன்னென்ன
என்பன. (9.ச)

166. கள்ளொடு சிவணு மல்வியற் பெயரே கொள்வழி யுடைய பலவறி சொற்கே.

உரை : கள் என்னும் ஈற்றோடு பொருந்தும் அஃ-
றினை இயற்பெயராவன . ஆ, நாய், குதிரை, கழுதை,
தெங்கு, பலா, மலை, நடல் என்னுந் தொடக்கத்துச்
சாதிப்பெயர், ஒருமைக்கும் பலமைக்கும் பொதுவாய்
நின்றன, இயற்பெயர் எனப்படும். இவை, கள் என்னும்
ஈற்றவாய் ஆகுகள், குதிரைகள் என நன்றவழிப் பலமை
விளக்கவின பலவறினொல்லாயினவாறு கண்டுரைக்க. ()

167. அன்ன பிறவு மஃறினை மருங்கிற் பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த வென்ன பெயரு மத்தினை யவ்வோ.

உரை மேற்கூறப்பட்ட பெயர் போலவன பிறவும்
அஃறினைக்கட பன்மையும் ஒருமையும் ஆகிய பால
விளங்க வந்தவை எல்லாப் பெயரும் அத்தினைக்கு உரிய
என்றவாறு.

‘அன்னபிறவும’ என்றதனாற் பெறுவன பிறிது, பிற,
மற்றையது, மற்றையவை, பல்லவை, சில்லவை, உள்ளது
இல்லது, உள்ளன, இல்லன என்னுந் தொடக்கத்தன. (கக)

168. தெரிநிலையுடைய அஃறிணை யியற்பெயர்
ரொருமையும் பன்மையும் வினையோடு வரினே.

உரை கள்ளொடு சிவனாத அஃறிணை யியற்பெயர்
ஒருமையும் பன்மையும் விளங்குநிலையுடைய, அதற்கேற்ற
வினையொடு தொடர்ந்தவழி என்றவாறு.

ஆ வந்தது - ஆ வந்தன ; குதிரை வந்தது - குதிரை
வந்தன என, ஏற்ற வினைபாற பால் விளங்கியவாறு
கண்டுகொள்க. (கௌ)

169. இருதிணைச் சொற்குமோ பன்ன வரிமையிற்
றிரிபுவேறு படுஉ மெல்லாப் பெயரு
நினைபுங் காலேத் தத்த மரபின்
வினையோ டல்லது பாறெரி பிலவே.

உரை இருதிணைச் சொல்லாதற்குமு ஓதத உரிமைய-
வாகலின் உயர்திணைக்கட ரென்றுழி உயர்திணைப் பெய-
ராயும், அஃறிணைக்கட சென்றுழி அஃறிணைப் பெயராயும்
வேறுபடு பெயரெல்லாம் ஆராயுநசால் தத்தம மரபின்
வினையொடு இயைந்தல்லது திணைவிளங்கி நிலலா என்ற
வாறு.

வரலாறு : சாத்தன் வந்தான், சாத்தன் வந்தது ;
முடவன் வந்தான், முடவன் வந்தது எனக் கொள்க. (கஅ)

170. நிகழூஉ நின்ற பால்வரை கிளவியி
னுயர்திணை யொருமை தோன்றலு முரித்தே
யன்ன மரபின் வினைவயி னான.

உரை : நிகழ்காலம் பற்றிவரும் பால்வரை கிளவி-
யால் உயர்திணை ஒருமைப்பால் தோன்றுதலும் உரித்து,

அவ் வொருமைப்பாற் றேன்றுதற்கேற்ற வினையிடத்து
என்றவாறு.

‘பாலவரை கிளவி’ என்பது, செய்யும் என்னும் முற்
றுச் சொல்லை.

சாத்தன் யாழ் எழுஉம், சாத்தி சாநது அரைக்கும்
என்றவழி, யாழ் எழுதலும், சாநது அரைத்தலும் ஆகிய
அஃறிணைக்கு ஏலாது, ஒருவற்கும் ஒருத்திக்கும் ஏற்ற-
லின், உயர்திணை ஒருமைப்பால் விளங்கியவாறு கண்டு
கொள்க ‘நிகழுஉகின்ற’ எனபது, நிகழாநின்ற என்ற
வாறு (ககூ)

171. இயற்பெயர் சினைப்பெயர் சினைமுதற் பெயரே
முறைப்பெயர்க் கிளவி தாமே தானே
யெல்லா நீயிர் நீயெனக் கிளந்து
சொல்லிய வல்ல பிறவு மாஅங்
கன்னவை தேனற்றி னவற்றோங் கொளலே.

இச சூத்திரம், விசவுப பெயர் பாலதெரிய நிறகுமாறு
உணர்த்தி, இனி, அவைதமமையுணர்த்துவான் எடுத்துக்
கொண்டா

உரை இயற்பெயர் முதலாக நீ என்பது ஈடுக
எடுத்துச் சொல்லப்பட்டவல்லாத அன்னபிறவும் ஆண்டு
வருமாயிற் சொல்லப்பட்டவற்றோடு கூட்டுக என்றவாறு.

வரலாறு :

இயற்பெய ராவன — சாத்தன், கொற்றன் என்னும்
இரண்டு பெயர்.

சினைப்பெய ராவன — பெருங்காலன், முடவன்
என்பன.

சினைமுதற்பெய ராவன — சித்தலைச் சாத்தன்,
கொடுமபுறமருதி எனச் சினைப்பெயரொடு தொடர்ந்து
வரும் முதற்பெயர்.

முறைப்பெய ராவன — தநதை, தாய் என முறை
பற்றி முறையுடைய பொருண்மேல வருவன.

அல்லன வநதும் தமமை உணர்த்தி நின்றன வாத-
லின் தாம் என்பது முதலாகிய சொல்லையாம்.

அன்ன பிறவும என்பதனால் *மக, குழனி என்பன-
வுற கொள்க.

‘குழலியு மகவு வாயிரண் டல்லன
சிழவ வல்ல மக்கட் கண்ணே’ (தொல் - மரபியல் - ௨௧)

என்று உயரதிணைக்குறியெய்துவித்தார. (௨௦)

172. அவற்றுள்

நான்கேயியற்பெயர் நான்கேசினைப்பெயர்
நான்கென மொழிமனார் சினைமுதற் பெயரே
முறைப்பெயர்க் கிளவி யிரண்டா கும்மே
யேனைப் பெயரே தத்த மரபின.

உரை : மேற்கூறிய விரவுப்பெயருள் இயற்பெயரும்
சினைப்பெயரும் சினைமுதற் பெயரும் ஒரோவொன்று
நான்காம் : முறைப்பெயர் இரண்டாம், ஒழிந்த ஐந்து
பெயரும் தத்தம் இலக்கணத்தனவாம் என்றவாறு.

தத்தம் இலக்கணம் என்றது, அவை ஒரொன்றாகி
நிற்கும் என்றவாரும். தனிப்பெயர் ஐந்தும் விரவுப்
பெயர் பதினான்கும் ஆக விரவுப்பெயர் பத்தொன்பது
என்றவாரும். (௨௧)

173. அவைதாம்

பெண்மை யியற்பெய ராண்மை யியற்பெயர்
பண்மை யியற்பெய ரெருமை யியற் பெயரென்
றந்தான் கென்ப வியற்பெயர் நிலையே. (உஉ)

174. பெண்மைச் சினைப்பெய ராண்மைச் சினைப்பெயர்
பண்மைச் சினைப்பெய ரோருமைச்சினைப் பெயரென்
றந்தான் கென்ப சினைப்பெயர் நிலையே (உங)175. பெண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
பாண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
பண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
யொருமை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரென்
றந்தான் கென்ப சினைமுதற் பெயரே. (உச)

176. பெண்மை முறைப்பெய

ராண்மைமுறைப் பெயரென்

முயிரண் டென்ப முறைப்பெயர் நிலையே,

இவை இயற்பெயர் முதலாகிய நான்கன் விரியாகிய பதி-
னான்கும் இது என உணராததியவாறு.

இவற்றுக்கு உதாரணம் முன்னாக் காட்டுதும். (உரு)

177. பெண்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு

மொன்றற்கு மொருத்திக்கு மொன்றிய நிலையே.

மேற் கூறிய பதினான்கு பெயரும் இருதிணையும்
பற்றிப் பால் உணர்த்துமாறு உணராததிய எடுத்துக்
கொண்டார்.

உரை : அவை பெண்மைப்பெயர் நான்கும், ஆண்-
மைப்பெயர் நான்கும், பண்மைப்பெயர் மூன்றும் ஒரு-
மைப்பெயர் மூன்றும் ஆம்.

பெண்மைபற்றி வரும் நான்கு பெயரும், அஃறிணைப் பெண் ஒன்றற்கும் உயாதினை ஒருத்திக்கும் உரிய என்றவாறு.

அந் நான்கும் ஆவன : பெண்மை யியற்பெயரும், பெண்மைச் சினைப்பெயரும், பெண்மைச் சினைமுதற்பெரும், பெண்மை முறைப்பெயரும் என்பன.

வரலாறு. சாததி வந்தது, சாததி வந்தாள் எனவும்; முடததி வந்தது, முடததி வந்தாள் எனவும்; முடக்கொற்றி வந்தது, முடக்கொற்றி வந்தாள் எனவும், தாய் வந்தது, தாய் வந்தாள் எனவும்; அவ்வம் முறையானே அஃறிணைப் பெண் ஒன்றற்கும், உயாதினைப் பெயா ஒருத்திக்கும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க பிறவும் அன்ன.

178. ஆண்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு

மொன்றற்கு மொருவற்கு மொன்றிய நிலையே.

இதுவும் மேற் சூத்திரத்தோடு இயைபு.

வரலாறு. சாததன் வந்தது, சாததன் வந்தான் எனவும், முடவன் வந்தது, முடவன் வந்தான் எனவும்; முடக்கொற்றன் வந்தது, முடக்கொற்றன் வந்தான் எனவும்; தந்தை வந்தது, தந்தை வந்தான் எனவும் அவை முறையானே அஃறிணை ஒன்றற்கும், உயாதினை ஆண்பாற்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன. (1)

179. பன்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு

மொன்றே பலவே யொருவ ரென்னு

மென்றிப் பாற்கு மோரன் னவ்வே.

உரை : பன்மை சுட்டிய மூன்று பெயரும், அஃறிணை ஒருமையும், அத்தினைப் பன்மையும், உயாதினை ஒருமையும் எனச் சொல்லப்பட்ட மூன்று பாற்கும் உரிய என்றவாறு.

அவையாவன பன்மையிற்பெயர், பன்மைச் சினைப் பெயா, பன்மைச் சினைமுதற் பெயா என்பனவாம்.

வரலாறு : யாளை வந்தது - யாளை வந்தன, யாளை வந்தான் - யாளை வந்தாள் எனவும். நெடுங்கழுத்தல் வந்தது - நெடுங்கழுத்தல் வந்தன, நெடுங்கழுத்தல் வந்தான் - நெடுங்கழுத்தல் வந்தாள் எனவும் பெருங்கால் யாளை வந்தா - பெருங்கால் யாளை வந்தன, பெருங்கால் யாளை வந்தான், பெருங்கால் யாளை வந்தாள் எனவும் முறையானே அறினை ஒருமைக்கும், அத்தினைப் பன்மைக்கும், உயாதினை ஒருமைக்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க (உஅ)

180. ஒருமை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு

மேலன்றற்கு மொருவற்கு மொன்றிய நிலையே.

உரை ஒருமை சுட்டி வரும் மூன்று பெயரும் அறினை ஒருமைக்கும், உயாதினை ஒருமைக்கும் உரிய என்றவாறு

அம் மூன்றுமாவன ஒருமையிற்பெயர், ஒருமைச் சினைப்பெயா, ஒருமைச் சினைமுதற்பெயருமாம்.

வரலாறு கோதை வந்தது - கோதை வந்தான், கோதை வந்தாள் எனவும் செவியிலி வந்தது, செவியிலி வந்தான், செவியிலி வந்தாள் எனவும், கொடும்புறமருதி வந்தது, கொடும்புற மருதி வந்தான், கொடும்புற மருதி வந்தாள் எனவும். முறையே அறினை ஒருமைக்கும், உயாதினை ஒருமைக்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. (உக)

181. தாமென் கிளவி பன்மைக் குரித்தே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், 'தததம் மரபின்' [தொல. பெயரியல் - உக] எனப்பட்ட பெயா இருபாற்கும் உரியவாய் வருமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை தாம் எனனும் பெயர் இரு திணைக்கும்
பன்மைப்பாற்று உரித்து என்றவாறு

தாம் வந்தார், தாம் வந்தன என வரும் (௩௦)

182. தானென் கிளவி யொருமைக் குறித்தே.

உரை தான் எனனும் பெயர் இருதிணைக்கண்ணும்
ஒருமைப்பாற்று உரித்து என்றவாறு.

வரலாறு தான் வந்தான், தான் வந்தாள், தான்
வந்தது எனவரும். (௩௧)

183. எல்லா மென்னும் பெயர் நிலைக் கிளவி
பல்வழி நுதலிய நிலைத்தா கும்மே.

உரை. எல்லாம் எனனும் பெயர் இரண்டு திணைக்-
கண்ணும் பன்மை குறித்து வரும் என்றவாறு.

வழி என்பது இடம்.

வரலாறு எல்லாம் வந்தேம், எல்லாம் வந்தீர்,
எல்லாம் வந்தாள், எல்லாம் வந்தன எனவரும் (௩௨)

184. தன்னு றுறுத்த பன்மைக் கல்ல
துயர்திணை மருங்கி னுக்க மில்லை.

உரை. எல்லாம் எனனும் சொல் உயர்திணைக்கு
ஆங்கால் தன்மைபன்மைககல்லது முன்னிலைப் பன்-
மைக்கும் படாக்கைப் பன்மைக்கும் ஆகாது என்றவாறு

‘ஆக்கமில்லை’ எனவே சிறுபான்மை வரப்பெறும். ()

185. நீயிர் நீயென வருஉங் கிளவி
பாறெரி பிலவே யுடன்மொழிப் பொருள.

உரை: நீயிர் நீ எனனும் இரண்டு பெயர்ச்சொல்-
லும் திணைப்பகுதி தெரிய நில்லா, இருதிணையும் உடன்-
மேன்றும் பொருள் என்றவாறு.

நீயிர் வந்தீர், நீ வந்தாய் என இரு திணைக்கும்
பொதுவாய் நின்றவாறு கண்டுகொள்க. (௩௪)

186. அவற்றுள்

நீயென் கிளவி யொருமைக் குறித்தே.

உரை: மேற சொல்லப்பட்ட இரண்டு பெயருள்
நீ என்னும் பெயர் ஒருமைக்கு உரித்து என்றவாறு.

ஒருமையாவது: ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்று என்பன
வற்றிற்கெல்லாம் பொதுவாகிய ஒருமை.

நீ வந்தாய் எனக் கண்டுகொள்க. (௩௫)

187. ஏனைக் கிளவி பன்மைக் குறித்தே

உரை: நீயிர் என்னும் பெயர் பன்மைக்கு உரித்து
என்றவாறு.

பன்மை யாவது பல்லோர்க்கும் பலவற்றிற்கும்
பொதுவாகிய பன்மை

நீயிர் வந்தீர் எனக் கண்டுகொள்க. (௩௬)

188. ஒருவ ரென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி

யிருபாற்கு முறித்தே தெரியுங் காலை.

உரை: ஒருவர் என்னும் பெயர்ச்சொல் உயர்திணைப்
பாலுள் ஒருபால் விளக்கா, ஒருவன், ஒருத்தி என்னும்
இருபாற்கும் பொதுவாய் நிற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு: ஒருவர் வந்தார் என்பது, பொதுவாய்
நின்றவாறு கண்டுகொள்க

இருபாற்கும் உரித்து என்னும் உம்மை முற்றும்மை.

189. தன்மை சுட்டிற் பன்மைக் கேற்கும்.

உரை: ஒருவர் என்னும் பெயரது இயல்பு கருதின் ஆஃது ஒருமைப் பெயராயினும் பல்லோரறியுஞ் சொல்லொடு தொடர்த்தற்கு ஏற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு: ஒருவர் வந்தார், ஒருவர் அவர் எனவரும்.

190. இன்ன பெயரே யிவையெனல் வேண்டின் முன்வாழ் சேர்த்தி முறையி னுணர்தல்.

உரை: நீயிர நீ ஒருவர் என்பனவற்றை இன்னபாற் பெயரென்று ஆறிய ஆறின் சொல்லுவான் குறிப்பொடுங் கூட்டி முறையால் உணர்ந் என்றவாறு.

வரலாறு. ஒரு சாத்தன, ஒருவனானும் ஒருத்தியானும் பலரானும் ஒன்றானும் பலவானும் தன்னுமைச் சென்றவழி, 'நீ வந்தாய், நீயிர் வந்தீர்' என்னுமனதே, ஆண்டு அது கேட்டான், இவன இன்னபால் கருதிக் கூறியான் என்பது உணரும். இனி,

‘ஒருவ ரோருவரைச் சார்ந்தோழக லாற்றி’ [சுலப - 309]

என்பது சொல்லுவான் ஆநீஉ ஒருமை குறித்தான் என்பது விளங்கும்

எகாரம் தேற்றேகாரம். ‘முறையி னுணர்தல்’ என்பது பாதுகாவல (நகூ)

191. மகலே மருங்கிற் பாறிரி கிளவி மகலே வியற்கை தொழில்வயி னான.

என் நுதலியவாரே வெனின், இனி ஒருசார் உயர்திணைப் பெயர்க்கும் விரவுப்பெயர்க்கும் எஞ்சி நின்ற இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

உரை : மகடீஉப் பொருண்மைக்கண் பால்திரிந்து
வரும் பெண்மகன் என்னும் பெயர் வினைகொள்ளு
மிடத்து மகடீஉவிற்குரிய வினைகொள்ளும் என்றவாறு.

வரலாறு : பெண்மகன் வந்தான் எனவரும்.

பொருண்மைபற்றி மகடீஉவினை கொள்ளுமோ,
ஈறுபற்றி ஆடீஉவினை கொள்ளுமோ என்று ஐயுற்றார்க்கு
ஐயம் அகற்றியது. (சு0)

192. ஆவோ வாகும் பெயருமா ருளவே
யாயிட னறிதல் செய்யு ளுள்ளே.

உரை : ஆகாரம் ஓகாரமாய்த் திரியும் பெயருமுன்,
அத்திரியும் இடமறிக செய்யுளுள்ளே என்றவாறு.

வரலாறு :

‘வில்லோன் சாலன் சமுலே தோடியோண்

மேல்வடி மேல்வஞ சீலம்பே ருளோர்

யார்கோல் ளெரியர் தாமே’

[குறுந்தொகை - 7]

என வரும்.

(சுக)

193. இறைச்சிப் பொருள்வயிற் செய்யுளுட் கிளக்கு
மியற்பெயர்க் கிளவி யுபர்திணை சுட்டா
நிலத்துவழி மருங்கிற் றேன்ற லாவா.

உரை : செய்யுளுள் கருப்பொருண்மேற் கிளக்கப்-
படும் இருதிணைகளுமுரிய உயர்திணை யுணர்த்தா, அவ
வந் நிலத்துவழி அஃறிணைப் பொருளாய் வழங்கப்பட்டு
வருதலான் என்றவாறு.

வரலாறு :

‘கடுவன் முதுமகன் கல்லா மூலந்த

வதுவை வந்த வன்பறழ்க் குமரி’

என்புழிக், கடுவன் முதுமகன் குமரி என, அஃறிணைப்
பொருளவாயல்லது நிலத்துவழிமருங்கிற் றேன்றமை-

யின் உயர்திணை சுட்டாதவாறு சுண்டுகொள்க. நில-
மாவன, முல்லை குறிஞ்சி மருதம் பெய்சல என்பன. (சஉ)

134. திணையொடு பழகிய பெயரலங் கடையே.

உரை நூற்பொருள் உணராததும் விரவுப்பெயர்
உயர்திணை சுட்டாது, அஃறிணை கூட்டு அவ்வததிணைக்
குரியவாய் விளங்கப்படநி வரும் பெயரல்லாத விடத்து
என்றவாறு.

எனவே, திணைக்குரியவாய் வழங்கப்படநி வரும்
பெயர் இருதிணையுஞ் சுட்டி வரும் என்பதாம்

வரலாறு காண விடலை என்பன உயர்திணையினும்
அஃறிணையினும் வருமாதலின் விரவுப் பெயராயிற்று.
பிறவுமன்ன. (சங)

ஐந்தாவது பெயரியல் முற்றிற்று.

ஆரூவது
வினையல்

195. வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்.

என்பது சூத்திரம்.

என நுகழிறேரவெனின, நிகழாத முறையானே
வினைச்சொல் ஆமாறு உணராதிய எடுத்துக் கொண்டா,
அதனால் இவ் வோதது வினையியல் என்னும் பொய்த-
தாயிற்று.

உரை வினையென்று சொல்லப்படுவது வேற்றுமை
யொடு பொருந்தாது, ஆராயிற் காலத்தொடு புலப்படும்
என்றவாறு

என்றி வேற்றுமை என்பது உருபை.

வரலாறு. உண்டான, கரியன என வேற்றுமை
கொள்ளாது காலமொடு தோன்றியவாறு கண்டுகொள்க.

196. காலந் தாமே மூன்றென மொழிப.

உரை : மேல் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்ட காலம்
மூன்று என்று சொல்லுவா புலவர் என்றவாறு. (உ)

197. இறப்பி னிகழ்வி னெதிர்வி னென்ற
வம்முக் காலமும் குறிப்பொடுங் கொள்ளு
மெய்ந்தலை யுடைய தோன்ற லாதே.

உரை: இறப்பும் நிகழவும் எதிர்வும் என்று
சொல்லப்படும் மூன்று காலமும் குறிப்புவினையொடும்
பொருந்தும் மெய்நிலையுடைய, வினைச்சொல்லானவை
தோன்றுநெறிக்கண் என்றவாறு.

எனவே, காலம் ஏனையவன் இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு
என்பதூஉம், வெளிப்படக் காலம் விளங்காதன குறிப்பு
வினையென்பதூஉம் பெற்றும்

வரலாறு. உண்டான், உண்ணாநின்றான், உண்பான்
என வரும்.

இறப்பாவது, தொழிலது கழிவு, நிகழ்வாவது,
தொழில் தொடங்கப்பட்டு முற்றுப் பெற்று நிலைமை,
எதிர்வாவது தொழில் பிறவாமை (ங)

198. குறிப்பினும் வினையினு நெறிப்படத் தோன்றிக்
காலமொடு வருஉம் வினைச்சொல் லெல்லா
முயர்தினைக் குரிமையுடஃறினைக் குரிமையு
மாயிரு தினைக்குமோ ரன்ன வுரிமையு
மம்மு வருபின தோன்ற லாதே.

உரை: குறிப்புப் பொருண்மைக்கண்ணும் தொழிற்
பொருண்மைக்கண்ணும் தோன்றிக் காலத்தொடு வருஉம்
எல்லாச் சொல்லும் உயர்தினைக்குரியனவும், அஃறினைக்
குரியனவும், இரண்டு தினைக்குடம் ஒப்ப உரியனவும்
என மூன்று கூற்றனவாம் தோன்றுநெறிக்கண் என்ற-
வாறு. (ச)

199. அவைதாம்

அம்மா மெம்பே மென்னுங் கிளவியு
மும்மொடு வருஉம் கடதற வென்னு
மந்தாற் கிளவியொடாபெண் கிளவியும்
பன்மை யுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே.

என நுதிநிற்றேடுவெனின், நிமித்த முறையானே உயாதினைவினை யுணராததுகின்றா. அவைதாம் இரு வகைய, தன்மை வினையும் படாககை வினையும் என. தன்மை வினையும் இருவகையது, பன்மைத் தன்மையும, ஒருமைத் தன்மையுமென இரகத்திரத்தாற் பன்மைத் தன்மை உணராததுகின்றா

உரை மேல ஏனாவகை எனப்பட வினைச் சொற்றும், அம் - ஆம், எம் - ஏம் எனஹமாற்றவாகிய சொல்லும், உம்மொடு வருஉம் கடதறவாகிய குறியும், மெமும், அம்மும், அம்முப எனஹமாற்றவாகிய சொல்லும் என அவ்வெடும் பன்மையுணராததுத் தன்மைச் சொல்லாம் என்றவாறு.

அம், ஆம் என்பன முனனின்றரை யுணரப்படுக்கும், தமராயவழி படாக்கையாரையும் உணரப்படுக்கும்

எம், ஏம் என்பன படாக்கையாரை உணரப்படுக்கும்.

உம்மொடு வருஉம் கடதற அவ்விருவரையும் ஒருங்கு உணரப்படுத்தலும் தனித்து உணரப்படுத்தலும் உரிய.

அம் - ஆம், எம் - ஏம் என்பன மூன்று காலமும் பற்றி வரும்.

உம்மொடு வருஉம் கடதற எநிகாலம்பற்றி வரும்.

வரலாறு

அம் — உண்டனம், உண்ணாநின்றனம், உண்குவம் எனவும்;

ஆம் — உண்டாம், உண்ணுநின்றும், உண்பாம் எனவும்.

எம் — உண்டனெம், உண்ணுநின்றனெம், உண்கு-
வெம் எனவும்,

எம் — உண்டேம், உண்ணுநன்றேம், உண்பேம் எனவும் வரும்.

உயிரொடு வருஉங் கடதற — உண்கும், உண்டும், வருதும், ரேறும எனவும். நிகழ்தும, திகழுதும என ஏற்றவழி உகரம் பெற்றும் வரும் இவை நான்கும் எதிர்காலம் பற்றி வரும.

உம்மை யடைந்து வருதற - ட - த - றக்கள், 'உம் மொடு வருஉங் க - ட - த - ற' ஆயின. இக் காட்டிய எட்டு வினைச்சொல்லும உயர்திணைப் பன்மை வினைச் சொல்லை யுணர்த்தித் தன்னைச் சொல் என்றவாறு.

இவை தன்னொடு முன்னின்றுநையும் உளப்படுக்கும், படர்க்கையானையும் உளப்படுத்தும், அவ் விசுவசையும் உளப்படுத்து மென்பது,

* அவற்றை, பன்மை யுணர்த்தும் தன்மைக் கிளவி

[சொல், மொல், வினையல் - 12]

என்னுளு டுத்திரத்துட் சொல்லுதும் (ரு)

200. கடதற வென்னும்

அந்நான் கூற்ற குன்றிய லுகரமொ
டென்னோ னல்லெவ வருஉ மேமுந்
தன்வினை யுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே.

என் நுதலிறநேரெனின், மேல் உளப்பாட்டுத் தன்மை கூறினா, இது, தனித தன்மை வினைச்சொல் இவை என்பது உணர்த்துதல நுதலிற்று.

உரை: க - ட - த - ற என்னும் அந் நான்கு ஊர்ந்த குற்றியலுகரம் என்றான் அவையிற்றின் ஈறு பற்றி.

அவை வருமாறு.

உண்கு, உண்டு, வருது, சேறு என வரும். என், என் என்பன மூன்று காலமும் பற்றி வரும் அவை உண்டனென், உண்ணாநின்றனென், உண்குவென் எனவும்; உண்டேன், உண்ணாநின்றேன், உண்குவேன் எனவும் வரும்.

அல் — உண்பல், தின்பல் என எதிர்காலம் பற்றி வரும். இப்பொழுது அதனை உண்பன், தின்பன் என அன் ஈடுக வழங்குப என்ப (சு)

201. அவற்றுட்

செய்கென் கிளவி வினையொடு முடியினு
மவ்விய றிரியா தென்மனாற் புலவர்.

உரை: அவ் வேழனுட் செய்து என்னும் சொல் வினைகொண்டு முடியினும் அமையும் என்றவாறு.

வரலாறு: உண்கு வந்தேன் எனவரும்.

செய்கென் கிளவி வினையொடு முடியினும் அமைக எனவே செய்யும் என்னும் கிளவியும் வினையொடு முடியினும் அமைக என்பது போந்ததாம்.

வரலாறு: உண்கும் வந்தேன் என வரும்.

இனி அவை முடியினும் அமையும் எனவே, பெயர் கொண்டு முடிதலே வலியுடைத்து என்பதே போந்ததாம்.

அவை: உண்கு யான, உண்கும் யாம் என வரும்
'அவ்வியல்திரியா' என்பது அவையும் முற்றுச்சொல் இயல்பிற் றிரியா என்றவாறு. (எ)

202. அன்னு னள்ளா னென்னு நான்கு
மொருவர் மருங்கிற் படர்க்கைச் சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிறேரே வெனின், உயர்திணைத்
தன்மைசொல் உணர்த்தி, அததிணைப் படர்க்கைவினைச்
சொல் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை: அன என்பதனைத் தொடக்கமாக வுடைய
நான்கு றறறுச சொல்லும் உயர்திணைக்கண் ஒருமைப்
பாலை உணர்த்தும் படர்க்கை வினைச்சொல் என்றவாறு.

அவை வருமாறு

ஆன் — உண்டான, உண்ணுகின்றான், உண்குவன்
என வரும்

ஆள் — உண்டான், உண்ணுகின்றான், உண்பான்
என வரும்

ஆள் — உண்டாள், உண்ணுகின்றாள், உண்குவள்
என வரும்

ஆள் — உண்டாள், உண்ணுகின்றாள், உண்பாள்
என வரும் (அ)

203. அர் ஆர் பனை வருஉ முன்றும்
பல்லேவர் மருங்கிற் படர்க்கைச் சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிறேரே வெனின், உயர்திணைப்
படர்க்கைப் பன்மை வினைச்சொல் இவை என்பது
உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை. அம் மூவகைச் சொல்லும் பலராய் பிறத்-
தாரை யுணர்த்துஞ் சொல் என்றவாறு.

வரலாறு :

ஆ — உண்டனா, உண்ணாநின்றனர், உண்குவர் என வரும்.

ஆ — உண்டா, உண்ணாநின்றார், உண்பாரா என வரும்.

ப — உண்ப, தின்ப என எதிர்காலங்கொண்டுவரும்

204. மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை
காலக் கிளவியொடு முடியு மென்ப.

உரை மாரா என்பதும் உயாதினைப் படர்க-
கைப் பனமைவினைக்கு உரித்து. அது பின்னை முடியுங்
கால வினைச்சொல்லொடு முடிதல் உடைத்து என்றவாறு.

வரலாறு ஆரத்தார கொண்பார வந்தார எனவரும்

இது முறையசொல்லாகலான வினைச்சொல்லொடு
முடிதல் வேற்றுமைகண்டு அது துணர்த்தியவா நென்பது

205. பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
வந்தா லேந்து மூன்றுதல் மிட்ட
முன்னுறக் கிளந்த வுயர்தினை பவ்வோ.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிறுநே வெனின், மேல விரிதத-
வற்றையெல்லாம் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : பன்மைப்பாலும் ஒருமைப்பாலும் தோன்ற
நின்ற இருபத்து மூன்றுபே உயாதினை மூன்றுபாற்கும்
உரிய என வரையறுத்தவாறு

ஆது, 'விரித்துத் தொகுத்தல்' எனனும நூற்-
புணர்ப்புப்பட வைத்தவாறு. (கக)

206. அவற்றுட்

பன்மை யுபைக்குத் தன்மைக் கிளவி

யெண்ணியன மருங்கிற் திரிபவை யுளவே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், அத்தொகுகப பட்டனவற்றுள் ஒருசாவற்றது வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை பன்மைத் தன்மைச் சொற்கள் ஆராய்மிடத்து அவை திரிபுடைய என்றவாறு.

யாதோ திரிபு எனின், அம் ஆம் என்னும் இரண்டும் தன்னொடு முன்னின் றனை உட்ப்படுக்கும்.

எம் ஏம் என்பன இரண்டும் தன்னொடு படர்க்கையானை உட்ப்படுக்கும்.

உம்மொடு வும உட தற்கள் முன்னினறனை யும் படர்க்கையானையும் உட்ப்படுக்கும் என்பது

இவவுளப்பிதற்குத் திரியுந் திரிபு அவையுடைய, வுமூதத் திரிபன்று ஈண்டிக் கந்தியது என்பது (கஉ)

207. யாஅ ரென்னும் வினாவின் கிளவி

அத்திணை மருங்கின் முப்பாற்கு முரித்தே.

இச்சூத்திரம் என நுதலிற்றோ வெனின், உயர்திணை மூன்று பாற்கும் பொதுவாகியதோ குறிப்புச்சொல் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை: யார் என்னும் வினாவின்பாற்றாய் வருகின்ற சொல் உயர்திணை மூன்றுபாற்கும் உரித்து என்றவாறு.

வரலாறு: யார் அவன், யார் அவள், யார் அவர் என வரும்.

மற்றிது வினைக்குறிப்பே யெனின், முன்னர்,

‘அதுச்சோல் வேற்றுமை டுடமை யானும்’

[தொல் - சொல், 210]

என்று உயர்திணைக்குறிப்பு ஒதும்வழியே வைக்க எனின், உயர்திணை முப்பாற்கும தன் ஈறு திரியாது நிறற் சிறப்புநோக்கி ஈண்டு வைத்துணர்த்தினார் என்பது. (௧௩)

208. பாலறி மரபி னம்மூ வீற்று

மாவோ வாகுஞ் செய்யு ளுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், உயர்திணைப் பாற்குப் படுவதோ செய்யுண்முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை. பாலறி மாபின் அம்மூவீற்றும் என்பன—மேல் உணர்த்திப்போந்தன கான ஒற்றும், எஃகான் ஒற்றும், எஃகான் ஒற்றும் ஆயின அவைமூன்றிற்குக் கண்ணும் நின்ற ஆகாரம் ஓகாரமாம் செய்யுளுள் என்றவாறு

வரலாறு. ‘வினவிநிற் றந்தான்’ என்பது, ‘வினவி நிறந்ந்தோன்’ [அகம் - 48] எனவும்,

‘நகூஉப் பெயர்ந்தான்’ என்பது, ‘நகூஉப் பெயர்ந்தோள்’ [அகம் - 248] எனவும்,

‘சென்ற ரன்பிலா’ என்பது, ‘சென்றோ ரன்பிலா’ [அகம் - 31] எனவும் வரும்.

செய்யுளுள் எங்கும் ஆ ஒவாக என்றவாறு ஆ வாகக் கொள்ளாதவிடத்தாயின் ஒவாகத் திரிவது, அல்லாக்கால் வேண்டா என்பது (௧௪)

209. ஆபென் கிளவியு மவற்றொடு கொள்ளும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஆ ஒவாகல் ஒப்புமை கண்டு, விவருவினைச்சொல் ஈறு செய்யுளுட் திரியுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: ஆய் என்றும் சொல்லின் ஆசாரமும் ஐவா-
கும செய்யுளுள் என்றவாறு

வரலாறு: 'வந்தாய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப' என்-
பது, 'வந்தோய் மன்ற தண்கடற் சோபப்' [அகம் - 180]
என்றவாறு (கரு)

210. அதுசொல்வேற்றுமை யுடைமையா னுங்
கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தி னானு
மொப்பி னானும் பணி னானுமென்
றப்பாற் காலங் குறிப்பொடு தோன்று
மன்மையி னின்மையி னுண்மையின் வன்மையி
னன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளு
மென்ன கிளவியுங் குறிப்பே காலம்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோவெனின், நிறுத்த முறை-
யானே உயாதிணைக்குரிய வினைக்குறிப்புச்சொல் உணர்த்-
துதல் நுதலிற்று.

இக் கூறப்பட்ட எட்டுப் பொருண்மையும் பற்றித்
தோவறுங்கால் வினைக்குறிப்புச் சொல்லொடு தோன்றும்
என்றவாறு

உரை: அதுசொல் வேற்றுமை — ஆறும் வேற்-
றுமை, அதன் பொருள் பல, அவற்றுள் அவ்வுடைமைப்
பொருள்பற்றி உயாதிணை வினைக்குறிப்புச்சொல் பிறக்கும்
என்றவாறு

வரலாறு: உடையன், உடையள், உடையர் எனவரும்.

கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தினானும் பற்றிப்
பிறந்தன:

நிலத்தன், நிலத்தள், நிலத்தர் என்பன.

உவமைப் பொருள் பற்றிப் பிறந்தன

பொன்னன்னன், பொன்னன்னன், பொன்னன்னர் என்பன.

பண்புபற்றி வந்தன;

கரியன், கரியன், கரியர் என்பன

அப்பாற் காலங் குறிப்பொடு தோன்றும் என்பது —
அக்கூறப்பட்டசொல்குறிப்பாயத் தோன்றும் என்றவாறு.

அன்மைபற்றிப் பிறந்தன

அல்லன், அல்லன், அல்லா என்பன

இனமை: இல்லன், இல்லா, இல்லர் என்பன.

உண்மை: உளன், உளன், உளா என்பன.

வண்மை: வல்லன், வல்லன், வல்லா என்பன

இனிப், பிறவும் என்றதனான்,

நல்லன் நல்லா நல்லா எனவும்,

தியன் தியன் தியா எனவும்,

மூவாட்டையான், நாலாட்டையான், ஏழாட்டையான்
எனவும், பிறவும் இவ்வாறு வருவனவெல்லாங் கொள்க

சுண்டுக் காட்டினவெல்லாம் படாககை வினைக்குறிப்புச் சொல இனி, சுண்டு எடுத்தோத்தினுங் கூறிய பொருளைப்பற்றித் தன்மைவினைக்குறிப்புச் சொல்வருமாறு ஒட்டிக்கொள்க

தன்மை வினைக்குறிப்புச் சொல்: உடையென், உடையேம், உடையாம் என வரும். பிறவும் அன்ன. (கக)

211. பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த

வன்ன மரபிற் குறிப்பொடு வருஉங்

காலக் கிளவி யுயர்தினை மருங்கின்

மேலைக் கிளவியொடு வேறுபா டிலவே.

உரை பன்மைப்பாலும் ஒருமைப்பாலும் ஆகிய பெண் ஆண் என்று வேறுபாடு தோன்ற வந்த வினைக்குறிப்புச் சொற்களெல்லாம் மேற்சொல்லப்போந்த இருபத்து மூன்று வினைச்சொற்கு ஈழம் எழுத்துக்களி லுள்ளனவே தமக்கும் ஈழவன், பிறிதில்லை என்றவாறு.

‘அன்ன மரபின்’ என்றதனின், ஈண்டு உயாதினைக்குறியிப் பொருட்பற்றி அஃறிணை வினைக்குறிப்பிற் தோன்றும் என்று கொள்க

வரலாறு ‘வடாது வேங்கடம் தெனாது குமரி’ எனபுழி, வடாது தெனாது என்பன இது வினைக்குறிப்புப் பெயர். பிறவும் அன்ன (கஉ)

212. அ-ஆ வன வரூஉ மிறுதி

யப்பான் மூன்றே பலவற்றுப் படர்க்கை.

இச்சூத்திரம் என நுதலிறேர வெனின், அஃறிணைப்பாற்கு உரிய வினைச்சொல் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

அ — உண்டன, உண்ணுந்நன, உண்பன என வரும்.

ஆ — உண்ண, தின்ன என வரும்

வ — உண்குவ, தின்குவ என வரும்.

வ ரூஉம் ஐயுதி அப்பான் மூன்று என்பது — இயுதி இயைபுடைய அப்பான் மூன்று என்றவாறு

இவை மூன்றுமே அஃறிணைப் பன்மைப்படாக்கை வினைச்சொற்கு ஈழம் எழுத்துக்கள் என்றவாறு. (கங)

213. ஒன்றன் படர்க்கை தடற ஆர்ந்த

குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும்.

இச்சூத்திரம் என நுதலிறேர வெனின், அஃறிணை ஒருமைப்பாற்கு உரிய வினைச்சொல் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இக் கூறப்பட்ட பத்துப் பொருண்மைக்கண்ணும் வினைக்குறிப்புச் சொற்கள் கொள்ளப்படும் என்றவாறு.

பன்மைப்பாலும் ஒருமைப்பாலும் தோன்றிநிற்கும் இலக்கணமுடைய வினைக்குறிப்புச் சொற்கள் மேற்கூறப்பட்ட அஃறிணை வினைச்சொற்கு ஈறுநின்று பாலுணர்த்தும் எழுத்துக்களின் உள்ளனவே தமக்கும் ஈறுவன, பிறிதில் என்றவாறு. (உஉ)

217. முன்னிலை வியங்கோள் வினையெஞ்சு கிளவி
யின்மை செப்பல் வேறென் கிளவி
செய்ம்மன செய்புஞ் செய்த வென்னு
மம்முறை நின்ற வாயென் கிளவியும்
பிரிவுவேறு படுஞ் செய்திய வாகி
யிருதிணைச் சொற்குமோ டன்ன வுரிமைய.

இச் சூத்திரம் என் னுதற்றோ வெனின், இருதிணைக்கும் உரிய வினைச் சொற்களைப் பெயரும் முறைபும தொகையும உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

உரை : முன்னிலை என்பது — முனனின்றன் தொழி-
ன்மை கூறுவது ; வியங்கோள் என்பது — ஏவற்பது ;
வினையெஞ்சு கிளவி என்பது — வினைச்சொல்லை ஒழிபாகி
நிற்பது, இன்மை செப்பல் என்பது — இல்லை யென்பது ;
ஒழிந்தன அவ்வாய்பாடே

அவற்றுள், செய்ம்மன என்பது இப்பொழுது வழக்-
கரிது.

பிரிவு வேறுபடுஞ் செய்தியவாய் என்பது — உயர்
திணைக்கண் வரின் உயர்திணைக்கே உரிய என்றும், அஃறி-
ணைக்கண் வரின் அஃறிணைக்கே உரிய என்றும் பிரித்துச்
செய்யப்படும் என்றவாறு. (உஉ)

218. அவற்றுள்

முன்னிலை கிளவி

இஐ யாயென வருஉ மூன்று

மொப்பத் தேயன்று மொருவற்கு மோனற்தும்.

இச சூத்திரம் என் நுதலுறவு வெனின், முன்னிலை யொரு-
மைச சொற்கள் தலைசொகு உரியவா மாறு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

உரை. முன்னிலை கிளவிகளில் இ, ஐ, ஆய் என்னும்
மூன்று திறத்தனவும் இரண்டுதினை யொருமைப்பான்
மூன்றற்கும் ஒப்ப வுரியவாம் என்றவாறு.

உயாதினை ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும், அஃறிணை
யொருமைப்பாற்கும் எனபது.

வரலாறு: உண்டி, தின்றி என இறந்த காலத்திற்கே
பொருத்தமுடைத்தாய இகரம் வரும்.

இனி, ஐ வருமாறு — உடைனை, உண்ணாரின்றனை,
உண்குவை என மூன்று காலமும் வரும்.

ஆய் — உண்டாய், உண்ணாரின்றாய், உண்பாய் என
மூன்று காலமும் வருபு.

இனி, ஒரு காலத்திற்கே யேற்கும் இகரம் முற்
கறினாயின் உண், தின், கிட, நட, வா, போ என்னுந்
தொடக்கத்தன கொள்க.
(உச)

219. இரகர் பின்னென வருஉ மூன்றும்

பல்லோர் மருங்கினும் பலவற்று மருங்கினுஞ்

சொல்லோ மனைய வென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் என்னுந் தலைசொகு வெனின், முன்னிலைப்பன்மை
வினைசொல் இவைமென்று உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: இக்கூறப்பட்ட மூன்றும் பல்லோர்க்கும் பலவற்றிற்கும் ஒப்ப வரியவாளு சொல் என்றவாறு.

இர் — உண்டனிர், உண்ணாநின்றனிர், உண்குவா எனவும்;

ஈர் — உண்டார், உண்ணாநின்றார், உண்பார் எனவும்; இவை மூன்று காலமும் பற்றி வரும்.

மின் — உண்மின், தின்மின் என எதிர்காலம்பற்றி வரும். (உரு)

220. எஞ்சிய கிளவி யிடத்தொடு சிவணி
ஐம்பாற்கு முரிய தோன்ற லாரே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றே வெனின், ஒழிந்துநின்ற-வற்றைத் தொகுத்து உரியவாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: அவற்றுள், முன்னிலைக்கு உரியவாகக் கூறப்பட்டவற்றை ஒழித்தொழிந்தவெல்லாம் மூன்றிடத்தும் நின்று இருதினை ஐம்பாற்கும் உரிய என்றவாறு. (உ48)

221. அவற்றுள்
முன்னிலை தன்மை யாய் ரிடத்தொடு
மன்னா தாகும் வியங்கோட் கிளவி.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றே வெனின், எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று

உரை: முன்னிலை, தன்மை இரண்டிடத்துஞ் செல்வனவாகிய வியங்கோள்வினைச்சொல் சிறு வரவின என்றவாறு.

வரலாறு: நீர் செல்க, நீ செல்க, யான் செல்க என வரும்.

இனி, அவன் செல்க, அவள் செல்க, அவர் செல்க, அது செல்க, அவை செல்க என்பன பெருவரவினவாம்.

222. பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை
யவ்வையின் மூன்று நிகழுங் காலத்து
செய்யு மென்னுங் கிளவியொடு கொள்ளா.

இசகுத்திரம் என் துதலிற்றோ வெனின், இதுவும் எய்தியது
விலசகுதல துதலிற்று.

உரை : செய்யும் என்னுஞ் சொல், உயர்திணைப்
பல்லோர்படர்க்கையும் முன்னிலையும் தன்மையுங்கொண்டு
முடிதல் இல்லை என்றவாறு.

எனவே, ஒருவன்படர்க்கை, ஒருத்திபடர்க்கை,
ஒன்றன்படர்க்கை, பலவற்றுப்படர்க்கை என நான்குமே
அஃது உரித்தாவது என்றவாறு.

வரலாறு : அவன் உண்ணும், அவள் உண்ணும், அது
உண்ணும், அவை உண்ணும்.

இவ்வாறு விலக்கப்பட்ட வியங்கோட் சொல்லும்,
செய்யும் என்னும் முறையுச்சொல்லும் ஒழித்தொழிந்-
தனவெல்லாம் இருதிணை ஐம்பாற்கும் முன்றிடத்தும்
உரிய வழக்கினகததுக் கண்டுகொள்க.

* அவை வருமாறு :

இன்மை செப்பல் : யானில்லை, நீயில்லை, அவனில்லை,
அவளில்லை, அவரில்லை, அதுவில்லை, அவை யில்லை என
வரும.

* வேறு என்கிளவி. யான்வேறு, நீ வேறு, அவன்
வேறு, அவள் வேறு, அவர் வேறு, அது வேறு, அவை
வேறு என வரும.

* செய்ம்மன - யான் செய்ம்மன : நீ செய்ம்மன,
அவன் செய்ம்மன, அவள் செய்ம்மன, அவர் செய்ம்மன,
அது செய்ம்மன, அவை செய்ம்மன என வரும. (உஅ)

* இப்பகுதிகள் சில ஏடுகளில் காணப்படவில்லை.

223. செய்து செய்நூச் செய் செய்தெனச்
செய்யியர் செய்யிய செயின்செயச் செயற்கேன
வவ்வகை யொன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி.

224. பின்முன் கால்கடை வழியிடைத் தென்னு
மன்ன மரபிற் காலங் கண்ணிய
என்ன விளவியு மவற்றிடல் பிணவே.

இச் சூத்திரம் என் முதலிறோடு வெனின், வினையெச-
சங்களைப் பெயரும் முறையும் தொலையும் உணர்த்துதல்
நுதலிற்று. இவ்விரண்டு சூத்திரம் உடன் எழுதப்பட்டது
உரையிையு நோக்கி.

உரை: செய்து, செய்யும் எனபது முதலாக ஒன்ப-
தும், பின் முன் எனநூ தொடக்கத்தன ஆயும், ஆக
இவை பதினெனதும் வினையெசச் வினைசொல் என்றவாறு.

வினையை ஒழிபாக நின்றலின் வினையெசசம் எனப
பட்டன.

இனி, 'என்ன கிளவியும்' என்றதனால், உண்பான
வந்தான், உண்பாகரு வந்தான் எனப பிறவும் இவ்வாறு
வருவன கொள்க.

செய்தெனெசசம் முன்வைத்தார இறந்த காலத்த-
தாதலானும் பலவற்றிதாசலானும் எனபது. (உசு, 10)

225. அவற்றுள்
முதனிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடிபின.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிறோடு வெனின், முதற்கணிநற்
மூன்றெசசத்திற்குமு முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை அம்முதற்கண் நின்ற மூன்றும் அவ்வினை-
யாக்கி அம் முதல்கொண்டு முடியும் என்றவாறு.

வரலாறு : உழுது வந்தான், உண்ணா வந்தான், நகுபு வந்தான் எனத் தத்தம வினைமுதல்கொண்டு முடிந்தவாறு.

உண்ணா வந்தான் என்பது இப்பொழுது வழக்கினுள் உண்ணாவந்தான் என நடக்கும் (நடக)

226. அம்முக் கிளவியுஞ் சினைவினை தோன்றிற்
சினைபொடு முடியா முதலொடு முடியினும்
வினையோ ரினைய வென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், அம ஆன்றன் றிறதநுப பரிவடுதார் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுக-
சிறறு.

உரை : அவை ஆன்றும் ஏற்ற வினைமுதலானே முடியுமெனப்பட்டன ; சினைப்பொருளது வினையெச்சமாய்க் காலச் சினைசொற் பொருணிற்ப, அச்சினைப பொருளது முதல்கொண்டு முடியினும் அமையும் என்றவாறு.

வரலாறு : கையிற்று வீழ்ந்தான், கையிறு வீழ்ந்தான், கையிறுபு வீழ்ந்தான் எனவரும்.

‘முதலொடு முடியினும்’ என்ற உமமை சிறப்புமமை; அதனால், சினைபொடு முடிதலே வலியுடைத்து என்பது உமாம்.

அது, கையிற்று வீழ்ந்தது, கையிறு வீழ்ந்தது, கையிறுபு வீழ்ந்தது என வரும். (நடஉ)

227. ஏனை யெச்சம் வினைமுத லானு
மான்வந் தியையும் வினைநிலை யானுந்
தாமியன் மருங்கின் முடியு மென்ப.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், ஒழிந்து நின்ற வினையெச்சத்திற்கு முடிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: அக்கூறப்பட்ட மூன்றுமன்றி, ஒழிந்து நின்ற வினையெச்சமாயினவெல்லாம், அம்மூன்று போலத் தம் தம் வினைமுதல்கொண்டு முடிதலும் அவ்விடத்தின் வந்து பொருந்திய பிறவினையான் முடிதலும் உடைய என்றவாறு.

இனி, அவை வினைமுதலானே முடியுமாறு: மழை பெய்தென வளம் பெற்றது; மழை பெய்யப் பயிர் எழுந்தது என வரும் பிறவும் அன்ன.

இனி ஆன்வந்து இயையும் வினைநிலையான் முடிவன வருமாறு: மழை பெய்தென வலகமார்ந்தது, மரங் குழைத்தது எனவரும். பிறவும் அன்ன.

இனித, 'தாமியன் மருங்கின்' என்றதனால், உழுது வருதல், உழுது வந்தென என வினையெச்சம் தொழிற் பெயரொடு முடிதலும் முடிசு என்கொள்க.

மற்று, வினையெச்சங் கொடாதே ஈண்டு இலேசு காட்டுவதெனின், 'தானியன் மருங்கின்' என்னாது, 'தாமியன் மருங்கின்' என்றதனான், அது முதனிலை மூவற்றைச் சங்கனும் தொழிற்பெயரொடு முடிதலும் முடிசு என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. (நூந)

228 பன்முறை யானும் வினையெஞ்சு கிளவி
சொன்முறை முடியா தடுக்குந வரினு
முன்னது முடிய முடியுமன் பொருளே.

இச்சூத்திரம் என் துதலிற்கேரே வெனின், இன்னும் அவ் வெச்சங்கடிந்ததே படுவதொரு முடிபுகுறுதல் துதலிற்று.

உரை: பல எச்சம் உடனடுக்கிவந்து பின் இறுதிக்-கண் ஒன்றற்கேற்ற முடிபு ஏற்றக்கால் அதனால் அவ் வெச்சமெல்லாம் முடிந்த பொருளவாகி முடிபுகொள்ளும் என்றவாறு.

வரலாறு உழுதுண்டு தின்றேழுடிப் பாடி வந்தான் என வரும் இஃது ஒரினதது எராமபல அடுக்கி வந்தது. அவற்றுள், பாடி என்பது வந்தான் என்றும் முடிபுகொண்டு முடிந்தது. அம்முடிபே அவ்விடுகுகின்று நிறவெச்சங்கட்கும் முடிபாயிற்று எனவாறு

எனவே, அது முடியாககால் ஒழிந்த எச்சங்கள் முடியா என்பதாம்

இனிப், பலவினத்து எராம அடுக்கிவருமாறு வழக்கினகத்துக் கண்டுகொள்க (ந 3)

229. நிலனும் பொருளுங் காலமுங் கருவியும்
வினைமுதற் கிளவியும் வினையு முளப்பட
வவ்வறு பொருட்குபோ ரன்ன வுரிமைய
செய்யுஞ் செய்த வென்னுஞ் சொல்லே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், செய்யும் செய்த என்னப்பட்ட இரண்டு பெயரெய்ததிற்கு முடிபு உணர்த்துதல் நதலிற்று.

உரை சொல்லப்பட்ட ஆறு சொல்லொடு முடியும் அவ்விரண்டெச்சம் என்பது

அவற்றுள் செய்யும் என்பது பல்லோர்படாக்கை, முன்னிலை, தன்மை யொழிந்தொழிந்த நான்குபாறகண் வருமாறு சண்டிக் காட்டுதும் ஒழிந்தனவும் மேல்வருகின்ற சூத்திரத்தாற் பெறுதும்

நிலன் அவன் உண்ணும் இல்லம், அவள் உண்ணும் இல்லம், அது உண்ணும் இல்லம், அவை உண்ணும் இல்லம் என வரும்

பொருள் அவன் செய்யும் பொருள், அவன் செய்யும் பொருள், அது செய்யும் பொருள், அவை செய்யும் பொருள் என வரும்

காலம் . அவன் ஒதுங் காலே, அவள் ஒதுங் காலே,
அது ஒதுங் காலே, அவை ஒதுங் காலே என வரும்

கருவி . அவன் எறியுங் கல், அவள் எறியுங் கல்,
அது எறியுங் கல், அவை எறியுங் கல் என வரும்.

வினைமுதற் கிளவி' உண்ணும் அவன், உண்ணும்
அவள், உண்ணும் அது, உண்ணும் அவை என வரும்

வினை . அவன் உண்ணும் ஊண், அவள் உண்ணும்
ஊண், அது உண்ணும் ஊண், அவை உண்ணும் ஊண்
என வரும்.

இனிச, செய்த என்பது மூன்றிடத்தொடுஞ் சிவணி,
ஐந்துபாற்கும் உரித்து.

அது வருமாறு : அவன் உண்ட இல்லம், அவள்
உண்ட இல்லம், அவா உண்ட இல்லம், அது உண்ட
இல்லம், அவை உண்ட இல்லம் என வரும்

ஒழிந்த பொருளும் காலமும் கருவியும் வினைமுதற்
கிளவியும் வினையும் இவ்வாறு ஒட்டிக் கொள்க.

மற்று, மேற் செய்த என்பது முடிபு கூறப்படா-
மையின், அதற்கே கூறுக; செய்யும் என்பதற்கு முடிபு
ஈண்டுக் கூறியது என்னை யெனின், செய்யும் என்பது
மேல் முற்றுச் சொல்லாய் நின்ற நிலைமை நோக்கிக்
கூறினா, ஈண்டு எச்சமாய் நின்ற நிலைமை நோக்கிக்
கூறுகின்றார் என்பது.

மற்று, முற்றுச் சொல்லாய் நின்ற நிலைமையும், எச்ச-
மாய் நின்ற நிலைமையும் தம்முள் வேற்றுமையறியுமாறு
என்னை? இரு நிலைமைக்கண்ணும் பெயர்கொண்டு முடிதல்
ஒக்கும் பிறவேனின், செய்யும் என்பது முற்றாய் நிலைமைக்-
கண், பல்லோரபடர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை ஒழித்-
தொழிந்த நான்கு பாலையும் தன் ஈற்றகத்துக்கண்

ஒரு வாற்றிற்கொண்ட அப பெயரானே யமைந்து முடிபு மாறும், அத்து எச்சமாய நிலைமைக்கண் முடிபாய்வரும் பெயாக்கு அடையாய் நிற்கும். எனவே, எச்சமான நிலைமைக்கண் முடிபாக வரும் பெயா பயனிலைசெப்பிலும் உருபேற்றலும் உடையவாயிற்று (௩௫)

230. அவற்றொடு வருவழிச் செய்யுமென் கிளவி முதற்கண் வரைந்த முவீற்று முரித்தே.

இச்சூத்திரம் எனனுதலிற்றே வெனின், செய்யும் என நினறதற்கு வேறோ முடிபு தெரிந்து உணர்த்துதல் துதலிற்று

உரை: செய்யும் ஏன்னுஞ்சொல் மேற்சொல்லப்பட்ட நிலத்தொடக்கத்து ஆறனொடு வருவழி மேல்வரைந்தோதப் பட்ட பல்லோர்படாக்கை முன்னிலை தன்மைகளையுங் கொண்டுமுடியும் என்றவாறு

மேல் முற்றாய் நின்ற நிலை விலக்கினா ஆண்டு; ஈண்டு எச்சமாய் நின்ற நிலைமைக்கணுயின் அவ்விடங்கட்கு உரித்-தென்றே யெய்துவித்தா என்பது

வரலாறு: நிலம் — யான் உண்ணும் இல்லம், யாம் உண்ணும் இல்லம், நீ யுண்ணும் இல்லம், நீயிர உண்ணும் இல்லம், அவர் உண்ணும் இல்லம் என வரும் ஒழிந்த பொருள் முதலாயின ஐந்தையும் இவ்வாறே ஒட்டிக்-கொள்க. (௩௬)

231. பெயரெஞ்சு கிளவியும் வினையெஞ்சு கிளவியும் எதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருணிலை திரியா.

இச்சூத்திரம் எனனுதலிற்றே வெனின், எய்தியதன்மேல் சிறப்புவிதி உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை: பெயரெச்சம் வினையெச்சம் என்று கூறப்பட்ட இருதிறத்தவும் எதிர்மறுத்துச் சொல்லினும் தம் பொருணிலைமையிற் றிரியா என்றவாறு

வரலாறு உண்ணுஞ் சாத்தன என்பது, உண்ணுச் சாததன் என்பதற்கும் அதுவே. பிறிதில்லை.

இனி வினையெச்சம். உண்டு வந்தான் என்பது, உண்டு வந்தான் என வரும். பிறவும் இவ்வாறே எதிர்மறுப்ப எனபது ஒட்டிக் கொள்க

மற்று, முற்றுச் சொல், உண்பதற்கு மூலதன் என்புழி, உண்ணு என சாத்தன என எதிர்மறுப்பினும், முற்றுச் சொல் வியலாதிறிரியா தாகலின், அதற்குக் கூறுக எனின், அற்றன்று, முற்றுச் சொற்களை யெல்லாம் ஈறுபற்றி ஒதினாகலின் எதிர்மறையும் ஆண்டே யடங்கும்.

பெயரெச்ச வினையெச்சங்களைப்பாவின செய்து செய்து எனவும், செய்பவம் செயத எனவும் அவைதமமை யெடுத்தோதினா அவற்று மறை பிறவாகொல்லோ என்று கருதினுங் கருதற்க என்றற்குக் கூறப்பட்டது எனபது (உஎ)

232. தத்த மெச்ச மொதி சிவணுங் குறிப்பி

செச்சொல் லாயினு மிடைநிலை வரையார்.

இச்சூத்திரம் என்னுதன்றோ வெனின், இன்னும் அவ் வெச்சங்கட்கு முடிபு வேறுபாடு உணர்த்துதலு துதலிற்று

உரை இவ்விருவகை யெச்சத்திடையும் பிறசொற்களும் புகுதப்பெறும், அவ்வெச்சத்திற்கு வழிப்பொருததமுடையனதாம் எச்சமல்லாதன என்பது.

வரலாறு. 'உபயின்று புறகை யுண்டமா கொற்கையோனே' என்புழி, இன்ற என்னும் வினையெச்சத்திற்கு முடிபு உண்க என்னும் வியங்கோட்கொல்; இனிப், புற்கை யென்பது இடைநிலை

இனிப், பெயரெச்சத்திற்கு உதாரணம்: அடுஞ் செந்
நெற் சோறு, அட்ட செந்நெற் சோறு என்புழி, செந்நெல்
என்பது இடைநிலை. பிறவும் அன்ன.

‘சிவனுங் குறிப்பின் எச்சொல லாயினும் இடைநிலை
வரையார்’ என, சிவனாக் குறிப்பின் வரையப்படும்
என்பதாம். (நஅ)

233. அவற்றுட்

செய்யு மென்னும் பெயரெஞ்சு கிளவிக்கு
மெய்யொடுங் கெடுமே யீற்றுமிசை யுகர
மவ்விட னறித லென்மனார் புலவர்.

இச சூத்திரம் எனனுதலிற்றோ வெனின், அவ்வொசங்க-
ளுள் செய்யும் எனனும் பெயரெச்சத்திற்குப் படுவதோர்
வேறுபாடு உணர்த்துதல றுதலிற்று.

உரை: செய்யும் எனனும் பெயரெச்சத்திற்கு ஈற்று
மிசை உகரம் மெய்யொடுங் கெடுமிடம் அறிக வழக்கின-
கத்து என்றவாறு.

வரலாறு ‘வாவும புரவி’ என்பது, ‘வாம புரவி’
என்றாயிற்று.

‘அவ்விடனறிதல்’ என்றதனான், ‘அமப லுரு மவனொடு
மொழிமே’ என்புழி, மொழியும் என்பது மொழிம
என்றாயிற்று மெய்யொழிந்து கெடுதலும் உடைத்து: அது,
‘சார னுடவென் றோழியுங் கலுழ்மே’—என்புழிக், கலுழும்
என்பது கலுழ்ம் என்றாயிற்று. பிறவும் அன்ன. (நக)

234. செய்தெ னெச்சத் திறந்த கால

மெய்திட னுடைத்தே வாராக் காலம்.

இச சூத்திரம் எனனுதலிற்றோ வெனின், காலவழக் காத்த-
தல றுதலிற்று.

உரை : இறந்த காலத்துச் செய்தெனெச்சம் ஒழிந்த நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் கொள்வழியுடைத்து என்றவாறு.

வரலாறு செய்தெனெச்சம் நிகழ்காலத்திற்கு ஏற்றது, கொடியாடித் தோன்றும் எனபது, எனை? தோற்றமும் ஆட்டமும் உடனிகழுமாகலின என்பது

இனி, உழுதுவருஞ் சாத்தன், உண்டுவருஞ் சாத்தன் என்பழிச் செய்தெனெச்சம் எதிர்காலத்திற்கு ஏற்றது பிறவும் அன்ன (சு0)

235. முந்திலைக் காலமுந் தோன்று மியற்கை
யெம்முறைச் சொல்லு நிகழுங் காலத்து
மெய்ந்நிலைப் பொதுச்சொற் கிளத்தல் வேண்டேம்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஒருசாரா விலைச் சொற்கெல்லாம் பொதுவாயதோ காலமுடிபு உணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை. மூன்று காலமும் புலப்படச் சொல்லாப் பாட்டியல்பினவாகிய எவ்வகைப் பொருள்களையும் நிகழுங் காலத்துப் பரிந்து மூன்று காலத்திற்கும் பொதுவாகிய செய்யும் என்னுஞ் சொல்லாற் சொல்லுக என்றவாறு

வரலாறு மலைநிற்கும், யாறொழுகும் எனவரும். (சுக)

236. வாராக் காலத்து நிகழுங் காலத்து
மோராங்கு வருஉம் வினைச்சொற் கிளவி
யிறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல்
விரைந்த பொருள வென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் வினைச் சொற்குப் பொதுவாயதோ முடிபுணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : எதிர் காலத்துப் பொருளையும் நிகழ்காலத்
துப் பொருளையும் இறந்த காலத்துப் பொருளவாகச்
சொல்லுக, விரைவு நிலைமைக்கண் என்றவாறு.

வரலாறு : சோறு வேவவிருந்து பாணியாநின்றுழிப்
புறத்தானொருவன் போகவேண்டு குறைபொருட்டாக,
'இன்னும் உண்டிலையோ? போதாயோ?' என்றக்கால்,
'உண்டேன், போந்தேன்' என்னும் உண்ணாதிருந்தானே
யெனினும், 'உண்டேன், போந்தேன்' என்னும் உண்ண-
ாதிருநே யெனினும் பிறவும் அன்ன (சஉ)

237. மிக்கதன் மருங்கின் வினைச்சொற் சுட்டி
யப்பண்பு குறித்த வினைமுதற் கிளவி
செய்வ திவ்வழி நிகழுங் காலத்து
மெய்ப்பெறத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் கால
வழுவத்காததல் துதலிற்று

உரை : மிக்கதன் மருங்கின் என்பது—உலகத்தாராற்
சிறந்ததென்று மதிக்கப்பட்டதன்கண் என்றவாறு; வினைச்
சொற் சுட்டி என்பது — வினையாகிய சொல்லைச் சுட்டி
என்றவாறு, அப்பண்பு குறித்த என்பது — ஆண்டை
வினையது பயனாகிய குணத்தைக் குறித்த என்றவாறு;
வினைமுதற் கிளவி என்பது — அச் செய்கை செய்தானே
துதலின் சொல் என்றவாறு, செய்வதிவ்வழி என்பது —
செய்கை முடியாத நிலைமைக்கண் என்றவாறு; நிகழுங்
காலத்து மெய்ப்பெறத் தோன்றும் பொருட்டாகும்மே
என்பது — அது நிகழுங் காலத்துச் சொல்லுஞ் சொற்
பிழையாது என்றவாறு.

வரலாறு : அறஞ்செய்தான் கவாக்கம்புகும்; தாயைக்
கொன்றான் நிரயம்புகும் என வரும். அறம் என்பது

மிக்கதொன்று, அதனை யாக்கினான் அவ்வுழிச் சேறல்
ஒருதலையாகலாற் புகுகின்றாரைக் கண்டான் போலப்,
'புகும்' என்று நிகழங்காலத்தாற் சொல்ல அமைபும்
என்பது (சுப)

238. இதுசெயல் வேண்டு மென்னுங் கிளவி
யிருவயி னிலையும் பொருட்டா கும்மே
தன்பா லானும் பிறன்பா லானும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், முற்றுச் சொற்
பொருள்படும் முறைமை புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை இது செயல் என்னும் வாய்பாட்டுச் சொல்
சொல்லப்படும் ஒருவன்மேல் நிற்கற்பாலது, அது பிற-
வயின் நோக்கிய நிற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு: சாததன் ஓதலவேண்டும் என்றக்கால், ஓதற்-
றெழில் வேண்டுவான் சாததன் என்று மன்னாகற்பாலது
அவ்வாறன்றிச் சாததன் ஓதல் வேண்டும். யா? தந்தை
தாய் எனவும் நிற்கும் என்பது (சுச)

239. வன்புற வருஉம் வினாவுடை வினைச்சொ
லெதிர்மறுத் துணர்த்தற் குரிமையு முடைத்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் வினைச்
சொற்படும் பகுதி வேறுறுமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: வன்புறவருஉம் என்பது—திட்பஞ்செய்தற்கு
வருஉம் என்றவாறு, வினாவுடை வினைச்சொல் என்பது —
ஆ, ஏ, ஓ என்னும் வினையிணையுடைத்தாய் வருஞ் செய்கைச்
சொல் என்றவாறு; எதிர்மறுத்து உணர்த்தற்கு உரிமையும்
உடைத்தே என்பது — மறுதலைப்பட உணர்த்துதற்கு
உரிமையும் உடைத்து என்றவாறு.

வரலாறு ஒருவனை ஒருவன், 'வைதேனோ?' என்று
வையாமையை வலியுறுத்தற்கு வினாயக்கால், அது,
'வைதேன்' என்று நோவுபடும என்றவாறு

உம்மை பெரிமறையாகலான், வைதிலேன் என்றும்
நோவுபடும சிறுபான்மை. (சுரு)

240. வாராக் காலத்து வினாச்சொற் கிளவி
இறப்பினு நிகழ்வினுந் சிறப்பத் தோன்றும்
இயற்கையுந் தெளிவுங் கிளக்குங் காலை.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும் கால
வழுவக்காத்தல் நுதலிற்று.

உரை எதிர்காலத்துச் செயற்கைச்சொல் இறந்த
காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் கொள்ளும், இயற்-
கைக் கண்ணும் தெளிவின்கண்ணும் சொல்லுமிடத்து
என்றவாறு.

இயற்கை என்பது அத்தன்மேற் றீமை. தெளிவு என்-
பது ஒரு தூன்முடிபானும் பிறிதானும் கண்டுதெளிதல்.

வரலாறு இக்காடு போகிற கூறைகோட்பட்டான்,
கூறை கோட்பட்டும். இஃது இயற்கை

வினித் தெளிவு என்று முட்டைகொண்டு தெற்றி
யேரின் மறை பெய்தது, மறை பெய்யும் எனபது.

'சிறப்பத் தோன்றும்' எனபது, அவ்விரு காலத்-
தானுஞ் சொல்லப் பிறையாது, யாபுற்றுப் புலப்படும்
என்றவாறு. (சுரு)

241. செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்
தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும் ஒரு
வகை வழுவச்சொல் அமைந்தமை நுதலிற்று.

உரை: வினைக்கட் செய்கையீரூச் செய்யப்பட்ட பொருளைத் தான் செய்கை செய்ததுபோல அதற்குத் தொழிற் கூறலும் உண்டு, வழக்கடிப்பட்ட மரபிலக்கணம் என்றவாறு.

வரலாறு: இல்லம் மெழுகிற்று, சோறு அட்டது என வரும். (சஎ)

**242. இறப்பே யெதிர்வே யாயிரு காலமுஞ்
சிறப்பத் தோன்று மயங்குமொழிக் கிளவி.**

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் கால வழக் காத்தல் துதலிற்று.

உரை: இறந்த காலமும் எதிர்காலமும் தம்முள் மயங்கி வரப்பெறும் என்றவாறு

வரலாறு: யாம் பண்டு விளையாடுவது இக்கா; பண்டு என்பது இறந்த காலம், விளையாடுவது என்பது எதிர் காலம். விளையாடிற்றென்றுமன் ஆகற்பாலது, அஃது எதிர்காலமும் கொண்டது, விளையாடுவது என்று, முன்னும் இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும் நிகழ்காலமும் எல்லாம் மயங்குமாறு சொல்லிவைத்தார், இனி உடன் ரொகையாக வுணர்த்தியவாறு. 'சிறப்பத் தோன்றும்' என்பது சாலவுள்ள வழக்கென்பது. (சஅ)

243. ஏனைக் காலமு மயங்குதல் வரையார்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இனி ஒழிந்தகாலமும் இறப்பினொடு மயங்குமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை: ஏனைக்காலமும் என்பது — ஒழிந்தகாலமும் என்றவாறு, மயங்குதல் வரையார் என்பது — மயங்கிவரு முரபினை வரையார் இவ்விறப்புக் காலத்தோடு என்றவாறு.

வரலாறு : யாம் பண்டு வினையாடுங்கா; பண்டு என்பது இறந்த காலம், வினையாடும் என்பது செய்யும் என்னும். நிகழ்காலச்சொல் வந்து முடிந்தது. 'வரையார்' என்பது மற்றுசிரியா என்றவாறு மூன்று காலமும் டியங்கும் தம்முள் என்பதுநேர்த்தானும் ஆசிரியன் அஃதேயெனின், மூன்று காலமும் அல்லது காலமில்லை, அவை மூன்றும் தம்முண் மயங்குமென்றக்கால, வழுஉவென்ற தில்லையாம் பிறவெனின், அற்றன்று, எவ்வாற்றினும் மயங்கா மூன்று காலமும், மேற்காட்டின உதாரண முடிபுபோல்வன படுவழி வழக்கிற்கு ஏற்றவாறு மயங்கும், அன்ன வழக்கு உள்வழி என்பது (சுகூ)

~~சூ~~வது வினையியல் முற்றிற்று.

மேலாவிது

இடையல்

244. இடையெனப் படுப பெயரோடும் வினையோடும்
நடைபெற் றியலுந் தமக்கியல் பிலவே.

என்பது சூத்திரம்.

இவ் வேதத்து என்ன பெயாததோ வெனின், இடை
யியல் என்னும் பெயாது.

இஃ சூத்திரம் இடைச் சொற்கெல்லாம் பொதுவாய்-
தோர் இலக்கணம் உரைத்துத் துதலிற்று

‘அது ான்’ | புறா 147 | என்பது பெயரோடு
நடைபெற்றது

‘தமக்கியல்பிலவே’ என்றதனான, இடைச் சொற்கள்
பகலின்றியே நின்றிசைப்பனவும் உள என்றவாறு

வரலாறு உண்டான என்னுந் தொடங்குததன. (க)

245. அவைதாம்

புணரிய விலையிடைப் பொருணிலைக் குதநவும்
வினையென் மருங்கிற் காலமொடு வருநவும்
வேற்றுமைப் பொருள்வயி னுருபா குநவு

மசைநிலைக் கிளவி யாகி வருநவு
 மிசைநிறைக் கிளவி யாகி வருநவுந்
 தத்தங் குறிப்பிற் பொருள்செய் குநவு
 மொப்பில் வழியாற் பொருள்செய் குநவுமென்
 றப்பண் பினவே நுவலுங் காலே.

வரலாறு :

புணரியல நிலையிடைப் பொருளநிலைக் குதவுவன
 ‘இன்னே வறறே’ [எழுத்து புணரி - 17] என்னுந்
 தொடக்கத்தன.

வினையெயல மருங்கில காலமொடு வருவன
 ‘ஆன் ஆன்’ — ‘ஆம் ஆம்’ — [ரொட வினையி - 8, 5]
 என்னுந் தொடக்கத்தன.

வேற்றுமைப் பொருளவயின் உருபாவன .
 ‘ஐ, ஒடு, கு, டி, அது, கரை, விரி’ [சொல்.
 வேற்றுமை - 3] என்னுந் தொடக்கத்தன.

அசைநிலைக் கிளவி
 ‘கேண்மியா’, ‘கண்டி-கும’ [புறம - 251] என்னுந்
 தொடக்கத்தன.

மற்றையன முன்னே விரிகின்றன (உ)

246. அவைதாம்

முன்னும் பின்னு மொழியடுத்து வருதலுந்
 தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவ ணிலையலு
 மன்னவை யெல்லா முரிய வென்ப.

வரலாறு :

பெயரை முன்னும் பின்னும் அடுத்து வருவன .
 ‘அஹன்’ — ‘கொன்னார்’ [குறந - 138] என்பன.

வினையை முன்னும் பின்னும் அகேக்குமாறு :

‘வருகதில் லம்மவேஞ் சேரி சேர’ [அசும - 276]

‘ஓ தந்தாரா, ஓ கொண்டாரா’ என்பன.

தமமீறு தீரிந்தவை

‘கொன்னை’ ‘மன்னை’ [சொல. இடை-6, 4] என்பன.

பிழிதவணிலையிற்று :

‘மகவினை’ எனபது. (ஈ)

247. கழிவே யாக்க மொழியிசைக் கிளவியென் றம்முன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இடைச்சொற்களை ஏழுவகையென விரித்தாரா, அவற்றுள் மூன்றுவகை மேலே யுணர்த்தி, ஒழிந்த நான்கு வகையும தத்தங் குறிப்பிற் பொருளசெய்குநவறறை விரிப்பான் றொடங்கினா. அது கருத்து.

வரலாறு :

‘சிறியகட பெறினே யெமசகயு மன்னை’ [புறந - 235]

எனக் கழிவினகண் வந்தது

‘பண்டு காடுமன், இனிசு கயல் பிறழும் வயலாயிற்று’

என ஆக்கத்தினகண் வந்தது

‘கூரியதோரா வாண்மன்’ - இனி இற்றெனறனும.....

ஒருசொல்லே ஒழிவுபட வந்தமையின் ஒழியிசை என்பது.

248. விழைவே கால மொழியிசைக் கிளவியென் றம்முன் றென்ப தில்லைச் சொல்லே.

வரலாறு :

‘வார்ந்திலங்கு வையெயிற்றுச் சின்மொழி யரிவையைப்

பெறுகதில் லம்ம யானே’ [குறுந. - 14]

இது விழைவினகண் வந்தது

‘பெற்றூங் கறிகதில் லம்மலிவ் வுரே’ [குறுந - 14]

இது காலமபற்றி வந்தது

‘வருகதில் லம்மவேஞ் சேரி சேர்’ [அகம - 276]

என்பது, வந்தக்கால இன்னதொன்று செய்வல் என்னும் சொல் ஒழிந்தநின்றமையான் ஒழியிசைக்கண் வந்தது.

பாதானும் ஒருசொல் ஒழிவுபட வரின் அஃது ஒழி-
யிசை எனப்படும் என்றவாறு (ந)

249. அச்சம் பயிரிலி காலம் பெருமையென்
றப்பா னுன்கே கொன்னைச் சொல்லே.

வரலாறு :

‘கொன்முன யிரவுர் போலச்
சிலவா குகநீ துஞ்சு நாளே’ [குறுந - 91]

என்பது அச்சத்தின்கண் வந்தது

‘கொன்னே வந்தது,
கொன்னே போயினு’

என்பது பயமின்றி வந்தது.

‘கொன்வரல் வாடை நினதெனக் கொண்டேனே’

என்று, நலியுங்காலை யறிந்து வந்த வாடை என்றவாறு;
இது காலத்தின்கண் வந்தது.

‘கொன்னூர் துஞ்சினு மியாந்துஞ் சலமே’ [குறுந - 138]

என்பது பெருமைக்கண் வந்தது. (சு)

250. எச்சஞ் சிறப்பே யைய மெதிர்மறை
முற்றே யெண்ணே தெரிநிலை யாக்கமென்
றப்பா லெட்டே யும்மைச் சொல்லே.

வரலாறு .

‘சாத்தனும் வந்தான்’ என்றால், அவனை யன்றிப்
பிறரையும் வரவு விளக்குமாகலின், அஃது எச்சவும்மை.

‘தேவனோ தினனினும் வேம்பு கைக்கும்’ [நாடிக-மேயமமை-2]
என்பது சிறப்படிமமை.

‘குறவரும் மருளுங் குன்றத்துப் படினே [மலைபடு - 275]
என்பதும் அது.

‘பத்தானும் எட்டா னும்’ என்பது துணியாமைமேல்
நின்றமையான், ஐயத்தின்கண் வந்தது.

‘கொற்றன் வருவதற்கும உரியன்’ என்பது, வாரா-
மைபும செப்பிநிற்குமாகலின் எதிராமறையுமையாயிற்று.

‘தமிழ்நாட்டு மூவரும வந்தார்’ என்பது முற்றும்மை.

‘நிலனும் நீரும் னீயும் வளியும்’ என்பது எண்ணும்மை

‘நன்மும் அன்று, தீதும் அன்று, இடைநிகர்த்தா-
யிற்று’ என்பது தெரிநிலையுமமை.

இடைநிகர்த்தாயினமை தெரிந்தொழிந்தனம், அவ்-
விரண்டும் அத்துணைத்து ஒழியநின்றிலாமையின்.

‘நெடியனும், வலியனும்’ என்பது, ஆயினான் என்னும்
ஆக்கத்துக்கண் வந்தது ஆக்கவுமமை (எ)

251. பிரிநிலை வினாவே யெதிர்மறை யொழியிசை
தெரிநிலைக் கிளவி சிறப்பொடு தொகைஇ
யிருமூன் றென்ப வோகா ரம்மே.

வரலாறு:

பிரிநிலை: அவனோ கொண்டான் என்பது.

வினா: அவனோ அலனோ என்பது.

எதிர்மறை: யானோ கொண்டேன் என்பது.

ஒழியிசை: கொளலோ கொண்டான் என்பது,
கோடற்குத் தகுமாயினுங் கொண்டுய்யப் போயினான்ல்லன்
என ஒழிவுபட வந்தமையின் ஒழியிசை யாயிற்று.

தேரிநிலை 'நன்றோ? அன்று; தீதோ? அன்று,
இடை நிகர்த்தாயிற்று' என்பது.

சிறப்பு :

'ஒஹ பேரியன்'

என்பது.

(அ)

252. தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை யெண்ணே
யீற்றசை யிவ்வைந் தேகா ரம்மே.

வரலாறு :

தேற்றம் 'அவனே கொண்டான்' என்பது.

வினா: 'நீயே கொண்டாய்?' என, வினாவிச் சொல்வது.

பிரிநிலை 'அவனே கொண்டான்' என்பது; பலருள்
ஒருவனைப் பிரித்தது சொல்வது.

எண்: 'நிலனே, நீரே, தீயே, வளியே, ஆகாயமே'
என வரும்

பாற்றசை :

'கடல்போற் றேன்றல காடிநங் தோரே' [அகம் - 1.]

என வரும் ஈற்றின்கண் என்றவாறு.

(க)

253. வினையே குறிப்பே யிசையே பண்பே
யெண்ணே பெயரொ டவ்வறு கிளவியுங்
கண்ணிய நிலைத்தே யெனவென் கிளவி.

வரலாறு :

வினா. 'கொள்ளெனக் கொண்டான்' என்பது.

குறிப்பு: 'விண்ணென விசைத்தது' என்பது;

'துண்ணெனத் துடித்தது' என்பதும், அது.

இசை: 'ஒல்லென ஒலித்தது' என்பது.

‘பண்பு’ ‘வெள்ளென விளர்த்தது’ என்பது.
 எண் ‘நிலனென வளியென’ என வரும்
 பெயர்: ‘ஊரெனப்படுவது உறையூர்’ என வரும்,
 ‘நாடெனப்படுவது தோண்டு’ என்பதும் அது.

254. என்றென் கிளவியு மதனோ ரற்றே.

வரலாறு.

வினை ‘கொள்ளென்று கொண்டான்’ என்பது.
 குறிப்பு: ‘விண்ணென்று விசைத்தது’ என்பது,
 ‘துண்ணென்று துடித்தது’ என்பதும் அது.

இசை.

‘ஒல்லென்று ஒல்கும்’

[ஐ+திணைம - 28]

என்பது

பண்பு: ‘வெள்ளென்று விளர்த்தது’ என்பது.

எண்: ‘நிலனென்று வளியென்று’ என வரும்.

பெயர்: ‘ஊரென்று சொல்லப்படுவது உறையூர்’
 என்பது (கக)

255. விழைவின் நிலலை தன்னிடத் தியலும்.

இசைகுத்திரம் என்னுதலிறோ வெனினை, மேல நில என-
 னும இடைச்சொல் பூன்றன்பொருட்கும உரித்தென்று
 போந்தார். அவற்றுள் விழைவினநிலை தன்மை யிடத்-
 திற்கே ஆவது

வரலாறு.

‘பெறுகதிட லம்ம யானே’

[சூழ - 11]

என வரும்

‘எனவே, மற்றைய இரண்டும் எல்லாவிடத்துக்கும்
 உரிய என்றவாரும்.’ (கஉ)

256. தெளிவி னேயுஞ் சிறப்பி னேவு
மனயி னெடுத்த விசைய வென்ப.

இசுசூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், மேற் கூறிப்
போந்த ஏகார ஓகாரங்கலின் வேறுபாடு கண்டு, ஈண்டு
உணராததுதல் துதலிற்று.

வரலாறு

‘நீயேள கொண்டாய்’ ‘ஒஔ பெரியன்’ என வரும். (1)

257. மற்றென் சிளவி வினைமாற் றசை நிலை
யப்பா விண்ணென மொழிமனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், மேல் தத்தங்
குறிப்பிற் பொருள்செய்குவன உணர்த்தினா, இனி மற்று
என்பதோர இடைச்சொல் வினைமாற்றம அசைநிலைபு-
மாய் வரும் என்பது உணர்த்துகின்றா.

வரலாறு

‘இஃது உண்’ என்றற்கு, ‘மற்று உண்பல்’ என,
வினைமாற்று ஆயிற்று.

யாவரோடாபினுஞ் சொல்லாடாநின்று ‘மற்றேமற்று’
என்னும் இடையே; அஃது அசைநிலைக் கட்டுரை (கச)

258. எற்றென சிளவி யிறந்த பொருட்டே.

இசுசூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இதுவும் தத்தங்
குறிப்பிற் பொருள்செய்குவனவற்றின்மேல் உணர்த்து-
தல் துதலிற்று.

உரை: எற்று என்பது இறந்தபொருள் விளங்கி
நிற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு .

‘எற்றேன னுடம்பி னேழ்நலம்’

என வரும்.

‘எற்றேற மில்லாருள யானேற மில்லாதேன

என்பதும அது இஃது இரக்கப பொருள் மேற்று
என்பது (கந)

259. மற்றைய தென்னுங் கிளவி தானே
சுட்டுநிலை யொழிய வினங்குறித் தன்றே.

பல பொததகம் கிடந்தவழி, ஒருவன ஏவலாவனைப்
பார்த்துப், ‘பொத்தகங் கொண்டுவா’ என்றால், அவன்
ஒரு பொததகங் கொண்டுவந்தவிடத்துத் தான் கருதிய
பொததகம் அன்றெனில், ‘மற்றையது கொணு’ எனனும .
எனற்ககால், இக்கொநாந்ததனை யொழிக்குஞ் சொல்
இக கொணாந்த பொததகம் சுட்டிற்றாகலான, கொணாந-
தனை ஒழிக்குஞ் சுட்டுநிலை அதனை யொழித்தது ஒழிந்த-
தென்று அவ்வினத்தல்லது பிறிகொன்று குறித்தது
கொல்லோ ஁னிற குறியா, மற்று அப பொததகத்துள்
பின்னுங் குறித்தது என்பபடும. (கக)

260. மன்றவென் கிளவி தேற்றஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

‘கார்மன்ற எனபவன் கண்ணுள்ளே சாசலர்
தேர்மறைத் தோன்றிய’

என்றககால், தெளிந்தான அவன் எனவாறு (கக)

261. தஞ்சக் கிளவி யெண்மைப் பொருட்டே.

வரலாறு :

‘ஏனோரோ தஞ்சம் இருபிறப்பி னோர்க்கும்
வாழ்தல் அரிது’

(கக)

262. அந்தி லாங்க வரைநிலைக் கிளவியென்
நாயிரன் டாகு மியற்கைய வென்ப.

இகலும் தததங் குறிப்பிற் பொருள் செயகுனவந்-
றையு அரைநிலையாயும் உரைத்ததில் தததிறறு

வரலாறு :

இடஞகட்டி. வந்தது .

வருமே, சேயி றடி யநகிற கோழாற ளுணைய' [சுருந-293]
என வரும.

அரைநிலை .

'அரநிலை சாசீ' என தழலினனி' [அ.ம - 76]
என வரும. (கக)

263. கொல்லே னையாய்.

வரலாறு :

இது, 'குற்றி கொல்லோ, மகன கொல்லோ, நாய
கொல்லோ, நரி கொல்லோ' என வரும. (உ௦)

264. கல்லே விளக்கம்.

வரலாறு :

இது,

'எலவண்' [புறம - 24]
என வரும. (உக)

265. இயற்பெயர் முன்ன ராரைக் கிளவி
பலர்க்குரி யெழுத்தின் வினையொடு முடிமே.

உரை : இது, ஆ எனினும் இடைசொல் பெயர்முன்
அல்லது வாரா என்பது

வரலாறு :

‘அரசனா வந்தாரா, பார்ப்பார் வந்தாரா’ எனவரும்.

இனி விலங்கினமேலும், ‘யானையார் வந்தார், நாயார் வந்தாரா’ என வரும்.

‘பெயாழுன ஆரைக கிளவி பலாக்குரி எழுத்தின் வினையொடு முடிததல் இயல்பல்’ என எல்லாப் பெயரும் அடங்க மொழிமாற்றி உரைக்க (உஉ)

266. அசைநிலைக் கிளவி யாகுவழி யறிதல்.

வரலாறு :

இது, ‘செல்ல மன்னா நெடுநகை’ எனவரும் (உங)

267. ஏவுங் குறையு மிசைநிறை யரைநிலை
யாயி டண் டாகு மியற்கைய வென்ப,

உரை : ஏ - இசைநிறை, குறை - அசைநிலை என நிரனிறையாசக கொள்க.

வரலாறு :

‘ஏவு வம்பல் மொழிந்தனம் யாமே’

ஏ - இசைநிறை யாயினவாறு.

‘பலகுறைத் துன்பங்கள் சென்று படும்’ [குறள், ஈழகுறள்-5]
எனக் குறை அசைநிலை. (உச)

268. மாவென் கிளவி வியங்கோ ளசைச் சொல்,

வரலாறு :

இது,

‘மாயக கடவுட் குயர்கமா வலனே’

உயாக என்னும் வியங்கோட்கண் மா என்னுஞ் சொல் அசைநிலையாய் வந்தது. (உரு)

269. மியாமிக மோமதி மிகுஞ்சின் வென்னு
மாவயி னுறு முன்னிலை யசைச்சொல்.

உரை முன்னிலைக்கண் அசைய சொல்லாய அநுவல
இவை என்றவாறு

வரலாறு :

மியா 'கேணமியா

இக

'தண்டுறை யுரியாங் கணடிக'

மோ

'சாமகு சேப்பாடு கண்டது மோழ்மோ' [சிறுநக - 2]

மது

'சேனமதி பேரும்'

இகும்

'மேலவம் புலம்ப கண்டதும் யாமே

சீன .

'காபயும் பூண்டிசிற கடையுமீ போகல்' [அகம் - 7]

(உசு)

270. அவற்றுள்

இகுமுஞ் சின்னு மேனை யிடத்தொடுந்
தகுநிலை யுடைய வென்மனா புலவர்.

வரலாறு :

இகும, தன்மைக்கண் வருமாறு :

'கண்டிகு மல்லமோ கோண்க' [தகவது - 121]

என வரும.

படாக்கை :

'புகழ்ந்திகு மல்லனோ பெரிதே'

என வரும.

சின, தனமைச்சண வருமாறு.

‘கண்ணும் படுமோ வேணிச் சின யானே’ [புறநா - 61]
என வரும்.

படாகைக்கண வருமாறு

‘யாரஃ தறிந்திசி னேரே’ [புறநா - 18]
என வரும் (உ௮)

271. அபய கேட்டிக்கும்.

வரலாறு

‘அம்ம வாழ் தோழி’ [ஐங்குறு - 31]
என்றவழி, அது கேட்காய வாழி தோழி என்றவாரும் ()

272. ஆங்க வுரையசை.

உரை ஆங்க என்னும் இடைச சொல்லதோர
கட்டுரைத் தொடர்பினிடை, அசைப்பொருள் படவரும்
என்றவாறு

வரலாறு

‘ஆங்கக
குயிலு மயிலுங் காட்டிக்கோள
விவண விடுததப போச்சியோள்’
என வரும். (உக)

273. ஒப்பில் போலியு மப்பொருட் டாகும்.

இச சூத்திரம் என ஆதலிற்றே வெனின், மேல் இடைச
சொல் எழுவகைய என்று விசூதவற்றுள் ஒப்பில்போலி
என்னும் இடைச்சொல் உணர்த்துதல ஆதலிற்று

ஒப்பில்போலி யாவது, ஒப்பில்லாதவழி ஒப்பிதத
வாசகம் பட வருவது என்பது.

வரலாறு :

‘மங்கலம் என்பதோர ஊருண்டுபோலும் மழநாட்-
டுள்’ என ஒப்பில்லாதவழிப் போலும் என்னும் இடைச்-
சொல் வந்தவாறு. (நூ)

274. யாகா

பிறபிறக் கரோபோ மாதென வருஉ
மாயேழ் சொல்லு மசைநிலைக் கிளவி.

இச் சூத்திரம் எனனுதலிறோடு வெனின, அசைக்கும்
இடைச்சொற்களைத் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

வரலாறு :

‘யா பன்னிருவர் உளாபோலும் மாணுக்கர் அகத்தி-
யனார்க்கு’ என, யா வந்தவாறு காண்க.

கா ‘உதுகா’ என வரும்

பிற. ‘அதுபிற, இதுபிற, உதுபிற’ எனப்பிற வந்தவாறு.

‘அது பிறக்கு’

எனப் பிறக்கு வந்தவாறு

‘கோடியுவணத்தவரோ’

என அரோ வந்தவாறு

‘மிரியேன வாழேன போதேய்ய’

எனப் போ வந்தவாறு.

‘நீர்போ நெரிசை புகன்’

என்பதும் அது.

‘விளிந்தன்று மாதவத்தேளிந்தவேன் னெஞ்சம்’ [நற்றி-178]
என மாகு வந்தவாறு. (நூ)

275. ஆக வாக லென்ப தென்னு மாவயின் மூன்றும் பிரிவி லசைநிலை.

வரலாறு

‘நீ இனனை, இனையை’ என்று ஒருவனை யொருவன் ஒன்று ரொல்லுமிடத்து, அமைபும் அமைபும், ‘ஆகலாக’ என்னும். அவ்விடத்து, ஆக எனனும் இடைச்சொல் பிரிவினறி இரட்டித்து நின்றவாறு கண்டுகொள்க

‘யான உனக்குயராம ஆகேனோ?’ என்றாகால், ‘ஆகலாகல்’ என்பது அவ்விடத்து, ஆகல் என்னும் இடைச்சொல் பிரிவினறி வந்தவாறு காண்க.

ஒருவனை யொருவன் ஒன்று சொன்னால், கேட்டு நின்றான் ஒரவன், ‘என்பதென்பது’ என்னும், அது புகழ்ச்சி பட்டத்துப் பரிந்து உடைத்து அறிந்து கொள்க. (நஉ)

276. ஈரள பிசைக்கு மிறுதிபி லுயிரே யாயிய நிலையுங் காலத் தானு மளபெடை நிலையுங் காலத் தானு மளபெடை பின்றித் தான்வருங் காலையு முளவென மொழிப பொருளவேறு படுதல குறிப்பி னிசையா நெறிப்படத் தோனறம்

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஓன என்னும் இடைச்சொல்? மூன்றுவகையாற பொருள்படும் என்பது உடைத்துதல துதலிற்று.

வரலாறு :

ஆயியல் நிலையுங் காலத்தால் வருதலாவது, மேற் கூறிய மூன்றுமேரால் வருதல

ஒன்று உரைக்குங்கால் இரட்டித்து, ‘ஒள, ஒள’ என வரும்.

அளபெடை லீலையுங் காலத்தால் வருது, அது பொருள்
படுமாறு.

‘ஒளஉ’ என வரும்

யாதானும் ஒரு அன்புறவின் கண் அளபெடையின்-
றிக் தான் வருமாறு :

‘ஒள’ என ஒரு குறிப்புப் பொருட்கண் வருவது
என்றவாறு.

இம் மூன்றும் பொருட்பாடுகளும் குறிப்பினான் வேறு
படுத்தி அறிந்தனோரை (நட)

277. நன்றீற் றேயு மன்றீற் றேயு
மந்தீற் றேவு மன்னீற் றேவு
மன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளும்.

இதுவும் சொல்லுதற் குறிப்பினால் பொருள் வேறுபடும்
இடைபொற்களை உணர்த்துதல் நுதலிற்று

வரலாறு

நன்றீற்று ஏ . ‘நன்றே நன்றே’ என வரும்.

அன்றீற்று ஏ ‘அன்றே அன்றே’ என வரும்.

அந்தீற்று ஒ ‘அந்தோ அந்தோ’ என வரும்.

அன்னீற்று ஒ ‘அன்னே அன்னே’ என வரும் (நட்ச)

278. எச்ச வும்மையு மெதிர்மறை யும்மையுந்
தத்தமுண் மயங்கு முடனிலை யிலவே.

உரை எச்ச வும்மையும் எதிர்மறை யும்மையும்
தத்தமுண் மயங்கும் உடனிலையிலவே என்பது — தம்முள்
மயங்கி உடனிற்குந் தன்மை யில என்றவாறு.

வரலாறு :

‘சாத்தனும வந்தான், கொற்றனும வரும்’ என்பது எச்சவுமமை. அதனைச் சாத்தனும வந்தான், கொற்றனும வரலுமுரியன் என உதிர்நறை யுமமையொடு கூட்டிச் சொல்லப்படாது என்றவாறு. (நூ)

279. எஞ்சுபொருட் கிளவி செஞ்சொ லாயிற் பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்.

உரை: எஞ்சுபொருட் கிளவி என்பது—எச்சவுமமை என்றவாறு. செஞ் சொல் ஆயின என்பது — செவ வெண்ணுயின் என்றவாறு பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல் என்பது — காலமுன்னாகச் சொல்லா இட முன்னாகச் சொல்லுவார் என்றவாறு

வரலாறு

‘அடகுபுலால் பாகு பானிதமு முண்ணன்
கடல் போலுங் கலவி யவன்

என்பதனுள், அடகு புலால் பாகு என்று செவ-
வெண்ணுலே எண்ணிப், பினைப் பானிதமும் என்று
எச்சவுமமையை இடமுனாகுகி வைத்து எண்ணினவாறு
கண்டுகொள்க (நூ)

280. முற்றிய வும்மைத் தொகைச்சொன் மருங்கி னெச்சக் கிளவி யுரித்து மாகும்.

வரலாறு :

‘பததும் கொடான்’ என்றக்கால், எல்லாம்கொடான்
என்றுமாம்.

‘தொகைச்சொல்’ என்றதனான், எல்லாங்கொண்டாம்,
கொண்டார் என்றும், எல்லாரும் வாரா என்றும்,
வருவர் என்றும் கொள்ளப்படும்.

எசாபுரமை ஒழிவுபொருளை உடைத்தானதுபோல,
முற்றாமமைபுர ஒழிவுப பொருள்பட வரும் என்று
கொள்க. (நௌ)

281. ரற்றுநின் நிசைக்கு மேயெ னிறுதி
கூற்றுவயி னோரள பாகலு முரித்தே.

உரை மேற பொலபபபட ஐநது ஏகாரததுள்ளும்
ரற்றசை ஏகாரம் ஒளபாம என்றவாறு

வரலாறு

‘கடல்போற றேன்றல காடிநந் தோரே’ [அகம - 1]
என வரும்

உமமை எதிராறையாகவின குறையாது நின்றலே
பெருமபான்மை (நௌ)

282. உம்மை யெண்ணு மெனவெ னெண்ணுந்
தம்வயிற் றெகுதி கடப்பா டிலவே.

வரலாறு

‘நிலனும் நீரும் தீயும் வளியும் வேளியும் நல்ல’
எனினும் அமையும், தொகை கொடுத்தது எண்ணினும் ஆம்.

எனவென் எண்ணிற்கும்தொகை கொடுத்ததும்கொடா
தும் சொல்லி உமமையெண்போல ஒட்டிக்கொள்க (நகூ)

283. எண்ணே கார மிடையிட்டுக் கொளினு
மெண்ணுக்குறித் தியலு மெனமஞர் புலவர்

உரை எண்ணேகாரம் இடை நின்று ஒழிந்த
எண்ணுல வந்தனவற்றையும், ஏகாரவெண்ணுல் எண்-
ணினவே என்றவாறு

ஏகாரம் எண்ணிடையே நின்றது எனினும், எண்ணி
வருகின்ற எண்ணையாம் என்றுமாம் எனக் கொள்க.

வரலாறு :

‘தோற்ற மிசையே நாற்றஞ் சுவையே
உறலோ டாங்கைம் புலனென மொழிப்’

இதனுள், மொவெண் ஓடாநின்றே ஏகாசுவென் இடையே
புகுநதவாறு சுண்டுகொள்க (சுப)

284. உம்மை தொக்க வெனுவென் கிளவியு
மாவீ முகிய வென்றென் கிளவியு
மாயிரு கிளவியு மெண்ணுவழிப் பட்டன

வரலாறு

உமமைதொக்க என் என கிளவி வரும்.

‘நிலெனென, நிரென, நிரென, நிரென’ என வரும்

ஆவீராகிய எனறென் கிளவி.

‘நிலெனென, நிரென, நிரென, விரெனென’
என வரும் (சுச)

285. ஆவற்றின் வருஉ மெண்ணி னிறுதியும்
பெயர்க்குரி மரபிற் செவ்வெ ணிறுதியு
மேயி னுகிய வெண்ணி னிறுதியும்
யாவயின் வரினுந் தொகையின் றியலா.

வரலாறு

என ‘சாத்தனென, கொற்றனென, பூதனென,
ஆம மூவரும் வந்தார’ என, என என்னும் எண்ணினிற்
திககண் மூவரும் எனத் தொகைகொடுத்த எண்ணினை
வாறு கண்டுகொள்க

‘சாத்தன், கொற்றன், பூதன் என மூவரும் வந்தார்’
என வரும் செவ்வெண்.

‘சாத்தன் என்ற, கொற்றன் என்ற, பூதன் என்ற
என மூவரும் வந்தார்’ என வரும் என்று எண்.

‘தாதநனை, கொற்றனை, புநனை என மூவரும்
வந்தா’ என வரும் ஏகாரச் சீர்தொடர்

தொகைபெற்று முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க! (சஉ)

286. உம்மை யெண்ணி னுருபுதொகல் வரையாந்

வரலாறு

‘பாணையும் தேரும் ஆனும் எறிந்தா’ என்பது,
பாணையையும் தேரையும் ஆனையும் எறிந்தா’ என்றவாறு,
உம்மையெண்ணின்கண் உருபுதொகல்வாறு (சஉ)

287. உம்முத் தாகு மிடனுமா ருண்டே.

வரலாறு

நீரேறேழ் கூப்பெயர்ந்த குறுது

[புற - 395]

என்றது

‘உம்’ விகாரமாக உம்மையும் திரும்பும் என்ப
பாட்டு, ‘நீரேறேழ்’ காலமொடு வந்தது (சச)

288. வினையொடு தீலையினு மெண்ணுநிலை திரியா
தீனையல் வேண்டு மவற்றவற் றியல்பே.

‘என்பது, ‘என்றோலே’ பெண்களைக் காட்டி வழியெல்-
லாம’ ‘மொறொ’ திரிந்ததே காட்டிலா இனி, வினையொடு
அவ்வெண்களைக் காட்டுகின்றது

வரலாறு

‘அறுதது குறைதது’ ககிந்தது வகிந்தது இட்டான்’
எனவுவ்வெண் வினையான் எண்ணினவாறு, அறுத்து
குறைத்தும் ககிந்தும் வகிந்தும் இட்டான் என உம்மை
யெண் வினையொடு கூட்டி எண்ணினவாறு

பலவெண்ணும் வினைக்கு வாரா, வருமிடத்து இத்
தொடக்கத்தனவே வருவன கொள்க.

‘மண்டில மழங்க மலநிறங் கிளர
வண்டின மலர்ப் பிந் தூத மீமிசைக
கண்டற் கானற் குருக மோலிபப்’

[அகம - 260]

என, வினை யொடு கூடிச் செவ்வெண் வந்தவாறு

‘நினை யலவேண்டும எனபது, அவ்வெண்களெல்லாம
தொகைபெற்றே நடக்கும் என்றவாறு

‘சாததன் வந்தான், கொற்றன் வந்தான், வேடன்
வந்தான், அம்மூவரும் வந்தார் : அம்மூவரும் வந்தமை-
யாற் கலியாணம் பொலிந்தது’ எனத் தொகைபெற்று
வந்தவாறு (சரு)

289. என்று மெனவு மொடுவுந் தோன்றி
யொன்றுவழி யுடைய வேண்ணினுட் பிரிந்தே.

வரலாறு

‘உயாதிண்ப பேயரே யஹிண்ப பேயரேன்
முயிரண் டென்ப’ [தொல. எழுத்து. புணரியல - 15]

என்புழி, எனது என்பதனை முன்னுங் கூட்டி புரைக்க.

‘கண்ணிலம் நொடியேன வவவே மாத்திரை’
[தொல. எழுத்து. நூனமபு - 7]

என்புழி, என என்பதனை முன்னுங் கூட்டி புரைக்க

‘நிலனே நீரே தீயே வளியே
யாகா யத்தோ டைந்தே பூதம்’

என்புழி, ஒடுவினை யங்குங் கூட்டி புரைக்க. (சசு)

290. அவ்வச் சொல்லிற் கவையவை பொருளென
மெய்ப்பெறக் கிளந்த வியல வாயினும்
வினையொடும் பேயரோடும் நினையத் தோன்றித்
திரிந்துவேறு வரினுந் தெரிந்தனா கொளலே.

மேல் ஒதப்பட்ட சொற்கள் கூறப்பட்ட இலக்கணத்த-
வன்றிப் பிறபொருளபட்டு வருப வுளவேனும கொள்க.

வரலாறு .

சேனநீ பேருமநிற் றகைக்குநர் யாரோ [அம - 16]
என்புழி, ஓகாரம் சிறுநையா ஆயிறறு

‘கலங்கோண்டன கள்ளென்கோ
காழ்ச்சோண்டன சூடென்கோ’
என, ஓகாரம் அனாணுகாரம் ஆயிறறு

‘ஒர்கமா சோழியவா தேர்மணிச குரலே’ [அம - 273]
மர புனனினை அரைசொரல் ஆயிறறு, விபங்கோட்டு
சுதிய அரைசொரல்

‘அதுமற கோணகன் நேரே’
என்புழி மன் அரைசொரல் ஆயிறறு (சச)

**291. சிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்
சிளந்தவற் றியலா ணணம்ந்தனம் கொளலே.**

இச்சூத்திரம் எனறுதலிறறே வெனின, இவ்வோததிற்-
கெல்லாம புறனடை உணராத ததல் குதலிறறு

உரை . இது மேறுதொல்லபாட்டவ அன்றி வரும்
இடைசொல்லும் தொல்லபாட்டவ என்றவாறு

அவை : காரம், கரம், கான, ஆனம், எனம், ஓனம்
எனவும் :

மான், மன், ஆர், தெய்ய எனவும் வரும்

புறனடை என்பது நுலுள்ளோ தொகாதவற்றை
பாதுகாத்து நிற்கு முட்டா காரம் உணரதற்பொருட்டாக
வைத்து உரைப்பது (சஅ)

ஏழாவது இடையியல் முற்றிற்று

உரி ய ல்

உ ரி ய ல்

292. உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலை
யிசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றிப்
பெயரினுங் விளையினு மெய்தடு மாறி
யொருசொற் பலபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பலசொல் லொருபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்திக்
தத்த மாபிற் சென்றுநிலை மருங்கி
னெய்யொல் லாயினும் பொருளவேறு கிளததல்

என்பது நூதகி

இவ்வொத்தது என்ன பெயராததோ வெனின், உரிச்
சொல் உணர்த்தின வாயின உரிச்சொல் ஒத்தது எனவா
பெயராதது

இத தலைசூத்திரம் எனனுதலிறோ வெனின், உரிச்
சொற்கெல்லாம் பெயராவதேயா இவ்வகையா உணராத-
ததல் நூதகி

உறை "ரிதொருநன் தேரன மூட்டிதது இசைபுறம்
குறிப்புப் பண்பும் பறம்பு பெயர்நகன னும வினைக்-
கணனும வென்று பொருள்களை வினம்குற என்றவாறு

கொள் எனவது பொருள் தரிபாறுதல் என்பது
பெயர்பறற்பும வினைபறமும் வந்தும் வானினை நோக்கி
அவ்வாறு தருமரமங்கல் ஓர் ரெல் பல்பொருட்கு
உரிமைபட்டித தரிபாறுதலும், பல்பொரு ஓர் பொருட்கு
உரிமைபட்டித தரிபாறுதலும் உடைய அவை அந்-
வாறு தருமரபித தேரன் மதல் அவற்றிற்கு இலக்கணம்
அவ்வாறு தேரன் மங்கல் பரிவாக "ரிதொருநனைப்
பயின்ற "ரிதொருநோர் பரிததி" எனப்படும அவ-
வாறு பரிததி பெருக்கென அறிவதாய்த் "தொரு
நகரினும் பொருள் விளங்குதல்

உறுசால்

[குறள் - 300]

என்றதான, "று அவர்தன் மதங்கெயின பரிபலா-
மைபின், மித்கரல் எனறு பெருங்கு அனபுது" ம
"ரிதொரு", அதன் கல் "பரிபல பரிபலமரநகலிவ,
அநகெயனவழிதது பெருக்கி பெருக அவை விளங்கித
தேரன் மர அனபுது

இசைபுறம் தற்பவம் நற்றற்கு, "இசை" வென்று கலை
ம்குங்கு அனபுது

குறிப்புப்பறம்பு தேரன் மவ்வறழ்ந்துத, "தத்கந
குறிப்பு வென்று க்கொங்கு அனபுது பரிபல என்பது.

இசைபறம்பு தேரனமு

துவைத்தலும் சிதைத்தலும்

[குறள், உரியபல - 61]

எனறுத தொடக்கத்தன்

குறிப்புப்பறம்பு மத்கன

கறுப்புஞ் சிவபுயம்

[குறள், உரியபல - 75]

எனறுத தொடக்கத்தன்

‘நிறத்துரு வுரைத்தற்கு முரிய [உரியியல்-76]
என்றாராகலின், ஆண்டுப் ‘ன்பெனவும் வரும்

ஒருசொல்லாகப் பலபொருட்கு உரியன,
‘கடியென் கிளவி’ [உரியியல் - 86]
என்னுந் தொடக்கத்தன

பலபொல ஒன்பொருட்கு உரியன,
‘உறு தவ நன்’ [உரியியல் - 3]
என்னுந் தொடக்கத்தன

முன,
‘உடைச்சோற் கிளவியு முரிச்சோற் கிளவியு
மவற்றுவழி மருங்கிற றேன்று மேன்ப’ [பெயரியல் - 5]
என்புழி, ‘கிளவியை வாய்பாட்டதாகலான், அது நீக்கு-
தற்குப், ‘பெயரினும் வினையினும் மெய்தடு மாறி’ என்றாரா
என்பது (க)

293. வெளிப்படு சொல்லே கிளத்தல் வேண்டா
வெளிப்பட வாரா வுரிச்சொன் மேன.

இச சூத்திரம் என வுதலிறேரே வெனின், இருவகைய
உரிச்சொல், வெளிப்படுவன எனவும் வெளிப்படாதன
எனவும் என அவற்றுள் வெளிப்படட உரிச்சொற்களது
பொருள் சொல்ல வேண்டா அறிந்த பொருட் பெற்றி-
யான் பொருட் சொல்லுதல் என்பது உணரத்தியவாறு.

அவவாறுவெளிப்படட உரிச்சொற்களாவன கனித்-
தது, குழைத்தது என்னுந் தொடக்கத்தன

வெளிப்பட வாராதனவற்றை விரிக்கின்றார் (உ)

294. அவைதாம்

உறுதவ நனியென வருஉ மூன்று
மிகுதி செய்யும் பொருள வென்ப. ,

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறே வெனின, குறிப்புப்பற்றித்
தோன்றும் உரிச்சொற்கள் பலவாகலான் அவற்றுப் பகுதி
முற்கூறிய தொடங்கினு

உரை இக்கூறப்பட்ட மூன்று உரி சொல்லும்
மிகுதிப் பொருண்மையை விளக்கும் எனவரும்

வரலாறு

‘உறுகா லொற்ற வோல்கி’ [புறநா - 300]

என்பது, மிகுதாலொற்ற வொல்கி என்பதாம்

‘தவச்சேய் நாட்டா ராயினும்’ [புறநா - 115]

என்பது, மிகச்சேய் நாட்டா என்பதாம்

‘நனிசேய்த் தன்றவன் பழவிறன் மூதூர்’

என்பது, மிகச்சேய்த் தன்றவன் பழவிறன் மூதூர்
என்பதாம் (ங)

295. உருவுட் காகும் புரையுயர் பாகும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறே வெனின, இதுவும் குறிப்பு.

வரலாறு .

உருவக குதிரை’ [அடம - 1]

என்றக்கால், உட்குதற்கு குதிரை என்பதாம்.

‘புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை’ [நற்றிணை - 1]

என்பது, உயர்ந்துயர்ந்தோர் கேண்மை என்பதாம். (ச)

296. குருவுங் கெழுவும் நிறனா கும்மே.

வரலாறு :

‘குருந்நாப் போழ்ந்தது’

‘சேழ்சிள வசலதது’

[முதுரை நானூல் - 493]

என்றற்கால், அவ்வயிற்சொல்லுந் திறமொன்றெனவாறு (டு)

297. செல்ல வின்ன வினா மையே.

இது தந்திரம் எனறுதலிறோடு வெணின, அதுவா தழியாது.

உரை இவை இரவாநிம றேயப்ப பொருணையா
ஆகும எனறுவாறு

வரலாறு

‘மணங்கமழ வியனமரா பணங்கிய சேலல்’ [அ.ம. - 22]

என்பது, நோய் என்பதற்கு

வேய் புறந் தாழ மின்ன வியங்கம்’ [ம.ப.ந.ப.ம. - 371]

என்றற்கால், அதுவாறு

(சு)

298. மல்லல் வானோ யேபெற் றாகும்.

வரலாறு

‘மல்லல் மாமலை

என்றற்கால், வானோ யேபெற் றாகும் என்பதற்கு

‘ஞலஞ்சகம்’

ஆகும - 52

என்றற்கால், ‘வானோ யேபெற் றாகும்’ என்பதற்கு

(எ)

299. உகப்பே ஈயர்த லுவப்பே ஈவகை.

வரலாறு

நாடுகாண் மேனமே லுக்கின்

என்பது, நாடுகாணிக் காவே லேற்றுவ மேன்மேல்
உயரான என்பதற்கு

உவசுகுள ளாயினும் ஊடின ளாயினும்’ [அ.ம. - 203]

என்பது, உவசுகுள ளாயினும் என்பதற்கு

(அ)

300. பயப்பே பயனும்.

இரகுநாதரிபா என்பவருந்நிறுத்தி வெனின், சூனியி யெல்லாந்
குறிப்பா

வரலாறு

‘ஆண்பயமுந் நாசகீனேன’

என்புழி, பாயா கூறிப்பாரா (49)

301. பசப்பு சிறனாகும்.

சூரபுத்திரர் என்பவருந்நிறுத்தி வெனின், இது பண்புபற்றி
நாககது

வரலாறு

‘பசபடிதீகச சேன்றா’

என்புழி, பாயா கூறிப்பாரா (50)

302. இயைபே புணர்ச்சி.

இரகுநாதரிபா என்பவருந்நிறுத்தி வெனின், இதுவுங் குறிப்பா

வரலாறு

‘இயைநதோழகம்

என்றாகதாந், பொருத்தி யொழுதும் என்பதாந் (51)

303. இசைப்பிசை யாகும்.

இரகுநாதரிபா என்பவருந்நிறுத்தி வெனின், இது இசைபற்றி
நாககது

வரலாறு

‘இசைநதோழகம்

என்றாகதாந், இசையத தோன்றிவிடுந் என்பதாந். (52)

304. அலமர நெருமர ஸாயிரண்டுஞ் சுழற்சி.

இசகுத்திரம என னுதலிறோ லெனின், இதுவுங் குறிப்பு

வரலாறு

‘அலமரலாயம்’

[ஐங்குறு - 64]

என்றக்கால், சுழன்றிவால் ஆயிர என்பதாம்

‘நெருமலுள்ளம்’

என்பது, சுழன்றி வரும உளவா என்பதாம் (கரு)

305. மழவுங் குழவு மிளமைப் பொருள.

இசகுத்திரம என னுதலிறோ லெனின், இதுவுங் குறிப்பு.

வரலாறு :

‘குழக்கன்று கடிதியாத்தாள

என்றக்கால், இளங்கன்று கடிதியாத்தாள என்றதாம்.

‘மழகளிறு’

[புறம் - 38]

என்றக்கால், இளங்கன்று என்றவாறாம் (கசு)

306. சீர்த்தி மிகுபுகழ்.

வரலாறு :

‘வயக்கஞ்சால் சீர்த்தி’

என்றக்கால், மிகுபுகழ் என்பதாம் (மாரு)

307. மாலை மியல்பே.

வரலாறு :

‘ஓரவரன் மாலையன்’

[குறிஞ்சிப்பாட்டு - 239]

என்றவழி, இரவின் வரும இயல்பினன் என்றதாம். (கசு)

308. கூர்ப்புங் கழிவு முள்ளது சிறக்கும்.

வரலாறு :

‘உப்புக் கூர்ந்தது’

‘உப்புக் கழிந்தது’

என்பன, சிறப்புச் சொல் லாயவாரும் (கஎ)

309. கதழ்வுந் துனைவும் விரைவின் பொருள.

வரலாறு :

‘அண்டர்,

கயிறிரி யேருத்திற் கதழ்ந் துறைவன்’

என்றக்கால், விரைந்து உறைவன் என்பதாம்.

‘துண்போறை நிவககும் புளளின் மான’

என்றக்கால், விரைந்து பறக்கும் என்றவாரும். (கஅ)

310. அதிர்வும் விதிர்ப்பு நடுக்கஞ் செய்யும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை யெல்லாங் குறிப்பு.

வரலாறு :

‘அதிர்கண் முரசம்’

என்றக்கால், நடுங்குகண் முரசம் என்பதாம்.

‘விதிர்ப்புற்றுக் கண்ணிமையார்’

என்றக்கால், நடுக்குற்று என்பதாம். (கக)

311. வார்தல் போக லொழுகன் மூன்று

நேர்பு நெடுமையுஞ் செய்யும் பொருள.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது பண்புபற்றி வந்தது.

வரலாறு :

‘வார்கயிற் றேழுகை’ [அகம் - 173]

என்றக்கால், நேர் கயிற்றொழுவு என்பதூஉம், நெடுங் கயிற்றொழுவு என்பதூஉமாம்.

‘போகு கொடி’

‘ஒழுகு கொடி’

என்புழியும், அவ்விருபொருளும் படும். (உ௦)

312. தீர்தலுந் தீர்த்தலும் விடற்பொருட் டாகும்.

இசகுத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இதுவுங் குறிப்பு.

வரலாறு :

‘ஊரிற் றீராதான்’

என்றக்கால், ஊரிற் பற்றுவிட்டான் என்பதாம்.

‘பேய் தீர்த்தான்’

என்றக்கால், பேய் விடுவித்தான் என்பதாம் (உ௧)

313. கெடவரல் பண்ணை யாயிரண்மம் விளையாட்டு.

வரலாறு :

‘கேடவர லாயம்’

என்றக்கால், விளையாட் டாயம் என்பதாம்.

‘பண்வணத் தோன்றிய வேண்ணுன்து பொருளும்’

[தொல - மெய்ப்பாட்டி - 1]

என்றக்கால், விளையாட்டுள் தோன்றியபொருள் என்பதாம்.

314. தடவுங் கயவும் நளியும் பெருமை.

வரலாறு :

‘தடந்தோள்’

‘கயவேள் ளருவி’

[அகம் - 38]

‘நளிமல ளாடன்’

[புறம் - 156]

என வரும்.

(உ௨)

315. அவற்றுள்

தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்.

உரை : தட என்பது பெருமையே யன்றிக் கோட்டப் பொருளினையும் கிளைக்கும் என்றவாறு.

வரலாறு :

‘தடமகுப் பெருமை’

[நற்றிணை - 120]

என வரும்.

(உச)

316. கயவென் கிளவி மென்மையுஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

‘கயந்தலை மடப்பிடி’

[நற்றிணை - 137]

என வரும்.

(உரு)

317. நளியென் கிளவி செறிவு மாகும்.

உரை : நளி என்னும் சொல் பெருமையே யன்றிச் செறிவுப்பொருளும் படும என்றவாறு.

வரலாறு :

‘நளியிருள்’

என்றக்கால், செறியிருள் என்பதாம்.

மூன்றிடத்து உம்மையும் இறந்தது தமிழியின. (உசு)

318. பழுது பயமின்றே.

வரலாறு :

‘பழுதே வந்தார்’

என்றக்கால், பயமின்றியே வந்தார் என்பதாம்.

(உச)

319. சாயன் மென்மை.

வரலாறு :

‘சார னுடன் சாயன் மார்பு’

[பதிற்றுப் - 16]

என்றக்கால், மெல்லிய மார்பு என்பதாம்

(உஅ)

320. முழுதென் கிளவி யெஞ்சாப் பொருட்டே.

வரலாறு

‘முழுக்கறை பெய்தான்’

என்றக்கால், எஞ்சாமை பெய்தான் எவ் தாம். (உக)

321. வம்பு நிலையின்மை.

வரலாறு :

‘வம்ப வடுகர்’

[அகம - 375]

‘வம்ப நாரை’

[அகம - 190]

என்றக்கால், நிலையில்லாமை கூறியவாறும். (உ௦)

322. மாதர் காதல்.

வரலாறு .

‘மாதர் வண்டோடு சுரும்பிசைத்தது’

என்றக்கால், காதல் வண்டு என்பதாம். (உக)

323. நம்பு மேவு நசையா கும்மே.

வரலாறு :

‘நயங்குநாம் விட்ட நன்மொழி நம்பி’

[அகம - 198]

என்றக்கால், நச்சி என்பதாம்.

‘பேரிசை நவீர மேள யுறையும்’

[மலைபடு - 82]

என்றக்கால், நயந்து உறையும் என்பதாம். (உஉ)

324. ஓய்த லாய்த னிழத்தல் சாஅ
யாவயி னுன்கு முள்ளத னுணுக்கம்.

வரலாறு :

‘ஓய்கல யோருத்தல்’

என்றக்கால், நுணுகிய கலை யோருத்தல் என்பதாம்.

‘கையு மேய்பு மாய்ந் திருந்தார்’
என்றக்கால், சுருங்கி யிருந்தார் என்பதாம்.

‘நிழத்த யாவன மேய்புலம் படர்’ [மதுரைக்காஞ்சி - 303]
என்றக்கால், மெலிநகுதுணுகிய என்பதாம்.

‘கயலற லேதிரக் கமீப்புனற் சாஅய்’ [நெடுநல் - 18]
என்றக்கால், சுருங்கி என்பதாம். (௩௩)

325. புலம்பே தனிமை.

வரலாறு :

‘புலம்புலிட் டிருந்தார்’ [மலைபடு - 49]
என்றக்கால், தனிமை துறந்திருந்தார் என்பதாம். (௩௪)

326. துவன்று நிறைவாகும்.

வரலாறு :

‘ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை யிமயம்’ [பதிற்றுப - 11]
என்றக்கால், நிறைந்த மூதூர் என்பதாம். (௩௫)

327. முரஞ்சன் முதிர்வே.

வரலாறு :

‘கோபேல முரஞ்சிய கோளி யாலம்’ [மலைபடு - 268]
என்றக்கால், முதிர்ந்த ஆலம் என்பதாம். (௩௬)

328. வெம்மை வேண்டல்.

வரலாறு :

‘நீ வெம்மையன்’
என்றக்கால், நீ வேண்டப்படுவான் என்பதாம். (௩௭)

329. பொற்பே பொலிவு.

வரலாறு :

‘அணிகலம் பொற்ப’

என்றக்கால், பொலிய என்பதாம்.

(ந-அ)

330. வறிது சிறிதாகும்.

வரலாறு :

‘வறிது நெறியோரீது’

என்றக்கால், சிறிது நெறி ஓரீது என்பதாம்.

(ந-சூ)

331. ஏற்ற நினைவுந் துணிவு மாகும்.

வரலாறு :

‘ஏற்றத் திருந்தார்’

என்றக்கால், நினைத்திருந்தாரா என்பதூஉம், துணிந்திருந்தார் என்பதூஉம் ஆம்.

(ச-0)

332. பிணையும் பேணும் பெட்பின் பொருள.

உரை : பெட்டல் என்பது புறந்தருதல்.

வரலாறு :

‘அரும்பிண பயக்கற்ற வேட்ட ஞான்று’

என்றக்கால், அரும்புறந்தரு வரவிறுக்கி வேட்டபோத்து என்பதாம்.

‘பேணினே னல்லே மகிழ்ந்’

[அகம் • 16]

என்றக்கால், பெட்டேனல்லே மகிழ்ந் என்பதாம். (சக)

333. பிணையே பிழைத்தல் பெருப்பு மாகும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை யெல்லாங் குறிப்புச்சொல்.

வரலாறு :

‘பவணத்துப்போய் வீழ்ந்தது’
என்றக்கால், பிழைத்துப் போய் வீழ்ந்தது என்பதாம்.

‘பவணத்தோள்’ [அகம் - 1]
என்றக்கால், பெருந்தோள் என்பதாம். (சஉ)

334. படரே யுள்ளல் செலவு மாகும்.

வரலாறு :

‘படர்மலி வெற்பர்’
என்றக்கால், உள்ளமலி வெற்பர் என்பதாம்.

‘ஆறு படர்ந்தார்’
என்றக்கால், சென்றார் என்பதாம். (சங)

335. பையுளுஞ் சிறுமையும் நோயின் பொருள,

வரலாறு :

‘பையுணல்யாழ்’
என்றக்கால், நோய் செய்யும் நல்யாழ் என்பதாம்.

‘சிறுமை யறுப செய்பறியலர்’ [நற்றிணை - 1]
என்றக்கால், நோயுறுப செய்யார் என்பதாம். (சச)

336. எய்யாமை யறியாமை.

வரலாறு :

‘எய்யாமையல’ [குறிஞ்சிப - 8]
என்றக்கால், அறியாமையலை என்றவாறும். (சரு)

337. நன்று பெரிதாகும்.

338. தெவுக்கொளற் பொருட்டே.

இரண்டு சூத்திரமும் உரை நோக்கி ஒன்று யெழுதப்-
பட்டது.

வரலாறு :

‘நன்றும்ரிது துற்றனயாற் பேரும்’ [அகம - 10]

என்றக்கால், பெரிது துற்றனையால் என்பதாம்.

‘நீர்தேவு நிரைத்தொழுவர்’ [மதுரைச்சாளுகி - 89]

என்றக்கால், நீர்கொள்ளும் நிரைத்தொழுவர் என்பதாம்.()

339. தாவே வலியும் வருத்தமு மாகும்.

வரலாறு :

‘சுருங்கட் டாக்கலை’ [சூலு - 69]

என்றவழி, வருந்திய கலை என்பதாம்.

‘தாவி னன்போன்’ [அகம - 212]

என்றக்கால், வலியி னன்போன் என்பதாம் ; பொன்னுக்குப் போக்குடைமை வலியது. (சஅ)

340. தெவ்வுப் பகையாகும்.

வரலாறு :

‘தேவ்வர் தேயத்து’

என்றக்கால், பகைவர் தேயத்து என்பதாம். (சக)

341. விறப்பு முறப்பும் வெறுப்புஞ் செறிவே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை யெல்லாங் குறிப்பு.

வரலாறு :

‘விறந்த காப்போடு’

என்றக்கால், செறிந்த காப்போடு என்பதாம்.

‘உறந்த விஞ்சி யுயர்நிலை மாடம்’

என்புழி, செறிந்த இஞ்சி என்பதாம்.

‘வேறுத்தார்’

[புறம - 53]

என்றக்கால், செறிந்தார் என்பதாம்.

(ரு)

342. அவற்றுள்

விறப்பே வெருஉப் பொருட்டு மாகும்.

வரலாறு :

‘கோடுமுற்றி யளந்த காரோடு விறந்தே’
என்றக்கால், வெரீஇ என்பதாம்.

(ருக)

343. கம்பலை சும்மை கலியே யழுங்க

லென்றிவை நான்கு மரவப் பொருள.

இவை இசைபற்றி வந்தன

வரலாறு :

‘ஊர் கம்பலை யுடைத்து’
என்றக்கால், அரவமுடைத்து என்பதாம்,

‘ஊர் சுமலை யுடைத்து’
என்பதும் அது ;

‘கலிகேழு மூதூர்’

[அகம - 11]

‘அழுங்கன் மூதூர்’

என்பனவும் ஒக்கும்.

(ருஉ)

344. அவற்றுள்

அழுங்க விரக்கமுங் கேடு மாகும்.

வரலாறு :

‘மகணையிழந் தழுங்கினார்’
என்றக்கால், இரங்கினார் என்பதாம்.

‘செலவழுங்கினார்’
என்றக்கால், செலவு கெடுத்தார் என்பதாம்.

இவை குறிப்புப்பற்றி வந்தன.

(ருஉ)

345. கழுமென் கிளவி மயக்கஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

‘கழுமியஞாட்டி’

[களவழி - 11]

என்றக்கால், மயங்கிய ஞாட்டி என்பதாம்.

(ருச)

346. செழுமை வளனுங் கொழுப்பு மாகும்.

வரலாறு :

‘செழுஞ் செந்நெல்’

என்றக்கால், வளஞ் செந்நெல் என்பதாம். வளம் என்பது
அகமம்.

‘செழுந்தடி தின்ற செந்நா யேற்றை’

என்பது, கொழுந் தடி தின்ற என்பதாம் ; கொழுப்பு
என்பது ஊன்பற்றிய நிணம்.

(ருரு)

347. விழுமஞ் சீர்மையு மிடும்பையுஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

‘விழுமியா’

என்றக்கால், சீரியர் என்பதாம்.

‘விழுமமுற் றிருந்தார்’

என்றக்கால், இடுமபையுற் றிருந்தார் என்பதாம். (ருசு)

348. கருவி தொகுதி.

வரலாறு :

‘கருவி வானம் கதழறை சிதறி’

[அகம் - 4]

என்றக்கால், ஈண்டு, மின்னும முழக்கும் காற்றும் என
இததொடக்கத்தன வாயிற்று.

(ருஎ)

349. கமநிறைந் தியலும்.

வரலாறு :

‘கமஞ்சுன் மாமழை’

[திருமுருகு - 7]

என்றக்கால், நிறைந்த சூன் மாமழை என்பதாம். (ருஅ)

350. அரியே யைம்மை.

வரலாறு :

‘அரிமயிர்த் திரண்முன்கை’

[புறம - 11]

என்றக்கால், ஐமமயிராத திரண் முன்கை என்றவாறும். ()

351. கவவகத் திடுமே.

இவை யெல்லாங் குறிப்பு.

வரலாறு :

‘கோடும்பூண் கவைலுய கோல மார்பு’

என்றக்கால், கொடும் பூண் அநததிட்ட கோல மார்பு என்பதாம். (400)

352. துவைத்தலுஞ் சிலைத்தலு மியமடிவு மிரங்கலு
மிசைப்பொருட் கிளவி யென்மனார் புலவர்.

இசகுத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இவை நான்கும்
இசைபற்றி வந்தன.

வரலாறு :

‘வரிவன துவைபப்’

[புறம - 158]

என்றக்கால், சங்கு இசைப்ப என்பதாம்

‘கலையினிரல சிலைபப்’

என்றக்கால், அதனது குரலிசைப்பைச் சொல்லிற்றும்;

‘சிலைகும்’

என்பதும் அது.

‘ஓயமர மியம்பும்’

எனவே, ஒலிக்கும் என்பதாம்

‘முரசிரங்கு முற்றம்’

என்றக்கால், இசைக்கும் என்பதாம்.

(சூக)

353. அவற்றுள்

இரங்கல் கழிந்த பொருட்டு மாகும்.

உமமை இறந்தது தழீஇயிற்று

‘உடையதிழந் துயிரிரங்கி யிருந்தார்’

என்றக்கால், கழிவினை விளக்கும், ஈண்டு இரக்கம். (சூஉ)

354. இலம்பா டொற்க மாயிரண்டும் வறுமை.

வரலாறு :

‘இலம்படு புலவர்’

[மலைபடு - 576]

என்றக்கால், வறுமைபபடும் புலவர் என்பதாம்.

‘ஊரை யொற்கந் தீர்க்கும்’

என்றக்கால், வறுமை தீர்க்கும் என்பதாம்.

(சூஊ)

355. நெமிர்தலும் பாய்தலும் பரத்தற் பொருள.

வரலாறு :

‘தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் நெமிரிய’ [நற்றிணை - 143]

என்றக்கால், பரப்பிய என்பதாம்

‘புண்ணுமிழ் குருதிப் புனல் பாய்ந்து’

என்றக்கால், பரந்து என்பதாம்.

(சூசு)

356. கவர்வுவிருப் பாகும்.

வரலாறு :

‘கோள்வன மாந்தரி னானது கவரும்’

[அகம் - 3]

என்றக்கால், விரும்பும் என்பதாம்.

(சூரு)

357. சேரே திரட்சி.

வரலாறு :

‘சேர்ந்துசேறி குரங்கு

என்றக்கால், திரண்டு செறி குரங்கு என்பதாம். (சூசூ)

358. வியலென் கிளவி யகலப் பொருட்டே.

வரலாறு :

‘வியலிடு வானம்’

என்றக்கால், அகலிடு வானம் என்பதாம் (சூஎ)

359. பேநா முருமென வருஉங் கிளவி
யாமுறை மூன்று மச்சப் பொருள.

வரலாறு :

‘மன்ற மராஅத்த பேழெதிர் கடவுள்’

[சூறுக - 87]

என்பது, அச்சமுதிர் கடவுள் என்பதாம்

‘நாம்வருங் துறைசேர்ந்து’

என்பது, அச்சமுடைய துறை போந்து என்பதாம்.

‘உருமில் சுற்றம்’

என்பது, அச்சமில் சுற்றம் என்பதாம்.

இவை பெல்லாங் குறிப்பு.

(சூஅ)

360. வயவலி யாகும்.

வரலாறு :

‘வாள்வரி வேங்கை வயப்புலி’

என்பது, வலியுள்ள புலி என்பதாம்.

(சூகூ)

361. வானொளி யாகும்.

வரலாறு :

‘கண்ணே,

நோக்கி நோக்கி வானிழந் தனவே’

[சூறுந - 44]

என்பது, ஒளி யிழந்தன என்பதாம்.

(எ0)

362. துயவென் கிளவி யறிவின் றிரிவே.

வரலாறு :

‘அறிவு துயவுறத்தார்’

என்பது, அறிவு திரிவுறுத்தார் என்பதாம்.

(எக)

363. உயாவே யுயங்கல்.

வரலாறு :

‘பருந்திருந் துயாவிளி பயிற்று

மியாவுயர் நனந்தலை’

[அசம - 19]

என்றக்கால், உயங்கு விளி பயிற்றி என்பதாம்.

(எஉ)

364. உசாவே சூழ்ச்சி.

வரலாறு :

‘நாமுசாக கொள்ளாமோ’

என்பது, நாம் சூழ்நதுகொள்ளாமோ என்பதாம். இவை சூறிப்பு.

(எங)

365. வயாவென் கிளவி வேட்கைப் பெருக்கம்.

வரலாறு :

‘கூழ்கண்டு வயாவினா’

என்றவழி, வேட்கை யாயினா என்பதாம்.

(எச)

366. கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள.

வரலாறு :

‘கறுத்து வந்தார்’

என்பது, வெகுண்டு வந்தார் என்பதாம்.

‘சிவந்து நோக்கினார்’

என்பது, வெகுண்டு நோக்கினார் என்பதாம். (எரு)

367. நிறத்துரு வுணர்த்தற்கு முரிய வென்ப.

இசுக்குத்திரம் என்னுதலிறேற வெனின், அதுவே யன்றிப் பண்புப்பொருளும் படும என்றவாறு.

‘உடம்பு கறுத்தது’

‘கண் சிவந்தன’

என்பன, நிறத்தின் மேலும் செல்லும். (எசு)

368. நொசிவு நுழைவு நுணங்கு நுண்மை.

இசுக்குத்திரம் என்னுதலிறேற வெனின், இவை பண்பு பற்றி வந்தன.

‘நொசி மருங்குல்’

என்பது, நுண்மருங்குல் என்பதாம்;

‘நுழை மருங்குல்’

என்பதும் அது ;

‘நுணங்கு மருங்குல்’

என்பதும் அது. (எஎ)

369. புனிறென் கிளவியின் றணிமைப் பொருட்டே.

வரலாறு :

‘புனிற்றுப் பாய்ந்தேனக் கலங்கி’ [அகம - 56]

என்பது, சன்றணியவாய்ப் பாய்ந்தென என்பதாம். (எஅ)

370. நனவே கன்னு மகலமுஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

‘நனவுப்புது விறலியிற் றேன்று நாடன்’

என்றால், களம்புது விறலியிற் றேன்று நாடன் என்பதாம்.

‘நனந்தல யுலகு’

[சுரு - 6]

என்றக்கால், அகன்றலை யுலகு என்பதாம்.

(எசு)

371. மதவே மடனும் வலியு மாகும்.

வரலாறு :

‘மாதர் வாண்முக மதைலுய நோக்கே’

என்பது, மடம்பட்ட நோக்கு என்பதாம்.

‘மதகளிறு’

என்றக்கால், வலியு களிறு என்பதாம்.

(அ0)

372. மிகுதியும் வனப்பு மாகலு முரித்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அவையே யன்றி இவ்விருபொருளும் படும என்றவாறு.

‘மதகளிறு’

என்றக்கால், மிகுகளிறு என்பதும்.

‘இளம்பாண்டில்,

தேருந் சேம்மாந் ததுபோல் மதவினள்’

என்பது, வனப்புடையள் ஆயினள் என்பதாம்.

(அக)

373. புதிதுபடற் பொருட்டே யாணர்க் கிளவி.

வரலாறு :

‘அருஅ யாண ரகன்றல நன்கு’

[அகம - 44]

என்றக்கால், அருத புது வருவாயை புடைய நாடு என்பதாம்.

(அஉ)

374. அமர்தன் மேவல்.

வரலாறு :

‘கூழமர்ந் துண்டாள்’

என்பது, கூழைமேவி யுண்டாள் என்பதாம் (அரு)

375. யாணுக் கவினும்.

வரலாறு :

‘யாணது பசுவை’

[தேர்நீண்ட - 50]

என்றக்கால், வனப்பின்கண்ணது பசுவை என்பதாம். (அசு)

376. பரவும் பழிச்சும் வழுத்தின் பொருள.

வரலாறு :

‘கடவுட் பர்வினார்’

என்றக்கால், வழுத்தினார் என்பதாம்

‘கைதோழைப் பழிச்சு’

[மதுரை - 694]

என்றக்கால், வழுத்தி என்பதாம். (அரு)

377. கடியென் கிளவி

வரைவே கூர்மை காப்பே புதுமை

விரைவே விளக்க மிகுதி சிறப்பே

யச்ச முன்றேற் ருயீ ரைந்து

மெய்ப்படத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதையும் குறிப்பு.

உரை - கடி என்பது இப் பததுப் பொருளும் படும
என்றவாறு.

வரலாறு :

‘ஊர் கடிந்தார்’

என்றக்கால், ஊரை வரைந்தார் என்பதாம்

உணர்த்துக. அவ்வாறு உணர்த்தவே தத்தம் மரபிற்
றிரியாப் பொருளவாய்த் தோன்றும், அவ்வாறு தெரிந்து
உணராத்கால் கொள்ளாதாம் கருதியபொருள் என்பது.

யாதோ கொள்ளாத வாறெனின்,

‘கடியுடை வியனகர்’

[புறம - 95]

என்றக்கால, கடியென்பது கூர்மையும் விரைவும் படுமால்
என்று, நகரத்துக்கண் அவை யேற்றற்க; காப்புடை
நகர் என்று கொள்க, அதற்கு ஒத்த மொழியாகலின்
என்பது. (கூஉ)

384. கூறிய கிளவிப் பொருணிலை யல்லது

வேறுபிற தோன்றினு மவற்றோடு கோளவே.

இசூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் புற-
னடை.

உரை. சொல்லிப் போந்த உரிச்சொற்கள் அவ்வரிய-
வெனப்பட்ட பொருளின ஆகாது வேறுவேறு பட்ட
பொருளினவாய்த் தோன்றினும் அச ரொல்லப்பட்ட
பொருளொடு படுத்தப பொருளபடுமாறு அறிந்துகொள்க
என்பதாம்.

‘புரைப்பட்ட’

என்புழிப, புரை என்பது ஈண்டுப் பிளவுப்பொருண்மையை
விளக்கிற்குகலின், இதனையும் உயர்வுப்பொருண்மையொடு
புணர்த்து இருபொருளும் அசசொற்குப் பொருள் என்று
கொள்க என்பதாம். இனிக்,

‘கண்கதழ வேழதினார்’

என்புழி, ஆண்டு விரைந்தது எழுதினார் என்று விரைநிற்
பொருள் கொள்ளற்க; சிறப்ப எழுதினார் என்று கொள்க,
பிறவும் அன்ன. (கூங்)

385. பொருட்குப்பொரு டெரிய னதுவரம் பின்றே.

இசுசூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவுமபுறனடை.

உரை: மேற்கூறப்பட்ட உரிசசொல்லுள் உள்-
வன்றே, அப்பொருட்கும இப்பொருட்கும உரியவென்று
ஒதப்பட்டன. அவை,

‘உறு தவ நனி’

[தொல. உரிச் - 3]

என்னுந் தொடக்கத்தன.

மற்று, அவற்றை மிகுதிப பொருள் என்றார். அது-
பற்றி மிகுதி யென்னை? என்றற்கு, ஒன்றுவிடப் பெரிதாக
என்பவால் எனின், அதனைக் கேட்டு ஒழியான்; பெரிது
எனப்படுவது என்னை? என்றான்; எனச், சாலவாதல்
என்றான்; என்பதனானும் ஒழியான், சாலவாதல் எனப்-
படுவது என்னை? என்றான்; என, எததுணையும் இறங்-
குதல் என்றான், என, அத்துணையும் என்னை? என்று
இவ்வாறு பிரித்துச் சொற்களால் தெரிபு கூறுமேல் அது
வேண்டா என விலக்கினவாறு. (கூச)

386. பொருட்குத் திரிபில்லை யுணர்த்த வல்லின்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது மேற்
சூத்திரத்திற்குப் புறனடை.

உரை: உரிசசொல் பிறிதலது, அது பொருள் உண-
ருமாறு வல்லாற்குப் பிறசொற் கொணர்ந்து பொருள்
உணாததல் வேண்டா; திரிபின்றி அச் சொல்லினுனை
உணரப்படும் என்றவாறு.

என்னை, ‘உறு’ என்ற பதம் மிகுதிப் பொருட்டு
என்றக்கால், அம் மிகுதியையும் அதனுனை யுணரலாம்;
உணருமாறு வல்லாற்குப் பிறசொற் கொணர்ந்து உரைத்-
தல் வேண்டா என்பது. (கூடு)

387. உணர்ச்சி வாயி லுணர்வோர் வலித்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் புற-
னடை.

யாளு ரொல்லிய ரொல்வாயிலே பற்றி புணர்த்துக,
அத்துணையால் உணர்வாகரு அதுவே உணர்ச்சி வாயி-
லாம்; அல்லாக்கால் அவுணாவோரை வலிததாமாற்றால்
உணர்த்துக என்பதாம்.

என்னை,

‘பரவும் பழ்ச்சும் வழத்தின் போருள்’ [தொல். உரிச் - 85]

என்பதனால் உணராத மடவோரை மற்றொரு வாய்பாட்-
டால் உணர்த்துக அல்லாக்கால், மேல நோக்கிச் சில
மலர்கொடு தூவிககாட்ட ஷ்ணுமேல் அஃதே உணர்ச்சி
வாயிலாக அறிக என்பது (சூசூ)

388. மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்று.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் புற-
னடை.

உரை: மொழிப்பொருள்கள் என்பன அச சொல்லப்-
பட்ட பொருள்கள் அபபொருட்கட்டே என்றவாறும். ()

389. எழுத்துப்பிரிந் திசைத்த லிவணியல் பின்றே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், புறனடை போல்-
வதோர் விதி கூறுதல் துதலிற்று.

உரை: எழுத்துக்கள் பிரிந்திசைக்கப்படா.

உரிச்சொல் என்றவை பிறிதிலக்கணமும் உடைய
என்பது போந்ததாம். என்னை பிறிதிலக்கணமெனின்,

‘தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவ ணிலையலும்’
உடைய இவையும என்பது.

யாதோவெனின்,
கடியென் கிளவி,

‘கடும்புலை’ [குறு - 103]
என்றாயிற்று.

நம்பு எனப்பட்டது,
‘நம்பி’
என்றாயிற்று. பிறவும் அன்ன

இனி,
‘உருகேழ தோற்றம்’
என்புழி, உரு என்பதூஉம் கெழுஉ என்பதும் உரிச்-
சொல். (கூஅ)

390. அன்ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉ
முரிச்சொ லெல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட
வியன்ற மருங்கி னினைத்தென வறியும்
வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி கடைப்பிடித்
தோம்படை யாணையிற் கிளந்தவற் றியலாற்
பாங்குற வுணர்த லென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஓர்
புறனடை.

உரை : அச் சொல்லிப்போந்த உரிச் சொற்களன்றி
அவைபோல்வன பிறவும் உலகத்துப் பலவாற்றானும்
பரந்து வரும் உரிச்சொல் எல்லாவற்றையும் இசையும்
குறிப்பும் பண்பும் என்னும் மூன்று வகைப்பட்ட

பொருளையுஞ் சரர்த்தி யுணர்த்துதற் குறைகூட்ட அம்
மூன்று பொருண்மைக்கண்ணும் அவை யித்துணையே
என்று வரையறுக்கும் வரையறை யின்மையின் முன்னர்
உரிச்சொற்கு ஒதப்பட்ட இலக்கணத்திற் பிழையாமல்
ஓம்படை யாணையிற் கிளநதவற் றியலான் உணர்க
என்றவாறு.

‘ஓம்படை யாணை’ என்பது பாதுகாவல்பற்றிய ஆணை.

‘அருமை, இருமை, கருமை, சேண்மை என்னுந்
தொடக்கத்தனவற்றைப் பிறநூலா, ,

‘இருமை பெருமையுங் கருமையுஞ் செய்யும்’

என்றும்,

‘தோன்றென் கிளவி தோழற்பயில் வாகும்’

என்றும் எடுத்தோதுப’ என்பதும் அது.

(கூக)

எட்டாவது உரியியல் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

எச்சவியல்

391. இயற்சொற் றிரிசொற் றிசைச்சொல் வடசொலேன
றனைத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்லே.

என்பது சூத்திரம்

இவ்வோதது என்ன பெயர்ததோ வெனின், எல்லா
வோததினுள்ளும் எஞ்சிய பொருள்களை யுணர்த்தினமை-
யின் எச்சவியல் எனலும் பெயர்த்து

இனி, இத தலைசூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின்,
இததுணைப்பட்ட சொல்லினாற் செய்யுள் செய்யப்பெறும்
என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : இயற்சொல்லும் திரிசொல்லும் திசைச்சொல்-
லும் வடசொல்லும் என நான்கும் செய்யுள் செய்தற்-
குரிய சொல்லாதல் உடைய என்றவாறு.

இயற்சொல் என்பது தமிழ் வழங்கு நாட்டு விகார-
மின்றித் தமிழியற்கை யிலக்கணப்பாடு செவ்வனுடைய
சொல் ; அவை முன்னர் உணர்த்துப.

திரிசொல என்பது செய்யுளினப நோக்கி அவ்வியற்
சொற்களை அவ்வாய்பாடு திரித்தது வேறு வாய்பாட்ட-
வாககுஞ் செய்யுளுடைய சொல்

என்னை,

‘சேரிச் சொல்லின் முட்டுற லஞ்சிச
செய்யுட்குப் புலவர் செய்துகோண டனறே’

என்பது * புறச சூத்திரம்

அவைதாம் வழக்கினுள் இன்மை காணாம அமைதல்
என்பவாகலின், அவையும் முன்னா உணர்த்துப

திசைச்சொல என்பது செந்தமிழ் நாட்டை அடை-
யும் புடையுங் கிடந்த திசைநாட்டா வழங்குஞ் சொல்.
அவையும் முன்னா உணர்த்துப

வடசொல எனபது ஆரியச சொற்போலுஞ் சொல்
அவை முன்னா விரித்துரைப்ப

பெயர், வினை, இடை, உரி எனப்பட்ட நான்கு
சொல்லுமே இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வட-
சொல் எனப்படடன : பிறவிலலை.

திரிசொல் செய்யுட்கே உரிய. ஒழிந்த மூன்றாம்
வழக்கிற்குரியவாகிச செய்யுட்கும புஞ்சும என்றவாறு. (சு)

392. அவற்றுள்

இயற்சொற் ருமே

செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்

தம்பொருள் வழாஅமை யிசைக்குஞ் சொல்லே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறறே வெனின், மேல நிறுத்த
முறையானே இயற்சொல்லை யின்னவென்று இலக்கண
முறைமையாற் பகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* ‘பரிமாணச் சூத்திரம்’ பரிபேதம்.

உரை: மேற் சொல்லப்பட்ட நான்கு சொல்லுள்ளும் இயற்சொல் என்று கூறப்படுவன செந்தமிழ் நிலத்தா வழங்கும் வழங்குதிற்குப் பொருந்தித் தத்தம் பொருளின் வழாமல் நடக்குஞ்சொல் என்றவாறு

அவை: டோறு, கூழ், பால், பாளிதம் என்னுந் தொடக்கத்தன

செந்தமிழ் நிலம் என்பது வையையாற்றின் வடக்கு, மருதயாற்றின் தெற்கு, நடுவூரின் கிழக்கு, மருவூரின் மேற்கு. மற்று, இவற்றைத் தம் பொருள் வழாஅமை யிசைக்கும் என்பது எனனைப் ஒழிந்தன தம் பொருள் வருவாமோ எனின், அற்றன்று, நாயை குமலி என்ப பூழி நாட்டா, என்றக்கால் அஃ சொல் எல்லா நாட்டாரும் பட்டாங்குணராரா, நாய் எனபதனையாயின எவ்வெத்திசை நாட்டாரும் உணர்ப எனபது (உ)

393. ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல் லாகியும்
வேறுபொருள் குறித்த வொருசொல் லாகிய
மிருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி.

இசகுத்திரம் எனனுதலிறேரே வெனின், முறையானே திரிரொல் இவை என்று இலக்கணத்தாற் பகுத்து உணர்த்துதல் துதலிறறு.

உரை: ஒரு பொருளைக் கருதிப் பலசொல்லான் வருதலும், பலபொருளைக் கருதி ஒருசொல்லான் வருதலும் என இருகூற்றனவாகும் திரிசொற்கள் என்றவாறு.

ஒரு பொருளைக் குறித்த வேறு சொல்லாகி வருவன, அநிகல், பிறங்கல், விண்டு, ஒங்கல் என இவை.

வேறு பொருள் குறித்த ஒருசொல், உந்தி என்பது; ஆற்றிடைக்குறையும், கொப்பூழும், தேர்த்தட்டும், யாழ்கத்தோர் உறுப்பும் (மனஞெழிலும்) என இவை பெல்லாம் விளங்கி நிற்கும்.

இனி, கிள்ளை, மஞ்ஞை என்னுந் தொடக்கத்தன ஒருகூறு நிற்ப ஒருகூறு திரிந்தன, உந்தி, அடுக்கல் என்னுந் தொடக்கத்தன முழுவதூஉம் வேறுபடத் திரிந்தன. பிறவும் அன்ன. (ங)

394. செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தினுந் தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி.

இசஞ்சுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறையானே திசைச்சொல் இவை என இலக்கணத்தால் பகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : செந்தமிழ் நாட்டை அடையும் புடையுங் கிடந்த பன்னிரு நிலத்தார்தங் குறிப்பினையே இலக்கணமாகவுடைய, திசைச்சொற் கிளவிகள் என்றவாறு.

வரலாறு :

தாயைத் தள்ளை என்ப குடநாட்டார்
நாயை ஞமலி என்ப பூழிநாட்டார்.

பிறவும் அன்ன

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலமாவன :

1. பொதுங்காநாடு	7. சீதநாடு
2. தென்பாண்டிநாடு	8. பூழிநாடு
3. ஒளிநாடு	9. மலைநாடு
4. குட்டநாடு	10. அருவாநாடு
5. பன்றிநாடு	11. அருவாவடதலைநாடு
6. கற்காநாடு	12. குடநாடு *

என இவை.

* சில பிரதிகளில் இது வேற்றிடமாக விடப்பட்டுள்ளது.

‘தங்குறிபினைவே’ என்றது அவை ஒருவாய்பாட்டவேயல்ல, தத்தம் மரபினும் பின் வேறு வேறு வாய்பாட்ட, என்றற்கும், அவா எவ்வாறு குறித்தது வழங்கினாரோ அஃகே அவற்றிற்கு இலக்கணம் என்றற்கும் என்பது. (ச)

395. வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ பெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே.

இச்சூத்திரம் நிறுத்த முறையானே வடசொல் இவை என்றவற்றிற்கு இலக்கணத்தான் அறிய உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை: வடசொற் கிளவி என்று சொல்லப்படுவது ஆரியத்திற்கே உரிய எழுத்தினை ஒரீஇ இருதிறத்தார்க்கும் பொதுவாய் எழுத்தினை யுறுப்பாக வுடையவாகுஞ் சொல் என்றவாறு

அவை, உலகம் குங்குமம் நற்குணம் என்னுந் தொடக்கத்தன.

குங்குமம் என்றவிடத்து இருசார்க்கும் பொது எழுத்தினான் வருதலுடைமையும் ஆரியத்தானும் தமிழானும் ஒருபொருட்கே பெயராகி வழங்கி வருதலுடைமையும் அறிக. (ரு)

396. சிதைந்தன வரினு மியைந்தன வரையார்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் வடசொற்கிளவி யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. இருசார எழுத்திற்கும் ஒத்த வழக்கினான் வாராது சிதைந்து வந்தனவாயினும் பொருந்தி வந்தன வரையப்படா வடசொல் லாதற்கு என்பது.

அவை,

‘நிதியந் தஞ்சம்’

[அகம - 227]

எனவும்,

‘தசநான் கெய்திய பவணைநுள் நோன்றான்’ [நெடுநல் - 115]

எனவும் வரும

(சு)

397. அந்நாற் சொல்லுந் தொடுக்குங் காலை

வலிக்கும்வழி வலித்தலு மெலிக்கும்வழி மெலித்தலும்
விரிக்கும்வழிவிரித்தலுந் தொகுக்கும்வழித்தொகுத்தலு
நீட்மெவழி நீட்டலும் குறுக்கும்வழிக் குறுக்கலும் [ம
நாட்டல் வலிய வென்மனார் புலவர்.

இச சூததிரம என்னுதலிற்றே வெனின், அந நான்கு
வகைச சொல்லானும் செய்யுட் செய்யுமிடத்து இவ்வறு
வகைப்பட்ட விகாரமுமபடச செய்யுட் செய்யபபெறுப
என்பது உணராததியவாறு

உரை: நாட்டல் வலிய என்றது — ஒருவன நாட்டுதல்
வன்மை யிலக்கணத்தினை அவை உடைய என்றவாறு

வலிக்கும்வழி வலித்தல்

குறுந்தாட் கோழி என்பதனைக்,

‘குறுத்தாட் கோழி’

என வலித்தல்

மெலிக்கும்வழி மெலித்தல் .

தட்டை என்றபாலதனை,

‘தண்டை’

என மெலித்தல்,

விரிகும்வழி விரித்தல் :

தண்ணிறவன என்றபால்தனை,

‘தண்ணிற் திறைவன’

[சூழல் - 296]

என விரித்தல்

தோகுக்கும்வழித் தோகுத்தல் .

மழவரை யோட்டிய என்றபால்தனை,

‘மழவரோட்டிய’

[அகம் - 1]

எனத் தோகுத்தல்

நீட்டும்வழி நீட்டல்

பசுசிலை என்றபால்தனை,

‘பாசிலை’

[புறம் - 54]

என நீட்டல்

குறுக்குமவழிக் குறுக்கல் :

உண்டாராநது என்பதனை,

‘உண்டாருநது’

எனக் குறுக்கல்

புது வாய்க் விரித்தல் அழுவகை விகாரம் ஈண்-
டுக கூறினா இனமில்லாத இனமுள்ளது போலச்
சொல்லுகலும், இனமுள்ளதனை இனமில்லது போலச்
சொல்லுகலும்,

‘இனச்சுட் டில்லாய பண்புகொள பேயர்க்கொடை’

[தொல். கிளவியாக - 18]

என்பதனுட் சொல்லிப்போந்தாம்.

இனி, இடைச்சொற் போக்கல், புடைச்சொற் புகுத்-
தல் என இரண்டும்,

‘நிரனிறை சுண்ண மடிமறி மொழிமாற்று’ [தொல். எச்சு-8]

எனப்பட்டு அடங்கும்.

(எ)

398. நிரனிறை சுண்ண மடிமறி மொழிமாற்
றவைநான் கென்ப மொழிபுண ரியல்பே.

என்பது, நிரனிறை, சுண்ணம், அடிமறி, மொழிமாற்று
என நான்கு வகையான மொழிகள் தமமுள் புணருளு
செய்யுள்கதது என்பது உணர்த்தியவாறு

அவையாமாறு அவற்றவற்றுச் சிறப்புச் சூத்திரங்க-
ளால அறிக. (அ)

399. அவற்றுள்
நிரனிறை தானே
வினையினும் பெயரினும் வினையத் தோன்றிச
சொல்வேறு நிலைஇப் பொருள்வேறு நிலையல்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், நிரனிறைப்
பொருள்கோள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை இச சொல்லப்பட்டவற்றுள் நிரனிறை
யென்று சொல்லப்படுவதியாதோவெனின். வினையினும
பெயரினும ஆராயத் தோன்றிச சொல் வேறு வேறு
நிற்பப் பொருள் வேறு வேறு நின்று உணரப்படும்
என்றவாறு

அவற்றுள் வினையிற் றோன்றியது

‘உடலு முடைந்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்குங்
கடலிருளாம் பல்பாம் பெனனக
கேடலருஞ்சீர்த் திங்க * டிருமுகமாய்ச் சேர்ந்து’

என்பது, உடலும் உடைந்தோடும் பார்க்கும் மலரும்
என்ற வினைச்சொற்கள் தமமுள் பொருளியைபு இன்றி
வேறு நின்றன. இனிக் கடல் இருள் ஆம்பல் பாம்பு
என நின்ற பெயர்ச் சொல்லும் அவ்வாறே நின்றமை
யறிக.

* ‘டிருமுகமாய்ச் சேத்து’ பிழைபேதம்.

அவை தம்முள் பொருளியையுமாறு :

உடலுங் கடல், உடைந்தோடும் இருள், மலரும்
ஆம்பல், பராக்கும பாம்பு எனக் கூட்டுக.

இனிப பெயா நிரனிறை வருமாறு :

‘கோடி குவளை கோட்டைநுகப் புண்கண் மேனி’

என வரும்

இனி, அவை பொருள்கொள்ளுங்கால், கொடி நுகப்பு,
குவளை உண்டண், கோட்டை மேனி என வரும்.

‘நினையத் தோன்றும’ என்றதனை, மொழிமாற்றுப்
போல நிற்கும நிரனிறையும் உள என்பது.

‘களிறுங் கந்தும் போல நளிகடற்

கூம்புங் கலனுந் தோன்றும்’

என வரும். களிறும் கந்தும் முறையானே கலனும்
கூம்பும் என்றபால் ; அவ்வாறு கூறுது, ‘கூம்பும் கலனும்’
என்றமையான், மயக்க நிரனிறை யாயிற்று என்பது. (கூ)

400. சுண்ணந் தானே

பட்டாங் கமைந்த வீரடி யென்சீ

ரொட்டுவழி யறிந்து துணித்தன ரியற்றல்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறை-
யானே சுண்ணம் என்னும் பொருளாமாறு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று

உரை : சுண்ணம் எனப்படுப இரண்டடியால் எட்டுச்
சீராற் பொருந்துமாறு அறிந்து துணிந்தது இயற்ற வரும்
என்றவாறு.

வரலாறு :

‘சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையணய

யாணக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப

கானக நாடன் சுணை’

என வரும்.

இதனை ஒட்டுமாறு .

மொழிகளை, 'சுரை மிதப்ப, அம்மி யாழ, யானைக்கு நிலை, முயற்கு நீதது' எனத் துணிதது இயற்றுக.

'பட்டாங் கமைநத்' என்பது, இயைபுடைய செய்யுள் நடைக்கொத்த அடியாகலவேண்டும என்றற்கு என்பது ()

**401. அடிமறிச் செய்தி யடிநிலை திரிந்து
சீர்நிலை திரியாது தடுமா றும்மே.**

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அடிமறிப் பொருள்கோள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை அடிமறி என்று சொல்லப்படுவது சீர் கிடந்தாயிற்று கிடப்ப, அடிகள் முதலும் இடையும் கடையும் படசு சொல்லிக் கண்டுகொள்க (கக)

**402. பொருடெரி மருங்கி
னீற்றடி யிறுசீ ரெருத்துவயிற் றிரியுந்
தோற்றமும் வரையா ரடிமறி யான.**

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

உரை : அடிமறிப் பொருள்கோள், ஆராயுமிடத்து, ஈற்றடியின் இறுதிசீரே எருத்தததுச சீராய்க் கிடந்தும் வரையப்படாது என்றவாறு.

வரலாறு :

'சார னுட நீவர லாறே
வார லெனினே யானஞ் சுவலே'

என்புழி, அஞ்சுவல் யான் என இறுதிச் சீர் எருத்து வயிற் றிரிந்தவாறு கண்டுகொள்க. இவ்வாறு எங்கும் மாற்றுக. (கஉ)

403. மொழிமாற் றியற்கை

சொன்னிலை மாற்றிப் பொருளெதி ரியைய
முன்னும் பின்னும் கொள்வழிக் கொளாஅல்.

இசகுததிரம எனனுதலிறேரே வெனின், ஒழிந்து நின்ற
மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள ஆமாறு உணர்த்துதல்
துதலிறறு.

உரை : மொழிமாற்றினது தன்மையாவது, நின்ற
சொல்லை மொழிமாற்றி, முன்னும் பின்னும் கொள்ளு-
மிடம் அறிந்து கொள்க என்றவாறு

வரலாறு .

‘குன்றத்து மேல குவளை குளத்துள
செங்கோடு வேரி மலர்’

என வரும் இதனைக், சுவளை குளத்துள, செங்கோடு
வேரிமலர் குன்றத்துள என மொழிமாற்றுக.

மற்றுந், சுண்ணத்தோடு இதனிடையே வேற்றுமை
பென்னை யெனின், சுண்ணம் ராடி எண்ணீருள் அவ்வாறு
செய்யப்படும்; இதற்கு அன்னதோர வரையறை யில்லை
என்றவாறும். (கங்)

404. தநநு எனனு மவைமுத லாகிய

கிளநுதற் பெயரும் பிரிப்பப் பிரியா.

இச குத்திரம என்னுதலிறேரே வெனின், ஐயமறுத்தல்
துதலிறறு

உரை : த - ந - நு - எ எனச சொல்லப்பட்ட நான்கு
எழுத்தினையும் முதலாகவும், ன - ள - ர என்னும் மூன்று
எழுத்தினையும் ஈறுகளும் உடையவாகிய தொடர்ச்சிக்
கிழமை கருதவரும்பெயரவற்றைப் பிரித்து இடையறுத்து
உணரலாங்கொல்லோ எனின், அவை பிரிப்பப் பிரியா,
நின்றவாற்றானே நின்று பொருள்படினன்றி என்பது.

வரலாறு : தமன் - தமள் - தமர் : நமன் - நமள் - நமர் ;
நுமன் - நுமள் - நுமா . எமன் - எமள் - எமர் என வரும்.

உமமையாற் பிறவும் பிரிப்பப் பிரியாதன உள் :
அவை, தாய் நாய் யாய் என வரும் கில்லி, வாளி
என்பனவும் பிறவும் அவ்வாறு வருவன பிரிப்பப் பிரியா
என்று கொள்க இவை ஒட்டுசு சொற் பொருளொடு
நிற்பன என்றும், இவற்றை ஒருசொல் அன்று என்றும்
மயங்கற்க ஒரு சொல்லே என்பது கருதது (கச)

405. இசைநிறை யசைநிலை பொருளோடு புணர்தலென்
றவைமூன் றென்ப வொருசொல் லடுக்கே.

இச்சுத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இதுவும் வழக்-
கிற்கும் செய்யுட்கும் பொதுவாயதோ முடிபு கூறுதல்
ததலிற்று

உரை . ஒருசொல் பலகால அடுக்கி மூன்று காரண-
மும்படச் சொல்லப்படுமென்றவாறு

இசைநிறை எனவே, அது செய்யுள் இலக்கணம்
என்பது போந்தது

வரலாறு :

‘ஏஎஎ வம்பன் மொழிந்தனள்’

என வரும்.

ஒழிந்தன இரண்டும் வழக்கினுள் அடுத்துவரும்.

அசைநிலை :

‘ஒக்குமொக்கும்’

எனவும்,

‘மற்றே மற்றே’

எனவும் வரும்.

பொருளோடு புணர்தல் .

பாமடி பாமடி, கள்ளர் கள்ளர், படை படை, தீததீ⁷
எனவரும். அவற்றை இணைத்தா லிடுக்கிவரும் ஏன்பதனை
முன்னர்ச சொல்லுதலும (கரு)

406. வேற்றுமைத் தொகையே வுவமத் தொகையே
வினையின் றொகையே பண்பின் றொகையே
பும்மைத் தொகையே யனமொழித் தொகையென்
றவ்வா றென்ப தொகைமொழி நிலையே.

இசூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், தொகை சொற்-
களைப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல்
ததலிற்று

பெயரும் முறையும் தொகையும் அதுவே. வேற்று-
மைத் தொகையை முன்வைத்தார் அப்பகுதிப் பரிமாசு-
லான் ; அன்மொழித் தொகையைப் பின்வைத்தார் அஃது
எல்லாவற்றையும் பற்றிப் பிறகுமாகலான. (கசு)

407. அவற்றுள்

வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.

இசூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், நிறுத்த முறை-
யானே வேற்றுமைத் தொகையது இலக்கணம் கூறுதல்
ததலிற்று

உரை : வேற்றுமையுருபு தொக்குநின்ற தொகைச்
சொற்கள் அவயுருபு இருந்தாங்கே பொருள்படும் என்ற-
வாறு.

அவையாவன

நிலங் கடந்தான், தாய் மூவர், கருப்பு வேலி, வரை
வழுவளி, யாணைக் கோடு, குன்றக் கூகை என இவை.

இவற்றையும் அவ் வருபு விரிந்தாங்கே பொருள்
படுமாறு அறிந்துகொள்க. அத் தொகுதிக்கண் உருபுகள்
பலவகையும் புலப்படாதே நின்றன என்ப ஒரு சாரார் ;
ஒரு சாரார் இல்லை என்ப (கஎ)

403. உவமத் தொகையே யுவம வியல.

இசகுத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுதக முறை-
யானே உவமத்தொகை யுணர்த்துதல துதலிற்று.

உரை உவமத் தொகைக்கண் அவ் வருபு தொகு-
நின்றாலும் அவ் வருபு விரிந்தாங்கே பொருள்படும என்ற-
வாறு.

உவமம் தொகுங்கால் வினை, பயன், மெய், உரு
என்ற நான்குமபற்றித் தொகும

வினையுவமம் புலிப பாய்த்துள் என்பது.

பயயுவமம் மழை வண்கை என்பது.

மெய்யுவமம் துடி நடு என்பது

உருவுவமம் : முதத முறுவல் என்பது.

‘முத்துப் போலும் முறுவல்’ என்று உவம வருபு
விரிந்து நின்றாங்கே அவ்வுருபு தொக்கநிலைமைக்கண்ணும்
பொருள் ஒக்கும் என்பது.

மற்று, இவ் வுவமத்தொகை யென்று காட்டின
வேல்லாம் வேற்றுமை யுருபுபற்றி யன்றி வாரா.

என்னை,

‘துடி நடு’

என்றவிடத்து, துடியை ஒக்கும் நடு, துடி நடு என்று
இரண்டனுருபுபற்றி வருமாகலின், உவமத்தொகை என்-
றது என்னையெனின், அதற்கு ஒரு சாரார் சொல்லுவது :

துடி நடு என்புழி, உவமவுருபும் வேற்றுமையுருபும் என இரண்டும் தொக்கவேனும், துடி போலும் நடு எனத் தொக்கைக்கு உவமப்பொருளே சிறைப்புடைத்தாகலின் அது தொக்க யென்பது, ஐகாரவுருபு அவ்வுவம வருபினை நோக்கி வந்தது என்ப, என்னை, துடியை நடுவாகக் கொள்ளாதாகலின் என்பது. இனி, அதற்கு மெய்புரை வல்லோராவாய்க் கேட்டுணாக. (கஅ)

409. வினையின் ரொகுதி காலத் தியலும்.

உரை : வினைச்சொல தொகுங்கால், காலநதோன்றத் தொகும் என்றவாறு.

‘காலத்தியலும்’ என்றது எக்காலும் காலமுடையவாய் இயலும் என்றவாறு.

வரலாறு : கொல் யாளை என்பது கொன்ற யாளை, கொல யாளை — கொல்லாநின்ற யாளை, கொல் யாளை — கொல்லும் யாளை என மூன்று காலத்திற்கும் அதுவே வாய்பாடு, பிறிதில்லை.

மற்றுக், கொல்யாளை என்றானேல், நிகழ் காலமும் அறியலாம்; கொல்லிய ஓடுவதனைக் கண்டு, ‘கொல் யாளை’ என்றானேல், எதிர்காலம் என்பது அறியலாம். பிறவும் அன்ன. (கக)

410. வண்ணத்தின் வடிவி னளவிற் க்வையினென் றன்ன பிறவு மதன்குண றுதலி யின்ன திதுவென வருஉ மியற்கை யென்ன கிளவியும் பண்பின் ரொகையே.

உரை : பண்பு தொகுமிடத்து இந் நான்கும்பற்றித் தொகும் என்பது கருத்து.

வண்ணம்பற்றித் தொக்கது

சுருங் குதிரை என்பது , இது விரியுங்காலே, கரியது குதிரை என விரியும்.

கரியதும் அதுவே, குதிரையும் அதுவே , சுருமையுடைமையிற குதிரை கரியது எனப்பட்டது. இன்னது இது என நின்றல அதற்கு இலக்கணம்

இன்னது என்பது கரியது என்றல் , இது என்பது குதிரை என்றல்.

இனி, வடிவுபற்றித் தொகுத்தல் .

வட்டப் பலகை என்பது , அது விரியுங்கால், வட்டமாகியது பலகை என விரியும். ஆண்டும இன்னது இது என்னுங் குணம் நுதலி நிற்கும்

இனி, அளவுபற்றித் தொக்கது :

குறுங் கோல் என்பது ; அது விரியுங்கால், குறியது கோல் என விரியும். ஆண்டும இன்னது இது என நிற்கும்.

இனிச சுவைபற்றித் தொக்கது

தீங் சுருமடி என்பது ; அது விரியுங்கால், தீவியது சுரும்பு என விரியும். ஆண்டும இன்னது இது என்னும குணம் நுதலிற்று.

இனி, ‘அன்ன பிறவும்’ என்றதனால், தண்ணீர், நறும்பூ, நன்னுதல், பருநூல், மெல்லிலை, நல்லாடை என எத்துணையுளமன், அப்பொருள் குணம் , அக்குணம் நுதலி இன்னது இது என வருமவை யெல்லாம பண்புத தொகையே யென்று கொள்க என்பதாம்.

இனி, ‘என்ன கிளவியும்’ என்றதனால், கேழற்பன்றி, வேழக்கரும்பு, சகரக்கிளவி, அகரமுதல், மாமரம் என இவையுங் கொள்க. இவை ஒரு பொருட்கண் இருபெயர்

பட வரும். இவற்றுக்கண்ணும் இன்னது இது என, நின்றல் ஒக்கும். கேழல் எனப்பட்டதுவும் அதுவே. பிறவும் அன்ன

மற்று, வேற்றுமைத் தொகையும் உவமத் தொகையும், வேற்றுமை யுறையும் உவம யுறையும் தொக்கமையால் தொகை யென்றல் அமையும், ஒழிந்த வினைத்தொகையும் அவ்வாறு தொக்கு நின்றிலவால் எனின், அவ்வாறு தொகுதலே யன்று தொகையாவது

கொல் யானை என்புழிக், கொல்லும என்னும் வினைச் சொல் ஒருகூறு நிற்ப, ஒருகூறு தொக்கமையின் வினைத் தொகை ஆயிற்று

கருங் குதிரை என்புழிக், கரியது என்னும் பண்புப் பெயர் ஒருகூறு நிற்ப் ஒருகூறு தொக்கமையின் பண்புத் தொகை ஆயிற்று. (உ0)

411. இருபெயர் பலபெய ரளவின் பெயரே
யெண்ணியற் பெயரே நிறைப்பெயர்க் கிளவி
யெண்ணின் பெயரோ டவ்வறு கிளவியுங்
கண்ணிய நிலைத்தே யும்மைத் தொகையே.

என்பது, இவ்வாறிடத்தும் உமமை தொகற்பாலது என்று உணர்த்தியவாறு.

இருபெயர்க்கண் தொக்கது :

உவாப பதினான்கு என்பது, அது விரியுங்கால், உவாவும் பதினான்கும் என விரியும்.

பலபெயர்க்கண் தொக்கது :

புலி விற் கெண்டை என்பது ; அது விரியுங்கால், புலியும் வில்லும் கெண்டையும் என விரியும்.

அளவுபற்றித் தோக்கது .

தூணிப் பதக்கு என்பது , அது விரியுங்கால், தூணியும் பதக்கும் என விரியும்.

எண்ணியற்பெயர்பற்றித் தோக்கது .

பதினைவா என்பது , அது விரியுங்கால், பதின்மரும் ஐவரும் என விரியும்.

நிறைப்பெயர்பற்றித் தோக்கது .

தொடியரை என்பது அது விரியுங்கால், தொடியும் அரையும் என விரியும்.

எண்ணின்பெயர்பற்றித் தோக்கது .

பதினொன்று என்பது : அது, பத்தும ஒன்றும் என விரியும்.

மற்றும், 'பலபெயர்' என அமையாதே, 'இருபெயர்' என வேண்டியது என்னை, இரண்டையும் பல என்பவால் எனின், அற்றன்று ; இரண்டனையும் பன்மை யென்று வேண்டான் இவ்வாசிரியன் என்பது. ஆயின், மேல்,

'ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்' [தொல. கிளவி - 3]

என்புழி, இரண்டையும் பல என்று வேண்டினாலெனின், அது விகாரம ; என்னை, இரண்டும இரண்டிறநத பன்மையும், 'வநதன, பேராயின' என, ஒருபன்மைச் சொல்லே யேற்குமாகலின், ஆண்டு இரண்டினைப் பலவற்றுள் அடக்கிக் கூறினார் என்பது. (உக)

412. பண்புதொக வருஉங் கிளவி யானு
மும்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்

வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானு மீற்றுதின் றியலு மன்மொழித் தொகையே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், மேல் நிறுத்த முறையானே ஒழிநதுநின்ற அன்மொழித்தொகை ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை அக் கூறப்பட்ட மூன்று தொகைச சொல்-
லீற்றுக்கண்ணே நின்று நடக்கும் அன்மொழித் தொகை
என்றவாறு,

பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்தது :

வெள்ளாடை என்பது ; அதனைப் படுத்தலோசை-
யாற் சொல்ல, வெண்மைமேலும் ஆடைமேலுங் கிடவாது,
அவ்வாடை யுடுததாள்மேல் கிடக்கும் என்பது ; அந்நிறை
மொழி யோசையன்றிப் பிறிதோர மொழி யோசைபட்டுப்
பொருள்கொள்ளு மாகலான், அம் மொழி அன்மொழி
யாயிற்று என்பது.

அன்மொழித்தொகை யாயக்காலும் வெளியதாடை
என்றே விரியும், பிறிதிலலை.

உம்மைத்தொகைபற்றிப் பிறந்தது :

தகர ஞாழல் என்பது ; அது விரியுங்கால், தகரமும்
ஞாழலும் என விரியும். அன்னதன் றொகைக்கண் ஓசை
வேறுபடச் சொல்லத தகரத்தின்மேலும் ஞாழலின்மேலும்
கிடவாது, அவை யுடையாள்மேல் கிடக்கும்.

இனி, வேற்றுமைத்தொகை பற்றிப் பிறந்தது :

பொற்றூலி என்பது ; அது விரியுங்கால், பொன்னு-
யை தாவி, பொற்றூலி என்பதாம். பிறிதானும் விரியும் ;
பின்னர், அத்தொகை பொன்மேலும் தாலிமேலும்
கிடவாது, பொற்றூலியுடையாள்மேல் நிற்கும், ஓசை

வேறுபாட்டான் என்பது இம் மூன்று தொகையும்-
'பற்றிப் பிறத்தலின் ஓர் மிகுதிக்குறை யிலலை. ஒக்கும்
என்றவாறு.

மற்றுத் தொகையதிகாரத்தின் முனவைககப்பட்ட-
தூஉம சிறப்புடையதூஉம வேற்றுமைத்தொகையாதலின்,
எண்டு இதனை முற்கூறுது, பண்புத்தொகை முற்கூறியது
என்னை யென்னின், அதனாற் பிறவும் உள கொள்ளப-
படுவன, அவையாவையோ எனின், ஒழிந்ததாநின்ற உவமத்
தொகையும் வினைத்தொகையும் பற்றிப் பிறக்கும் அன்-
மொழித்தொகை என்பது.

உவமத்தொகை பற்றிப் பிறந்தது.

அற்றகூந்தல் என்பது, அது விரியுங்கால, அறல்
போலுங் கூந்தல் என விரியும்

வினைத்தொகை பற்றிப் பிறந்தது.

திரிதாடி என்பது அது விரியுங்கால, திரித்த தாடி
என விரியும். அது தொக்குழி திரிவின்மேலும் தாடியின்
மேலும் கிடவாது, திரித்ததாடி யுடையான்மேல் நிற்கும்
இவை இரண்டும் வழக்குப் பயிற்சி, அவைபோல அக்
காலத்து இன்மையின, இலேசுபற்றி யெடுத்தது கொண்-
டா என்பது (உஉ)

413. அவைதாம்

முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலு
மிருமொழி மேலு மொருங்குட னிலையலு
மம்மொழி நிலையா தன்மொழி நிலையலு
மந்நான் கென்ப பொருணிலை மரபே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் அத்
தொகைக்கண்ணே கிடந்ததோ இலக்கணம் உணர்த்துதல
துதலிற்று.

உரை தொருவன இருவகை மொழிகளான், அவ்
விருவகை மொழியும் இருபொருளின்மீன் றெக்கவிடத்து
அவற்றைச் சொல்லுவான், அத்தொகைக்கண் முன்னதன்
பொருளுணாதலுற்றுச் சொல்லுதல், பின்னதன் பொரு-
ளுணாதலுற்றுச் சொல்லுதல், இரண்டுடன் பொருளுணா-
தலுற்றுச் சொல்லுதல், இரண்டின்மேலும் நிலலாது பிறி-
தோ பொருளுணர்தலுற்றுச் சொல்லுதல் என நாலவகை
யிலக்கணத்தாற் பொருளுரை சிற்கும என்றவாறு.

அவற்றுள், முன்மொழிப் பொருளுரை நின்றது
'வேங்கைபு' என்பது

முன்மொழி பினமொழி யாதல், இடமும் காலமும்
என இருவகையால் உரைப்பதும் அவற்றுள் இடத்தான்
முன்மொழிப் பொருள்விறறு, காலவகை நோக்கிப்
பின்மொழிப் பொருளாம்

வேங்கை என்பதும் பொருள் இல்லாததன்மையன் ;
அப் பொருளுடன் அறிய வுற்ற பூவினை, அதனைச்
சிறப்பிப்பான் வந்தது வேங்கை என்னுஞ் சொல் என்பது.

இருமொழிப் பொருள் உரை நின்றது உவாப்
பதினான்கு என்பது பிறவும் உமமைத் தொகையான்
வருவனவெல்லாம் இருமொழிப் பொருள்பட நிற்கும்
என உணராக

அம் மொழிநிலையாது அன்மொழிப் பொருட்பட
நின்றன, முன் அன்மொழித் தொகைப்படக் காட்டின-
வெல்லாம் என்பது.

அவை, வெள்ளாடை என்னுந் தொடக்கத்தன.

மற்று இன்னுழிப் பொருள்நிற்கும் எனின், ஒழிந்துழி
யெல்லாம் பொருளில்லையாமாகாதே, ஆகவே,

‘எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே’ [தொல்.பெயரீ-1]

என்பதனொடு மலைக்குமபிற எனின், மலையாது ; என்னை, மற்றையுழிப பொருள் இலலை என்பது அன்று ; அவன் உணர்தலுறவுகோககி இது சொல்லினா எனபது. (உங்)

414. எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய.

இசகுத்திரம் எனனுதலிறோ வெனின், இதுவும் ஒட்டுச் சொற்கண்ணே கிடந்ததோ இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : அறுவகைத் தொகைச்சொல்லும் எழுவாய் வேற்றுமை யியலபாம் என்று ஈண்டு எய்துவிததா என்பது

மற்று, ஒட்டுச் சொற்களை, ‘ஒருசொல் நடையன்’ எனப் போந்த இலேசு என்னை யெனின், அவை பல சொன்மைப்படப் பொருளிசையா . ஒருசொல் விழுக்காடு படத் திரண்டிசைக்கும் என்பது கருதது.

அஃதினை, யானைக்கோடு வேங்கைபபூ என்பனவற்றான் அறிக. கற்களைக் குவணையிதழ் என்பதும் அது.(உச)

415. உயர்திணை மருங்கி னும்மைத் தொகையே பலர்சொன் னடைத்தேன மொழிமொர் புலவர்.

இச் சூத்திரம் எனனுதலிறோ வெனின், உம்மைத் தொகையுள் ஒருசாரனவற்றுக்கண் படுவதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : உயர்திணை மருங்கின் உம்மைத் தொகைச் சொல்லுக்கு இறுதி பலரைச் சொல்லுஞ் சொன்னடைத்தாக என்று சொல்லுப ஆசிரியா என்றவாறு.

வரலாறு கபிலபரணா என வரும்

இவ்வாறு அத்தொகைச்சொல் விறுதி பலாசொன்-
னடைத்தன்றிக் கபிலன் பரணன் என எனகரவீரூய் நிற்பின்,
அது, 'வந்தான், போயினான்' என்னும் ஒருவினையேற்பி-
னல்லது, 'வந்தாரா, போயினாரா' என்னும் பன்மைவினை
ஏலா.

இனிப், 'பலா சொன்னடைதது' எனவே அவ்விருவர்
மேலும் வினையேறகும், அதனை இது சொல்லினா
என்பது

மற்றுத தொகைச் சொற்கள் தொகுவது தொக்கு
நின்றக்கால், தமயீது நருதின பொருட்கேற்கும் முடிவினை
நின்றங்கே நின்று கொள்ளும், இதுவாயின் இறுதி
நின்றங்கே நிற்பப் பொருட்கேற்ப முடிபு ஏலாமையான்,
இறுதிபோதல் வேண்டிற்று என்பது (உரு)

416. வாரா மரபின வரக்கூறுதலு

மென்னா மரபின வெனக்கூறுதலு

மன்னவை யெல்லா மவற்றவற் றியலா

னின்ன வென்னுங் குறிப்புரை யாகும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் தொகை
யதிகாரங் கூறினான்; அவை யெல்லாமவிட்டு, இனி ஒரு
சொன்மரபு வழிகாத்தல துதலிற்று.

உரை : இயங்காதவற்றை இயங்குவதுபோலச் சொல்-
லுதலும், சொன்னிகழாதவற்றைச் சொன்னிகழ்த்துவன
போலச் சொல்லுதலும், அவ்வப் பொருளியல்பு பற்றி
அவை அன்ன செய்கையுடையவற்றைப்போலச் சொல்ல-
லுற்றான்; அது மனக் குறிப்பினான் ஆய்ந்து, அவற்றது
உரை அன்று என்பது கொள்க.

‘அன்னவை எல்லாம்’ என்பது, அவ்வாராமரபினவும் பல்வகைய, ஒரோவொன்றேயல்ல என்றற்கு என்பது.

வாராமரபின வரக்கூறுதல் வருமாறு :

மலை வந்தது கிடந்தது, நெறி வந்தது கிடந்தது என வரும், மலைக்கும் நெறிக்கும் அன்ன செய்கை யின்று-கலின் என்பது.

இனி, எனனாமரபின எனக்கூறுதல் வருமாறு :

நிலம் வல்லென்றது. இலை பசுசென்றது எனவும், செங்கானாராய் எனவும் வரும்

விவங்கும் மரணம் புள்ளும் உள்ளனோய் உற்றுற்கு மனக்குறைக்கு மறுதலைமாற்றம் கூறுவன போலுங் குறிப்பினவாகப் புலப்படுதலால் இது சொல்லப்பட்டது என்பது. (உசு)

417. இசைபடு பொருளே நான்குவரம் பாகும்.

418. விரைசொல் லடுக்கே மூன்றுவரம் பாகும்.

இவை இரண்டு சூத்திரமும் உரையியைப் பேராக்கி யுடனெழுதப்பட்டது.

இசைசூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், மேல, இசை-நிறை, அசைநிலை, பொருளொடுபுணர்தல் என்றவை மூன்றென்ப ஒருசொல் அடுக்கு. என்புழி மூன்று வகையான் அடுக்கிவரப்பெறும் என்றவை எல்லையின்மையான், அவை யிததுணை யென்னும் வரையறை கூறினா ண்டி என்பது.

உரை : அம் மூன்றனுள் இசைநிறைததற்கு அடுக்கப்படும் பொருள் நான்கு வரம்பாகும் என்றவாறு.

இரண்டும் அடுக்கும், மூன்றும் அடுக்கும், நான்கும் அடுக்கும், நான்கிறதது அடுக்கா என்பது கருதது

அஃ,

‘பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ’

என வரும்.

இது நான்கு அநிகரன வந்தது இயைச்சிறை
யொளவோ, அது தொழ்படெனப்பது படிவந்தது

இனி, அம் மூன் மூன்று பொருளென்ப புணர்தலை
வினாசொல்லிதகு எனப்பது அதுதான் அன்று வாய்
இறவாது என்பது ‘பாம்பு, பாம்பு, பாம்பு’ ‘தீத தீத தீ’
என வரும் இரண்டு மூன்றாவது

மற்றும், அனாகலை நினைதகார அடுக்கும என்பது
எற்றற்ற பெறுதலும் எனின், மூன்றற்குப் பொருளென்ப
புணர்தலை முற்கூறிய பார்ப்பு, என்றை, மூன்று நான்கு
என்னும் என்னுமுன்றைப் பெறக் அவ்வாறு தொல்-
லாது மயக்கங் கூறியவதனான, அன்றின் கீழ்க்குமுதல்
இரண்டல்லது இல்லையெனோ அவ்விரண்டெண்ணின்
நான்காகப்படும அனாகலை என்பது தொனக என்றவாறு

வரலாறு ‘மற்றே மற்றே’ ‘அட்கே அட்கே’ என
வரும்.

இரண்டிறவாது என்பதனை இலேசிறை கொண்டார,
இடைச்சொல்லிதக்காதின் என்பது ஒழிந்த, நல்லவகை
சொல்லும் அடுக்கும் (உஎ - உஅ)

419. கண்ட ரென்ற கொண்ட ரென்ற
சென்ற தென்ற போயிற் றென்ற
வன்றி யனைத்தும் வினாவாடு சிவணி
நின்றவழி யிசைக்குங் கிளவி யென்ப.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இவை வினையிய
லொழிததுகின்ற ஒழிபு கட்டுரை யெடுத்தது.

வினைசரோற்கள், இங்ஙனம், வினாவொடுபட்டு நின்ற-
'வழியாயககால அசைச்சொல்லாய்நிற்கும் என்பதுகருத்து.

வரலாறு :

'கண்மரோ, கண்மரோ'

'கொண்டரோ, கொண்டரோ'

'சென்றகே, சென்றகே'

'போய்நிறே, போய்நிறே'

என வினாவொடுபட்டவழி அநிகக அசைநிலையாய் நிற்கும்.
அவ்வினாவொடு சிவனாககால வினைச்சொல்லேயாம்
என்பது. 'அன்றியனைத்தும்' என்பது, அவையிற்றைத்
தொகை கொடுத்தாக் கூறினவாறு

'வினாவொடு சிவணி' எனபது ஆ ழு என்னுட
வினாககளைக் கடையாத்து நின்றவழி என்றவாறு (உசு)

420. கேட்டை யென்று நின்றை யென்று
காததை யென்று கண்டை யென்று
வன்றி யனைத்து முன்னிலை யல்வழி
முன்னுறக் கிளந்த வியல்பா கும்மே.

இச்சூத்திரம் என லுதலிறேரே வெனின், இவை முன்னைய
நான்குமேபோல வினாவொடுபட்டது வாளாதே நின்றவழி,
இவையும் அசைச்சொல்லாய் நிற்கும் என்பது கருத்து.

முன்னின்றவாறு நிலைமையல்லவழி யென்பார், 'முன்-
னிலை யல்வழி' எனாரா என்பது.

வரலாறு :

'கேட்டை, கேட்டை'

'நின்றை, நின்றை'

'காததை, காததை'

'கண்டை, கண்டை'

என வரும் இவையும கட்டுரைக்கண் வருமிடம் அறிந்து கொள்க.

இனி, இவை வினாவாந் படநிழியாயக்கால் அசை-
நலையாகா என்பது (௩௦)

421. இறப்பி னிகழ்வி னெதிர்வி னென்றச்
சிறப்புடை மரபி னம்முக் காலமுந்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னு
மம்மு விடத்தான் வினையினுங் குறிப்பினு
மெம்மை யானு மிவ்விரண் டாகு
மவ்வா றென்ப முற்றியன் மொழியே.

இச சூத்திரம் எனலுந் திறவே னெனின், இவை வினை-
யினுள் ளுதப்பட்டன சில சொற்கள் முற்றுசொல்ல
எனவும் குறியெய்துதல் ளுதலிற்று

அதனை மயங்குது என்னை யெனின், அர சொற்கு
முன்பு முடிபுகழி, சண்டிக குறிபட்டான் என்பது பயன்
என்பது

இதன் பொழிப்பு: இறந்தகாலம் எதிர்காலம் நகழ்-
காலம் என்னும் மூன்றுகாலமும உடையவாய்த், தன்மை
முன்னிலை படர்க்கை யென்னும் மூன்றிடத்தும் வினையும்
வினைக்குறிப்பும் பற்றி, அடி ஏன்றிடங்கடோ றும் வினையும்
வினைக்குறிப்பும் என இரண்டிடம் அவ்வறுகூற்றுச சொற்-
களை முற்றுசொல் என்று கூறுப ஆசிரியா என்றவாறு.

‘அவ் வாறு’ எனறது, தன்மை இரண்டுருபபைய-
வாயும், முன்னிலை இரண்டுருபபையவாயும், படர்க்கை
இரண்டுருபபையவாயும் வருதல் கேட்க்கி என்பது

வரலாறு: ‘உண்டேன், கரிபென்’ எனவும்; ‘உண்டாய்,
கரியை’ எனவும் ‘உண்டான், கரியன்’ எனவும் வரும்.
பிறவும் அன்ன.

‘முற்றுச்சொல்’ என்றது, செய்கையும் பாலும் கால-
மும் செயப்படுபொருளும் தோன்றிற்றறவின் முற்றுச்
சொல் எனபாறும் மறநேரஞ்சொல் நோக்காது முடிந்தது
நிற்றவின் முற்றுச்சொல் எனபாறும் எக்கால் அவை தம
செய்தமபெற்று நின்றன அக்கால் பின் யாதும் நோக்கா-
வாய், பொய்யுழிற்றுப்போல், அமைந்து மாறுதலின்
முற்றுச்சொல் எனபாறும் என இப்பகுதியா ஆசிரியர்
என்பது. (நுக)

422. எவ்வாயின் வினையு மவ்விய வினையும்.

இசகுத்திரா எனனுதலிறே வெனின், இது முற்றுச்
சொல்லொழித்து ஒழிந்த பெயரென வினையெச்சங்கட்கு
ஆவதோ இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை மேற் கூறப்பட்ட முற்றுச்சொல்லே யன்றிப்
பெயரெனமும மூன்றுகாலமு மூன்றிடமும உடையவாய்
வினையும் வினைக்குறிப்புமபற்றி வரும என்பான, ‘எவ-
வாயின் வினையும் அவ்வியவினையும்’ என்றா என்பது

மற்று,

‘வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது

வினையுங் காலக காலமோடு தோன்றும்’ [தொல். வினே - 1]

என்புழி எல்லா வினைச்சொல்லும் மூன்று காலத்திற்கும்
உரிய எனப்பட்டது

இனி,

‘எஞ்சிய கிளவியிடத்தோடு சிவணி

யைம்பாற்ற முரிய’

[தொல். வினே - 2]

என்புழி, எவ்விடத்திற்கும் உரிமையுங் கூறப்பட்டது
பிறவெனின், மேல் அங்ஙனங் கூறினாரேனும், அது விலக-
குப்பட்டது ஈண்டுப் போதகது முற்றுச் சொல்லையே
விதந்து மூன்றிடத்திற்கும் உரிய என்றவையான அது
நோக்கி யிண்டு இது கூறினா என்பது (நுக)

423. அவைதாந்

தத்தங் கிளவி யடுக்குந வரினு

மெத்திறத் தானும் பெயர்முடி பினவே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது முற்றுச் சொல் என்று மேற்கூறப்பட்டனவற்றிற்கு முடிபு கூறுதல் நுகறிற்று.

உரை மேற் சொல்லப்பட்ட முற்று தொற்கடாம் எத்துணை சொல்லையும் அந்நகர்ப்பலவாய்வினுமெய சொன்றி முடிதல் இவ்வகைததன் என்றவாறு.

வரலாறு “உண்டான, தின் றுன, ஸுடினா, பாடினான் சாததன்” என வரும். இது வினை.

‘கலவறிவுடையன, வெவனியன், பின் றுபாநன்’ எனவும் வரும் இது வினைக்குறிப்பு.

மற்று, ‘எத்திறத்தானும்’ என்றது எனனை யெனின், உண்டான பததன் என்பது பெயரை புனன்கித்து, சாததன் “உண்டான் என்பது பெயரை பின்னகித்து வரும் என்பது அறிவித்தற்கு, ‘எத்திறத்தானும்’ என்றான் என்பது பிறவுஞ் சொல்லுப, முன்னுமுரிய முற்றுச் சொல்லென என்பது (கூக)

424. பிரிநிலை வினையே பெயரே யொழியிசை

பெதிர்மறை யுர்மை யெனவே சொல்லே

குறிப்பே யிசையே யாயீ ரைந்து

நெறிப்படத் தோன்று மெஞ்சுபோருட் கிளவி.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் வினையிய-
லுள்ளும் இடைசொல் லுள்ளும் முடிபு கூறப்படாது
கின்ற எச்சங்கட்கு முடிபு உணர்த்துவான் தொகுத்து
உரைத்துதல் நுகறிற்று.

உரை . எல்லாவற்றையும் எதாம் என்பதனைக் குறைத்துப் பின்னைப் பெயரெஞ்சு கிளவி யென்றா இறுதி விளக்காக, பிரிநிலையெச்சம் முதலாகக் கூறப்பட்ட பத்து வகை பெச்சங்களும் முன்பு முடிவு கூறப்பட்டது என்றன னேனும், இனி நெறிப்படத் தோன்றும் அவை என்றவாறு (நச)

425. அவற்றுள்

பிரிநிலை பெச்சம் பிரிநிலை முடிபின.

இஃ குததிரம் என்னுதலிறே வெனின், சிறுத்த முறையானே பிரிநிலையெச்சத்திற்கு முடிவு உணரத்தகுதல் நுதலிற்று.

உரை . பிரிநிலையெனப் இருவகைய ஏகாற்பு பிரிநிலையும்கூறப் பிரிநிலையும என, அவை பிரிக்கப்பட்ட பொருடன்றையே கொண்டுமுடித என்றவாறு

வரலாறு ‘அவனே கொண்டான்’ ‘அவனே கொண்டான்’ என வரும் அவனே பெனப் பிரிநிலையெச்சம் ஏகாந்தானின் மூலம், அவனே பெனப் பிரிக்கப்பட்டானையே கொண்டு முடிதல் இவை அவற்றுக்கு முடிபாவன என்றவாறு (நடு)

426. வினையெஞ்சு சிளவிக்கு வினையுங் குறிப்பு நினையத் தோன்றிய முடிபா கும்மே யாவயிற் குறிப்பே யாக்கமொடு வருமே.

இக்குததிரம் என்னுதலிறே வெனின், சிறுத்த முறையானே வினையெச்சத்திற்கு முடிவு கூறுதல் நுதலிற்று

உரை . வினையெச்சம் முடியுங்கால் வினையும் வினைக்குறிப்புங் கொண்டு முடியும், அவ்விடத்துக் குறிப்பு-வினைச்சொல் ஆக்கச்சொல்லொடு வரும் என்றவாறு

வரலாறு ‘உழுது வந்தான்’ என்பது, வினையெச்சம் தெரிநிலை வினையொன்றி முடிந்தது ‘மருது உண்டு நல்லனாயினான்’ என்பது, வினையெச்சம் வினைக்குறிப்புக் கொண்டு முடிந்தது. அவனிடத்து வினைக்குறிப்பு ஆக்கமொடு வந்தவாறு நன்கொள்க

இனி, ‘வினையதே தோன்றிய’ என்றதனான, ‘உழுது வருதல்’ ‘உழுது வந்தான்’ எனத் தொழிற்பெயரானும் முடியும் என்றவாறு

மற்று, இரகுத்திரத்தால் வினையெச்சத்திற்கு முடிபு கூறவேண்டியது என்னை? வினையிலுள்,

‘முதனிலை முன்றும் வினமுதல் முடிபின்’ [தொல் வினை-31]

என்று மொழிந்தனவற்றுக்கு,

‘ஏனென யெச்சம் வினமுதல் லானும்

ஆன்வந் தியையும் வினநிலை யானும்’ [தொல் வினை-33]

முடியுமென்று கூறிப்பதே அமையும் பிறவெனின், அதற்கு விடை, ஆண்டு, வினைமுதலானும் முடியுமென்புழிப பெயர் வினைமுதலானும் முடியும் என்பது பட்டது. என்னை, வினை வினைமுதலெனவும், பெயர் வினைமுதல் என்றும் பகராதது, பொதுவகையாற் கூறினாராகனின் இரகுத்திரமே வேண்டும், இது கூடுக்கால், உழுது வந்ததன் எனப் பெயர் முதல் வினைமுதலானும் முடிவான் செல்லும் என்பது. அன்றியும், வினையெச்சத்திற்கு வினைக்குறிப்பு முடிபாங்கால், ஆக்கமொடு வருதல் எரித்தோத வேண்டும் என்பது.

427. பெயரெஞ்சு கிளவி பெயரொடு முடிமே.

இரகுத்திரம் என்னுதலிற்கேர வெனின், சிறுத்த முறையானே பெயரெச்சத்திற்கு முடிபுகூறுதல் நுதலிற்று.

உரை பெயரெச்சம் பெயர்கொண்டு முடியும் என்றவாறு

வரலாறு 'உண்ணுஞ் சாத்தன' 'உண்ட சாத்தன்' என வந்த உண்ணும், உண்ட என்ன பெயரோ? மறு இது கூறுவேண்டி அதனை?

'நிலனும் பொருளங் காலமங் கருவியும்

வினமுதற் கிளவியும் வினமம்' [மதா. ம. - 10]

பெயர்கொண்டு முடிந்த கூறப்பட்டது பிறவெவின், அதற்கு விடை, அண்டு வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் எனவே, வினைபொருளும் முடியும் என்பது பட்டது என்றது வினைமுதற்கிளவி என்றக்கால் வினை வினைமுதலும் வினைமுதலாகலானும், இனி வினை பென்றக்கால் வினைப் பெயரேயன்றி வினைபொருளாகலானும் இவ் குத்திரம் வேண்டி என்பது (நுஎ)

428. ஒழியிசை யெச்ச மொழியிசை முடிபின்.

இவ் குத்திரம் எனனுதன்றோ வெனின், நபுத்த முறைபாடு எ ஒழியிசை பெயரம் உண்பததுதல் முதலிற்

உரை ஒழியிசை யெச்சமாவன ஆனது, அவை, மன்றை ஒழியிசையாம், நின்ற ஒழியிசையாம் உகார ஒழியிசையாம் என, அவை ஆன்றம், ஒழியிசைப் பொருள் கொண்டு முடியும் என்றவாறு

வரலாறு

'கூரியதோர் வாண்மன்'

வாய் கோடிற்று. இற்றது எனபதின்னும் வாய்மேலே முடிபு சென்றது.

இனி,

'வருகதில் கோண்கன்'

என. வருக எனப்பட்டானும் அவனே, கொண்கன் எனப்பட்டானும் அவனே. அதனால், அதுவும் அப் பொருள்கொண்டு முடிந்தது.

இனிக,

‘சோளலோ கொண்டான்’

என்புழிக, கொளலோ எனப்பபட்டானேயே கொண்டான்
என்பது அதனால், அதுவும் அவ் வொழியிசைப்
பொருள்கொண்டு முடிந்தது (நடஅ)

429. எதிர்மறை யெச்ச மெதிர்மறை முடிபின.

இசுக்குத்திரம என்னுதலிறேரே வெனின், நிறுதத முறை-
யானே எதிர்மறையெச்சத்திற்கு முடிபு உணராததுதல
நுதலிற்று

உரை : எதிர்மறை யெச்சம் என்பன இரண்டு, ஓகார
எதிர்மறையும் உமமை பெதிர்மறையும் என, அவை,
அவைதம எதிர்மறைப் பொருள்கொண்டு முடியும்
என்றவாறு.

வரலாறு : ‘யானே கொண்டேன்’ என்பது, யானே-
வன்றே கொண்டேன் என்றாலும், அதனால் அப்பொருள்
கொண்டு முடிந்தது எனப்படும். ‘நீயே கொண்டாய்’
என்றற்கு எதிர்மறுததவாறு, ‘யான் கொண்டிலைன்’ என
என்பது

இனி, உமமையெதிர்மறை, ‘வரலும் உரியன்’ என்பது.
ஆண்டு, ‘வரலும்’ எனப்பபட்ட உமமை யெதிர்மறை, உரியன்
என்ப பினனும் அவனையே கொண்டுமுடிந்தது. வாரா-
மையும் உரியன் என்பதற்கு எதிர்மறை, அவை ஒன்-
றென்றனை நோக்க எதிர்மறை யென்றவாறுயிற்று (நடகூ)

430. உம்மை யெச்ச மிருவீற் றுனுந்
தன்வினை யொன்றிய முடிபா கும்மே.

இசுக்குத்திரம என்னுதலிறேரே வெனின், இது முறையானே
உமமையெச்சத்திற்கு முடிபு கூறுதல நுதலிற்று.

உரை . உமமை யெச்சம் எனபது எச்சவுமமை யாயிற்று , ‘இருவீற்றுனும’ என்றது , தானும் தன்னுற் றமுவப்பட்டதுவுமான இரண்டினையும் ஆயிற்று , அவை யிரண்டும் ஒன்றிய வினையே கொண்டுமுடியும் என்றவாறு.

வரலாறு: ‘சாத்தனும்வந்தான்’ என்றக்கால், பின்னைக் கொற்றனும் வந்தான் என்றனும், கொற்றனும் வரும் என்பதானும் ஒன்றியவினையேகொண்டு முடிசு என்பது ; ‘சாத்தனும் வந்தான்’ என்றக்கால், ‘கொற்றனும் போயி- னான்’ என்றுவிடின அமையாது என்பதாம். (சு0)

431. தன்மேற் செஞ்சொல் வருஉங் காலே
நிகழுங் காலமொடு வாராக் காலமு
மிறந்த காலமொடு வாராக் காலமு
மயங்குதல் வரையார் முறைநிலை யான.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இஃது அவ்வெச்ச வுமமையது மயக்கங் கூறுதலு துதலிற்று.

உரை : தன் எனபது எச்ச வுமமை ; செஞ்சொல் எனபது உமமையில் சொல் , எச்சவுமமைச சொல்லின்- மேல் உம்மையில்சொல் வந்தககால நிகழ்காலமும் எதிர் காலமும் மயங்கும், இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும் மயங்- கப்படும் முறை யிலக்கணமாகலான் என்பது

வரலாறு ‘கூழுண்ணுநின்றான், சோறும் உண்பன்’ என வரும.

‘கூழுண்ணுநின்றான்’ என்பது செஞ்சொல், ‘சோறும் உண்பன்’ என்னும் உமமைச சொல்லின்மேல் வந்தது

உண்ணுநின்றான் என்னும் நிகழ்காலம் தன்னிகழ்- காலமே கொள்ளாது, ‘சோறும் உண்பன்’ என்னும் எதிர்- காலங் கொண்டமையின் வழுவாயிற்றாயினும், அமைசு என்பது.

இறந்தவும் எதிர்வும மயங்குமாறு . ‘கூழுண்டான்
சோறுமுண்பான்’ என வரும்.

இனி, ‘முறை நிலையான்’ என்றதனான், இறந்ததனோடு
நிகழாநின்றதூஉம் மயங்கும், எதிர்வதனோடு இறந்ததூவும
மயங்கும் என்றவாறு.

வரலாறு: ‘கூழுண்டான், சோறும உண்ணாநின்றான்’
என வரும், ‘சோறுண்பான், கூழுமுண்டான்’ எனவரும்,
பரிமாறிக் கொள்க (சக)

432. எனவெ னெச்சம் வினையொடு முடிமே.

இசகுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறை-
யானே எனவென் னெச்சத்திற்கு முடியு உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

உரை எனவென நின்ற எச்சம் பெயர்கொண்டு
முடியாது வினையொடு முடியும் என்றவாறு.

வரலாறு ‘கொள்ளெனக் கொண்டான்’ என வரும்.
பிறவும் அன்ன.

தன்னினையையோ பிறவினையையோ எனின், இன்ன
வினையென்பதில்லை, ஏற்ற வினையான் முடியும் என்பது.()

433. எஞ்சிய மூன்று மேல்வந்து முடிக்கு மெஞ்சுபொருட் கிளவி யிலவேன மொழிப.

இசகுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஒழித்து நின்ற
எச்சங்கடிற்றதுப் படுவதோ இலக்கணம் உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

உரை: எஞ்சிய மூன்றும் என்பன, அவை மூன்றும்;
முந்நையவற்றைப்போலத் தமமை யின்னவந்து முடிப்பன
என்று காட்டப்படும் எச்சச்சொல் இல்லை என்றவாறு.

மூன்றாம் மேல்வந்தது முடிக்கும் எச்சசொல் இல்
என, ஒன்று உடைத்தென்பதாம் அஃதியாதோவெனின்
சொல்லெச்சம் அதனை முன்னர சொல்லுதும் (சுந-)

434. அவைதாட்

தத்தங் குறிப்பி னெச்சஞ் செப்பும்.

இச்சுத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், இது 'குறிப்பே
இசையே' (தொல் சொல் எச்சவி - 34) யென்று கூறப்-
பட்ட இரண்டேரடிம தங்குறிப்பிறப்பற்றிய எச்சததானே
முடிபு கூறப்படும், பிறிதில்லை என்பது.

வரலாறு: 'விண்ணென விசைததது' குறிப்பெச்சம்,
அது தன் குறிப்பினையே கொண்டு முடிந்தது

விண்ணென்றதே விசைததது எனப்பட்டது அத-
னால் தத்தங்குறிப்பின எச்சததானே முடிந்தது என்பது.

இனி, இசையெச்சம் ஒல்லென வொலிந்தது இடைச்
சொல்லோத்துள் அறுபகுதியென்று ஒதப்பட்ட என
விகற்பித்தது இரண்டு முடிபு கூறப்பட்ட தென்பது. மற்று
ஆண்டுச் சொல்லெச்சம் என்பதில்லையால் எனின், விடை.

'எனவே எனச்சம் வினையோடு முடிமே'

[தொல் சொல், எச்சவி - 42]

என்று முடித்ததா. வினையென வினை பின்னுந் தன்கண்-
ணதே சொல்லெச்சம், அதுகொண்டு முடிதல் இவ்வாய்-
பாடு, அவ் வேற்றுமை நோக்கி வேறு சொல்லெச்சம்
என வேண்டினா என்பது.

முன்னர் மூன்றுமேல் வந்தது முடிக்கும் எஞ்சு
பொருட்களினியில் என, ஒன்று உடைத்து என்பது
பட்டுகின்றது, அஃதியாதோ சொல்லெச்சம் என்பது.

இனி, அதற்கு முடிபு கூறுகின்றார்.

(சச)

435. சொல்லெ னெச்ச முன்னும் பின்னுஞ்
சொல்லள வல்ல தெஞ்சுத விலவே.

இசுருத்திரம் என்னுதலிறேறே வெனின், சொலலெச்சத்-
திற்கு முடிபு கூறுதல துதலிற்று

உரை : சொலலெனெச்சம் முன்னுயினும் பின்னு-
யினும் சொல்லென்னுஞ் சொற்கொண்டு முடிதலல்லது
பிறிதிலலை என்றவாறு

வரலாறு ‘பசித்தேன் பழஞ்சோறு தா என நின்றான்’
என்பதாம்.

மற்றுத தா என நின்றான் பிறளேயெனின், தா எனச
சொலலிநின்றான் எனபதாம். அவற்றுட் சொல்லி என்று-
னும் சொல்ல என்றனும் ஆக, இரண்டனுள் ஒன்றனான்
முடியும் அது எனபது

‘முன்னும்’ என்றது, தா எனச சொல்லி நின்றான்
என்று கொணரது முடிப்பின், அது பின் முடிவுபட
கின்றதாம் என்பது (சரு)

436. அவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்.

இசுருத்திரம் என்னுதலிறேறே வெனின், இது ‘தகுதியும்
வழக்கும்’ (தொல சொல. கிளவி - 17) என்பதனுட்
கூறப்படாது ஒழிநது நின்றதோர் மரபுவழுஉக் காத்தல்
துதலிற்று.

உரை : நன்மக்களுட் கூறப்படாத சொல்லை கிடந்த-
வாறே சொல்லறக, பிறிது வாய்பாட்டான் மறைத்துச்
சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு ‘கான்மே னீர்பெய்தும்’ ‘வாய்ப்புசி வருதும்’
என வரும். (சகூ)

437. மறைக்குங் காலை மரீஇய தொரால்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இறந்தது காததது.

உரை. மேல் அவைக்குரியவல்லனவற்றை மறைத்தே சொல்லுக என்றா, இனி அவைதாம் மரீஇயடிப்பட்டவழியாயக்கால மறைக்கவேண்டிவதன்று. அவை யொழிதது ஒழிந்தன மறைத்தே சொல்லுக என்றது என்பது

இனி, அவவாறு மரீஇவந்தன.

‘ஆட்பப் பிழுகை’, ‘ஆப்பி’ என வரும் (சஎ)

438. ஈதா கொடுவெனக் கிளக்கு மூன்று மிரவின் கிளவி யாகிட னுடைத்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் கிளவியாக்கத்துக் கூறப்படாது ஒழிந்துகின்றதோ மரபிலக்கணம் உணராததுதல் துதலிற்று.

உரை இக் கூறப்பட்ட மூன்றும் இரப்போர் சொல்லுதற்குரிய என்றவாறு

, ஒருவரை யொருவா இரக்குங்கால இம் மூன்றனுள் ஒன்றுசொல்லி யிரப்பது என்றவாறு. (சஅ)

439. அவற்று ளீயென் கிளவி யிழிந்தோன் கூற்றே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற் கூறப்பட்ட மூன்றனுள், ஈ என்னுஞ்சொல் இரக்கப்படுவோரை இழிந்தோர் கூறி யிரக்குஞ்சொல் என்றவாறு

வரலாறு : ‘உடுகை ஈ’, ‘மருது ஈ’ எனவரும். (சக)

440. தாவென் கிளவி யொப்போன் கூற்றே.

இசுருத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இரககப்படுவாளை
ஒப்பான இரககுங்கால் தா என்னுஞ் சொற் சொல்லி
இரககும் என்பது உணராதியவாறு.

வரலாறு: 'சோறு தா', 'ஆடை தா' எனவரும். (௫௦)

441. கொடுவென் கிளவி யுயர்ந்தோன் கூற்றே.

இசுருத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், கொடு என்னுஞ்
சொல் உயராதோனாற் கூறப்படுஞ் சொல் என்றவாறு

வரலாறு. 'இவற்கு ஊண் கொடு, ஆடை கொடு'
என வரும் (௫௧)

442. கொடுவென் கிளவி படர்க்கை யாயினுந் தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங் குறிப்பிற் தன்னிடத் தியலு மென்மனார் புலவர்.

இசுருத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், மேற் குத்திரத்-
துக்குப் புறனடையாமாறு உணராததுதல நுதலிற்று

உரை. கொடு என்றது தன்மைக்கு ஏற்றதன்று,
படாககைக்கு உரியதோர ரொல்லாயிற்று, உயராதோன்
இழிந்தோனை யிரக்குங்கால், தமனொருவனைக் காட்டி,
இவற்குக்கொடு, என்பது, ஆண்டுப் படாககையிடத்திற்கு
உரித்தாகக் கூறினான், ஆயினும், அது தன்மையிடத்தே
யியல்பு காட்டப் படாககையிடத்தாற்கு உரித்தாகாது
அவ்விரக்கப்படு பொருளும் அக்கொடு என்ற சொல்லும்
என்பது.

தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங் குறிப்பில் தன்னைக்
கொடு என்றது வாய்பாடெனறதேனும் அது தனக்கே
சொல்லியவாறு.

உம்மையாற் பிறகிளவியும் படர்க்கையாயினும் தன்-
னைப் பிறன்போற் கூறுங்குறிப்பிற் றன்னிடத்து இயலும
என்றவாறு; ஆண்டு இரவின்கிளவி யல்வழி பென்பது.
'அங்ஙனஞ் சொல்லுவானோ பெருஞ் சாத்தன் தகதை,
சொல்லப்படுவானோ பெருஞ் சாத்தன் தாய்' என்னும
தன்னைப் பிறன் போல்வானும், அது தன்னிடத்து இயலும
என்றவாறு. (ருஉ)

443. பெயர்நிலைக் கிளவியி னொரு குநவுஞ்
சினைநிலைக் கிளவியி னொரு குநவுந்
தொன்னெறி மொழிவயி னொரு குநவு
மெய்ந்நிலை மயக்கி னொரு குநவு
மந்திரப் பொருள்வயி னொரு குநவு
மன்றி யனைத்துங் கடப்பா டிலவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஒருசார் வழக்
காத்தல் துதலிற்று.

உரை: இவை மேற் கூறப்பட்ட இலக்கணத்தினை
யன்றி யாகாமையில் என்றவாறு

'பெயர்நிலைக் கிளவியின்' என்பது, ஈண்டு உயர்திணைப்
பெயரை யாயிற்று. அவ்வுயர்திணைப்பெயர் உயர்திணைப்
பெயர்மேல் வழங்கப்படுதலின்றியும் அமையுமென்றவாறு
நம்பி என்னும உயர்திணைப்பெயர் ஒரு யாளை மேலா-
னும், ஒரு கோழி மேலானும், பிறவற்றின் மேலானும்
நிற்கும். நங்கை என்ப ஒரு கிளியையும் என்பது

இனிச, சினைநிலைக் கிளவியினாவன கடப்பாடின்றி
வருமாறு:

'வேண்கொற்றப் படைத்தலவன்'

'வேள்ளேறக் காவதி'

என்பன.

இவற்றை முன்னாக் கிளவியாக்கத்துச் சிறப்புப்பெயர்
நின்றவழி இயற்பெயர் வைத்துநகறுப என்றார் : இனிச்
சுனைர சொற்கணுவிலு அது வேண்டுவதன்று என்பது
கருத்து

‘தொன்னெறி மொழிவாயி னாஅ குநவும’ என்பது
முற்றுச்சொல், அவற்றையும் இவ்வாறே சொல்லப்படுத-
லின் இப்பொருள் என்றோ கடப்பாடில் என்றார்.

வரலாறு ‘ஆற்றாட செத்த வெருமை ஊர்க்குயவற்
கிழுத்தல் கடன’ எனவும், ‘யாடநிலா னின் னுரை தாரான்’
எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன

‘மெய்நிலை மயக்கி னாஅ குநவும’ என்பது, மேல்,

‘தகுதியும் வழக்குந் தழீஇயின வோழதும்’

[தொல் சொல். கிளவி - 17]

என்புழி, மங்கல மரபினுமை குழுவின்வந்த குறிநிலை
வழக்கினுமை கூறப்படுமென்றானே, இனி, அவை
அவ்வாற்றிற்குத் தகுதம் இலகுகனாதகானுஞ் சொல்லப்படும்
என்றவாறு

வரலாறு : சுடுகாட்டை நன்காடு என்னுது சுடுகாடு
என்றும், செத்தாடையு குஞ்சினா என்னுது தெத்தா
என்றும் கூறவும் அறையுப என்றவாறு

இனி, ‘மந்தியப் பொருள் வரி னாஅகுநவும’ என்பது .

‘நிறைமொழி மாந்த ராவணயிற் கிளந்த

மறைமொழி தானே மந்திர மேன்ப

[தொல். பொருள். செய்யு - 171]

அவை, கூறப்பட்ட எழுவுகை வாழுவிறழிநாது வருக என்ற
கடப்பாடில் என்றவாறு

அவை,

‘திரிதிரி சுவாகா கன்று கோண்டு

கறவையும் வத்திக்க சுவாகா’

என்றாற்போல் வரும்.

இச சூத்திரத்திற்குப் பிறிதுமோர் பொருள் உரைப்-
'பாரும் உளா. இதுவும் மெய்யுரை போலும் என்பது. ()

444. செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்
செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்கே வெனின், இது வினையி-
லுள் ஒழிந்துநின்ற ஒழிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : செய்யாய் என நின்ற முன்னிலை வினைச்-
சொல் செய் யென்னுஞ் சொல்லும் ஆமிடன் உடைத்து
என்றவாறு

‘இந்நாள் எம்மில்லத்து உண்ணாய்’ என்பது ; அது
செய்யாய் என்பது, அதுசெய் இனி என்றுமாம் (ருச)

445. முன்னிலை முன்ன ரீபு மேயு
மந்நிலை மரபின் மெய்யூர்ந்து வருமே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்கே வெனின், இடைச்சொல்-
லோத்தினுள் ஒழிந்து நின்ற ஒழிபு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

உரை : முன்னிலைககண்ணுள் சொற் சொற் இடை
சொற்கள் முன்னிலைககுப் பொருந்திய மெய்யை யூர்ந்து
வரும் என்றவாறு

வரலாறு :

‘சேனீ பேருமநிற் றகககுநர் யாரே’ [அ.ம - 16]
எனவும்,

‘அட்டி லோலு தோட்டண நின்மே’ [நற்றிணை - 300]
எனவும், இவை பிரண்டும தததங் குறிப்பிற் பொருள்
செய்யும் இடைச்சொல் என்பது, சுண்டு எப்பொருளை
விளக்கி நின்றனவோ எனின், புறத்துறவு நீர்மைப்
பொருள்பட வந்த என்றவாறு (ருரு)

446. கடிசொல் வில்லைக் காலத்துப் படினே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறேரே வெனின், மேற் கூறப்பட்ட அவறறுக்கெல்லாம் பொதுவாயதோர புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிறறு

வரலாறு அழான், புழான் எனபன், அக்காலத்து அவை யுண்மையான் ஆசிரியன் ஓதி முடிபு கூறப்பட்டன.

இனிச, கட்டுச்சினை நீடிய ஐகாரவிறறுப பெயர் (தொல் எழுத்து. தொகைமரபு - 17) உறழ்நது முடிசு என்றன் ஆசிரியன், அக் காலத்து அவை யுண்மையான், இப்பொழுது அவறறிமகு உதாரணமில்லை பிறவும் அன்ன

இனி, ஆசிரியனால் ஆகா என ஒதப்பட்டன தோன்றுவ உள; அவை, ஞெண்டு என்றும், நீரகண்டக என்றும், சமபு சள்ளை என்றும் வரும (நசு)

447. குறைச்சொற் கிளவி குறைக்கும்வழி யறிதல் குறைத்தன வாயினு நிறைப்பெய ரியல.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறேரே வெனின், செய்யுட்கு ஆவதோர முடிபு கூறுதல் நுதலிறறு.

உரை. முன் செய்யுளீட்டம் தன்மையானே கடியப்படுமென்றே யறியக்கிடந்தது, இனி, அவற்றை முழுவதூஉங் கிடை கடாவாது குறைத்துக் கடாவப்படுதலும் உடைய ஒரோவழி, அவ்வனங் குறைக்கப்பட்டதேனுங் குறையாது நின்றவிடத் தியலுமாரே புலப்பட்டு இயலுஞ் செவிக்கு என்றவாறு.

இனி, அவை குறைக்குமிடத்துத், தலைக்குறைத்தலும் இடைக்குறைத்தலும் கடைக்குறைத்தலும் என மூன்று வகையாற் குறைக்கப்படும் என்பது.

அவற்றினைத் தலைக்குறைத்து

‘மறையிதழ் புரையு மஞ்சேகு கறடி’

என்பது, ஆண்டுத் தாமரை எனற்பாலார் மறை என்று
தலைக்குறைத்தார் என்பது.

இடைக் குறைததல் என்பது

‘வெரிநீ ஶ்ரேதி வேருக்கண் டனை’

என்பது ஆண்டு, ஶ்ரேதி என்றபாலார் ஶ்ரேதி என்று
இடைக்குறைத்தார் என்பது.

இனிக் கடைக்குறைத்தல் என்பது

‘நீலுண கேலிகை கடுபப

என்பது நீலுமுண கேலிகை என்றபாலார், நீலுணடுகி-
லிகை என்பார் என்பது.

‘குறைக்குமவழி யற்கல்’ என்பது, குறைகளைக்குந்
தகக் குறைக்கப்படுவது என்றற்கு என்பது.

‘நிறைப்பெயரியல்’ எனவே, இவ்விநாறம் பெயாக-
கண்ணடுந் பெயன்பது பெற்றமு.

மற்றது,

‘சேனறு ரன்பில் தோழ்’

என, அன்பிலா என்றபாலார், அன்பில என்றார்; எனவே,
வினைச்சொல்லுங் குறைக்கப்பட்டதெனின், ‘நிறைப்பெய-
ரியல்’ என்றது, பெயாச்சொல் என்றவாறு அக்குறைக்-
கப் பெறுவன அம் மூன்றிடத்துங் எவ்விடத்துங் குறைக்-
கப் பெறினும பெறுக

பெற்றன குறையாதபோது நின்ற தத்தம் நிறைபு
நிலைப்பெயரவேயாக வுணரப்படும் என்பார், ‘நிறைப்பெய-
ரியல்’ என்றார் என்பது, இவ்விநாறம் ஒரு கருத்து. (ருஎ)

448. இடைச்சொல் லெல்லாம வேற்றுமைச் சொல்லே.

இசூததிரம் என்னுதலிறேறே வெனிந இடைச் சொல்
எனப்பட்டன அவற்றுக்கட் பதிவதோர் இலக்கணம்
உணராததுதல் துதலிற்று

உரை. முன்னா வேறெய்யுட் டியாத்தினுள் ஐ ஒடுகு
இன் அது கண எனனும் உறுபுகளாயனறே வேற்றுமைச்
சொல்லென்று உணராததிதது இனி அவையனறி ஒழிந்த
இடைச்சொற்களாயும் வேற்றுமைச்சொல் என அமைபும்
என்றவாறு

என்னை, அவையும் தாமாக நிலலா, பெயரும் தொழி-
லும் அடைந்து கின்றும் அவற்றையே பொருளவேறு வ-
மைப் பரிக்குமாகலின் எனபது (ருஅ)

449. உரிச்சொல் மருங்கினு முரியவை யுரிய.

இசூததிரம் என்னுதலிறேறே வெனிந, உரிச்சொற்க
புறந்ததுபாடுவதோர் இலக்கணம் உணராததுதல் துதலிற்று.

உரை. இடைச்சொல் லெல்லாம வேற்றுமைச்
சொல்லாதற்கு எவ்வாறுரியவாயினான், அவையினை
உரிச்சொற்கண்ணும் எய்தும் என்றவாறு

உதாஹம் இறந்தது தழீஇற்று உரிச்சொல் லெல்லாம
வேற்றுமைச்சொல் என்றது மேற்கூறிய இடைச்சொல்-
லேபோல உரிச்சொல்லும் தாமாக நிலலா, பெயரும்
வினையும் அடைந்து பொருளவேறுபடுதலுடைய, அது
நோக்கி யெனபது இருதலையாக அவற்றை வேற்றுமைச்
சொல் என்றவாறு (ருக)

450. வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய.

இசூததிரம் என்னுதலிறேறே வெனிந, முன்னர் வினை-
யியலுள் வினையெச்சம் என்று ஒதுபப்பட்டனவற்றுக்கண்
ஆவதோர் இலக்கணம் உணராததுதல் துதலிற்று.

உரை : வினையெச்சம் என்று கூறப்பட்டன செய்யுட் கட்டாம்வநது முடிபு கொண்டதன் றன்மைப்பாலேநில்லா, நின்றூற் பொருளினையாவாதலால், ஓர் எச்சநதிரிநது ஓர் எச்சமாகியும் நிற்கும் இலக்கணத்தினையுடைய என்றவாறு.

வரலாறு : ஞாயிறு பட்டு வந்தான், ஞாயிறு பட்டு வந்தான் என்பதான ஆதாரம்தான்.

பட என்பது செயவெனெச்சம். ஆது திரிநது பட்டு எனனுஞ் செயதெனெச்சமாகி நின்றதென்பது.

‘கோழ்கூலிப புலர்ந்தது’

என்பதூஉம் செயவெனெச்சஞ் செயதெனெச்சமாகித் திரிநது நின்றது என்பது.

அஙஙனம் நின்றவேனும், அவற்றைச் செயவெனெச்சமாக வுணராததொளவ வேண்டும், அல்லாககாற் சொன்முடிபு எய்தாது எனனை, ‘ஞாயிறு பட்டு’ என்றக்கால, வந்தான் என்றனும் முடியறபாலது பின்னும் ஞாயிற்றின்மேல் வினைகொண்டு முடியறபாறறு,

‘முதன்மல மூன்றும் வினைமுதல் முடியும்’

[தொல. சொல். வினை - 31]

என்று உரைத்தாராகவின் என்பது கோழி கூவப் புலாநதது என்பதற்கும் அடுத்து ஒக்கும்.

இனி,

‘மோயின ஞயிர்த்த காவல்’

[அகம் - 5]

என்புழி, மோநது எனனும் வினையெச்சம், மோயினள் என முற்றுச்சொல் வாய்பாட்டாற் திரிநது நின்றதேனும், வினையெச்சமே யாகல்வேண்டும் பிறவும அன்ன.

பிற என்றதனால்,

‘ஏரி னுழாஅ குழவர் புயலென்னும்’

வாரி வளங்குன்றிக கால்’

[குறள். வானசிறப்பு - 4]

என்பது, குன்றியக்கால் என்னும் வினையெச்சம் குன்றிக்கால் என நின்றது.

(சூ0)

451. உரையிடத் தியலு முடனிலை யறிதல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், உலகத்து மாறு-
கொண்டு வேறுபட்டியலுஞ் சொற்களவை அமைக
என்பது உணராததாகல் நுதலிற்று

உரை கட்டுரை புரைக்குமிடத்து நடக்கும் ஒருங்கு
நிலையும் என்றவாறு

ஒன்று உரைக்கு மிடத்து இயையில்லாத இரண்டு
சொல் ஒருபொருட்கண் நிற்பச சொல்லுதலுண்டு,
உண்டேனும் அஃது அமைக என்றவாறு.

வரலாறு : 'இந்நாழிக்கு இந்நாழி சிறிது பெரிது'
என்பது : சிறிதென்ற சொல்லும் பெரிதென்ற சொல்லும்
தம்முண் மாறுகொளுடைய அந்நாழி மேலே நின்றன-
வேனும் அமையும் எனபது என்னை அமையுமாறெனின்,
சிறிது என்று நின்றதன் சிறுமையே பெரிதென்பான்
சொல்லினாலன், அந்நாழிக்கு இந்நாழி பெரிய துணை
மிகுதியில்லை, பெருமை சிறிதெண்ணிய சொல்லினுன்,
அமையும் என்பது. (சூக)

452. முன்னத்தி னுணருங் கிளவியு முளவே யின்ன வென்னுஞ் சொன்முறை யான.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் சொற்-
கண்ணதோர் பொருளபரிதல் வேற்றுமை யுணர்த்துதல்
நுதலிற்று

உரை : சொல்லினவிடத்துச் சொற்கிடந்தவாறே
குறிப்பினற்கொண்டு உணரப்படும் பொருளுமடன; சொற்-
களதியாண்டாயினும் மற்று இன்னவென்று தன்மை
வேறுபாடு சொல்லுதன் முறைக்கண் என்றவாறு.

வரலாறு :

‘செஞ்செவி வெள்ளொக்கவர்’

எனவும்,

‘குழைகொண்டு கோழியெறியும் வாழுகையர்’

எனவும் வரும

செஞ்செவி வெள்ளொக்கலா என்றால், உதிரகு சொரியுஞ் செவியா, வெவிய நற்றததாரா என்பது அன்று செவியெல்லாளு சாலா செம்பொன அணிநாது, முட்டி வ மெவததாக்கினையுடையா என்றவாறு.

‘குழைகொண்டு கோழி பெறியும்’ என்றக்காலும், கோழியெறிதலென்று உணரற்பாலது, முட்டில செல்வததார் என்பது உணரற்பாறறு. (கூஉ)

453. ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரையார்.

இர சூத்திரம் என்னுதலிற்கேர வெனின், இதுவும் மரபுவாதக காத்தது

உரை ஒரு பொருண்மேற் கிடந்த இருசொற் பிரிவின் தின்றன வரையப்பட்டது என்றவாறு

வரலாறு

‘வையைக கிழவன் வயங்குதார் மாணகல்ந்
தையலா யின்றீ நல்குதி நல்காயேற
கூடலார் கோவோடு நீயும் படுதியோ
நாடறியக கவவை யோருங்கு’

வையைக்கு இறை யெனப்பட்டானும், கோ எனப்பட்டானும் அவனாதலால், அவனிருசொல்லும் ஒரு பொருட்கண்மேலே நின்றன ; பிறபொருட்குப் பிரியா, அங்ஙனம் நிற்பன அமையும் என்பதாம்.

இனிப, 'பிரிவில் வரையப்பட்ட' எனவே, பிரிவுடை-
யான வரையப்படும் என்பதாம், அங்கியாதோ வெனின்;

'கோய்தளித்த தண்டலக கூற்றப் பேருஞ்சேந்தன்
வைகலு மேழும் வயக்களிநே — கைதோழதேன
காலேக வண்ணவனக கண்ணுரக காணவேஞ்
சாலேகஞ் சால நட'

இதனுள், 'கூற்றப்பெருஞ் சேந்தன்' என்றா, பின்னைக்
'காலேக வண்ணன்' என்றா, அவை பிரண்டு சொல்லும்
பிரிவுடைய, அதனுள் அமையா, யாவோ பிரிவெனின்,
'காலேகவண்ணம்' என்பது காந்து, கூற்றப்பெருஞ் சேந-
தற்கே யுரித்தாய் திறத்தொன்று 'காலேகவண்ணம்'
என்னுஞ் சாந்து பூசினாக் தெல்லாங் காலேகவண்ணா
என்று பெயராம், அந்நாற் பிரிவுடைத்து, ஆதலால்,
அமையாது என்பது

மேற் கிளவியாக்கத்து,

'ஓயற்பெயர்க் கிளவியுஞ் சுட்பெய்யாக் கிளவியும்'

என்றும், [தொல். சொல். கிளவி - 38]

'சிறப்பி னாகிய பெயாந்லக கிளவிகு'

என்றும், [தொல். சொல். கிளவி - 41]

'ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி'

[தொல். சொல். கிளவி - 42]

என்றும் ஒருபொருண்மேல் இருபெயர் வழுவும, பல
பெயர் வழுவும கூறிப் போந்தான, அவற்றோடிதனிடை
வேறுபுமை தெரிந்துகொள்க (சுந)

454. ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி
பன்மைக் காகு மிடனுமா ருண்டே.

இச்சூத்திரம் எனவதலிற்றே வெனின், இதுவும் பால்வழு
அமைக்கின்றது

உரை ஒருமை சுட்டி சினற பெயர சொல்லும
பன்மைகொண்டு முடியும் இடனும உடைத்து என்றவாறு

வரலாறு

‘அங்கலுழ மாமே யகுதை தநதை
யண்ணல யாவன யடுபோச சோழா

என வரும

இதனுள், ‘தநதை எனநின்ற ஒருமை முறைப்பெயர்,
‘சோழா எனனும பன்மைகொண்டு முடிந்தமையின,
வழுஉவேயெனினும அமையும் எனபது

‘யானேம் மூர்புகுவல்’

எனபதும் அது

(சூச)

455. முன்னிலை சுட்டிய வொருமைக் கிளவி
பன்மையொடு முடியினும் வரைநிலை யின்றே
யாற்றுப்படை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இசகுத்திரம் எனனுதலிற்றே வெனின், இது செய்யுட்கு
உரியதோ முடியு உணராததுதல் துதலிறாறு

உரை. முன்னிலை சுட்டிய வொருமைச்சொல்பன்மை-
கொண்டு முடியினும் வரைந்து மாற்றப்படாது ஆற்றப்பட-
படைச் செய்யுளிடத்து, அதனை ஆண்டுப் போற்றியுணராக
என்றவாறு.

‘கலம்பேறு கண்ணுள ரோக்கற றலவ’ [மலைபடுகடாம்-50]
என்புழித், ‘தலைவ’ எனபது ஒருமைப் பெயர்; அது,
பின்னை,

‘ஒருவி ரோருவி ரோம்பின்ர் கழ்மின’ [மலைபடுகடாம்-218]
எனப் பன்மைகொண்டு முடிந்தது முடிந்ததே யெனி-
னும அமைக என்பது, மற்று இதுவும் ஒருமைப்பெயர்
பன்மைகொண்டு முடிந்தலொக்குமாகலின், முன்னா,

‘ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி’ [தொல.சொல். எ. 1-1-1]
என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அடங்கும் பிறவெனின, அற்-
றன்று, முன செய்யுளைக்கிச சொல்லினா அல்லா,
இனிச செய்யுள் நோக்கிச சொல்லினா எங்ஙனம்?
முன்னிலைபொருமை பணமைகொண்டு முடிதல ஆற்றப-
படைச செய்யுட்கு முன்னிலைக் கட்டுரை பயின்றமை-
யினும் மேலதனைக்கொண்டும் அசசெய்யுள் விதியுடைத-
தொன்றதலானும் அதனை யமைக்க வேண்டும், அதனாற்
சொல்லினா அதற்கே வரைந்து எனபது

மறறு, ஆற்றபபடை மருங்கினுனே யமையாது
போற்றல வேண்டும் எனபதனாற் பிறவும் உள ஈண்டுப
போற்றி யுணரப்படுவன எனபது

‘நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோ ருள்ளு
மென்னயே குறித்த நோக்கமோடு’

என்புழித், தானும் அன்னாருள்ளாராகவின பல்லைமுள்-
ளோம என்றபாற்றாமன், ஆயினும் அஃது அமைக எனபது.

இனி,

‘ஏவ லினையர் தாய்வயிறு கரிகடும்’

என்றபாற்றாமன். ஆயினும் அமைக என்பது, மற்று
இனையா பல்லாரையுமுடைய தாயைச சொல்லிற்றுகப
பெற்றோ எனின், அற்றனது, ஆண்டா பூசலாடகளாக-
லான் அவாகக்கெல்லாம் ஒருதாயாத லியைபின்று எனபது,
இனி, ஒரு சாரார்,

‘கறையணி மிடற்றினை’

என்னும் முன்னிலை பொருமை, கறையணி மிடற்றினவை
என்னும் அஃறிணைப் படர்க்கைப் பன்மையானும் முடிந்த-
தென்று காட்டுப. இனிக், ‘கறையணி மிடற்றினவை’
என்றது, அத்தேவனார் கூளிகளை என்ப ஒரு திறத்தார்;
அற்றன்று பின்னையனைய யாதலின் அத் தேவனார்

தம்மே லேறுமாகலின் அமைநக வேண்டுமென்பா முனை
யுரைப்பாரா. பிறவுமிவ்வாறு வருவன போற்றி யுரைப்படுமெ
ன்றவாறு. (கூரு)

456. செய்யுள் மருங்கினும் வழக்கியன் மருங்கினு
மெய்ப்பெறக கிளந்த கிளவி யெல்லாம்
பல்வேறு செய்திபி னூனெறி பிழையாது
சொல்வரைந் தறியப் பிரித்தனா காட்டல.

இரகூத்திரம் என்னுதலிறறே வெனின், இவ்வதிகாரத்து
எடுதேதோதகே இலேசேயன்றி இவ்வாற்றான் முடியாது
நின்றனவற்றுக் கெல்லாம் புறனை உரைத்துத் தல்
துதலிற்று.

உரை : செய்யுளிடத்தும வழக்கிடத்தும முன்னரே
முடிபு கூறப்படாது நின்ற சொற்கள் இவை என்று
தெளிரது அவற்றை உததிவகை இலககணக்கோடு படுத்திக்
காட்டுக என்றவாறு

வரலாறு

‘திணத்தா ளன்ன சிறபகங் கால்

ஒழுதநீ ராரல் பார்க்குங்

குருகு முணதோ மணந்த ஞான்றே’

[குறுக - 25]

என்புழிச, ‘சிறுபகங்கால்’ என்று பன்மைபாற் கூறிப,
பின்னைக், ‘குருகுமுண்டு’ என்று ஒன்மைபாற் கூறுதல்
வழுவாயிற்று. ஆயினும் அமைக என்பது

‘இரண்டனுட் கூர்ங்கோட்ட சாட்டுவல்’

என்புழிக், கூர்ங்கோட்டது என்றபாற்றா னெனை, இரண்-
டனுள் ஒன்றிற் பின்னை ஒன்றேயாகலின் என்பது ஆயி-
னும் அமைக என்பது.

இனி, வழக்கிலுள் எழுமுளவனல்லன் தும்முளவ-
னல்லன் என்னும்

பிறவும் இவ்வாறு இடவழிபட வருவன அமைத்-
துக்கொவது

இனி, ஒரு சாரார், சமடி சளளை சத்தி என்பன
சண்டுக் காட்டுவாரும் உளா.

பிறவும் முடியாது நின்றனவெல்லாம் இதுவே விதி-
யோத்தாக முடித்துக்கொள்க எனபது (கூக)

ஒன்பதாவது எச்சவியல் முற்றிற்று.

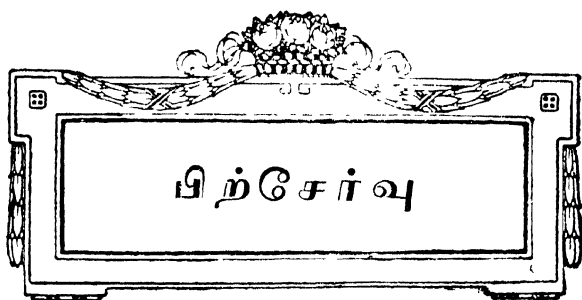
சொல்லதிகாரமும் உண்மைப்பொருளும்

வரலாறும் முடிந்தன.

சொல் :

வேற்றுமை யெட்டுத் திணையிரண்டு பாலைந்து
மாற்றுதற் கொத்த வழுவேழும் — ஆரெடும்
ஏற்றமுக் காலம் இடமுன்றோ டரிடததும
ஆற்ற வருவதாளு ரொல

சொல்லதிகாரம்

சூத்திர முதற் குறிப்பு

அஆவஎன் — சொல்லே	8	அவற்றின்வந்த	-	-174
அஆவஎன் — படர்ச்சை	135	அவற்றுட்செய்கேன்	-	-128
அசைநிலைகளிலி	-166	அவற்றுட்செய்யு	-	-149
அச்சக்கிளவிய	-	அவற்றுட்பனமை	-	-131
அச்சம்பயயிலி	159	அவற்றுட்பெயரெனட	-	-106
அடிமறிச்செய்தி	218	அவற்றுள்மேன்	-	-246
அடைசிணமுதலென	21	அவற்றுள் அளபை	-	81
அணமைச்சொல்லிற்	-	அவற்றுள் அழங்க	-	193
அணமைச்சொல்லே	93	அவற்றுள் இட	-	91
அதிர்வுமலிதிர்ப்பு	185	அவற்றுள் இகுமுஞ்	-	-167
அதுச்சொல்வேற்றுமை	133	அவற்றுள் இயற்சொற	-	210
அதுவிதுவுதுவேன	-	அவற்றுள் இரங்கல்	-	-196
அதுவேன்வேற்றுமை	73	அவற்றுள் ஈவாய	-	49
அத்திவண்மருங்கி	156	அவற்றுள் தடவேன்	-	-187
அந்திலாங்க	-	அவற்றுள் தஞ்சொல்	-	-23
அந்நாற்சொல்லுந்	214	அவற்றுள் நான்கே	-	-115
அப்போருள்கூற்ற	27	அவற்றுள் நிரன்றை	-	216
அமர்தன்மேவச்	-	அவற்றுள் நீயேன்	-	120
அம்மகேட்பிகும	168	அவற்றுள் பிரிநிலை	-	238
அம்மவேன்னு	-102	அவற்றுள் முதனிலை	-	142
அம்முக்கிளவியுஞ்	-	அவற்றுள் முன்னிலை	-	-140
அய்னேடிதாயி	-	அவற்றுள் முன்னிலைக்	-	-139
அரியேயைம்மை	-	அவற்றுள் யாதேன	-	-25
அர்ஆர்பளன	-	அவற்றுள் வறபபே	-	-138
அலமரநெருமர	-	அவற்றுள் வினவேற	-	-39

அவற்றுள் வேற்றுமை	221	அவ்வாறும் - -	-122
அவற்றோடுவருவதும்	117	அறனமருங்கின் -	75
அவைதாம் சத்தங்	237	ஆறு குவதே -	62
அவைதாம் அம்மா	126	ஆனென்றிற்றுதி -	94
அவைதாம் இஉ	90	அசைத்தலுமுரிய -	15
அவைதாம் உறுதலு	181	இசைநிறையசைநிலை	-220
அவைதாம் சத்தங்	244	இசைப்படுபொருளை	-232
அவைதாம் சத்தம் -	86	இசைப்பிசையாகும் -	-183
அவைதாம் புணரிய	156	இடைச்சொல்லெல்லாம்	-253
அவைதாம் பேண்மை	116	இடைச்சொற்கிளவியு -	106
அவைதாம் பெயர்	149	இடையென்பபடுப -	-156
அவைதாம் முன்மொழி	225	இதனதிதுவிற -	81
அவைதாம் முன்னும்	157	இதுசெயல்வேண்டு	-152
அவைதாம் வழக்கியை	84	இயற்கைப்பொருளை	-17
அவையல்கிளவ்	-245	இயற்சொற்றிரிசொற்	-209
அவ்வச்சொல்லிற்	176	இயற்பெயர்க்கிளவியு	-28
அவ்வழி அவளவ	-107	இயற்பெயர்சீனப்பெயர்	114
அவ்வே இவவே	90	இயற்பெயர்முன்ன -	-165
அளபெடைப்பெயரே	-95	இயைபேபுணர்ச்சி -	-183
அளபெடைப்பெயரே	97	இரட்டைக்கிளவி -	-35
அளபெடைப்பெயரே	-100	இரண்டனமருங்கி	72
அளபெடைம்கூஉ	92	இரண்டா குவதே -	53
அளவுநிறைய -	-87	இருதிணைச்சொற்குமோ	113
அன்னபிறவு	-112	இருதிணைப்பிரிந்த	106
அன்னபிறவுங்	207	இருதிணை மருங்கி	-9
அன்னபிறவுங் -	76	இருபெயர்பலபெய -	-225
அன்னபிறவும் -	-110	இர்பர்பின்னென	-139
அன்னுள்ளா	129	இலம்பாடொறச -	-196
அன்னென்னுதி	91	இறப்பினிகழல் -	125
ஆசவாக - -	170	இறப்பினிகழல் -	235
ஆக்கக்கிளவ் -	-18	இறப்பெய்திர்வே -	-154
ஆக்கந்தானே - -	-18	இறுதியுமிடையு -	-77
ஆங்கவுரையசை	168	இறைச்சிப்பொருள்வயிற	122
ஆடேவறிசொல் -	5	இனச்சுட்டிலலாப	16
ஆண்மைசுட்டிய	117	இனத்தெனவறிந்த -	-26
ஆண்மைதிரிந்த -	-12	இன்றிலவுடைய	-136
ஆண்மையதேத -	107	இன்னபெயரே -	121
ஆயென்கிளவியு -	-132	ஈதாகோடுவேனக -	-246
ஆகுமருவு - -	-96	ஈரளபிசைககு - -	-170

ஈற்றிந்நறசைசூ	173	எல்லேவளககம	-	165
ஈற்றுப்பேயர்முன்னா	- 74	எவ்வயிற்பேயரும்	-	51
உகபபேயுயர்ச	182	எவ்வயின்வினையு	-	236
உகந்தானே	91	ஈழத்துப்பிரிந்திசைதத	-	206
உசாவேகுழச்ச	- 198	எழுவலியாதும்	-	203
உணர்ச்சிவாயி	- 206	எற்றெனச்சிளி	-	163
உம்முநதாது	- 175	எனவேனேசசம்	-	243
உம்மையோச்ச	- 174	ன்றுமேன	-	176
உம்மையேச்ச	- 241	ன்றுமேனச்சிவியு	-	162
உம்மையேண்ணை	- 175	எவங்குதாரய	-	166
உம்மையேண்ணு	173	ஏழாதுவதே	-	65
உயர்நினைமருங்க	230	ஏற்றநினைபுந	-	190
உயர்நினையேன்மலார்	1	ஏனைக்காலயு	-	154
உயாவேயுயங்கல	198	ஏனைக்கிளவி	-	120
உரிச்சொறசிளவி	178	ஏனைப்புள்ள	-	93
உரிச்சொன்மருங்கினு	253	ஏனையிரண்டும்	-	23
உருபுதோடாநடுகசிய	77	ஏனையுயி	-	91
உருபுட்காகும்	- 181	ஏனையுருபு	-	83
உருவேனமோழியினும்	19	ஏனையேச்சம	-	143
உயரயிடத்தியலு	255	ஏனதாதுவதே	-	59
உவமத்தோகையே	- 222	ஏயமுங்கரிப்பு	-	202
உளவேனப்பட்ட	- 102	ஏயங்கண்ணு	-	79
எச்சஞ்சிறப்பே	159	ஏய்யப்பாக்கும்	-	203
எச்சயும்மையு	171	ஒப்பில்போலியு	-	168
எஞ்சியகிளவி	140	ஒருபேயாப்போதுசசோ	-	35
எஞ்சியமுன்று	- 213	ஒருபொருள்குசோற	-	256
எஞ்சியவிரண்டி	- 98	ஒருபொருள் குறித்த	-	31
எஞ்சுபொருட்கிளவி	172	ஒருபொருள் குறித்த	-	211
எடுத்தமோழியினது	46	ஒருமைசுட்டிய	-	118
எண்ணுங்கூலு	- 35	ஒருமைசுட்டிய	-	257
எண்ணைகார	173	ஒருமையேண்ணின்	-	33
எதிர்மறுத்துமேழியினு	80	ஒருவரோன்னும்	-	120
எதிர்மறையேசச	- 241	ஒருவரைக்கூறும்	-	22
எப்பொருளாயினு	27	ஒருவினையோடுச்சோல	-	71
எய்யாமையறயாமைய	191	ஒழியிசையேச்ச	-	240
எல்லாச்சொல்லும்	- 104	ஒன்றறிகிளவி	-	8
எல்லாத்தோகையு	- 230	ஒன்றறிகோல்லே	-	5
எல்லாமென்னும்	- 114	ஒன்றலபடர்க்கை	-	135
எல்லாநமென்னும்	- 108	ஒன்றுவினைமருங்கி	-	40

ஓம்புடைக்கிளவ்சு	74	கோடுவேன்கிளவ்யுயா	247
ஓய்தலாய்த -	-188	கோலலேமையம்	165
ஓவும்உவ்வு	91	சாயன்மேன்மை	187
கடதறவேன்னும	127	சிதைந்தனவரினு	213
சுடிசொல்லிலைஸ்	251	சிறப்பினாகிய	30
சுடியென்கிளவி	201	சுண்ணிலைக்கிளவ்சு	69
கண்டரேன்று	233	சுந்திமிதுபுகழ் -	-181
சுண்ணுந்தோள்	14	சுட்டுமுதலாகிய	30
சுதழவுந்துணவும்	185	சுட்டுமுதற்பெயரும்	100
சுமரிநைந்தியலும்	190	சுட்டுமுதற்பெயரே -	-98
கம்பலகம்மை -	193	சுண்ணந்தானே	217
சுயவேன்கிளவி	187	செந்தமிழ்சேர்ந்த -	212
கருமமல்லாச்	68	செபடினும்வினாவினு	-14
சுருவ்தோகுதி	-191	செப்பும்வினாவும்	12
கவர்வுவிருப்பாகும்	-196	செப்பேவழியினும்	13
கவககத்திடுமே	195	செயப்படுபொருளைச் -	-153
கழிவேயாக்க	158	செயற்கைப்பொருளை	18
கழுமென்கிளவ	194	செய்துசெய்யுச -	112
களாளோடுசிவனு	112	செயதேனேச்சுத -	119
கறுப்புஞ்சிவப்பும்	-199	செயயாயென்னு	-250
கன்றலுஞ்சேல்	69	செய்யுளம்ருங்கினும்	-260
காலந்தாமே	124	செல்லினும்வரலினு	-23
காலமுல்	44	செல்லலின்ன -	-182
கிளந்தவல்ல -	-88	செழுமைவளனு	-191
கிளந்தவல்ல -	-177	சேரேதிரட்சு -	-197
கிளந்தவிறுதி -	101	சொல்லென்பபடுப	-105
குடினுன்ன	80	சொல்லெனேச்சு	-245
குடிமையாண்மை -	-12	சொழிசலும்பாயதலும்	196
குத்தோகவருஉங	70	சுகுதியும்வழகரு -	-15
குருவுங்கெழுவும	-181	சுஞ்சகக்கிளவி -	-164
குறித்தோனகூற்ற	41	தடவுங்கயவும்	-186
குறிப்பினும்வினயினு	-125	தடுமாறுதொழிற -	-73
குறைச்சோறகிளவி	251	தத்தமேச்சமோடு -	-148
கூர்ப்புங்கழிவு -	185	தருதுளனு -	-219
கூறியகிளவிப -	-204	தருதுளயென -	-103
கூறியமுறையி -	-52	சன்மேறசெஞ்சொல் -	-242
கேடவரல்பண்ண	180	தன்மைசுட்டலு -	-20
கேட்டையென்று -	-231	தன்மைசுட்டிற -	-121
கோடுவேன்கிளவிபடர்	-247	தன்மைச்சொல்லே -	-32

தன்னுளுதத் -	-119	பண்புதோகவுகூங் -	-226
காமென்கிளவ்	118	பயப்பேயனும் -	-183
தாவென்கிளவ் -	-247	பரவும்பழச்சும் -	201
தாவேவலியும் -	192	பலவயினு	- 38
தானென்கிளவ்	119	பல்லபலசில	111
தானென்பெயருளு	96	பல்லாகுகப	- 67
திலையோபேழ்சிய	123	பல்லோபடர்குகை	141
தீர்தலுந்தீர்த்தலும்	186	பழுதபயமின்றே	187
துயவேன்கிளவ்	198	பன்முறையானும்	144
துவன்றுநிறைவாகும்	189	பன்மைசுட்டிய -	-117
துலவததலுஞ்சிஸைத்தலு	195	பன்மையுமோருமையும்	130
தேரிநிலையுடைய -	113	பன்மையுமோருமையும்	134
தேரிபுவேறுநிலையலுங்	105	பன்மையும்ஒருமையும்	-136
தேவுக்கோளறபோகூட்டே	191	பாலறிமரபி	-132
தெவ்வுப்பகையாகும் -	192	பாணமயகதறற	- 19
தேளிவினையுஞ்	163	பிணையும்பேணும்	190
தேற்றம்வினையு	161	பிண்டபபெயரு	70
தொழிலிற்கூறு	95	பிரிநிலைவினையே	-160
தொழிற்பெயராய்	97	பிரிநிலைவினையே	237
நம்புமேவு -	-185	பிற்துபிற்தேற்றலு	78
நளியென்கிளவ் -	-187	பின்முன்கால்குடை -	142
நனவேகளு	-200	புதித்படறபோகூட்டே	-200
நன்றிற்றேயு	171	புலம்பேதன்மை	189
நன்றுபெரிதா கும்	191	புளளியுமுயிசு -	101
நானகாகுவதே -	- 57	புணர்நென்கிளவ் -	199
நாகூஉநின்ற	113	பெண்மைசுட்டிய -	- 5
நிரன்னைசுண்ண -	-216	பெண்மைசுட்டிய	-116
நிலப்பெயராகுபபெயர்	109	பெண்மைசுட்டிய	-116
நிலனும்போகூளுங்	-145	பெண்மைச்சிணப்பெயர்	-116
நிற்த்துருவுணர்ந்தறகு	-199	பெண்மைமுறைப்பெய	-116
நினராகுகிசைத்த -	- 15	பெயர்னாகிய -	- 51
நயிநீயென -	-119	பெயரினுந்தொழிலினும்	- 36
நும்மின்றிநிபெயர் -	- 98	பெயரேஞ்சுகிளவ் -	-239
நொசிவுநுழைவு -	-199	பெயரேஞ்சுகிளவியும் -	-147
பசப்புநிறனாகும் -	-183	பெயர்நிலைக்கிளவ் -	- 53
படரேயுள்ளல் -	-191	பெயர்நிலைக்கிளவியி -	-248
பண்ணையபிழைத்தல் -	190	பேநாமுருமென -	-197
பண்புகொள்பெயரு -	- 95	பெயருஞ்சிறுமையும் -	-191
பண்புகொள்பெயரு -	- 97	பொருடேரிமருங்கி -	-218

பொருட்குத்திர்பிலவல	-205	முன்றனுமைந்தனும் -	- 72
பொருட்குப்பொரு -	-205	முன்றருகுவதே -	- 55
பொருண்மைசட்டல	50	மேய்பெறக்கிளந்த -	-203
பொருண்மைதேரிதுலு -	-104	மொழிப்பொருட்காணம் -	-206
பொருளோடுபுணராச	28	மொழிமாறறியற்கை -	-219
பொற்பேபொலிவ	-190	யாஅரேன்னும் -	131
மகரீஉமருங்கிற -	121	யாகாபிற்பிறக -	-169
மதவேமடனும் -	- 200	யாணுககலிளம்	201
மல்லல்லளனே -	- 182	யாதனுருபிற்	79
மழவங்குமுடி -	- 184	யாதெவனென்னு	21
மறைககுங்காவல -	-246	ரஃகாநூற்றும் -	- 7
மற்றென்கிளவி	163	வடசோறுகிளவ்	- 213
மற்றறையதென்னுங் -	-164	வண்ணத்தினவடிவ -	223
மன்றவென்கிளவி	163	வம்புரிவையின்மை -	188
மன்னாப்பொருள் -	26	வயவலியாகும் -	-197
மாதர்காதல்	188	வயாவென்கிளவி	-198
மாதாக்கிளவியும்	-130	வறிதுகிறிதாசும் -	-190
மாவலியலபே	-184	வனபுறவகுடம் -	- 152
மாவென்கிளவ்	-166	வாராககாலத்து -	-150
மிககதன்மருங்கின	-151	வாராககாலத்து -	153
மிகுதியும்வனப்பு	200	வாராமரபின -	- 231
மியாயிகமோமத் -	-167	வார்தலபோக -	- 185
முதலிற்குறுஞ் -	85	வாளோரியாகும்	198
முதலுஞ்சிணையும்	70	வியங்கோளேணனுட -	- 33
முதற்சிணக்கிளவிக -	- 69	வியலென்கிளவி	-197
முதன்முன்வனவரிற் -	70	விரைசொல்லுக்கே	-232
முந்நிலைக்காலமுந் -	-150	விழமஞ்சீர்மையு	194
முரஞ்சன்முதிர்வே	-189	விழைவின்றில்வல	162
முழுதென்கிளவ் -	-188	விழைவேகால -	-158
முறைப்பெயர்க்கிளவ் -	- 99	விளிசொள்வதனக்கண் -	- 49
முறைப்பெயர்க்கிளவ் -	- 96	விளியெனப்பபே	- 89
முறைப்பெயர்மருங்கு -	- 92	விறப்புமுறப்பும் -	-192
முற்படக்கிளத்தல -	- 29	வினாவுஞ்செபே -	- 13
முற்றியவும்மைத் -	172	வினையிற்றோன்றும் -	- 10
முனைவுமுனிவாகும் -	-203	வினையினும்பண்பினு	99
முன்னத்தினுணருங் -	-255	வினையின்றோகுதி -	-223
முன்னிலைசுட்டிய	-258	வினையெஞ்சுகிளவிக்	238
முன்னிலைமுன்ன	-250	வினையெஞ்சுகிளவியும்	253
முன்னிலையிலங்கோள	-138	வினையெனப்பவேது -	-124

வினையேதற்படு	161	விவற்றுமைதாமே -	46
வினையேசெய்வது	83	விவற்றுமைத்தோயே	221
வினையோடுநிலையினு	175	விவற்றுமைப்பொருளை -	66
வினவேறுபடாஅப	40	விவற்றுமைமருங்கிற் -	87
வினவேறுபடேம்	39	விவையேகூர்மை -	203
வெம்மைவேண்டல் -	189	விவாகாணத்தே	7
வெளிப்படுசொல்லே	180	விவாகாணத்தே	6
வேறுவினப்பொதுச்சொ	34	விவாளவெண்ணு -	93

கா. நமச்சிவாய முதலியார்

பதிப்பு :

தோல்காபரியம் மூலம்

1	எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம்	. 1 0 0
2	பொருளதிகாரம் ..	. 1 0 0
3	தோல்காபரியப் பாயிரங்கள் (பொதுவும் சிறப்பும்)	0 12 0
4	தோல்காபரியப் பாயிரவிருத்தி. முதற் சூத்தரவிருத்தி (சிவஞான சுவாமிகள்)	0 8 0
5	தோல்காபரியம் — இளம்பூரணம்	
6	எழுத்ததிகாரம் ..	(அச்சில்)
7	சொல்லதிகாரம் ..	3 0 0
8	பொருள் I அகத்திணை, புறத்திணை ...	3 0 0
9	பொருள் II ..	(அச்சில்)
10	பொருள் III ..	(அச்சில்)
11	சொல்லதிகாரம் பேராசிரியர் ..	(அச்சில்)
12	சொல்லதிகாரம் நல்லாடார் ..	(அச்சில்)
13	இறையனார் கவிச்சுவை (இறையனார் அரங்கநாயகர்) ..	4 0 0
14	பத்துப்பாட்டு மூலம் ..	1 0 0
15	குறுந்தொகை மூலம் ..	2 8 0
16	தஞ்சைவாணன கோவை ..	3 0 0
17	குணிகாசப் பாராமை ...	5 0 0
18	கைநகல் மூலம் ..	0 6 0
19	ஊசிமுறி உரை ..	0 8 0
20	நககீரா செய்யுட்கூட்டு ..	0 12 0
21	ஐந்திணை விழுப்பது ..	(அச்சில்)

ஸி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ்

சின்னத்தம்பித் தெரு, சென்னை

சொல்லதிகாரம்

சேனாவரையர் உரையாசிரியரை
மேற்கோண்டும் மறுத்தும் கூறுமிடங்கள்

[சேனா : 1 — இளம் : 1]

உரையாசிரியரும் எழுத்தாததற்றன்மையொடு புணர்ந்து என்பா, 'எழுத்தொடு புணர்ந்து' என்றாகலின், ஒருபுடை யொற்றி-மையே கூறினா

[சேனா : 1 — இளம் : 1]

'என்ப'என்னும்முற்றுச்சொல்லினது பகரங்குறைத்து மன்னும் ஆரும் என இரண்டு இடைச்சொற்பெயது விரித்தாரா என்று உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின்— எனமனா என்பது இடர்ப்பட்டுழிச் சிறுபான்மை வாராது, நூலுள்ளும் சான்றோர் செய்யுளுள்ளும் பயின்று வருதலானும், இசைநிறை யென்பது மறுத்துப் பொருள் கூறுகின்றாரா பின்னும் இசைநிறை யெனறல் மேற்கோண்மலைவாதலானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்று எனக் மாணக்கர்க்கு உணர்வு பெருகல் வேண்டி வெளிப்படக் கூறுது உய்த்துணர வைத்தல் அவர்க்கு இயலபாகலாற் செய்யுளமுடிபு என்பது கூறாராயினா

[சேனா : 1 — இளம் : 1]

இன்சாரியை வேற்றுமையுருபு பற்றியும் பற்றாதும் நிற்கும் என்று உரையாசிரியர் இரண்டாவது விரித்தாரால் எனின்—'சாரியை யுள்வழிச் சாரியை கெடுதலுஞ் - சாரியை யுள்வழித் தன்னுருபு

நிலையலும்' என்று இரண்டாவதற்குத் திரிபோதினமையானும், 'செலவினும் வரவினும் தரவினும் கொடையினும்' என்புழியும் பிரூண்டுமெல்லாம் ஏழாவது விரித்தற்கேற்பப் பொருளுரைத்தமையானும் அவ்வுரை போலியுரை யென்க

[சேனா : 2 — இளம் : 2]

உரையாசிரியரும் உயர்திணையெனப்பட்ட பகுப்பை விரிப்புழி இத்துணையல்லது விரிபடாது என்பது ஈண்டுக் கூறியது என்று உரைத்ததாஉம் என்க

[சேனா : 4 — இளம் : 4]

சுட்டிய என்பது செய்யிய எனனும் வினையெச்சம் என்றும், ஆண்மைதிரிதல் சொற்கு இன்மையின் பெயர்நிலைக்கிபாவி என்பது ஆகுபெயராய்ப் பொருண்மேல் நின்றது என்றும் உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின்—ஆண்மைதிரிதல் பெண்மைத்தன்மை யெய்து-தற்பொருட்டன்றிப் பேடிக்கியல்பாகலின் பெண்மை சுட்டவேண்டி ஆண்மைதிரிந்த என்றல் பொருநதாமையானும், பொருளே கூற-லுற்றாராயின், ஆசிரியர், பேடியும் தெய்வமும் என்று தாம் கருதிய பொருள் இனிது விளங்குக சுருங்கிய வாய்பாட்டாற் சூத்திரிப்ப-ராகலானும், அவாககு அது கருத்தன்மையான், உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்தன்று என்க

[சேனா : 5 — இளம் : 5]

கொரம் அசைநிலை, உரையாசிரியா பிரிநிலை யென்றாரால் எனின் — பிரிநிலையாயின், ஆடேவறிசொற்கு இலக்கணங் கூறுத-லன்றிப் பிரித்து அதன் சிறப்புணாத்துதலே கருத்தாமாகலின், அவ்வுரை போலியுரை என்க

[சேனா : 13 — இளம் : 13]

வினாவெதிர் வினாதல், வவனமறுத்தல், உற்றதுரைத்தல், உறுவதுகூறல், உடம்படுதல் எனச் செப்பு அறுவகைப்படுமென்று உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின் — உயிர் எத்தன்மைத்து என்றவழி உணர்த்தற்றன்மைத்து என்றல் முதலாயின அவற்றுள் அடங்காமையானும், மறுத்தலும் உடம்படுதலும் வவப்பட்டார்கண்ண-

வாகலானும், அறுவகைப்படுமென்று பிறாமதம் மேற்கொண்டு கூறினான் என்பது

[சேனா : 13 — இளம் : 13]

உரையாசிரியர் அறிபொருளவினாவை—அறிவொப்புக்காண்டலும், அவனறிவு தானகாண்டலும், மெய்யவாக்குகாட்டலும் என விரித்து, ஏனைய கூட்டி, ஐந்து என்றான்

[சேனா : 13 — இளம் : 15]

‘வினா வழியினவிடத்து அமைபாது’ என்ற உரையாசிரியர் கூறினானால் எனின்—அற்றன்று, ‘யாதென வரும வினாவின் கிளவி’ எனவும், ‘வனப்புற வரும வினாவுடை வினைசொல்’ எனவும் முன்னர் வழுவமைப்பராகலான, அது போலியானானக

[சேனா : 17 — இளம் : 17,18]

பொறகொல்லா பொன்னைப் பறி யென்றலும், வண்ணக்கர் காணத்தை நீலம் என்றலும் முதலாகிய குழுவின் வந்த குறிநிலை வழக்கும, கண்கழீஇ வருதும், கானமேல் நீர்பெய்து வருதும் என்னுந் தொடக்கத்து இடக்கரடக்குந் தகுதி யென்றும், மருஉமுடிபை வழக்காறு என்றும் உரையாசிரியர் அமைத்தாரால் எனின்—குழுவின்வந்த குறிநிலைவழக்குந் சான்றோ வழக்கினகண்ணும் அவர் செய்யுட்கண்ணும் வாராமை யின் அமைக்கப்படாவாகலானும், இடக்கரடக்கு, ‘அவையல் கிளவி’ எனவும், ‘மறைக்குந் காலை’ எனவும் முன்னர் அமைக்கப்படுதலானும், மருஉமுடிபு எழுத்ததிகாரத்துக் கூறப்பட்டமையானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்பது. கருமை முதலாயின ஒரு நிகரன் அனமையிற காகையொடு சார்த்திக் களம் பழத்தை விதந்ததுணையல்லது, காகைக்ககு வெண்மை நேராமையிற காகையிற்கரிது களம்பழம் என்புழிக் கரிது வெளிதாயிற்றன்று கிழக்கு மேற்கு என்பன வரையறையின்றி ஒன்றனொடு சாத்திப் பெறப்படுவன வாதலின், ஒன்றற்குக் கீழ்ப்பாலதனைப் பிறிதொன்றற்கு மேல்பாலது என்றலும் வழுவன்று சிறுவெள்வாய் என்பது இடுகுறி அதனை இவை வழக்காறு என அமைக்கப்படாவாயினும், உரையாசிரியர் பிறாமதம் உணர்த்திய கூறினான் என்பது.

[சேனா: 24 — இளம்: 23,24]

பன்மைகூறல உயர்திணைப்பாலயத்திற்கு உரிதது என்றும், உருபென மொழிதல் திணையயத்திற்கு உரிதது என்றும் உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின் — அவை அவற்றிற்கே உரியவாயின், அஃறிணைப் பிரிப்பெனருற்போல உயர்திணைப் பான்மயக்குற்ற என்றும், திணையயத்தென்றும் விதநதோதுவா ஆசிரியா, அவ்வாறு ஒதாமையானும், நடையுள் அவை பொதுவாய வருதலானும், அவை போலியுரை என்க

[சேனா: 26 — இளம்: 26]

‘பெருந்தோட் சிறுதுசுப்பிற் பேரமர்க்கட் பேதை’ என்புழி, மூன்றாம்வழி முதல கிடவாது பின்னும் அடையும் சினை யும் புணர்த்தமையான வண்ணச்சினைச்சொல் செய்யுளுண மயங்கிவந்தது என்று உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின் — மூன்றாம்வழிப் புணர்க்கப்படும் பேதை யென்னும் முதற்சொல் பேரமர்க்கண் என்னுந் தொகையோடு வேற்றுமைப் பொருள்படத் தொக்கு, அத்தொகை சிறுதுசுப்பு எனனுந் தொகையோடும் அப் பொருள்படத் தொக்கு, ஒரு சொல்லாய், ‘பெருந்தோட் பலயாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி’ என்றாற்போல, மூன்றாமவழிப் பிறசொல்லடுததுப் பேதை யென்னும் முதல கிடந்ததெனவெடுதலின், மயக்கம் இன்மையான, அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க அன்றிப் பெருந்தோள் முதலாகிய மூன்றாம் பலபெயா உமமைத்தொகைபடத் தம்முட்டொக்கு ஒரு சொல்லாய்ப் பின் பேதை யென்பதனோடு வேற்றுமைத் தொகைபடத் தொக்கன எனினும், அவை உம்மைத்தொகைபடத் தொகாது நின்று பேதை யென்பதனோடு வேற்றுமைத் தொகைபட ஒருங்கு தொக்கன எனினும், தம்முள் இயையாது பேதை யென்பதனோடு இயைதலின், ஆண்டும் மயக்கமின்மை யறிக. அஃதேல, இவ்வாறு வருதல் வழக்கிற்கும் உரித்தோ எனின், அடுக்கிய அடையும் சினையும் பொதுமை நீக்குதற்கன்றி அண்குறித்து நின்றலிற் செய்யுட்கே உரித்து என்பது ‘சிறுபைந்தாவி’ எனச சினையோடு குணமிரண்டுககி வருதல் செய்யுட்கு உரித்தென்றும், ‘இளம்பெருங் கூத்தன்’ என முதலொடு குணமிரண்டுககி வருதல் வழக்கிற்கு உரித்தென்றும், பிறாமதம் மேற்கொண்டு கூறினார். ஒன்றாக பல-

வாக இனஞ்சுட்டாதன செய்யுட்கு உரியவாம, இனஞ்சுட்டி நின்-
றன வழக்கிற்கு உரியவாம என்பதே உரையாசிரியர் கருத்து என்க
அன்றிப், 'பிறநூன முடிந்தது தானுடன படுதல்' என்பதனாற் சினை-
யொடு குணமிரண்டடுக்கல் செய்யுளாற்றென்று கொள்ளினும் அமை-
யும், 'முதலொடு குணமிரண்டடுக்கல் வழக்கியல் - சினையோ டடுக்-
கல் செய்யு ளாற்றே' எனமுராகலின

[சேனா: 29 — இளம்: 30]

'இந்நான்கும் கொடைப்பொருளான்' என்று உரையாசிரியர்
கூறினாரால் எனின் — 'தாண்டில வேட்டுவன் வாங்க வாராது' என்-
பதனை அமைத்தாராகலின, அவாக்கு அது கருத்தன்று என்க

[சேனா: 35 — இளம்: 35]

'அல்லதில்' எனபதற்குத் தனனுழை புள்ளதல்லது என்றும்,
'அப்பொருளல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல்' எனபதற்கு இனப-
பொருள் கூறுக என்றும் உரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின் —
பயறுளவோ என்று வினாவழிப் பயறில்லை யென்றாற் படும வழ-
வின்மையானும், உள்ளதல்லது என்றல் கருத்தாயின் ஆசிரியர் அல்-
லது என்க குறித்த பொருள் விளங்காமையின் அகப்பட்ச சூத்திரியர்
ராகலானும், பாம்புணிக் கருங்கல்லும் பயறும் விற்பானொருவ-
னுழைச் சென்று, 'பயறுளவோ' என்றவழிப், 'பாம்புணிக் கருங்க
ல்லது இல்லை' என்றால் இனப்பொருள் கூறுமையாற் பட்ட
இழுக்கினமையானும், அவை போலியுரை யெனக் அல்லது உம,
இனப்பொருள் கூறுக என்பதே கருத்தாயின், அப்பொருளல்லா
இனப்பொருள் கூறல் எனனாது, 'பிறிது பொருள் கூறல்' என்றோ
ஆசிரியர், அதனானும் அஃது உரையன்மை யுணர்க.

[சேனா: 40 — இளம்: 40]

பொருள்பற்றாது பண்பு முதலாயினபற்றி வந்த சுட்டாதலின்
வேறு ஒதப்பட்டது என்று உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின் —
'சாத்தன வந்தான அஃது அரசற்குத் துப்பாயிற்று' என்றும்,
'கிழவன் பிரிந்தான அதனைக் கிழத்தி யுணர்ந்திலன்' என்றும்,
எழுவாயாயும் ஏனைவேற்றுமை யேற்றும் அச்சுட்டுப் பயின்று வருத்-
லாற் பண்பு முதலாயினவற்றைச் சுட்டுஞ் சுட்டெனப் பொதுவகை

யாற் கூறுது காரணக்கிளவி யென ஒருசார வேற்றுமைகருரிய வாய்-
பாடுபற்றி ஒதுதல் குனறககூறல் ஆகலானும், சுட்டுப் பெயராயிற்
சுட்டு முதலாகிய காரணக்கிளவி என்றும் சுட்டுப்பெயா இயற்கையிற்
செறியத்தோன்றும் எனறும் கூறுதல் பொருந்தாமையானும், அது
போலியுரை யெனக

[சேனா . 45 — இளம் : 43,45]

‘எண்ணென்ற வுறழென்ற வாயிரண்டுமின்னொன்றல் வேண்-
டும்’ என்பது இலக்கணமாகலான, ‘யானுமென் னெஃகமுஞ் சாறும்’
என்புழியும், ‘ஆவும் ஆயனுஞ் செலக’ என்புழியும் இன்னலலன் உட-
னெண்ணப்படுதலின் வழுவென்றாரால் உரையாசிரியா எனின் —
திணைவேறுபாடு உண்டேனும், ‘யானுமென் னெஃகமும்’ என்புழி
வினைமுதலுங் கருவியுமாகிய இயையும், ‘ஆவும் ஆயனும்’ என்புழி
மேய்ப்பானும் மேயக்கப்படுவனவுமாகிய இயையும் உண்மையான்
உடனெண்ணப்படுதலானும், ‘யானை தோ குதிரை காலாள் எறிந-
தான்’ என முன்னா உதாரணங்காட்டுபவாகலானும், பிறுண்டும்,
‘எண்ணுத்தினை விரவுப்பெய ரஃறினை முடிபின்’ என ஆசிரியருக்கு
ஆராய்ச்சி முடிபுகோடறகண்ணதாகலானும், அவர்க்கு அது கருத-
தன்று என்க அல்லதூஉம், திணைவிராயெண்ணல் வழுவென்பதே
கருத்தாயின், ‘நெடுநல் யானையுந் தேரு மாவும் - படையமை மறவரு
முடையமயாம்’ என்றும், ‘இருமனப் பெண்டிருங் கள்ளும் கவரும்’
என்றும், படாககைச சொல்லும் அஃறிணைக்கிளவியும் விராயெண்-
னுதல் வழக்குப்பயிற்சி யுடைமையான் அவையும் அடங்க உயா-
திணைச சொல்லே யஃறிணைக்கிளவி எனப் பொதுப்பட ஒதாது,
‘தன்மைச் சொல்லே யஃறிணைக்கிளவி’ எனத் தன்மைச்சொல்லையே
விதந்தோதல் குனறககூறலா மாகாலானும், அவர்க்கு அது கருத்-
தன்மை யறிக.

[சேனா : 50 — இளம் : 50]

‘இன்றிவ்வூர்ப் பெற்றமெல்லாமறங்கறகும், உழுவொழிந்தன்’
என உரையாசிரியர் காட்டினாராலோ எனின் — பெற்றம் என்னும்
பொதுப்பெயா கறத்தலும் உழுதலும் ஆகிய சிறப்புவினையாற்
பொதுமை நீங்குதல் வழுவன்மையான் ஈண்டைக்கு எய்தாமையின்,
அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்பது.

[சேனா : 51 — இளம் : 51]

‘பாணன் பறையன் றுடியன் கடம்பனென் - றநநான் கல்லது குடியி மில்லை’ என இருதிண்பபெயரும் விரவிவாராது உயாதிண்ப பெயரே வநது செய்யுளுள் அஃறிணைமுடிபு கொண்டன என்று உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின் — பாணன் முதலாயினாரைக் குடியென்று சுட்டியவழிக் குடிநகேற்ற தொகை கொடுத்தல வழி-வனமையான, அவ்வரை போலியுரை பென்க

[சேனா : 54 — இளம் : 54]

‘ஒன்றுவினை மருங்கி னெனறித தோன்றும்’ என ஒரு சூத்திரமாக உரையாசிரியா பிரித்தாரால் எனின் — அங்ஙனம் பிரிப்பின ஒன்றுவினை மருங்கி னெனறித தோன்றுதலும் வினாவேறுபடேஉம பலபொரு ளொருசொறகே இலக்கணமாய மாறுகோடலானும், வினாவேறுபடுவன தாமே பொதுவினை கொண்டவழி வினாவேறு படாதனவாம் எனபது அதனற் பெறப்படாமையானும், அது போலியுரை யென்க

[சேனா : 60 — இளம் : 61]

அஃதேல, ‘மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தது’ என்க கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டது என்றும், ‘குடங்கொண்டான் வீழ்ந்தான்’ என்க குடம் வீழ்ந்தது என்றும், இவை யினஞ்செப்பும் என்றும், ‘ஆவாழ்க் அந்தணர் வாழ்க’ என்பன இனஞ்செப்பா என்றும் உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின்—அற்றன்று, கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டலினறி மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தல் அமையாமையானும், குடம் வீழ்தலினறிக் குடங்கொண்டான் வீழ்தல் அமையாமையானும், கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டலும் குடம்வீழ்தலும் சொல்லானன்றி இன்றியமையாமையாகிய பொருளாற்றலாற் பெறப்படுமாகலான ஈண்டைக்கு எய்தா, இது சொல்லாராய்ச்சி யாகலான் எனபது. இன்னோரன்ன சொல்லாற்றலாற் பெறப்பட்டன எனின், புகை யுண்டு எனறவழி எரியுண்மை பெறுதலுஞ் சொல்லாற்றலாற் பெறப்பட்டதாம் என்பது இனி, ‘ஆவாழ்க் அந்தணர் வாழ்க’ என்பழிச் சொல்லுவான் ஒழிந்த விலங்கும் ஒழிந்த மக்களும் சாக என்னுங் கருத்தினனாயின இவையும் இனஞ் செப்புவனவன்றோ என்பது ; அதனான் அவை போலியுரை யென்க.

[சேனா : 62 — இளம் : 63]

பொதுவிலக்கணம் உணர்த்திச் சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துதல் முறையாகவின், முதற்கண்ணதாகிய பெயாச்சொற்குப் பயனிலை கோடலும் உருபேற்றலும் காலந்தோன்றாமையும் ஆகிய இலக்கணம் உணர்த்துவாரா இயைபுபட்டமையான வேற்றுமையிலக்கணம் உணர்த்தினாரென மேலோத்தினோடு இவ்வோத்திடை யியைபுகூறினாரால் உரையாகிரியா எனின் — அற்றன்று, இவ்வோத்துப் பெயரிலக்கண நுதலி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதாயின், உருபேற்றலும் பயனிலைகோடலும் காலந்தோன்றாமையும் ஆகிய பெயரிலக்கணம் முன்னோதி, இயைபுபடுத்தலான வேற்றுமைபுணர்த்துங் கருத்தினராயின் அவற்றையும் இன்ன இலக்கணத்த என உணர்த்திப் பின்னும எடுத்துக்கொண்ட பெயரிலக்கணமேபற்றி யோதிப் பெயரியல் என ஒரோத்தான முடியற்பாற்றன்றே, அவ்வாற்றன்றி, வேற்றுமை யிலக்கணமே முன் கூறி, ‘அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பயனிலையே’ எனவும், ‘ஈறுபெயாக காகு மியற்கைய வென்ப’ எனவும் வேற்றுமையிலக்கணங் கூறி, அசுசூத்திரத்தாற் பயனிலைகோடலும் உருபேற்றலும் பெயாக்கிலக்கணம் என்பது உயத்துணரவைத்துப் பின்னும வேற்றுமையிலக்கணமே புணர்த்தி, இதனை, ‘வேற்றுமை யோத்து’ என்றும், அவற்றது மயக்க முணர்த்திய வோத்தை, ‘வேற்றுமை மயங்கியல்’ என்றும், சிறப்பில்லா விளிவேற்றுமை புணர்த்திய வோத்தை, ‘விளிமரபு’ என்றும் நுதலியதனாற் பெயர்கொடுத்தது, மூன்றேருத்தாக வைத்து, ‘பெயரியல்’ என வேறேர் ஒத்திற்குப் பெயா கொடுத்தமையானும், ‘எல்லாச் சொல்லும் பொருள குறித்தனவே’ என்பது முதலாகிய ஐந்தது சூத்திரமும் பெயரிலக்கணமுணர்த்தும் ஒத்தின்முன வையாது, இடைவைத்தல் பொருநதாமையானும், இவ்வோத்துப் பெயரிலக்கணநுதலி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது அன்று, வேற்றுமை யிலக்கணமே நுதலி யெழுந்ததெனவே படும, அதனான அவாக்கு அது கருத்தன்று என்க

[சேனா : 67 — இளம் : 68]

‘பெயரினாகிய தொகையும்’ என்ற உமமையான் வினையினாகிய வினைத்தொகை தழுவப்பட்டது என்றும், ‘எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய’ என்பதனால் தொகைச்சொல் லெல்லாம்

எழுவாய் வேற்றுமையாதல் பெறப்படுதலின், ஈண்டு, ‘அவ்வமுரிய வபபாலான்’ என்றது தொகைச்சொற்குப் பயனிலை கோடன்-மாததிரம் எய்துவித்தற்கு என்றும், உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின் — அற்றன்று, வினைத்தொகைக்கு நிலைமொழி வினையென்பது உரையாசிரியர்க்குக் கருத்தனமை, ‘வினையின் ரெகுதி காலத திய-லும்’ எனனுஞ் சூத்திரத்திற் சொல்லுதலும் இனி, ‘எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய’ என்பதற்கு ஒரு சொன் னடையவாம் என்பதலலது எழுவாயவேற்றுமையாம் என்னுங் கருத்-தினமையானும், அக் கருத்து உண்டாயின அவையும் எழுவாய் வேற்றுமையாய் நின்று, ‘அன்றி யனைத்தும் பெயாபபய னிலையே’ எனததனாற பயனிலை யெய்துமாகலின், ‘அவ்வ முரிய வபபா லான்’ எனநல, கூறியதுகூற்றிறு மாகலானும், அதுவும் உரையாசிரியர் கருத்தன்று என்க

[சேனா : 68 — இளம் : 69]

எவ்வயிற்பெயரும் பயனிலைகோடல் செவ்விதென உருபேற்-றல செவ்விதனரும் என வுரைத்து, அவ்வாய நீயிரா என்பன உரு-பேலா என்று காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின் — அவ்வாய என்பது இடைச்சொல்லாய ஆண்டு எனனும் பொருள்பட நின்ற-வழி உருபேயனறிப் பயனிலையும் வலாதாம் இனி, அவ்வழிக்கண்-றும் என்பது திரிந்து நீயிரா என நின்ற திரிபைப் பெயரெனக் கொண்டு உருபேலாதெனராயின், நீ யெனபதன திரிபாகிய நின் என்பதனையும் பெயராகக்கொண்டு பயனிலை கொள்ளாது என்றுங் கூறல்வேண்டும்; அன்றி, நும்மின் திரிபாகிய நீயிர் என்பதனை, ‘எல்லா நீயிர் நீயெனக் கிளந்து’ என இயற்கைப்பெயரோடு ஒருங்கு வைத்தது நீயிரா என்னுந் திரிபே இயல்பாக வேற்றுமைக்கண் றும் எனத திரிபினும் அமையும் எனனுங் கருத்தினராயனறே அதனான் இயல்பாகக் கொள்ளப்பட்ட நிலைமைக்கண் நீயிர் என்பதனை உருபே-லாதெனராயின் நுமமெனத திரிந்து உருபேற்பதனை உருபேலாது எனநல் பொருநதாதாம், அதனான் அது போலியுரை யென்க.

[சேனா : 74 — இளம் : 73]

‘அதனினியநல்’ என்பதற்குத், ‘தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்’ என்றும், இன்னான் என்பதற்குக், ‘கண்ணாற் கொத்தை, காலான்

முடவன்' என்றும், உதாரணங்காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின்—
'அற்றன்று, தச்சன் செயத சிறுமாவையம் என்பது, 'வினைமுதல்
கருவி யினைமுதற்று' என்புழி அடங்குதலான், ஈண்டுப் பாற்படுக்க
வேண்டாமையானும், சினைவிகாரத்தை முதன்மேலேற்றிக் கூறும்
பொருண்மை இன்னான் என்பதனாற் பெறப்படாமையானும், அது
போலியுரை யென்க.

[சேனா : 82 — இளம் : 77]

கண் முதலாயின எல்லாம் உருபென்றாரால் உரையாசிரியர்
எனின் — உருபாயின், எழுவதற்குக் கண் என்பது உருபாதல்
மேலே பெறப்பட்டமையாற் பெயாத்துங் கண் கால் எனறல் கூறி-
யதுகூறிற்றும் ஆகலானும், ஊர்ப்புறத்திருந்தான், ஊரகத்திருந்-
தான், கைவலத்துள்ளது கொடுக்கும் எனப் புறம் அகம் வலம் என்-
பனவற்றுவழி அத்துச்சாரியை கொடுத்தது உதாரணங் காட்டினமை
யானும், அவாக்கது கருத்தன்று என்க

[சேனா : 83 — இளம் : 78, 79]

உரையாசிரியர் இரண்டு சூத்திரமாக அறுத்து ஆசிரியாமத
விகற்பங்கூறித் தம் மதம் இது என்பது போதர, ஒன்றாகவுரைப்பாரு
முளர் என்றா இரண்டாய் ஒன்றாயவழிப் பிறிதுரையின்மையின்,
உரையாசிரியர் கருத்து இதுவேயாம்

[சேனா : 102 — இளம் : 98]

சாத்தன் றுயைக காதலன் , நாய தேவன் ஆயிற்று என்புழி,
தாயை, தேவன் என்பன, காதலன், ஆயிற்று என்னும் பயனிலைக்கு
அடையாய் இடைநின்றாற்போல, கோட்டை நுனிக்கட் குறைத
தான் ; திணையிற் கிளியைக் கடியும் என்புழி, நுனிக்கண், கிளியை
என்பன, குறைத்தான், கடியும் என்னும் முடிக்குஞ் சொல்லிற்கு
அடையாய் இடைநின்றவாகலான், அவை அடுக்கனமையின், அவை
யுதாரணமாதல் உரையாசிரியர் கருத்தன்று என்க.

[சேனா : 114 — இளம் : 110]

தொல்காப்பியனானும் கபிலனானும் செய்யப்பட்ட நூலைத்
தொல்காப்பியம் கபிலம் என்றல் வினைமுதலுரைக்குங் கிளவியென்

ரூரால் உரையாசிரியா எனின — அற்றன்று, ஒருமொழி இலக்கணம் சண்டிக கூரூராயினும், வெற்புச் சேர்ப்பு என்னும் பெயரிறுதி இதனையுடையான என்னும் பொருடோன்ற அன் என்பதோரிடைச்சொல் வந்து வெற்பு என்பதோ பன் என நின்றாற்போல, தொல்காப்பியன் கபிலன் என்னும் பெயரிறுதி இவனார் செய்யப்பட்டது என்னும் பொருடோன்ற அம் என்பதோ இடைச்சொல் வந்து அன் கெடத் தொல்காப்பியம் கபிலம் என நின்றன என்பது ஆசிரியர் கருத்தாம், அதனான அவை உதாரணமாதல் உரையாசிரியர் கருத்தன்று என்க

‘அனையமரபின்’ என்றது அவ்வாறியாதானும் ஒரியையுபற்றி ஒன்றன்பெயர் ஒன்றற்காதல் என ஆகுபெயர் நிலக்கணத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்தவாறு. ஒன்றன்பொருட்கண் ஒன்று சேறல் என்னும் ஒப்புமையான இவற்றை யீண்டிக் கூறினார். அஃதேல், ஆகுபெயர் எழுவாய் வேற்றுமை மயக்கம் மாதலான சண்டிக் கூறினார் என்றால் உரையாசிரியா எனின — ஆகுபெயர் எனவேற்றுமையும் ஏற்று நிறைவானும், எழுவாய் வேற்றுமையாய் நின்றவழியும் அது பிறிதோ வேற்றுமைப்பொருட்டிச் சென்று மயங்காமையின் வேற்றுமைமயக்கம் என்ப பதார்த்தமானும், அது போலியுரையென்க

[சேனா : 115 — இளம் : 112]

அஃதேல், இதனைப் பரிந்து ஒரு சூத்திரமாக உரைத்தாரால் உரையாசிரியா எனின — அங்ஙனம் பரிப்பின், தம்மொடு சிவனாலும் பிறிதுபொருள்சுட்டலும் ஆகிய இவற்றது வேறுபாட்டின்கண்ணைப்பது இனிது பெறப்படாமையானும், எழுத்தோத்தினுள், ‘புள்ளி யிறுதியு முயிறு கிளவியும்’ என்னுஞ் சூத்திரத்து இந்நிகர்ப் பாதுகாவலைப் பிரியாது ஒன்றாகவே யுரைத்தலானும், அவர்க்கு கருத்தன்று என்க

[சேனா : 120 — இளம் : 133]

விரவுப்பெயரை உயர்நிலைப் பெயரோடு மாட்டெறிபவாக வின, மாட்டேற்றான் முறைப்பெயர் ஆகாரமும் ஏகாரமும் பெற்று விளியேற்ற லெய்தாமையின் சண்டிக் கூறினாரென்றால் உரையாசிரியர் எனின — அக்கருத்தினராயின் அஃறிணையென்னுஞ் சொல்

லொழித்துக், 'கிளந்த விறுதி விரவுப்பெயா, விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் கால' எனவும், இதனபின், 'முறைப்பெயர் மருங்கி னையெ னிறுதி - யாவொடு வருதற் குரியவு முளவே' எனவும், இதன்பின் னகார ளகாரவீற்று இருவகை முறைப்பெயரும் அடங்கப், 'புள்ளி யிறுதி யேயொடு வருமே' எனவும் ஒதுவார்மன ஆசிரி- யா; என்னை? மயங்கக்கூறல எனனுங் குற்றமும் நீங்கிச் சூத்திர முஞ் சுருங்குமாதலான் அவ்வாறு ஒதாமையானும், முறைப் பெயரேயன்றித் தாம் நீயிா எனபனவும் ஈண்டிக் கூறப்பட்டமை யானும், உரையாசிரியாக்கு அது கருத்தன்று எனக

[சேனா: 161 — இளம்:]

மற்றும், நஞ்சுண்டான சாம் எனபது ஒரு பாற்றிய சொல லாயினும், நஞ்சுண்டான சாம், நஞ்சுண்டா சாவா, நஞ்சுண்டது சாம், நஞ்சுண்டன சாம் என ஏனைப் பாறகும் உரித்தாம் அச்சொல என இப்பொருண்மை யுணர்த்துகின்றது இச்சூத்திரம் என்றாரால் உரையாசிரியா எனின் — நஞ்சுண்டல சாதற்குக் காரணமென்பான ஒரு பானமேல வைத்து நஞ்சுண்டான் சாம் என்றதல்லது, ஆண்டுத் தோன்றும் ஆண்மையும் ஒருமையும் சாதற்குக் காரணமென்னுங் கருத்தினன அல்லன, அத்ஹுற சொல்லுவான கருத்தொடு கூடிய பொருளாற்றலாற் சாதல ஏனைப்பாற்கும் ஒக்கும எனச சேறல சொல்லிலகணத்திற் கூறப்படாமையான, ஆசிரியா 'ஒருபாற் கிளவி யேனைப்பாற் கண்ணும் - வருவன தாமே வழக்கென மொழிப' என இப்பொருண்மை பொருளியலிற் கூறினாகலின், இச்சூத்திரத்திற்கு அஃது உரையாதல் உரையாசிரியா கருத்தன்று என்க. அல்லதூஉம், பாபப்பான களஞண்ணான் என்றவழிக் கள்ளண்ணாமை சாதிப்பற்றிச் செல்வதொன்றாகலின் பாபப்பனிக் கும் பாபப்பார்க்கும் அல்லது பிறசாதியார்க்கும் அஃறிணைக்கும செல்லாமையின், ஐம்பாற்கிளவிக்கும் உரியவென்றல பொருந்தா- மையானும், அவாக்கு அது கருத்தன்மை யறிக.

[சேனா: 174 — இளம்: 171]

பிறவும் என்றதனான், மக குழவி போல்வன கொள்க. இவ- ற்றை உயர்திணைப் பெயர் என்றாரால் உரையாசிரியா எனின் — மரபியலுள், 'மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்பு - மவையு மன்ன

வபபா லான்' எனவும், 'குஞ்சரம பெறுமே குழவிப பெயர்க் கொடை' எனவும், அவை அஃறிணைக்காதல் கூறி, 'குழவியு மகவு மாயிரண் டல்லன் - கிழவ வல்ல மககட் கண்ணே' என உயர்திணைக் கும் ஒதிவைத்தாராகலின், அவை விரவுப்பெயரேயாம் ; அதனான் அது போலியுரை யென்க

[சேனா : 182 — இளம் : 179]

அஃறிணை யொருமையும் அத்திணைப்பனமையும் உயர்திணை யொருமையும் ஆகிய பலவற்றையும் உணராதலாற் பனமை சுட்டிய பெயா எனபாரும் உளர், அஃது உரையாசிரியா கருத்தனமை அவ் வுரையான் விளங்கும்

[சேனா : 187 — இளம் : 184]

எல்லாப் பாரப்பாரும், எல்லாச் சான்றாரும் எனப் படர்க்கைக-
கண வருதலும் கேடாடறகுத் தன்னுளுறுத்த பனமைக்காங்கால் உயா
திணைமருங்கி னல்லது ஆகாதென மொழிமாற்றி யுரைத்தாரால்
உரையாசிரியா எனின — படர்க்கைக்கண வருதல் இடவழுவமைதி
யென்றவழிப் படும் இழுக்கினமையானும், 'தனமைச் சொல்லே யஃ
றிணைக கிளவி' எனவும், 'யான யாம் நாமென வருஉம் பெயர்'
எனவும், பிறுணமொ ஒதியவாற்றால், தனமைச்சொல் அஃறிணைக
கின்மை பெறப்படுதலின் ரணங்கி கூறல் வேண்டாமையானும்,
எழுத்ததிகாரத்தான, 'உயாதிணை யாயி னமம்மை வருமே' எனத்
தனமைக்குரிய சாரியையே கூறலானும், அது போலியுரை யென்க.

[சேனா : 255 — இளம் : 250]

உரையாசிரியா நெடியனும் வலியனும் ஆயினான் என்புழி
உம்மை ஆகக்கருதித்து நிறறலின் ஆகக்வுமமை யென்றா

[சேனா : 272 — இளம் : 267]

அஃதேல், இதனை நிரனிறைப் பொருட்டாகக் கொண்டு ஏ
இசைநிறை, குரை அசைநிலையென்றாரால் உரையாசிரியர் எனின்—
அற்றன்று, மற்று அநதில் என்பனபோலப் பொருள்வகையான்
வேறுபடுவனவற்றை இரண்டாமென்பதல்லது, சொல்வகையான்
இரண்டாகிய சொல்லே இரண்டாமென்றதனான் ஓர் பயனின்மை

யின், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க அல்லதூஉம், ஒருசொல்லே இசைநிறையும் அசைநிலையுமாக லுடைமையான் அவற்றை உடன் கூறினொன்றைக்கால் இசைநிறையும் அசைநிலையும் ஒருங்கு மயங்கக் கூறலாமாகலானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்மை உணாக

[சேனா : 288 — இளம் : 283]

பிறவெண் ஓடாநின்றவழி கெகாவெண் இடைவந்ததாயினும் ஓடாநின்ற பிறவெண்ணையாமென உரைத்தாரால் உரையாசிரியா எனின் — அவ்வாறு விராமெண்ணியவழிப பிறவெண்ணுற் பெயா கொடுப்பின் அதனை கெகாவெண்ணென்பாரையும் விலக்காமையானும், பிறவெண்ணும எனறதறை பெறப்படுவதோராயினின் மையானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க

[சேனா : 291 — இளம் : 286]

‘யானை தோ குதிரை காலாள், எறிந்தார்’ என உம்மையும் உருபும் உடன்றொக்கவழி உமமைத்தொடை யெனனாது உருபு தொகை யென்க என்பது இச்சகுத்திரத்திற்குக் கருத்தாக உரைத்தாரால் உரையாசிரியா எனின் — அஃது உமமைத் தொகையாதலின் ஒருசொன்னடைத்தாய உருபேற்றினும் பயனிலை கொண்டானும் நிற்கும், அத்தொகையிடை உருபினமை சிறற்றிவினாக்கும் புலனும், அதனான அஃதவாக்குக் கருத்தன்மை சொல்லவேண்டுமோ என்பது

[சேனா : 293 — இளம் : 288]

‘சாததன் வந்தான், கொற்றன் வந்தான், வேடன் வந்தான் என மூவரும் வந்தமையாற கலியாணம் பொலிந்தது’ எனச் செவ்வெண் தொகை பெற்றுவந்தது எனாரால் உரையாசிரியா எனின் — அவை எழுவாயும் பயனிலையுமாய அமைந்து மாறுதலின் எண்ணப்படாமையானும், மூவரும் என்பது சாததன் முதலாயினோ தொகையாகலானும், அது போலியுரை என்க

[சேனா : 294 — இளம் : 289]

இவைமூன்றும் பொருளிற்பிரிந்து எண்ணின்கண் அசையாய் வருதலுடைய என்பது உரையாசிரியர்க்குக் கருத்தென்பாரும் உளா.

அசைநிலை என்பது இசகுத்திரத்தாற பெறப்படாமையானும், 'கண்ணிமை நொடி' என்னுஞ் சூத்திரத்து என்னைக் கண்ணிமை என்பதனோடுங் கூட்டுகின்றனரெத்தலானும், அவாக்கு அது கருத்தன்று என்க

[சேனா : 401 — இளம் : 391]

வடசொல்லாவது வடசொல்லோடு ஒசுந தமிழ்ச்சொல் என்றால உரையாசிரியா எனின் — அற்றன்று, ஒசுநம் என்று சொல்லப்படுவன ஒருபுடையான ஒப்புமையும் வேற்றுமையும் உடைமையான இரண்டாகல வேண்டும் இவை எழுத்தானும் பொருளானும் வேறுபாடு இன்மையாகிய ஒருசொல்லிலக்கணம் உடைமையான இரண்டுசொல் எனப்படா, அதனான ஒத்தல் யாண்டையது, ஒரு சொல்லேயாம் என்பது ஒரு சொல்லாயினும் ஆரியமும் தமிழுமாகிய இடவேற்றுமையான வேறுபாடு எனின், அவ்வாறாயின, வழங்கும செய்புனம் ஆகிய இடவேற்றுமையாற் சோறு கூழ் எனலுந் தொடக்கத்தனவும் இரண்டு சொல்லாவான் செல்லும், அதனான இடவேற்றுமை புடையவேனும் ஒரு சொல்லிலக்கண முடைமையான ஒரு சொல்லேயாம் ஒரு சொல்லாய்வழித் தமிழ்ச்சொல் வடபாடைக்கட செல்லாமையானும், வடசொல் எல்லாத் தேயத்திற்கும் பொதுவாகலானும், இவை வட சொல்லாய் சண்டு வழங்கப்பட்டன எனலவேண்டும், அதனான இது போலியுரை எனக் அல்லதாம, அவை தமிழ்ச்சொல்லாயின வடவெழுத்தொரீஇ யெனறல் பொருந்தாமையானும், வடசொல்லாதல் அறிக

[சேனா : 408 — இளம் : 402]

எருததுவயின் எனபதற்கு ஈற்றயற்சீர்வயின் என்று பொருளுரைதது, 'சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே - சூர மகளி ராரணங்கினரே - சார னாட நீவரு தீயே - வாஈ லெனினே யானஞ் சுவலே' எனபுழி, அஞ்சுவல் யான் என இறுதிசசீர் ஈற்றயற் சீர்வயிற் சென்று திரிந்ததென்று உதாரணங் காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின் — யானஞ்சுவலென நினறங்கு நிற்பவும் பொருள் செல்லு மாகவின் இவ்வாறு திரிதல் பொருந்தாமையின், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க,

[சேனா: 415 — இளம்: 409]

பெயரெச்சம் நின்று தொக்கது என்றரால் உரையாசிரியர் எனின் — அற்றன்று, ஆசிரியர் இவற்றைப் பிரித்துப் புணர்க்கப்படா, வழங்கியவாறே கொள்ளப்படும் என்றது, பிரித்தவழித் தொகைப்பொருள் சிதைதலானனறே, கொன்றயானை என விரிந்தவழியும் அப்பொருள் சிதைவின்றேல், ‘புணரிய நிலையிடை யுணரத் தோன்று’ எனறற்கோ காரணம் இல்லையாம் அதனாற் பெயரெச்சம் நின்று தொகுதல் ஆசிரியா கருத்தனமையின், உரையாசிரியாகும் அது கருத்தன்று எனக் அல்லதூஉம், ஆகுபெயா உணர்த்தியவழி வினைத்தொகை புளப்பட, ‘இருபெயரொட்டும்’ என்றராகலானும், வினை நின்று தொகுதல் அவர்க்குக் கருத்தனமை யறிக

[சேனா: 416 — இளம்: 410]

கரியது எனனும் பண்புகொளபெயர் கருங்குதிரை யெனத் தொக்கதென்றரால் உரையாசிரியா எனின் — அதனைப் பெயரெச்சம் வினைத்தொகை நிலைமொழியெனறதற்கு உரைத்தாங்கு உரைத்து மறுக்க பிறசொற்கொணாநது விரிக்குங்கால, கரிய குதிரை, கரிதாகிய குதிரை, கரியது குதிரை என அத்தொகைப் பொருளுணர்த்துவன எல்லாவற்றானும் விரிக்கப்படும்

[சேனா: 422 — இளம்: 416]

நிலம் வல்லெனறது, நீர் தண்ணென்றது என்பன காட்டினரால் உரையாசிரியா எனின் — சொல்ற்பொருள் அன்மையின், அவை காட்டல் அவா கருத்தன்று எனக்.

[சேனா: 426 — இளம்: 420]

முன்னிலையல்வழி யென்பதற்கு முன்னையபோல வினாவொடு சிவணி நில்லாதவழி யென்றுரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின் — அற்றன்று, வினாவொடு சிவணல் இவற்றிற் கொன்றான் எய்தாமையின் விலக்கவேண்டா; ‘அதனான் அவர்க்கு அது கருத்தன்று எனக்,

[சேனா: 427 — இளம்: 421]

உரையாசிரியா வினையியலுள் ஒதப்பட்டன சில வினைச்-
சொற்கு முறறுச்சொல்லென்று குறியிடுதல் ததலிற்று இச்சூத்திரம்
என்றாரால் எனின் — குறியீடு கருத்தாயின், ‘அவ்வா நென்ப முற்-
றியன் மொழியே’ என்னாது, அவ்வாறு முற்றியன்மொழி யெனல்
வேண்டுமாகலான், அது போலியுரை யெனக் முற்றியன்மொழி
யென்ப என மொழிமாற்றவே குறியீடாம் எனின், குறியீடு ஆட்-
சிப பொருட்டாகலின், குறியான அதனை ஆளாமையான, மொழி
மாற்றி யிடர்ப்படுவதென்னையோ என்பது அல்லதாஉம், முற்றி-
யன் மொழி யெனக் குறியிட்டாராயின், இவை பெயரெஞ்சு கிளவி
எனவும், இவை வினையெஞ்சு கிளவி எனவும் குறியிடல் வேண்டும் ;
அவ்வாறு குறியிடாமையானும் அது கருத்தன்றும். அதனால்
வினைச்சொல்லுள் இருவகை எச்சமொழிதது ஒழிந்தசொன் முற்றி
நிற்கும் என்றும், அவை இனையதுப பாகுபடும் என்றும் உணர்த்தல்
இச்சூத்திரத்திற்குக் கருத்தாகக் கொள்க.

[சேனா: 428 — இளம்: 422]

முறறுச்சொல்லே யன்றிப் பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும்
காலமும் இடமும் உணர்த்தும் எனபது இச்சூத்திரத்திற்குப் பொரு-
ளாக உரைத்தாரால் உரையாசிரியா எனின் — அவை இடவேறு-
பாடு உணர்த்தாது மூவிடத்திற்கும் பொதுவாய நின்றலின், அது
போலியுரை என்க.

[சேனா: 431 — இளம்: 425]

பிரிநிலையோடு முடிதலாவது அவனே கொண்டான் என்ற-
வழி, அவனே யென்பது கொண்டானென்ப பிரிக்கப்பட்டபொருளை
வினையெனக்கொண்டு முடிதல் என்றாரால் உரையாசிரியர் எனின்—
அற்றனறு, அவனே கொண்டான் என்புழி, அவன் என்னும் எழு-
வாய்வேற்றுமை கொண்டான் என்னும் பயனிலை கொண்டது ;
காரம் பிரிவுணர்த்திற்று ; ஆண்டு எச்சமும் எச்சத்தை முடிக்குஞ்
சொல்லும் இன்மையான், அவர்சகு அது கருத்தன்று என்க.

[சேனா: 440 — இளம்: 434]

பசப்பித்துச் சென்றாரை யாமுடையேம் என்னுந் தொடக்கத்-
தன குறிப்பிற் றேன்றலா யடங்குதலின், விண்ணென விசைத்தது

என்பது குறிப்பெச்சம் என்றும், அதுபோல என்னுந் தொடக்கத்-
தன விகாரவகையாற் றொருகுநின்றமையான், ஒலவெனவொலித்-
தது என்பது இசையெச்சம் என்றும், இவை தத்தஞ்சொல்லான்
முடிதலலது பிறசொல்லான முடியாமையின் இவற்றை மேல
வநது முடிக்கும் எஞ்சுபொருட்கிளவியில் எனறா என்றும்,
உரைத்தாரால் உரையாசிரியா எனின — அற்றன்று, ‘தெரிபுவேறு
நிலையலுங் குறிப்பிற் றேனறலும்’ எனச் சொற்பொருட்பாரு-
பாடு உணர்த்தினா, குறிப்பிற்றேனறும் பொருளை வெளிப்படுத்தும்
எச்சமாதலுடைமையான் எச்சம் எனறா, அதனை ஆண்டு அடங்-
காது இனி, விசைத்தது ஒலித்தது என்பன தஞ்சொல் எனப-
படா; படினும், விண்ணென வீங்கிற்று, துண்ணெனத் துளங்கி-
னான் எனவும், ஒலவென வீழ்ந்தது எனவும் பிறசொல்லானும் முடி-
தலின் எஞ்சுபொருட்கிளவியில் எனறல் பொருந்தாதாம் எனனை?
தஞ்சொல்லாதன எஞ்சுபொருட்கிளவியாம் ஆகலின் இனி அது-
போலவென்பது தொகுக்குமவழித்தொகுத்தல் எனபதனற் றொருக்க-
தாயின், அதனைச் சுட்டிக்கூறுவுவமை யென அணியியலுள் ஆசிரி-
யர் ஒருவமையேறுபாடாகக் கூறல் பொருந்தாது தொகுக்கும்
வழித் தொகுத்தல் ஒருமொழிக்கண்ணதாகலிற் பலசொற்றொகும்
என்றலும் பொருத்தமின்று, அதனை, அவாக்கு அது கருத்தன்று
விண்ணென விசைத்தது, ஒலவெனவொலித்தது என்னுந் தொடக்-
கத்தனவற்றை எனவெனெச்சமென அடக்கிக் குறிப்பெச்சத்திற-
கும் இசையெச்சத்திற்கும் வேறு உதாரணங்காட்டல் கருத்தென்க
அல்லதூஉம், எனவெனெச்சமென அடக்காது இசையும் குறிப்பும்
பற்றி வருவனவற்றை வேறேறின, வெள்ளென வெளுத்தது
எனப் பண்புபற்றி வருவதனையும் வேறேறத் வேணடும், அதனை
வேறேறாதாமையானும் எனவெனெச்சமென அடக்குதலே கருத்-
தாகக் கொள்க குறிப்புப்பொருளைப், ‘பசப்பித்துச் செனரு ருடை-
யையோ’, ‘இளைதாக முண்மரங் கொல்க’ எனபன முதலாகிய
தொடர்மொழியே உணர்த்தலான் எஞ்சுபொருளெனப்படாவாயி-
னும், அப்பொருள் பிறசொல்லானலது வெளிப்படாமையின்,
அச்சொல் எச்சமாயிற்று குறிப்புப்பொருளை யன்றி எஞ்சு-
பொருளுஞ் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்துணர்ந்து தமக்கேற்ற
சொல்லால் உணர்த்தப்படுதலின், குறிப்பான் எச்சஞ்செய்யல்
மூன்றற்கும் ஒத்தவாறறிக.

[சேனா : 448 — இளம் : 442]

உயர்த்தான் தமனெருவனைக் காட்டி, இவற்குக் கொடு என்னும்
என்றால் உரையாசிரியர் எனின் — ஆண்டுப் படர்க்கைச்சொற்
படாததைச் சொல்லுமடைபதலான வழுவின்மையின் அமைக்கல்
வேண்டாவாம், அதனான், அது போலியுரை எனக்

[சேனா : 450 — இளம் : 444]

செய்யாய் எனலும் முன்னிலையெதிர்மறை எதிர்மறை படாது
செய்யென விதிவினை யாதலுமுரித்து என்றுரைத்தாரால் உரையா-
சிரியர் எனின் — அற்றனது, செய்யாய் என்னும் எதிர்மறைவினை-
யும் செய்யாய் எனலும் விதிவினையும் முடிந்தநிலைமை ஒக்குமாயி-
லும், எதிர்மறைக்கண் மறையுணராததும் இடைநிலையும் உண்மை-
பான, முடிசுக்குஞ்சொல் வேறெனவேபடும மறை உணர்த்தும்
இடைநிலையுண் உண்ணலன், உண்டிலன், உண்ணது, உண்-
ணென எனபுழி வரும் அல்லலும் இல்லலும் ஆயுய எயும் பிறவுமாம்.
உண்ணுய உண்ணென எனபுழி எதிர்மறை ஆகார வகாரங் கெட்டு
நின்றன எனலவேண்டும், அல்லலாககால் மறைப்பொருள் பெறப்
படாமையின் அதனான் எதிர்மறைச்சொல்லே விதிவினைச் சொல்-
லாகாமையின் அவாகு அது கருத்தன்று எனக் அல்லது உம்,
ஆசிரியர் அக்கருத்தினராயின், செய்யாய் எனலும் எதிர்மறை
வினைச்சொல் எனவீரதுவாரமன, அவவாயு ஒதாமையான்,
அவாகு அது கருத்தனமையான உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்-
தன்மை அறிக

[சேனா : 457 — இளம் : 450]

‘பெயர்த்தனென் முயங்க’ எனபது முதலாயின செய்தெ-
னெச்சம் முற்றாயத் திரிந்தன என்றும், ‘ஒடித்துண்டெஞ்சி’ என்-
பது முதலாயின செய்வெனெச்சம் செயதெனெச்சமாய்த் திரிந்தன
என்றும், முன்னருரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின் — பெயர்த்-
தெனென்முயங்க எனபது முதலாயின எச்சத்திரிபாயின் எச்சப்-
பொரு ளுணராததுவதல்லது இடமும் பாலும் உணர்த்தற்பாலவல்ல ;
எச்சப்பொருண்மையாவது மூன்றிடத்திற்கும் ஐந்து பாற்கும்
பொதுவாகிய வினைநிகழ்ச்சி யனறே, அவ்வாறன்றி முற்றுச்-

சொற்கு ஒதிய ஈற்றவாய் இடமும் பாலும் உணாத்தலின், அவை முற்றுத் திரிசொல்லெனவேபடும். சொன்னிலையுணர்நது வினையோடும் முடியும் வேற்றுமையும் பிறவுமெல்லாம் வினையெச்சமாவான் செல்லும்; அதனான் அவர்க்கு அது கருத்தன்றெனக. அல்லதூஉம், 'கண்ணியன் விலலன் வரும்' என வினைக்குறிப்பு முற்றாய்த் திரிதற்கேற்பதோர் வினையெச்சம் இன்மையானும், அது கருத்தன்மை அறிக.

'ஒடித்துண்டெஞ்சிய' என்பதூஉம், 'ஞாயிறு பட்டு வந்தான்' என்பதூஉம் பிறவினை கொண்டனவாயினும், செய்தெனெச்சத்திற்குரிய இறந்தகாலம் உணாத்தலான், வினைக்காலத்திற்குரிய செய்வெனெச்சத்தின் திரிபெனப்படா, செய்வெனெச்சத் திரிபாயின செய்வெனெச்சத்திற்குரிய காலம் உணாததல் வேண்டும். 'மழை பெய்ய மரம் குழைத்தது' எனச செய்வெனெச்சத்திற்கு இறந்தகாலமும் உரித்தெனின், காரண காரியப பொருண்மை யுணாத்தும்வழியலலது செய்வெனெச்சம் இறந்தகாலம் உணர்த்தாது; ஒடித்துண்டலும் ஞாயிறு படுத்தலும், எஞ்சுதற்கும் வருதற்கும் காரணமன்மையான ஆண்டிறந்தகாலம் உணர்த்தாமையின், செய்வெனெச்சமாய நின்று தமக்குரிய இறந்தகாலம் உணாத்தின எனப்படும் அதனான் செய்வெனெச்சம் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தன என்றலும் அவா கருத்தன்று என்க. ஞாயிறு பட்டு வந்தான் என்பது ஞாயிறு பட்டபின் வந்தான் என இறந்தகாலம் உணர்த்தலும், ஞாயிறு பட வந்தான் என்பது ஞாயிறு படாநிற்க வந்தான் என நிகழ்காலம் உணாத்தலும் வழக்கு நோக்கிக் கண்டுகொள்க.

[சேனா : 460 — இளம் : 453]

'வைகைக் கிழவன் வயங்குதார் மாணகலந், தையலா யின்றுந் நல்கினை நல்காயேற், கூடலார் கோவொடு நீயும் படுதியே, நாடறியக் கொளவை யொருங்கு' என்புழி, வைகைக்கிழவன் கூடலார்கோ என்பன ஒருபொருளை வரைந்துணர்த்தலாற் பிரிவிலவாகலின் வரையப்படா என்றும்; 'கொய்தளிர்ந்த தண்டலைக் கூத்தப பெருஞ்சேந்தன், வைகலு மேறும் வயக்களிதே - கைதொழுவல், காலேக வண்ணனைக் கண்ணாரக் காணவெஞ், சாலேகஞ்

சார நட' என்புழிக் காலேகவண்ணன் என்பது அச்சாந்து பூசினார் எல்லார்க்கும் பொதுவாய்க் கூத்தபபெருஞ் சேந்தனையே வரைந்துணர்த்தாமையின, அவை பிரிவுடையவாம் என்றும் உரையாசிரியர் உரைத்தாரால் எனின் — அற்றன்று, 'நாணிநின் றேணிலை கண்டியானும், பேணினை னல்லனோ மகிழ்ந வானத, தணங்கருங் கடவு ளனனோணின், மகனரு யாதல் புரைவதா லெனவே' என்புழி, வானத்தணங்கருங் கடவுளனனோள் என்பது மகளிரக்கெல்லாம் பொதுவாய் நாணிநினறோளை வரைந்து உணர்த்தாதாயினும் சொல்லுவான் குறிப்பான் அவுளையே உணர்த்தினுற்போலக் காலேக வண்ணன் என்பதூஉம் பொதுவாயினும் சொல்லுவான் குறிப்பாற் கூத்தப பெருஞ்சேந்தனையே உணர்த்திப் பிரிவிலவாய் நின்றலான, அவாககு அது கருத்தன்று என்க

நச்சினுர்க்கினியர் உரையாசிரியரை மேற்கொண்டும் மறுத்துங் கூறுமிடங்கள்

[நச் : 1 — இளா : 1]

உரையாசிரியரும், சொல என்பது எழுத்தினுன் ஆக்கப்பட்டுத் துணையறிவுறுக்கும் ஒசை யென்றும், தனை உணரநின்றவழி எழுத்து எனப்படும் தான இடைநன்று பொருளுணர்த்தியவழிச் சொல எனப்படும் எனையங் கூறினா இக்கருத்தேபற்றி

[நச் : 1 — இளா : 1]

‘மறங்கடிந்த வருங்கற்பின்’ எனவும், ‘சிலசொல்லிற் பல் கூந்தல்’ எனவும் பிருண்டுஞ் சான்றோ செய்யுளில் இனசாரியை உருபுபற்றாது நின்றல டோக்கி உரையாசிரியரும், ‘ஆயிருதிணையினையு’ என இரண்டாமுருபு விரித்துப் பொருளகூறினா

[நச் : 184 — இளம் : 179]

வெண்குடைப் பெருவிறல் எனபது செங்குடை முதலியவற்றோடு இயைபு நீக்காது வெண்குடையோடு இயையின்மைமாத்திரை நீக்கி நின்றாற்போலப் பன்மைசுட்டிய எனபதும் ஒருமையியைபு நீக்காது பன்மைசுட்டுதலோடு இயையின்மை மாததிரை நீக்கி நின்றது ; இஃது இயையினமை நீக்கமாம். கருங்குவளை யெனபது செம்மை முதலியவற்றோடு இயைபு நீக்குதலிற் பிறிதினியைபு நீக்கமாம். எனவே விசேடிததல் இருவகையவாயின ; எனவே, பல பால்களையும் உணரத்திறிற்றலிற், ‘பன்மைசுட்டிய’ என்றொன்று உரையாசிரியர் கூறியதே சேனாவரையர்க்குங் கருததாயிற்று

[நச் : 283 — இளா : 276]

ஆசிரியா முன்னாக் கூறி பதனைசண்டும் 'இறுதியிலுயிரே' என்று ஒருதலைமொழி பெண்ணும் உதகியாகக் கூறினமையானும் உரையாசிரியரும், 'நெடெழுத தெழே யோரெழுத தொருமொழி' எனபுழி, ஒள்காரத்தினை உதாரணங் காட்டாது, 'நவவேடயையின்' என்பதனற கொள் கொள் என உதாரணங் காட்டினமையானும் சணதி, 'ஆயி யனிலையுங் காலத தானு - மாபெடையினறித தான வரு காலையும்' எனலும் இரண்டறகும் ஒளஉ ஒள என்று உயிரையே உதாரணமாகக் காட்டுதல் மாறுகொள்ககூறலாமென்று உணராக.

[நச் : 360 — இளா : 354]

இதற்கு உரையாசிரியா இலத்தாற் பற்றப்படும புலவரென வேறறுமையாகப் பொருள்கூறினாரால் எனின், ஆசிரியா, 'அலவழி மெல்லா மெல்லெழுத தாகும்' என அலவழியே கூறத்தொடங்கி, 'அகமென் கிளவிகுக் கைமுன வரின்' எனப் பண்புத்தொகையும், 'இலமென் கிளவிகு' என அலவழிக்கண வரும் உரிச்சொல்லுங் கூறிப், பின்னா எண்ணுப்பெயரும் அளவுப் பெயரும் நிறைப் பெயருங் கூறிப், 'படாக்கைப்பெயரும்' எனனுஞ் சூத்திரத்தின், 'வேறறுமையாயின்' என மீட்டிம் வேறறுமையை எடுத்தி ஒதினமையின் இலமெனபதனை வேறறுமை மெனறல் பொருநதாமை உணராக இலமென்னுஞ் சொல்யாம் பொருளிலம் என முற்றுசு சொல்லாயும் ஒருகால் உரிச்சொல்லாயும் நிறகும் என்பது உணர்த்துதற்கு இலத்திறகு உரிச்சொற்றணமைப்பட்டு நிற்குமிடத்து என்றோ 'இலமென கிளவிகுப் படுவரு கால' என நிலைமொழி வருமொழி செயது முன்னா ஆசிரியா புணர்த்தமையின் இலம்பாடு என ஒருசொல்லாக ஒதாமை உணராக 'இலம்பாடு நாணுத் தரும்' என்றதோ எனின், இல்லாமை உணடாதல் நாணுத்தரும் எனப் பொருள்கூறிக்கொள்க

[நச் : 440 — இளா : 434]

இனிப், பிறசொல் வாராது தம்மைத்தாமே முடிக்குமென்று, விண்ணெனவிணைத்தது, ஒல்லென ஒலித்தது என்பன காட்டினாரால் உரையாசிரியா எனின் — அவை தம்மைத் தாமே முடியாமல் அது விண்ணெனவீங்கிற்று ஒல்லெனவோடிற்று எனப் பிறசொல்

வநது முடித்தலும் அவற்றிற்கு ஏற்குமாகலானும் அவை என என்னும் இடைச்சொல்லாகலானும் அவற்றைக் கொண்டாற் காரெனக் கறுத்தது என்னும் பண்புங் கோடல்வேண்டுமாகலானும் அது போலியுரையாம்.

[நச் : 455 — இளம் : 448]

இனி, இடைச்சொற்களெல்லாந் தாம் அடைந்த பெயர்வினைகளின் பொருள்களை வேறுபடுத்தி நின்றலின் வேற்றுமைச்சொல் என்று சொல்லப்படுமென்று பொருள் கூறினாரால் உரையாசிரியர் எனின் — அவை வேறுபாடுசெய்தல் அவ்வோத்திற் கூறிய சூத்திரங்களின் பொருளால் ஆண்டுப் பெறப்படுதலின் ஈண்டுக் கூறல் கூறியது கூறலாமாகலின் அது பொருந்தாது என்க.

[நச் : 457 — இளம் : 450]

இனி, ஞாயிறுபட என்னுஞ் செயவெனெச்சத்து அகர ஈறு பட்டு என உகர ஈறும் திரிந்துநின்றது என்றாரால் உரையாசிரியர் எனின்—ஞாயிறுபட வந்தான் என்பது ஞாயிறுபடாநிற்கவந்தான் என நிகழ்காலம் உணர்த்துதல் வழக்காதலின் அது திரிந்து இறந்த காலம் உணர்த்தும் என்றல் பொருந்தாமை உணர்க.

[நச் : 458 — இளம் : 451]

இச்சூத்திரத்திற்கு வழக்கிடத்து உடனிற்கற்பால் அல்லனவற்றது உடனிலே போற்றுக என்று பொருள்கூறி, 'இந்நாழிககு இந்நாழி சிறிது பெரிது' என்பது காட்டினால் உரையாசிரியர் எனின்—அது சிறப்பினகண் வரும் நான்காம் வேற்றுமைப்பொருளாய் அடங்குதலானும் சிறிதென்பது பெருமையை விசேடித்து நின்றலானும் அதுதான் முன்னாப பெறப்பட்டமையானும் இவ்வெச்சமயக்கங் கூறுதலே ஆசிரியா கருததென்று உணர்க.

[நச் : 459 — இளம் : 452]

இச் சூத்திரத்திற்கு உரையாசிரியர், சொல்லுவான குறிப்பாற் பொருளுணரப்படுஞ் சொற்களும் உள இப்பொருள் இதன்மைய என்று கூறுதற்கண் எனப் பொருள்கூறிச், 'செஞ்செவி வெள்ளொக்கல்' என்பது காட்டினால் எனின், அது குறிப்பிற்றேன்றவினது வேறுபாடாம் என மறுக்க.

சொல்லதிகாரம்:

சூத்திரம் நதலிய பொருள்

(எண் சூத்திர எண்)

அஃறிணைக்குரிய சொல்	3	‘அத்தோ’ என்னும் இடைச்-	
அஃறிணைக்குரிய பொருள்	1	சொல்லின் பொருள்	277
அஃறிணைக்குறிப்புவினை		அமாதல்’ என்னும் உரிச்-	
பிறத்தற்குரிய இடம்	216	சொல்லின் பொருள்	374
அஃறிணைபன்மைக்குரிய-		‘அம்ம’ என்னும் அசைச்சொல்	
உலே வினைமுற்று	212	விளியியற்குமாறு	150
அஃறிணைப்பால் உரிம	24	‘அம்ம’ என்னும் இடைச்-	
அஃறிணைப்பெயர்விளி		சொல்லின் பொருள்	271
யேற்குமாறு	148	‘அரி’ என்னும் உரிச்சொல்-	
அஃறிணையிற்பெயர்பால்		லின் பொருள்	350
உணரத்தூமாறு	168	அலமரல்’ என்னும் உரிச்-	
அஃறிணையொருமைதொரி		சொல்லின் பொருள்	304
உலே வினைமுற்று	213	அல்லதில்’ என்னும் வாய்-	
அஃறிணைவினைமுற்றின்		பாட்டாற் செப்பு நிகழு-	
தொகை	214	மாறு	35
அகரபிறச்சொல்	9	அவையல் கிளவி	436, 437
அசைநிலையிடுக்கு	405, 419, 420	‘அழுங்கல்’ என்னும் உரிச்-	
அசைநிலையிடைச்சொல்	245, 274	சொல்லின் பொருள்	343, 344
அடிமறிப்பொருள்கோள்	401, 402	அனரற்றுப்பெயர் அண்மை-	
அடை, சினை, முதல் அடுக்கி-		விளி கொள்ளுமாறு	128
வருமாறு	26	அன்றற்றுப்பெயர் விளி	
அண்மை விளி	124	யேற்குமாறு	127
‘அதிடி’ என்னும் உரிச்-		அன்மொழித் தொகை	412
சொல்லின் பொருள்	310	‘அன்றே’ என்னும் இடைச்-	
‘அகதில்’ என்னும் இடைச்-		சொல்லின் பொருள்	277
சொல்லின் பொருள்	262	‘அன்றோ’ என்னும் இடைச்-	
		சொல்லின் பொருள்	277

'ஆ' என்னும் எழுத்திசைச் செய்- யுளில் ஓ ஆகுமாறு 192, 208, '209	'ஆ' ஏறு பெற்ற இயற்பெயர் பலாபால் வினை யொடு முடியுமாறு 265
ஆகார எற்றுச் சொல் 9	'ஆ' என்னும் இடைச் சொல் 265, 266
ஆகுபெயர் 110, 111	ஆன் எற்றுப் பெயர் விதி யோகுமாறு 129
ஆகுபெயர்க்காகும் பெயர்கள் 113, 114	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
ஆகுபெயர் வேற்றுமையொடு தொடருமாறு 112	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
ஆக்கச்சொல் பயிலுமாறு 21	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
ஆக்கச்சொல் வழக்கினுள் பயின்று வருமாறு 22	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
ஆக்க வேதுப பொருள் மூன்றாம் வேற்றுமைக்கும் ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கும் உரித்தாமாறு 88	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
'ஆங்க' என்னும் உரையிசைச் சொல் 272	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
ஆனெழி மிகுசொல் 50	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
ஆண்பால் யுணர்த்தும் ஏறு- தெழுத்து 5	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
ஆண்பாற் சொல் 2	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
ஆண்மை சுட்டிம் விரயப் - பெயர் 178	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
ஆண்மைதிரிந்த பெயர் (பேடி) ஆண்பாற் சொல் ஆகாமை 12	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
ஆண்மைதிரிந்த பெயர்ச் சொல் 4	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
'ஆய்தல்' என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள் 324	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
ஆரம் வேற்றுமைக்குரிய பொருள் 76	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
ஆரம் வேற்றுமைப் பொரு- ளில் ஏழாம் வேற்றுமை மயங்குமாறு 94	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
ஆரம் வேற்றுமைப் பொரு- ளொடு நான்காம் வேற- றுமை மயங்குமாறு 90	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
ஆரம் வேற்றுமையும் இரண்- டாம் வேற்றுமையும் மயங்குதல் 83	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130
	ஆன் எற்று வினையாலணையும் பெயர் விதி யேற்குமாறு 130

இயற்சொல்	392	‘இலம்பாடு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	354
இயற்பெயரும் சுட்டுப்பெய- ரும் செய்யுட்கண் முறை- மாறி வருமாறு	39	இறந்தகாலமும் எதிர்கால- மும் மயங்குதல்	242
இயற்பெயரும் சுட்டுப்பெய- ரும் வினைபொருமைப் பாட்டினகண் இடம் பெறாது வருமாறு	38	இறந்தகாலம் எதிர்காலச் செய்கையினகண் மயங்கு- தல்	240
இயற்பெயர்	173	இறுதிக்கண் தொகவரும் சில வேற்றுமை யுருபுகள்	101
‘இயைப்பு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	302	இயைக்கூடாது பண்படுத்தி கின்றபெயரகன் செய்யுட்- கண் பயின்று வருமாறு	18
‘இரங்கல்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	352, 353	இன்னவ்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	297
‘இரட்டை’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	48	‘இ’ என்னும் சொற்குரிய- தோர் சிறப்புவிதி	439
‘இரண்டாம்’ வேற்றுமை என்பபொருள்பற்றி வரு- மாறு	89	‘இ’ தன்மை எகரம் ஐயாறு புமாறு	281
‘இரண்டாம்’ வேற்றுமை எ- குறிப் பொருள்	72	‘உகப்பு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	299
‘இரண்டாம்’ வேற்றுமையில் எறும் வேற்றுமை மயங்கு- மாறு	80, 81	‘உகா’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள்	364
‘இரண்டாம்’ வேற்றுமையும் உகாய வேற்றுமையும் மயங்குதல்	84	‘உம்’ உகத்து ஆகத்திரியுமாறு	287
‘இரண்டாம்’ வேற்றுமையும் முன்னரும் வேற்றுமையும் மயங்குமாறு	91, 92	‘உம்’ என்னும் இடைச்- சொல்லின் பொருள்	250
‘இரத்த’ உயர்வு உணர்த்து சொற்கள்	438	‘உம்மை’ எண்ணின் கண் உருபு தொகுது வருமாறு	286
‘இருதிணை’ மமபாலை யுணர்த்து- தும் பற்றெழுத்து	10	‘உம்மை’ ததொகை	411
‘இருதிணை’ க்கும் ‘ரிய’ வினைச் சொற்கள்	217	‘உம்மை’ யெச்சம்	430, 431
‘இருதிணை’ பெயரும் விரவி செய்யுளாகத்து ஆற்றினை- முடிபு கொள்ளுதல்	51	‘உயாதிணை’ மமமைத்தொகை முடிபு	415
‘இருதிணை’ பெயராகநும் விரவி முடியுமாறு	45, 51	‘உயாதிணை’ குறிய சொல்	2
‘இருவகை’ யெச்சமும் எதிர்- மறை வினை கொண்டு முடியுமாறு	231	‘உயாதிணை’ குறிய பொருள்	1
		‘உயாதிணை’ குறிப்புவினை பிறத்தற்குரிய இடம்	210, 211
		‘உயாதிணை’ சுட்டா விரவுப்- பெயர்	193, 194
		‘உயாதிணை’ தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று	199

உயாதிணைத் தன்மை யொருமை வினைமுற்று	200	எச்சங்களுக்கும் கொண்டு முடியும் சொற்களுக்கும் இடையில் பிறசொற்கள் வருமாறு	232
உயாதிணைப் படாககைப் பன்மை வினைமுற்று	203	எச்சத்தின் வகை	424
உயாதிணைப் படாககை யொருமை வினைமுற்று	202	எண் ஏகாரசம் இடையிட வருமாறு	283
உயாதிணைப் பால் ஐயம்	23	எண்ணிடைச சொல் பிரித்து ஏன்முறாறு	289
உயாதிணைப் பொருள்மேல் நின்ற பெயர்கள் அஃறிணை முடிபு கொளளுதல்	57, 58	எண்ணிடைச சொல் வினைச- சொல்லொடு வருமாறு	288
உயாதிணை வினைமுற்றின் தொகை	205	எதிர்காலத்துப் பொருளையும் நிகழ்காலத்துப் பொரு ளையும் இரத்தகாலத்தாற் கூறுமாறு	236
‘உயா’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	363	எதிர்காலப்பொருளை நிகழ்- காலத்தாற் கூறுமாறு	237
உரிச்சொல் இன்னொருபகுதி	292	எதிர்மறை யெச்சம்	429
உரிச்சொல்லின் பொருள் உணருமாறு	383, 384 385, 386, 387, 390	‘எய்யாமை’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	336
உரிச்சொற்கள் எழுத்துப் பிரிந்திசையாமை	389	‘எல்’ என்னும் இடைச- சொல்லின் பொருள்	264
உரிச்சொற்குரியதோர் இயல்பு	449	எல்லாப் பெயரும் பயனிலைப் படுகால திரியாது என்- பது	69
உரியியலுட் பொருள் கூறப்- படும உரிச்சொற்கள்	293	‘எல்லாம்’ என்னும் பெயர் உயாதிணைக்கண பரின்று வருமாறு	184
‘உரு’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	295	‘எல்லாம்’ என்னும் விரிபு பெயர்	183
உருபிடைச சொல்	245	எவன் என்னும் குறிப்பு வினை முற்று	215
உருபு தொக்கு வருமாறு	100	எழுவாய் வேற்றுமை இன்ன தென்பது	66
உருபு மயக்கம்	102	எழுவாய் ஏறகும் பயனிலை	67
‘உரும்’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	359	‘எறுழ்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	382
‘உவப்பு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	299	‘எற்று’ என்னும் இடைச- சொல்லின் பொருள்	258
உவமத்தொகை	408	‘என்’ என்னும் இடைச- சொல்லின் பொருள்	253
உளப்பாட்டுத் தன்மைப்- பன்மை வினைமுற்று	206		
‘உறப்பு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	341		
‘உறு’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	294		

'என்' என்னும் சொல்	432	ஒருமை சுட்டும் விஷயப்பெயர்	180
'என' என்னும் எண்ணி- சொல்	284	ஒருமைப் பெயர் பன்மை - கொண்டு முடியுமாறு	454
'என்ற' என்னும் எண்ணி- சொல்	284	ஒருவகை குறிக்கும் பலர்- பாற்சொல்	27
'என்று' என்னும் இடைச்- சொல்லின் பொருள்	254	ஒருவர் என்னும் பெயர் ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்- கும் உரித்தாமாறு	188
'எ' என்னும் இடைச் சொல்- யின் பொருள் 252, 256	267	'எனவர்' என்னும் பெயர் ஒரு- பாற்கே உரித்தாமாறு	44
'எ' என்னும் உரிச்சொல்லின் பொருள்	298	'எருவர்' என்னும் பெயர் பன்மைவினை யேற்குமாறு	189
எழுவா வேற்றுமைக்குரிய பொருள்	77	'எருவன்' (எருத்தி) என்னும் பெயர்கட்காவதோர் மரபு	44
எழுவா பன்மை உரிச்- சொல்லின் பொருள்	331	ஒருவினைப்படுத்த துணைத்திற கேற்கும் பல சொற்கள்	47
'எ' என்னும் உரிச்சொல்லின் பொருள்	379	'எரு வேற்றுமை யுருபு பிறி- தோர் உருபின் பொரு- ளோடு மயங்குதல்	107
எகர ஈரற்று முறைப்பெயர் விரியேற்குமாறு	123	ஒழியிசை பெச்சம்	428
எ, த தாட வேற்றுமைக்கும் இரண்டாம் வேற்றுமைக்- கும் அச்சப பொருள் உரித்தாமாறு	96	ஒழுகல் என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	311
உதாம் வேற்றுமைக்குரிய பொருள்	75	ஒழுகல் என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	354
எம்பாற்கும் பரிபட்சத்திற்கும் பொதுவாகிய வினைச்- சொற்கள்	220	ஒன்றனைக் குறிக்கும் பலா- பாற்சொல்	27
எயப்பொருளைத் துணைத்து- வழிச் சொல் சுதமுமாறு	25	ஒன்றன்பாலை யுணர்த்தும் நற்றெழுத்துக்கள்	8
'ஏ' உருபு உயர் பொரு- ளைப் பற்றி வருமாறு	87	ஒன்றன்பாற் சொல்	3
ஏப்பில் போலி	245, 273	'ஏ' என்னும் இடைச் சொல்- யின் பொருள் 251, 256	
ஒருசொல்லிடுகுகின்வகை	405	உகர ஈரற்றுப்பெயர்கள் விரியேற்குமாறு 119, 120	
ஒருபொருட்குரியபலபெயர்- களின்மேல் ஒருவினை சுதமுமாறு	42	ஒம்படைப் பொருட்கு இரண்டாம் வேற்றுமையும் மூன்றாம் வேற்றுமையும் உரியவாமாறு	93
ஒரு பொருள்மேல் இரு- சொல் வருமாறு	453	ஒய்தல் என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	324
		ஒர் உருபு பிறிதோர் உருபினை யேற்குமாறு	100

‘ஒள’ என்னும் இடைச்சொல்- லின் பொருள்	276	கிளைப்பெயர்கள் பி ரி க க ப்- படாமை	404
‘கடி’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	377, 378	‘குடிமை’ முதலிய சொற்கள் உயர்திணை முடிபு கொள்- ளுதல்	59
‘கதழவு’ எனனும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	309	‘குரு’ எனனும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	296
‘கமம்’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	349	‘குறை’ என்னும் இடைச்- சொல்லின் பொருள்	267
‘கம்பலை’ எனனும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	343	‘குடி’ எனனும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	305
‘கய’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	314, 316	குறித்த பொருளைக் கூறு- மாறு	56
‘கருவி’ எனனும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	348	குறிப்பாற் பொருளுணரு- மாறு	416, 452
‘கவி’ எனனும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	343	குறிப்பிற் பொருள் தரும் இடைச்சொல்	245
‘கவாவு’ எனனும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	356	குறிப்பு வினை	197, 198
‘கவவு’ எனனும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	351	குறிப்பெச்சம்	434
‘கழிவு’ எனனும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	308	‘கூடப்பு’ எனனும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	308
‘கழும்’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	345	‘கெடவரல்’ எனனும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	313
‘கறுப்பு’ எனனும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	366, 367	‘கெழு’ எனனும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	296
காரணசுட்டுப்பெயா இயற்- பெயரோடு ஒன்றிவருமாறு	40	‘கொடு’ எனனும் சொற்கு- உரிப்போரா சிறப்புவிதி	441
காலத்தின் வகை	197	‘கொடு’ எனனும் சொல் தன்மை யிடத்து ம செல்லுமாறு	442
காலமயக்கம்	242, 243	‘கொல்’ எனனும் இடைச்- சொல்லின் பொருள்	263
காலமுணர்த்தும் இடைச்- சொல்	245	‘கொன்’ எனனும் இடைச்- சொல்லின் பொருள்	249
‘காலம்’ முதலிய சொற்கள் உயர்திணைமுடிபு கொள்- ளாமை	58	‘சாஅய்’ எனனும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	324
‘காலம்’ முதலிய சொற்கள் உயர்திணைமுடிபு கொள்- ளுதல்	60	‘சாயல்’ எனனும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	319
காலம் மூன்று என்பது	196	சாரியை இடைச்சொல்	245
காலவழுக் காத்தல் 11, 234, 236, 237, 240			

'சிலேசதல்' என்னும் உரிச-	
சொல்லின் பொருள்	352
'சிவப்பு' என்னும் உரிச-	
சொல்லின் பொருள்	366, 367
சிறப்புப் பெயரும் இயற்-	
பெயரும் ஒன்றிவருமுறை	41
'சிறுமை' என்னும் உரிச-	
சொல்லின் பொருள்	335
சிறைப்பெயர்	174
சிறைமுதல்கள் உடமைபெற-	
மாறு	33
சிறை முதற்பெயர்	175
'சீர்த்தி' என்னும் உரிச-	
சொல்லின் பொருள்	306
சுட்டிக் கூறு பட்டிசு சேசு செய்பு	
சிகழுமாறு	36
சுண்ணப் பொருள் சொல்	400
'சுமமை' என்னும் உரிச-	
சொல்லின் பொருள்	343
செப்பினும் வினாவும் சிறை	
முதல்கள் உதற்கு உரு-	
மாறு	16
செப்புமழுக் காட்சல்	13, 37, 56
செப்பு உழுவுமைதி	15
செயப்படுபொருளை வினை-	
முதல்போலக் கூறுதல்	241
செயற்கைப் பொருள் மேல்	
சொல் நிகழுமாறு	20
'செயகு' என்னும் வாய்பாட்டு	
வினைமுற்று	201
'செயது' என்னும் வினை-	
யெச்சம் நிகழ்காலமும்	
எதிர்காலமுகொளளுதல்	234
'செயது' முதலிய வினை-	
யெச்ச வாய்பாடு	223
'செயயாய' எனபது செய	
என நிற்குமாறு	444
செய்யுட்கண் சொற்கள்	
அடையும் வேறுபாடு	397
செய்யுட் சொற்களின் வகை	391

'செய்யும்' என்னும் நிகழ்-	
கால வினைமுற்று முக-	
காலத்திற்கும் பொது-	
வாழ்ந்து	235
'செய்யும்' என்னும் பெய-	
ரெச்சத்திற்கு ஆவதேசார்	
சிறப்பு விதி	230
'செய்யும்' என்னும் பெய-	
ரெச்சத்து முற்று உயிர்	
மெய்கெடுதல்	233
'செய்யும்' என்னும் வினை-	
முற்று	217, 222
'செய்யும்' என்னும் வினை	
முற்று உயர்திணை ஒருமைப்	
பால் உணர்த்துமாறு	170
'செல்லல்' என்னும் உரிச-	
சொல்லின் பொருள்	297
'செல்' 'மா' 'தூ' 'கொடு'	
என்னும் சொற்கள்	
பயின்று வருபிடம்	28, 29, 30
செய்வெண்ணினதனை எச்ச-	
மமை நிற்குபிடம்	279
'செழுமை' என்னும் உரிச-	
சொல்லின் பொருள்	346
சேயமை விப	149
'சேர்' என்னும் உரிசசொல்-	
லின் பொருள்	357
சொல் இருவினைப்பொருள்-	
கள்மேலும் நிகழுமாறு	1
சொல் குறிப்பாற் பொருள்	
உணர்த்துதல்	154
சொல்லால் ஆறியப்படும	
பொருள்	153
சொல்லின் இயல்பு	152
சொல்லின் வகை	155
சொல்லெச்சம்	435
சொல் வெளிப்படையாகப்	
பொருள் உணர்த்துதல்	154
சொற்களின் வழுவுமைதி	443
சொற்களுக்கு குரியதோர் பாது	
காப்பு	446

சொற்களைக் குறைக்குமாறு	447	‘சீர்தல்’ என்னும் உரிச-	
சொற்களை நூல்கெறி பிழை		சொல்லின் பொருள்	312
யாமல் பிரிக்குமாறு	456	‘சீர்ததல்’ என்னும் உரிச-	
சொற்பொருட் காணம்		சொல்லின் பொருள்	312
வெளிப்படத தோன்றமை	388	துகராற்றுச சொல்	8
‘செய்தல்’ என்னும் உரிச-		துய’ என்னும் உரிசசொல்-	
சொல்லின் பொருள்	355	லின் பொருள்	362
தகராற்றுச சொல்	8	‘துவன்று’ என்னும் உரிச-	
தகுதிபற்றி வழங்குஞ் சொல்	17	சொல்லின் பொருள்	326
‘தஞ்சம்’ எனலும் இடைச-		‘துவையததல்’ என்னும் உரிச-	
சொல்லின் பொருள்	261	சொல்லின் பொருள்	352
‘தட’ என்னும் உரிசசொல்-		‘துணவு’ என்னும் உரிச-	
லின் பொருள்	314, 315	சொல்லின் பொருள்	309
தலைமையும் பன்மையும் பற்றி		தெய்வம் சுட்டிய பெயரசு	
வழங்கும் பெயர்கள்	49	சொல்	4
‘தவ’ என்னும் உரிசசொல்-		தெரிநிலை வினை	197, 198
லின் பொருள்	294	‘தெருமால்’ என்னும் உரிச-	
தன்மைச சொல்லும் ஆற்றி-		சொல்லின் பொருள்	304
ணைச சொல்லும் வினை		‘தெவு’ என்னும் உரிசசொல்-	
வருதல்	43	லின் பொருள்	338
‘தா’ என்னும் சொற்கு		‘தெவ’ என்னும் உரிச-	
உரியதேரா சிறப்புவிதி	440	சொல்லின் பொருள்	340
‘தா’ என்னும் உரிசசொல்-		தொகைச சொல் ஒருசொல்	
லின் பொருள்	339	நீரமையுடையவாதல்	414
‘தாம்’ என்னும் விரிப்புபெயர்	181	தொகைச சொல்பெற்று வரும	
‘தான்’ என்னும் விரிப்புபெயர்	182	ண்ணிடைச சொல்	285
திசைச சொல்	394	தொகைச சொல்லின் வகை	406
திணை ஐயத்துக்கண்ணும்		தொகைச சொல் வேண்டாகு	
ஆற்றிணைப்பால் ஐயத்துக்		வரும் எண்ணிடைச-	
கண்ணும் சொல்கிக்குமாறு	24	சொற்கள்	282
திணை ஐயம்	24	தொகைச சொற்களில் பொ-	
திணையறிந்து பால் அறியாத-		ருள் நிற்குமாறு	413
விடத்துச சொல்கிக்குமாறு	23	தொகைப்பெயர் பயனிலை	
திணைவழக்காததல் 43, 45, 51,		கொள்ளுதல்	68
57, 58, 62		‘நம்பு’ என்னும் உரிசசொல்-	
திரிசொல்	393	லின் பொருள்	323
‘தில்’ என்னும் இடைச-		‘நம்பி’ என்னும் உரிசசொல்-	
சொல்லின் பொருள்	248, 255	லின் பொருள்	314, 317
		‘நன்’ என்னும் உரிசசொல்-	
		லின் பொருள்	370

‘கனி’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	294
‘கன்று’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	337
‘கன்றே’ என்னும் இடைச்- சொல்லின் பொருள்	277
‘காம்’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	359
நான்கனுருபு மற்றை வேற்று- மைப் பொருளோடு சென்று மயங்குதல்	106
நான்காம் வேற்றுமைக்குரிய பொருள்	74
நான்காம் வேற்றுமைப் பொருள் ஆறும் வேற்று- மைக்கு உரித்தாமாறு	95
சிகழ்காலம் எதிர்காலச் செய- கையினகண் மயங்குதல்	240
நிரணிதைப் பொருள்கோள்	399
‘நிழத்தல்’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	324
நின்றமொழி தன் இனமாய் பிறமொழிகளைக் குறிக்கு- மாறு (அருத்தாபத்தி)	61
‘நீ’ என்னும் விரவுப்பெயர்	185, 186
‘நீயிர்’ என்னும் விரவுப் பெயர்	185, 187
‘நீயிர்’ ‘நீ’ ‘ஒருவர்’ என்பவற்- றின் பால் தெரியுமாறு	190
‘நுணங்கு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	368
‘நுழைவு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	368
நூலுட் கூறப்பெருத இடைச் சொற்களைக் கண்டறியு- மாறு	291
‘நொசிவு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	368
பகர ஈற்றுச் சொல்	7

‘பசப்பு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	301
‘படா’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	334
‘பனை’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	333
‘பண்ணை’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	313
பண்புக்குடொகை	410
‘பயப்பு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	300
‘பாவு’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	376
பல உருபு தொடராகது அடு- க்கி முடியுமாறு	98
பல பொருட் பொதுச் சொல்லை வினைப்படுத்து உரைக்குமாறு	46
பலபொருளொருசொல்	52, 53, 54, 55
பலாபாலை உணர்த்தும் நற்- றெழுத்து	7
பலாபாற் சொல்	2
பலவினபாலை யுணர்த்தும் நற்றெழுத்து	9
பலவினபாற் சொல்	3
பழஞ்சொல் வழுக்கறுதல்	446
‘பழிச்சு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	376
‘பழுது’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	318
பன்மை சுட்டும் விரவுப்பெயர்	179
பன்மைச் சினைப் பெயர்கள் பன்மை முடிபு கொள்ளா- விடம்	62
‘பாய்தல்’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	355
பாலுணர்த்தும் இடைச்சொல்	245
பாலுணர்த்தும் எழுத்தின்றி உயர்திணையினை உணர்த்- தும் சொல்	4

பாலுணர்த்தும் எழுத்துக்கள்		பெயாச்சொல் தோன்றுதற்-	
வினையின் கண்ணே		குரிய பொருள்கள்	157, 158
தோன்றுமாறு	10	பெயாப்பயனிலை	67
பால் ஐயம்	24	‘பே’ என்னும் உரிச்சொல்-	
பால் விளங்க நிற்கும் அஃறி-		லின் பொருள்	359
ணைப்பெயர் 164, 165, 166, 167		‘பேண்’ என்னும் உரிச்-	
பால் விளங்க நிற்கும் உயா-		சொல்லின் பொருள்	332
திணைப்பெயர் 159, 160, 161,		‘பையுள்’ என்னும் உரிச்-	
162, 163		சொல்லின் பொருள்	335
‘பிணை’ என்னும் உரிச்சொல்-		பொருளொடு புணராசு சுட்-	
லின் பொருள்	332	டிப் பெயரால் செப்புநிகழு-	
மிண்டப்பெயர் முதற்பெயர்		மாறு	37
கிணைப்பெயர்கயினை		பொருள்கோள்வகை	398
தன்மை பெறுமாறு	86	பொருள் வெளிப்படா உரிச்-	
பிரிநிலை யெச்சம்	425	சொல்	293
பிரிவிலைநிலை	275	பொருள் வெளிப்படும் உரிச்-	
புதுச்சொல் தோன்றுமாறு	446	சொல்	293
‘புரை’ என்னும் உரிச்சொல்-		‘பொற்பு’ என்னும் உரிச்-	
லின் பொருள்	295	சொல்லின் பொருள்	329
‘புலம்பு’ என்னும் உரிச்-		‘போகல்’ என்னும் உரிச்-	
சொல்லின் பொருள்	325	சொல்லின் பொருள்	311
‘புனிறு’ என்னும் உரிச்-		‘மத’ என்னும் உரிச்சொல்-	
சொல்லின் பொருள்	369	லின் பொருள்	371, 372
பெண்ணெழி மிகுசொல்	50	மயங்கிவாரா உம்மைகள்	278
பெண்பாலை யுணர்த்தும் ஈற்-		மாபுவழக காத்தல் 37, 38, 39,	
றெழுத்து	6	41, 42, 44, 46, 47, 48, 49,	
பெண்பாற் சொல்	2	50, 56, 436, 443, 453	
‘பெண்மகன்’ என்னும் பெயர்		‘மலலல்’ என்னும் உரிச்-	
மகடேவிற்குரிய வினை -		சொல்லின் பொருள்	298
கொள்ளும் என்பது	191	‘மழ’ என்னும் உரிச்சொல்-	
பெண்மை சுட்டும் விரவுப-		லின் பொருள்	305
பெயர்	177	‘மற்று’ என்னும் இடைச்-	
பெயரெச்சத்திற்கு உரிய -		சொல்லின் பொருள்	257
தோர் இயல்பு	422	‘மறையது’ என்னும்	
பெயரெச்சம்	427	இடைச்சொல்லின் பொருள்	259
பெயரெச்சம் கொண்டு முடி-		‘மன்’ என்னும் இடைச்-	
யும் சொற்கள்	229	சொல்லின் பொருள்	247
பெயர்ச்சொல் காலம்		‘மன்ற’ என்னும் இடைச்-	
தோன்றாதென்பது	71	சொல்லின் பொருள்	260

மனனாப் பொருள் (இல் பொருள்) உம்மை பெறுமாறு	34
‘மாதா’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	322
‘மா’ ரற்றுச சொல்	7
‘மா’ என்னும் ரறு பெற்ற உயாதினைப் படாககைப் பன்மை வினைமுற்று	204
‘மாலை’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள்	307
முககாலத்தும தெதியல் பொருளை நிகழ்காலத்தாற் கூறுமாறு	235
முடிக்குஞ்சொல் பெற எச- சுவகன்	433, 434
முதலும் சினையும் ஆறியுமாறு	85
முதற் சொல்லொடு தொடாகத் சினைச்சொல் வேற்றுமை ஏற்குமாறு	83, 84
‘முரஞ்சல்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	327
‘முழுது’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	320
முறைப்பெயர்	176
முற்றும்மை எச்ச உம்மை- ஆமாறு	280
‘முனைவு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	380
முன்னிலைப் பன்மை வினை- முற்று	219
முன்னிலை யசைச்சொல்	269
முன்னிலை யொருமைப்பெயர் பன்மை வினையொடு முடியுமாறு	455
முன்னிலை யொருமை வினை- முற்று	218
முன்னிலை வினைச் சொல் ஈகாரமும் ஏகாரமும் பெ- ற்று வருமாறு	445

மூவிடத்திற்கும்பொதுவாகிய ஆசைச்சொல்	270
முன்றும் வேற்றுமைக் குரிய பொருள்	73
‘மே’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள்	323
மொழிமாற்றுப் பொருள்- கோள்	403
யாணார்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	373
‘யாணு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	375
யாது’ ‘எவன்’ என்னும் சொற்கள் பொருளமேல் நிகழுமாறு	31, 32
யார்’ என்னும் குறிப்பு வினை- முற்று	207
ரகர ரற்று ஆளபெடைப் பெயர் விளி யேற்குமாறு	138
ரகர ரற்றுச சொல்	7
ரகர ரற்றுப் பெயர் விளி யேற்குமாறு	135
ரகர ரற்று வினையாலணையும் பெயர் விளி யேற்குமாறு	136
137	
லகர ளகர ரற்றுப் பெயர் விளி யேற்குமாறு	141, 142
வகர ரற்றுச சொல்	9
வடசொல்	395, 396
வண்ணச சினைச்சொல்	26
‘வம்பு’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள்	321
‘வய’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள்	360
‘வயர்’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள்	365

வழக்கிடத்து முரண்மொழி- கள் உடனிற்குமாறு 451	விளி வேற்றுமை 64
வழக்குப்பற்றிவழங்குஞ்சொல் 17	விளி வேற்றுமையின் இயல்பு 115, 116
‘வறிது’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள் 330	‘விறப்பு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள் 341, 342
‘வாரதல்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள் 311	வினா செப்பாமாறு 14
‘வான்’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள் 361	வினாவழக காத்தல் 13
‘விதிப்பு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள் 310	வினா வினேச சொல் எதிர் மறைப்பொருள் உணாத- துதல் 239
வியங்கோ ளைச்சொல் 268	வினேசசொல்லின்னொப்பை 195
வியங்கோள் வினே திணை விரவி முடிதல் 45	வினேசசொல் ாறும் பெயர்ச- சொல் ாறும் மயங்காமை 11
வியங்கோள் வினேமுற்று 217, 221	வினேசசொல் தோன்றுதற்- குரிய இடம் 198
‘வியல்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள் 358	வினேததொகை 406
விரவுப் பெயரின் பாசுபாடு 172	வினேமுதல்வினே கொண்டு முடியும் வினையெச்சங்கள் 225, 226
விரவுப் பெயா 171	வினேமுதல் வினையும், சினை- வினையும் கொண்டுமுடியும் எச்சங்கள் 227
விரவுப்பெயா பால் விளங்க நிற்குமாறு 169	வினேமுற்றின் இயல்பு 421
விரவுப்பெயா விளியேற்கு மாறு 147	வினேமுற்று 108, 109
விரைசொல் அடுக்கின எல்லை 418	வினேமுற்றுக்கள் பெயரொடு முடியுமாறு 423
விரைசொல் அடுக்கு 405	வினேயாலணையும் பெயா காலந்தோன்றும் என்பது 71
‘விழுமம்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள் 347	வினையெச்சங்கள் அடுக்கி முடியுமாறு 228
விளி யேற்காத உயாதிணைப் பெயர்கள் 121, 126	வினையெச்சத்திற்கு உரிய - தோர் இயல்பு 422
விளி யேற்காத பெயர்கள் 151	வினையெச்சத்தின் இறுதிநிலை 224
விளி யேற்காத ரகர ஈற்றுப் பெயர்கள் 139, 140, 151	வினையெச்சம் 426
விளி யேற்காத ளகர ஈற்றுப் பெயர்கள் 145, 151	வினையெச்சம் திரிந்து நிற்கு- மாறு 450
விளி யேற்காத னகரவீற்றுப் பெயர்கள் 134, 151	வினே வேறுபடாப் பல்- பொருளுளாருசொல் பொருளுணாததுமாறு 55
விளி யேற்கும் உயர்திணைப் பெயரின் ஈற்றெழுத்துக்- கள் 117, 125	

வினை வேறுபடுதல் பல பொருளொருசொல் பொ- ருள் விளகதும் வகை	53	வேற்றுமை யுருபுகள் எதிர் மறைச சொல்லான் முடியு- மாறு	103
வினை வேறுபடுதல் பல பொருளொருசொல் பொருள் விளககாது நிற்றல்	54	வேற்றுமை யுருபுகள் செய் யுட்கண் திரிந்து நிற்கு- மாறு	104, 105
‘வேற்றுமை’ என்னும் உரிச்ச- சொல்லின் பொருள்	328	வேற்றுமையுருபுகள் விரிந்து நிற்கும் இடம்	99
‘வேறுப்பு’ என்னும் உரிச்ச- சொல்லின் பொருள்	341	வேற்றுமையுருபு நிற்குமிடம்	70
வேற்றுமைத் தொகை	407	‘வை’ என்னும் உரிச்சொல் லின் பொருள்-	381
வேற்றுமைத் தொகையில் உருபு புலப்படும இடம்	78	எகர ஈற்று அளிபெடைப் பெயர் விளி யேறகுமாறு	146
வேற்றுமைத் தொகை விரி- யுகால உருபேயன்றி பிற சொற்களும் தோன்றுமாறு	79	எகர ஈற்றுச் சொல்	6
வேற்றுமைமயக்கம் தோன்று தொட்டு வரும் வழக்கிற பிழையாது பயின்று வரும் என்பது	97	எகர ஈற்று முறைப்பெயர் விளி யேறகுமாறு	144
வேற்றுமையின் தொகை	63, 64	எகர ஈற்று வினையாலணையும் பெயர் விளி யேறகுமாறு	143
வேற்றுமையின் பெயரும் முறையும்	65	ஊகர ஈற்றுச் சொல்	8
		ஊகர ஈற்று அளிபெடைப் பெயர் விளி யேறகுமாறு	132
		ஊகர ஈற்றுச் சொல்	5
		ஊகர ஈற்று முறைப்பெயர் விளி யேறகுமாறு	133

சுத்திரம் நுதலிய பொருள்

முதலிற்று.

சொல்லதிகாரம்:

உரையிற் காணும் அரும்பொருள்

(எண் பக்க எண்)

‘அஃறிணை’ என னும்		‘இசைக்குமன்’ என்னும்	
தொகைமொழிக்கு உரிய		சொற்குரிய இலக்கணம்	4
இலக்கணம்	4	இசைபற்றிய இரட்டைக்கிளவி	35
அஃறிணையை உயர் திணை-		இடக்காடகிக் கூறுதல்	16
போலச சொல்லுதல்	22	இடமயக்கம்	10, 11
அசைநிலைக் கடமரை	163	இடமுன்	172
அசைநிலை யடுககின் வரம்பு	233	இடம் மூன்று	2
அடிபபட்டி வந்த வதுக்கு	83	இயற்கைப்பொருள்	17
அடை இன்னது என்பது	21	இயற்சொல்’ இன்னது என்-	
‘அதிகாரம்’ என்பதன்		பது	209
பொருள்	1	இயற்பெயர் இன்னது என்பது	29
அருத்தாபத்தி	46	இரண்டு இடம்	2
அவனறியு தானகோடல(வின)	12	இரண்டு திணை	2
அறியான் வினாதல்	12	இருகுணம் அடுக்கிச் சினை-	
அறிவொப்புக் காண்டல(வின)	12	யயாதி வருதல்	21
அறுவகை ஷட்டு	2	இருகுணம் அடுக்கி முத-	
அறுவகைச் செப்பு	12	லொதி வருதல்	21
அறுவகை விகாரம்	215	இருபெயர்த தொகையைப்	
அன்மொழித் தொகையின்		பலபெயர்த தொகையுள்	
பொருள் தெரியுமாறு	227	அடக்குதல் தொல்காப்பி-	
ஆகாராற்று முற்றுச் சொல்		யனர்க்கு உடன்பாடன்று	
எதிமறை புணர்த்துமாறு	9	என்பது	226
‘ஆகுபெயர்’ என்பதன்		இலக்கணத்தொடு பொருட்-	
பொருள்	86	திய மருஉவழக்கு	16
ஆனெழி மிகுசொல்	37	இலக்கண வழக்கு	16
‘ஆ’ என்னும் இடைச்சொல்	177	இலேசு 6, 98, 228, 230, 233, 260	
ஆரும் வேற்றுமைக்கு உரிய		இறந்தகாலம் இன்னது என்-	
அகர உருபு	63	பது	125
		இறந்தது காத்தல்	96

‘செய்யும்’ என்பது முற்றாயும் எச்சமாயும் நிற்குமாறு	146	‘நிசைச்சொல்’ இன்னது என்பது	210
‘செய்யு’ என்னும் வாய்பாடு ‘செய்யா’ என்னும் வாய்- பாடாகத் திரிதல்	143	திணை மயக்கம்	10, 11
செவவனிறை	27	‘திணையினிசைக்கும்’ என்- னும் தொகை மொழிககு உரிய இலக்கணம்	4
செற்றச்சொல்	43	‘திரி சொல்’ இன்னது என்பது	210
‘சேரி’ என்னும் சொல்லின் பொருள்	36	‘துணைக்கும்’ என்பதன் பொருள்	15
சொல் எட்டுவகை யிலக்- கணத்தான் உணரத்தப- படும் என்பது	1	‘தெய்ய’ என்னும் இடைச சொல்	177
‘சொல்’ என்பதன் பொருள்	1	‘தெவகை’ என்பதன் பொருள்	66
‘சொல்லதிகாரம்’ என்பதன் பொருள்	1	தேற்ற ஏகாரம்	121
சொல்லொடு சொல் இயையு- மாறு	3	தொகைநிலை வகை	3
சொற்குப் பொருள் உணரத்- துமாறு	206	தொழிலினைய பெயர்	31
சொற்பொருள் உணருங்கால ஆசிரியாக்கும் மாணவர்க்- கும் நிகழும் கடாவிடை	205	தொழில்வேறு கிளத்தல் இருவகை	32
ஞாபகங்கூறல் எனனும் உத்தி	32	தொழிற் பெயர்	53, 239
ஞாபகத்தாற் கொள்வது	32	தொழிற்பெயர் (வினையா- லணையும் பெயர்)	53
தகுதிவழக்குமூன்று வகைப் படும் என்பது	16	‘நம்பு’ என்னும் சொல்லின் திரிபு	207
‘தடுமாற்றம்’ என்பதன் பொருள்	74	நான்கு நிலம்	123
தந்திரவுத்திவகைமை கூறல்	5	நிகழ்காலம் இன்னது என்பது	125
தலைமை பற்றிவரும் பெயர்	36	‘நீயிர்’ என்னும் பெயர் உருபு ஏலாமை	52
தற்கிழமை ஐந்து வகைப்படும் என்பது	63	நூற்புணர்ப்பு இன்னது என் பது	130
தன்மையொருமை ‘அல்’ ஈறு ‘அன்’ ஈறுகத்திரிதல்	128	‘நெறிபடுத்துதல்’ என்பதன் பொருள்	78
தன்மை திரிபெயர்	43	‘நோக்கல் நோக்கம்’ என்ப- தன் பொருள்	72
தன்வினை	243	‘நோக்கிய நோக்கம்’ என்ப- தன் பொருள்	72
தன்னைப் பிறன்போற் கூறு- மாறு	248		

பகர ஈற்று முற்றுசு சொல்
எதிர்காலம் உணராததுமாறு 8
பண்புத் தொகைப் புறத்துப்
பிறந்த அனமொழித்
தொகை 227
பண்புத்தொகை விரியுமாறு 225
பண்புபற்றிய இரட்டைக்கிளவி 35
பத்துவகை விகாரம் 215
பயனிலை வகை 3
பயனுவமம், பயவுவமம் 15, 222
பளிங்கு அடுத்தது காட்டும்
என்பது 10
பன்மைபற்றி வரும் பெயர் 36
'பாக்கு' என்னும் வினையெச்ச
ஈறு 142
பாதுகாவல் 121
பால் ஐந்து 2
பால்பகர அஃறிணைப்
பெயரை இயற்பெயர்
என்றதற்கு நியாயம் 112
'பான்' என்னும் வினையெச்ச
ஈறு 142
பான் மயக்கம் 10, 11
பிரிசிலை ஏகாரம் 7, 13
பிறப்பினாகிய பெயர் 31
பிறவினை 243
பிறிதின் கிழமை பகுதிப்
படாது என்பது 63
'பின்' என்பது காலமும்
இடமும் பற்றி நின்றல் 229
புறத்திறவுகோலைப் பொருள் 250
பெண்ணெழி மிகுசொல் 37
'பெண்மகன்' என்னும்
பெயர்ப் பொருள் 109
பெயர், வினை, இடை, உரி
என்னும் நான்குமே இயற்
சொல், திரிசொல், திசைசு
சொல், வடசொல் என்-
னும் நான்குமாம் என்பது 210

பொதுமை பற்றி நிற்கும்
பெயர் 37, 38
பொதுவினையாற் பொருள்
விளங்காசு சொல் 40
பொன்னுக்குரிய வன்மை 192
'மக்கட் சுட்டு' என்பதன்
பொருள் 4
மங்கல மரபினாற் கூறுதல் 16
மயக்க கிரனிறை 217
மயக்கமும் வழையும் ஒன்றே
என்பது 10, 11
மயக்கம் எழுவகை 10
மரபு மயக்கம் 10, 11
மருஉவழக்கு 16
மறுத்தல் (செப்பு) 12
'மற்றையது' என்பது பொரு-
ளுணர்த்துமாறு 164
'மன்' எனும் இடைச்சொல் 4, 177
மன்னரால் பெறுமபெயர் 31
மாட்டெறிதல் 27
மாட்டேறு 96, 100
'மா' ஈற்று முற்றுசு சொல்
எதிர்காலம் உணராததுமாறு 8
'மாள்' என்னும் இடைசு
சொல் 177
மிகுதிபற்றி நிற்கும் பெயர் 37, 38
முதலொடுமுதல் பொருட்தல் 15
முதல் இன்னது என்பது 21
முதற்கிளவி 26
முற்றுச்சொல் எச்சப் பெயர்
ஆமாறு 4
'முற்றுசு சொல்' என்பதன்
பொருள் 236
'முன்' என்பது காலமும்
இடமும் பற்றி நின்றல் 229
மூன்று இடம் 2
மூன்று காலம் 2
மெய்யுவமம் 15, 222

மெய்திரிந்தாய கிழமை	63	விறற்சொல்	43
மெய்யவற்குக் காட்டல் (வினா)	12	வினா ஐவகை	12
வகர ஈற்று முற்றுசு சொல்		வினாசு செப்பாதல்	13
எதிர்காலம் உணராததுமாறு	9	வினாமயக்கம்	10, 11, 13
'வட சொல்' இன்னது		வினாவெதிர் வினாதல் (செப்பு)	12
என்பது	210	வினையுவம்	15, 222
வழக்காறு இருவகைப்படும்	16	வினைக்குறிப்பு	6, 7, 134
வழியையையுஞ் செப்பு	14	வினைக்குறிப்புப் பெயர்	135
வழு எழுவகை	2	வினைத்தொகைபற்றிப் பிறக்-	
'வளம்' என்பதன் பொருள்	194	கும் அன்மொழித்தொகை	228
விகாரம் அறுவகை	215	வினைத்தொகை விரியுமாறு	225
விதந்து கூறல்	17, 102	வினையால் பொருள் விளங்-	
விதி யோதது	261	கும் சொல்	40
வியங்கோளாசைச்சொல்		'வினையெச்சம்' இன்னது	
முன்னிலை யசைச்சொல்		என்பது	142
ஆமாறு	177	வேறுபல குழியுதற்கிழமை	63
விரித்துத் தொகுத்தல்	130	வேற்றுமை எட்டு	2
விளிவேற்றுமை ஏனைய		வேற்றுமைகளும் பெயர்களும்	
வேற்றுமையோடு ஒத்த		உள்ள இயைபு	48
சிறப்புடையது அன்று		வேற்றுமைத் தொகைபற்றிப்	
என்பது	49	பிறந்த அன்மொழித்	
விளி வேற்றுமையது இலக்-		தொகை	227
கணம்	50, 90		

உரையிற் காணும் அரும்பொருள்

முற்றிற்று

சொல்லதிகாரம்:

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றோடர்

(எண் 11-க்கு எண்)

அஃது	111	அது வந்தான்	11
அககுமு நன்று	43	அது வந்தான்	11
அங்குண்டு சொல்லுவாறே		அதுவிலை	141
பெருஞ்சாததன் தருகை,		அது வேறு	141
சொல்லப்படுவாளோ		அத்திகோசத்தாரா	109
பெருஞ்சாததன் தாய்	248	அத்தை — அத்தா	93
அடிசில் அயின்றா	34	அத்தனா வாழுக	46
அடுக்கல்	211, 122	அத்தோ அத்தோ	171
அடுஞ் செந்நெற் சோறு	149	அப்பெண்டு	108
அடைகாயை எண்ணும்	55	அம்பாபிழான	109
அட்ட செந்நெற் சோறு	149	அம்மா சாததா	103
அணிகலம் அணிந்தார்	34	அம்மாட்டான்	108
அணில் — அணிலே	101	அரசரைச் சாரந்தான் —	
அது	111	அரசர்கட் சாரந்தான்	68
அது உண்ட இல்லம்	146	அரசா	110
அது உண்ணும்	141	அரசா ஆயிரமக்களொடு	
அது உண்ணும் இல்லம்	145	தாவடிபோயினா	37
அது உண்ணும் ஊண்	146	அரசா பெருந்தெரு	38
அது எறியுக் கல்	146	அரசனா வந்தார்	166
அது ஒதுங் காலை	146	அரசனெடு வந்தார் சேவகர்	71
அது செய்யும் பொருள்	145	அரசு நிலைத்தது	43
அது செய்ய்மன	141	அரசு வன்மை நன்று	43
அது செல்க	140	அரிசியை அளக்கும்	55
அது பிற	169	அருவாளன்	109
அது வந்தன	11	அலனே	160
அது வந்தார்	11	அலி வந்தது	43

அல்லர்	134	அவனது துணை	64
அல்லன்	134	அவனது முதுமை	63
அல்லன்	134	அவனது வீணை	64
அவரில்லை	141	அவனில்லை	141
அவர்	98	அவனும் தன் படைக்கலமும்	
அவர் உண்ட இல்லம்	146	சாறும்	33
அவர் உண்ணும் இல்லம்	147	அவனே கொண்டான்	161, 238
அவர்க்கு அடிமை நன்று	43	அவனே	160
அவர்க்கு ஆண்மை நன்று	43	அவனே கொண்டான்	160, 238
அவர்க்கு இளமை நன்று	43	அவன் உண்ட இல்லம்	146
அவர்க்கு குடிமை நன்று	43	அவன் உண்ணு	141
அவாககு மூப்பு நன்று	43	அவன் உண்ணும் இல்லம்	145
அவர் செயம்மன	141	அவன் உண்ணும் ஊண்	146
அவர் செலக	141	அவன் எறியுங் கல	146
அவர் வந்தது	11	அவன் ஒதுங் காலை	146
அவர் வந்தன	11	அவன் சாத்தன	29
அவா வேறு	141	அவன் செயம்மன	141
அவள	63	அவன் செய்யும் பொருள்	145
அவளில்லை	141	அவன் செல்க	140
அவள்	100, 107	அவன் வந்தது	11
அவள் உண்ட இல்லம்	146	அவன் வந்தா	11
அவள் உண்ணும்	141	அவன் வந்தாள	11
அவள் உண்ணும் இல்லம்	145	அவன் வந்தன	11
அவள் உண்ணும் ஊண்	146	அவன் — வந்தான், சென்-	
அவள் எறியுங் கல	146	ருன்	105, 106
அவன் ஒதுங் காலை	146	அவன் வேறு	141
அவன் செய்யும் பொருள்	145	அவை	111
அவன் செயம்மன	141	அவை உண்ட இல்லம்	146
அவன் செல்க	140	அவை உண்ணும்	141
அவன் வந்தது	11	அவை உண்ணும் இல்லம்	145
அவன் வந்தன	11	அவை உண்ணும் ஊண்	146
அவன் வந்தார்	11	அவை எறியுங் கல்	146
அவன் வந்தான்	11	அவை ஒதுங் காலை	146
அவன் வேறு	141	அவை செயம்மன	141
அவற்குக் கொடுக்குங்காணம்	24	அவை செய்யும் பொருள்	145
அவற்குச் செல்லுங்காணம்	24	அவை செல்க	140
அவற்றுள் எவ்வெருது கெட்		அவையத்தார்	109
டது	25	அவை யில்லை	141
அவன	63	அவை வந்தது	11

அவை வந்தாள்	11	ஆபா	110
அவை வந்தாள்	11	ஆயன் சாத்தன வந்தான்	50
அவை வந்தான்	11	ஆர்	177
அவை வேறு	141	‘ஆர்த்தார் கொண்மார வந்தார்’	130
அவ	111	ஆர்த்தார் கொண்மார வந்தார்	
அவ்வழிக் கொண்டான் —		புகழுமா வெண்ணையர்க	
அவ்வழிகட் கொண்டான்	78	ணில்லாத கீது	8
அவ்வாளன்	108	ஆவந்தது	113
அழாஅன்	95	ஆவந்தன	113
அழான்	251	ஆவினது கன்று	63
அறஞ் செய்தான் சுவாககம்		ஆவினது கன்று — ஆவிற்குக்	
புகும்	151	கன்று	82
அறுத்துக் குறைத்துச்		ஆவும் ஆயனும் செல்க	34
சுகிர்த்து வகிர்த்து இட்டான்	175	ஆற்றுட் செத்த வெருமை	
அன்றே அன்றே	171	ஊரகருவவற்கு இழுத்தல்	
அன்றே அன்றே	171	கடன	249
அன்றே — அன்றே	93	ஆனதா	38
ஆ	112	ஆனம்	177
ஆ உண்டு	50	ஆன் கன்று நீருட்டிக	41
ஆ எவன்	50	இஃது	111
ஆ கரிது	50	இஃது உண்	163
ஆ கிடந்தது	50	இக்காடு போகிற கூறை	
ஆ செல்க	50	கோட்பட்டான், கூறை	
ஆ பல	50	கோட்பட்டும்	153
ஆ வாழக	46	இடையன்	11
ஆகலாகல்	170	இதனிற் கடிது இது	60
ஆகவாக	170	இதனிற் சிறிது இது	60
ஆக்கள்	112	இதனிற் பெரிது இது	60
ஆசிரியன் பேரூர்கிழான்		இதனிற் நண்ணிது இது	60
செயிற்றியன் இளங்கண்-		இதனிற் நீது இது	60
ணன் சாத்தன் வந்தான்	31	இதனிற் நீவிது இது	60
ஆடே	107, 108	இதனின் நன்று இது	60
ஆடை சாத்தனது	78	இதனின் நாமம் இது	61
ஆடை தா	247	இதனின் நெடிது இது	60
ஆட்டுப் பிழககை	246	இதனின் மெலிது இது	60
ஆண்பால்	99	இதனின் வட்டம் இது	60
ஆண்மகன்	108	இதனின் வலிது இது	60
ஆதிண்டு குற்றி	38	இதனின் வெய்யது இது	60
ஆப்பீ	246	இது	111
		இது பிற	169

இந்நாழிக்கு இந்நாழி சிறிது பெரிது	255	இவனிற் பழையன் இவன்	61
இந்நாள் எம்மில்லதது உண்ணாய்	250	இவனிற் புதியன் இவன்	61
இப்பண்டியுள்ளது எவன்?	24	இவனின் ஆயினான் இவன்	61
இப்பயறல்லது இல்லை	28	இவனின் இலன் இவன்	61
இப்பெண்டு	108	இவனின் இழிந்தான் இவன்	61
இம்மகள்கண் நல்லவோ இக்கயல் நல்லவோ	15	இவனின் இளையான் இவன்	61
இம்மாட்டான்	108	இவனின் மூத்தான் இவன்	61
இயமரம் இயம்பினார்	34	இவனைப் பூதம் புடைத்தது	44
இருந்தான் குன்றத்து	79	இவன்—வந்தான், சென்றான்	105
இருந்தான் குன்றத்துக்கண்	78	இவை	111
இருவர்	110	இவையலலது பயறிலை	28
இலை பச்சென்றது	232	இவ	111
இலைநட்டு வாழும்	85	இவவாளன்	108
இல்முன் — முனறில்	16	இவவினை நன்று	44
இல்ல	112	இவவெருது புற்றின்னும்	38
இல்லது	112	இளம் பெருங் கூத்தன்	21
இல்லம் மெழுகிற்று	154	இன்று இவவூரெல்லாம் தைநீர் ஆடுப	37
இல்லா	134	இன்று இவவூர்ப் பெற்ற - மெலலாம் அறங்கறக்கும்	37
இல்லள்	134	இன்று இவவூர்ப் பெற்ற - மெலலாம் உழவொழிந்தன	37
இல்லன்	112	இன்னும் உண்டிலையோ?	
இல்லன்	134	போதாயோ	151
இவரிற் சிலா இவா	61	உஃது	111
இவரிற் பலா இவர்	61	உடம்பு கறுத்தது	199
இவர்	98	உடம்பு நன்று	44
இவர் பெரிதுங் கால்கொண்டோடுப	38	உடுக்கை ஈ	246
இவா பெரிதுஞ் சோறுண்ப	38	உடையா	133
இவற்கு ஊண் கொடு, ஆடை கொடு	247	உடையன்	133
இவற்குக் காலம் ஆயிற்று	44	உடையன்	133
இவற்குத் தெய்வம் ஆயிற்று	44	உடையாம்	134
இவளைக் கொள்ளும் இவ்வணி — இவட்குக் கொள்ளும் இவ்வணி	82	உடையென்	134
இவள்	100	உடையேம்	134
இவனிற் சிறந்தான் இவன்	61	உண்	139
		உண்கு	128
		உண்கும்	127

உண்கு யான்	128	உண்டான் 6, 7, 9, 53, 124, 125	
உண்கும் யாம்	128	129, 156	
உண்கும் வந்தேம்	128	உண்டான அவன்	10
உண்குவ	9, 135	உண்டான் — உண்டாய்	95
உண்கு வந்தேன்	128	உண்டான் கரியன்	235
உண்குவம்	126	உண்டான், தின்றான், ஓடி- னான், பாடினான் சாத்தன்	237
உண்குவர்	130	உண்டான நீ	11
உண்குவள்	129	உண்டான பான	11
உண்குவன்	129	உண்ட	139
உண்குவீர்	140	உண்டா	140
உண்குவெம்	127	உண்டு	128
உண்குவென	128	உண்டும்	127
உண்குவேன்	128	உண்டு வந்தான்	148
உண்குவை	139	உண்டு வருஞ் சாத்தன்	150
உண்ட சாத்தன்	240	உண்டேம்	127
உண்டது	8, 136	உண்டேன்	128
உண்டது அது	10	உண்டேன அவன்	11
உண்டல்	53	உண்டேன கரியன்	235
உண்டன	9, 135	உண்டேன நீ	11
உண்டன அவை	10	உண்டேன் போந்தேன்	151
உண்டனம்	126	உண்ண	9, 135
உண்டனர்	130	உண்ணச் சாத்தன்	148
உண்டனள்	129	உண்ணது வந்தான்	148
உண்டனன்	129	உண்ணுந் து	8, 136
உண்டனிர	140	உண்ணுந் தன	9, 135
உண்டனெம்	127	உண்ணுந் தினம்	126
உண்டனென்	128	உண்ணுந் தினா	130
உண்டனே	139	உண்ணுந் தினன்	129
உண்டாம்	127	உண்ணுந் தினன்	129
உண்டாய்	139	உண்ணுந் தினர்	140
உண்டாய் அவன்	11	உண்ணுந் தினெம்	127
உண்டாய கரியை	235	உண்ணுந் தினென்	128
உண்டாய யான்	11	உண்ணுந் தினே	139
உண்டார்	8, 130	உண்ணுந் தினும்	127
உண்டார் அவர்	10	உண்ணுந் தினாய்	139
உண்டா — உண்டோ	97	உண்ணுந் தினர்	8, 130
உண்டாள்	7, 129	உண்ணுந் தினள்	7, 129
உண்டாள் அவள்	10		
உண்டாள் — உண்டாய்	99		

உண்ணுநின்றான்	6, 125, 129	உவா	98
உண்ணுநின்றீர்	140	உவள	100
உண்ணுநின்றேம	127	உவன — வந்தான், சென்றான்	105
உண்ணுநின்றேன்	128	உவை	111
உண்ணு வந்தான்	143	உவ	111
உண்ணுஞ் சாத்தன்	148, 240	உவவாளன	108
உண்ணும் அது	146	உழக்கு	88
உண்ணும் அவள்	146	உழுதுண்டு தினேறடிப் பாடி	
உண்ணும் அவன்	146	வந்தான்	145
உண்ணும் அவை	146	உழுது வந்தன	144
உண்ணு வந்தான்	143	உழுது வந்தான்	239, 143
உண்ணேனோ	13	உழுது வருஞ் சாத்தன்	150
உண்ப	8, 130	உழுது வருதல	239, 144
உண்பது	8, 136	உழுதல்ல	137
உண்பல்	128	உழுந்தல்லதில்லை	27
உண்பன	9, 135	உழுந்துள	134
உண்பன்	128	உளா	134
உண்பாக்கு வந்தான்	142	உளள்	134
உண்பாம்	127	உளன்	134
உண்பாய்	139	உள்ள	112
உண்பா	8, 130	உள்ளது	112
உண்பாள்	7, 129	உள்ளன	111
உண்பான்	6, 125, 129	உறினுதம்	127
உண்பான் வந்தான்	142	உறையூரிற் பெரிது கருஆர் —	
உண்போ	140	உறையூரககுப் பெரிது	
உண்பேம்	127	கருஆர்	83
உண்பின்	140		
உது	111	ஊரகத்திருந்தான்	65
உதுபிற	169	ஊரயலிருந்தான்	66
உந்தி	211, 212	ஊரன் — ஊர	94
உப்புக் கழிந்தது	185	ஊரிற் சேயன — ஊர்க்குச	
உப்புக் கூர்ந்தது	185	சேயன்	83
உப்பெண்டு	108	ஊரிற் பற்றுவிட்டான்	61
உம்மாட்டான்	108	ஊரிற் பற்றுவிட்டான் —	
உயிர் போயிற்று	44	ஊர்க்குப் பற்றுவிட்டான்	82
உலகத்தார் பசித்தார்	45	ஊரிற் தீர்தான்	61, 186
உலகம்	213	ஊரிற் தீர்தான் — ஊர்க்குத	
உலகம் பசித்தது	44	தீர்தான்	83

ஊருளிருந்தான்	65	எல்லாரும் வாரார், வருவர்	172
ஊரெனப்படுவது உறையூர்	162	எவன் அது	136
ஊரென்று சொல்லப்படுவது		எவன் அவை	136
உறையூர்	162	என்னினது சாந்து	63, 64, 71
ஊரை யாகும்	55	என்னொடு விராஅய அரிசி	56
ஊரை யிழக்கும்	54	எறும புழுட்டைகொண்டு	
ஊரை யின்புடையான்	55	தெற்றியேறின மழை	
ஊரைக காக்கும்	54	பெயரது, மழை பெய்யும்	153
ஊரைச் செறும்	54	எனக்குத் தருங்காணம்	23
ஊரைப் புகழும்	54	எனக்கு வருங்காணம்	23
ஊரைப் பெறும்	54	என அனைனை வருதாள்,	
ஊர்க்கண்ணிருந்தான்	65	போயினாள்	22
ஊர்க்காலிருந்தான்	65	என நாதல் பொலிவாயிற்று	43
ஊர்ப்புடையிருந்தான்	66	என்பதென்பது	170
ஊர்ப்புறத்திருந்தான்	65	என்பாளை வந்தது, போயிற்று	22
		என யானை வந்தது	43
எட்டுப்பை	63	எப்பின் சென்றான்	65
எட்சாந்து	71	எழாட்டையான்	134
எட்டி	110	எறு	86
எந்தை வருக எம்பெருமான		எனம்	177
வருக மைந்தன் வருக	32	எனது	110
எமா	103, 220	எனது கல்லித்தன்	31
எமன்	103, 220	ஒக்குமொக்கும்	220
எமன்	103, 220	ஒடுவங்காடு	36
எம்மா	103	ஒருத்தியல்லன் ஒருவன்	20
எம்மாள்	103	ஒருவர்	110
எம்மான்	99, 103	ஒருவர் அவர்	121
எயிலை யிழைக்கும்	54	ஒருவர் வந்தார்	105, 120, 121
எயின நாடு	36	ஒருவனல்லன் ஒருத்தி	20
எருது வந்தது அதற்குப் புல		ஒருவன்கொல்லோ ஒருத்தி	
லுக் கொடுக்க	29	கொல்லோ தோன்றினின்றார்	19
எருப்பெயது இளங்களைக் கட்டு		ஒல்லென ஒலித்தது	161
நீரகால் யாததமையாற		ஒல்லெனவொலித்தது	244
பைங்குழம் நல்ல	19	ஒன்று	88, 112
எல்லாங் கொண்டாம்,		ஒன்றுகொல்லோ பலகொல்-	
கொண்டார்	172	லோ செய்யுக்க பெற்றம்	20
எல்லாம் வந்தன	119		
எல்லாம் வந்தார்	119	ஒஒ பெரியன்	161, 163
எல்லாம் வந்தீர்	119	ஒ கொண்டார்	158
எல்லாம் வந்தோம்	119	ஒருகல்	211

ஐதந்தார்	158	கரியன்	7, 134
ஐனம்	177	கரியன்	6, 124, 134
ஒள்	171	கரியான்	109
ஒளஉ	171	கரியான் — கரியாய்	95
ஒள, ஒள	170	கரியான் — கரியாய்	99
		கருங்குதிரை	224, 225
கடந்தான் நிலத்தை	77	கருப்பு வேலி	221
கடந்தான் நிலம்	78	கரும்பிற்கு வேலி	58
கடமுடையார் வளைப்பா	14	கருவூரின் கிழக்கு	62
கடல்	112	கருவூரின் கிழக்கு — கரு-	
கடலோடு கடொட்டாது —		வூர்க்குக் கிழக்கு	82
கடலைக் கடொட்டாது	77	கருவூர்க்கு வழி எது	13
கடவுட் பரவினா	201	கலத்தது	180
கடிசுத்திரத்திற்குப் பொன	58	கருது	112
கடிது வந்தார	222	கள்ளரின் அஞ்சும்	60
கடியான்	99	கள்ளரை யஞ்சும்	55
கடு	86	கள்ளா கள்ளா	221
கடுததின்ருன	85	கறுகறுத்தது	35
கடுவும் கையிழி யெண்ணெ-		கறுத்து வந்தார	199
யும் பெற்றமையான மயிர		கன்னி ஞாழல்	22
நல்ல ஆயின	18	கன்னி யெயில்	22
கணி — கணியே	92		
கணியார் — கணியீரே	97	காககையிற் கரிது களம்	
கண்கழிஇ வருதும்	16	பழம்	59, 60
கண்குறியரர் யிருந்தார்	16	காட்டது யானை — காட்டுள்	
கண் சிவந்தன	199	யானை	75
கண்டிரோ, கண்டிரோ	234	காட்டுச சாரோடும்	65
கண்ணாற் கொத்தை	57	காணத்தாற் கொண்ட அரிசி	56
கண்ணைக் குத்தினார் — கண்-		காது நல்லன்	47
னுட் குத்தினார்	69	காரம்	177
கண் நல்லன்	47	காரைக்காடு	36
கபில பரணர்	231	காலன் கொண்டான்	45
கபிலம்	86	காலான் முடவன்	57
கபிலரது பாட்டு	64	காலேக வண்ணம்	257
கமுகந்தோட்டம்	36	காவிதி	110
கரம்	177	காளை	123
கரிய	9, 112, 137	கான்	177
கரியது	8, 112, 137	கான் முட்குத்திற்று	14
தரியர்	8, 134	கான்மே னீர்பெய்தும்	245

கிட	139	குற்றினை நாடு	36
கிளியை யோப்பும்	54	குன்றக் கூகை	221
கிள்ளை	212	குன்றத்துக்கண் இருந்தான்	78
குங்குமம்	213	கூததா — கூததீ	97
குடங்கொண்டான் வீழ்ந்தான்	46	கூந்தல் — கூந்தால்	101
குடிமை நல்லன	45	கூயிற்று	8, 136
குண்டுகட்டு	8	கூழுக்குக குற்றேவல் செய்யும்	58
குதிரை	112	கூழுண்டான சோறு முண்-	
குதிரைகள்	112	பான	243
குதிரைத்தோ	67	கூழுண்டான் சோறும்	
குதிரை வந்தது — குதிரை		உண்ணாநின்றான்	243
வந்தன	113	கூழுண்ணாநின்றான் சோறும்	
குத்து	86	உண்பன	242
குரிசில் — குரிசீல்	99	கூழி	211
குரிசில் வந்தது	43	கூற்றப் பெருந் சேந்தன	257
குருடு வந்தது	43	கெழீஇயிலி வந்தது	43
குழல் கேட்டான	88	கைக்கியாப்புடையது கடகம்	58
குழலி	115	கையிட்டதிருந்தான்	66
குழலி யழுதது	43	கையிறுபு வீழ்ந்தது	143
குழிப்பாடி	85	கையிறுபு வீழ்ந்தான்	143
குழைகொண்டு கோழி		கையிறா வீழ்ந்தது	143
யெறியும் வாழ்க்கையா	256	கையிறா வீழ்ந்தான்	143
குழைத்தது	180	கையிறு வீழ்ந்தது	143
குழையை உடையன	54	கையிறு வீழ்ந்தான்	143
குளம நீர் புகுந்து சிறையும்	11	கைவலத்துள்ளது கொடுக்கும்	66
குளமபின்று	8, 136	கொடியாடித் தோன்றும்	150
குறுங்கோட்டது	137	கொடியாடிற்று	84
குறுங்கோட்டன	137	கொடுத்தான் சாததற்கு	77
குறுங்கோல	224	கொடும்புற மருதி	115
குறுந்தாட்டு	8, 136	கொடும்புற மருதி வந்தது	118
குற்றிகொல்லோ	165	கொடும்புற மருதி வந்தான்	118
குற்றி கொல்லோ? மகன்		கொடும்புற மருதி வந்தான்	118
கொல்லோ?	20	கொண்டேரோ, கொண்டேரோ	234
குற்றி கொல்லோ மகன்		கொப்பூழ் நல்லன்	47
கொல்லோ தோன்று-		கொல்யானை	51, 223, 225
கின்ற உரு	19	கொல்லன்	109
குற்றியல்லன் மகன்	20		
குற்றியன்று மகன்	20		

கொளலோ கொண்டான்	106, 241	சங்கிராமத்தார்	110
கொள்ளெனக் கொண்-		சத்தி	261
டான்	161, 243	சம்பு	251, 261
கொள்ளென்று கொண்டான்	162	சளளை	251, 261
கொற்றனிற் சாததன் நல்-		சாத்தற்கு	52
லன், சாததனிற் கொற்றன்		சாத்தற்குக் கொடுக்கும்	78
நல்லன்	15	சாததற்குச் சோறு	57
கொற்றன்	9, 114	சாததற்குப் படுபொருள்	
கொற்றன் நல்லனோ சாத-		கொற்றன்	58
தன் நல்லனோ	15	சாததற்கு மருளுடம்பட்டார்	
கொற்றன் மயிரிற் சாததன்		சானனோ	58
மயிர நல்ல, சாததன் மயி-		சாததனை	78
ரிற் கொற்றன் மயிரால்	14	சாத்தனதனோடு	78
கொற்றன் மயிர நல்லவோ		சாததனை நியற்கை	63
சாததன் மயிர நல்லவோ	14	சாததனது	52
கொற்றன் வந்தான் அவந்-		சாததனது ஆடை	78
குச சோறு கொடுக்க	29	சாததனது கலம்	64
கொற்றன் வருதற்கு உரியன	160	சாததனது கிழமை	63
கொன்னே போயினோ	159	சாததனது செயற்கை	63
கொன்னே வருதது	159	சாததனது சொல்	65
கோ — கோவே	91	சாததனதுடைமை	63
கோடில	137	சாததனது நிலை	64
கோடின்று	8, 137	சாததனது முதல்	64
கோடுடைதது	137	சாததனது வாழ்ச்சி	64
கோடுடைய	134	சாததனது வான்	64
கோட்டது நுனியைக்		சாததனின்	52
குறைத்தான் — கோட்டை		சாததனின் ரெடியன் — சாத-	
நுனிக்கட் குறைத்தான் —		தற்கு ரெடியன்	82
கோட்டை நுனியைக்		சாததனின் வலியன்	78
குறைத்தான்	70	சாததனும் வந்தான்	159, 242
கோட்டுறு	71	சாததனும் வந்தான் கொந்-	
கோதை வருதது	118	றனும் வருவாரியன்	172
கோதை வந்தான்	118	சாததனும் வந்தான் கொந்-	
கோதை வந்தான்	118	றனும் வரும்	172
கோமான்	99	சாததனெனா, கொற்ற-	
கோயிற்கடைச சென்றான்	66	னெனா, பூதனெனா, அம்	
கோல் தா	40	முவரும் வந்தார்	174
கோழி கூவிப் புலர்ந்தது	254		

சாத்தனே, கொற்றனே, பூதனே என மூவரும் வந்தாரா	175	சானுரா — சான்றீரே	97
சாத்தனே	52	சான்றோரிடை யிருந்தான்	66
சாத்தனெடு	52	சான்றோருழைச் செனருன்	65
சாததனெடு வந்தான்	78	சில	112
சாததனெடு வந்தான் கொற்றன்	56	சிலலவை	112
சாத்தன்	53, 106, 114	சிவாகு ரோகிணா	199
சாததன் அவன்	29	சிறுஅா	97
சாததன் என்று, கொற்றன் என்று, பூதன் என்று என மூவரும் வந்தாரா	174	சீததலைச சாத்தன்	115
சாத்தன் ஒதல் வேணமெ	152	சுகொடு	249
சாததனகண்	52	சுண்ணத்தான்	110
சாத்தன் கையெழுதுமாறு வலலன், அதனால் தன் ஆசிரியன் உவககும், தந்- தை உவககும்	30	சுருசுருத்தது	35
சாததன், கொற்றன், பூதன் என மூவரும் வந்தாரா	174	சுறுசுறுத்தது	35
சாத்தன் — சாததா	101	சூதினைக் கன்றினான் — சூதினகட கன்றினான்	69
சாத்தன் யாழ் எழுதும்	114	சூதினைக் கன்றும்	55
சாத்தன் வந்தது	117	செங்கால நாரை	21
சாததன் வந்தான் 3, 104, 117		செவகாளுராய	90, 232
சாததன் வந்தான், கொற்- றன் வந்தான்; வேடன வந்தான்; அம மூவரும் வந்தாரா, அம மூவரும் வந்தமையாற் கலியாணம் பொலிந்தது	176	செய்ய	249
சாத்தன் வந்தான் — சாத்தன் வந்தது	113	செய்ய	9
சாததா	102, 103	செய்யது	8
சாத்தா உண்ணையோ	13	செய்யா	8
சாததா, உழைப்புககுச் செல்- லாயோ	14	செய்யன்	7
சாததி — சாத்தீ	101	செய்யன்	6
சாத்தி சாந்து அரைக்கும்	114	செய்யா — செயயீரே	97
சாத்தி வந்தது	117	செய்யான	109
சாத்தி வந்தான்	117	செய்யான் — செய்யாய்	95
சாம்	11	செய்யை நோக்கும்	55
		செல்ல மன்றார் நெடுந்தகை	166
		செலவ	112
		செவியில	137
		செவியிலி வந்தது	118
		செவியிலி வந்தாள்	118
		செவியிலி வந்தான்	118
		செவியின்று	137
		செவியுடைத்து	137
		செவியுடைய	137
		செவவாய் எழுந்தது	44

சென்றதே சென்றதே	234	தமிழாடு	12
சேரமான்	95, 109	தமிழ் நாட்டு மூவரும் வந்தாரா	160
சேர்ப்பன்	109	தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும்	
சேர்ப்பன் — சோப்ப	94	வந்தார்	26
சேறு	128	தம்மார்	103
சேறும்	127	தமமாள்	103
சொல் நன்று	44	தம்மான்	103
சோணாடு	16	தமமுன் — தம்முனே	94
சோழாணாடு	16	தலை நோகின்றது	14
சோழன் — சோபுா	94	தள்ளை	212
சோழன் நலங்கிள்ளி	31	தாம் வந்தன	114
சோழியன்	109	தாம் வந்தாரா	22, 119
சோறு	211	தாயர்	109
சோறு அட்டது	154	தாயிற்று	8, 136
சோறுண்பான் கூழுமுண்டான்	243	தாயை ஒக்கும்	54
சோறு தா	247	தாயைக் கொன்றான் நிரயம்	
சூமலி	212	புகும	151
சூணை யறுக்கும்	55	தாயை யுவக்கும்	54
சூயிறு எழுந்தது	44	தாய்	115, 220
சூயிறு பட்டு வந்தான் —		தாய்க்குக் காதலன்	58
சூயிறு பட வந்தான்	254	தாய் மூவா	221
சூய்	220	தாய வந்தது	117
சூண்டு	251	தாய் வந்தான்	117
தச்சன்	109	தான் வந்தது	119
தட்டுப்புடைக்கண் வந்தான்	65	தான் வந்தான்	119
தண்ணீர்	224	தான் வந்தான்	114
தந்தை	115	திருகள் எழுந்தது	44
தந்தை — தந்தாய்	101	திரிதாடி	228
தந்தைதலைச சென்றான்	66	திருமுதம்	127
தந்தையர்	109	திருவனாள் வந்தான்	6
தந்தை வந்தது	117	தினையிற் கிளியைக் கடியும்	77
தந்தை வந்தான்	117	தின்	139
தமர்	103, 220	தின்குவ	9, 135
தமன்	103, 220	தின்ப	8, 130
தமன்	103, 220	தின்பல்	128
		தின்பன்	128
		தின்பின்	140
		தின்றல்	53

தின்றி	139	நமா	103, 220
தின்னா	9, 135	நமன்	103, 220
திங்கரும்பு	224	நமன்	103, 220
தித தித தி	233	நம எருததைதனுள் யாது	
தித்தி	221	கெட்டது	25
தியர்	134	நம்பி	107, 108, 207
தியன்	134	நம்பி — நம்பி	91
தியன	134	நம்பி தூறு எருமையுடையன்	37
		நம்பி வந்தான் ஆவற்குச்	
துஞ்சினா	16	சோறிடுக	29
துடிபோலும் நடு	15	நம்பி வாழி	93
துண்ணெனத துடித்தது	161	நம்பி கண் இரண்டும் சொந்தன	26
துண்ணென்று துடித்தது	162	நம்பிகுரு மகன்	73
துலாம	88	நம்பியாரா — நம்பியீரே	97
		நம்பி	102
துணிப்பதக்கு	226	நம்மரசன் ஆயிரம யானை	
துணைச் சாராதான்	68	யுடையன்	37
தெங்கினது காய் — தெங்கு	87	நம்மரா	103
தெங்கு	86, 112	நம்மான்	103
தெங்கு தின்றான்	85	நம்மான்	103
தெயய	177	நரகா வந்தாரா	6
தெற்கண் குமரி	66	நரகன் வந்தான்	6
தோமுன் சென்றான்	66	நரகி வந்தான்	6
தொடி	88	நரி — நரியே	101
தொடியரை	226	நரியன்று	137
தொல்காப்பியம்	86, 87	நல்லறியுடையன செவவி-	
தொழீஇ	92	யன் சான்றாரா மகன்	237
தோள் நல்லன்	47	நல்லா	134
தோன்றல் — தோன்றல்	99	நல்லன்	134
		நல்லன்	134
நகுபு வந்தான்	143	நல்லாடை	224
நங்கை	108	நறும் பூ	224
நங்கை — நங்காய்	91	நற்குணம்	213
நங்கை முலை இரண்டும் வீங்கின	26	நன்கட்டாய்	105
நங்கை வாழி	93	நன்காடு	16
நட	139	நன்றும் அன்று தீதும் அன்று	
நமருள் யாவர் போயினார்	25	இடை நிகர்த்தாயிற்று	160
		நன்றே நன்றே	171

நன்றோ அன்று தீதோ	14	நீ செல்	14
அன்று இடை நிகர்த்தா-		நீ செல்க	140
யிற்று	161	நீ செய்யம்மன	141
நன்னுதல்	224	நீ யில்லை	141
நாகர்பலி	76	நீ யுண்ணும் இல்லம்	147
நாடெனப்படுவது சோணுதி	162	நீயிா	98
நாட்டைச் சிதைக்கும்	55	நீயிா உண்ணும் இல்லம்	147
நாட்டைப் பழிக்கும்	54	நீயிர் வந்தீர்	120, 121
நாயன்று	137	நீயும் நினபடைக்கலமும் சாநீர்	33
நாயார் வந்தார்	166	நீயே கொண்டாய்	161, 241
நாயாற் கோட்பட்டான்	56	நீயேவு கொண்டாய்	163
நாயொடு நம்பிவந்தான்	71	நீரென, நிலனென, தீயென,	
நாய்	112	காலென	174
நாய் கொல்லோ — நரி		நீா கண்டக	251
கொல்லோ	165	நீா செல்க	140
நாய்க்கு நட்புடையன்	58	நீர் தண்ணிது	17
நாலாட்டையான்	134	நீலததையுடைய ஆடை —	
நாவினை வளைக்கும்	55	நீலம்	87
நாழி	88	நீலம்	16, 85, 87
		நீ வந்தாய	120, 121
		நீ வேறு	141
நிலங் கடந்தான்	78, 221		
நிலத்தர்	133	நுநநாடியாது	12, 24
நிலத்தன்	133	நுமர்	103, 220
நிலத்தன்	133	நுமன்	103, 220
நிலத்தினது கலம்	63	நுமன்	103, 220
நிலத்தைக் கடந்தான்	78	நுமமார	103
நிலம் வலிது	17	நுமமார்	103
நிலம் வல்லென்றது	232	நுமமான்	103
நிலனும் நீரும்	3		
நிலனும் நீரும் தீயும் வளியும்	160	நூலைக் கற்கும்	54
நிலனென வளியென	162	நூறு	88
நிலனென்ற, நீரென்ற, தீ			
யென்ற, வளியென்ற	174	நெடிதோ ? குறிதோ ?	13
நிலனென்று வளியென்று	162	நெடியனும் வலியனும்	160
நிலனே, நீரே, தீயே, வளியே,		நெடுங்கழுத்தல் வந்தது	118
ஆகாயமே	161	நெடுங்கழுத்தல் வந்தன	118
நினக்குத் தருங்காணம்	23	நெடுங்கழுத்தல் வந்தான்	118
நினக்கு வருங்காணம்	23	நெல்லுத் தொகுக்கும்	55

நெறியைச் செல்லும்	55	பாகன்	11
நெறியைச் சென்றான் —		பாம்பு பாம்பு	221
நெறிககட் சென்றான்	69	பாம்பு பாம்பு பாம்பு	233
நெறிவந்தது கிடந்தது	232	பாரப்பார	110
நெற்குப்பை	71	பார்ப்பார — பார்ப்பீர்	97
பகைவா எறிவா	14	பாரப்பார வந்தார்	166
பசித்தேன பதஞ்சோறு தா		பாரப்பனச சேரி	36
என நின்றான்	245	பாரப்பான் கண்ணன்	31
பசு	88	பால்	211
படை படை	221	பாவை	88
படையது குழாம	63	பாளிதம்	211
படையது குழுஉ	64	பிற	112
படையை வெகுளும்	54	பிறங்கல	211
பட்டி புத்திரா	110	பிறா	110
பண்டு காமின்	104	பிறை	110
‘பண்டு காமின் இனிக கயல		பிறன்	110
பிறழும் டயலாயிற்று’	158	பிறிது	112
பண்ணுகுத் தக்கது பாடல	58	புருஷம் கலன்	47
பதினேவா	226	புலி — புலியே	101
பதினென்று	226	புலிகொல யானை	73
பத்தானும் எட்டானும்	160	புலிகொலயானை ஒடுகின்றது	74
பத்து	88, 112	புலிகொலயானை கிடந்தது,	
பத்தும கொடான	172	தோன்றும்	74
பயறல்	137	புலிகொலயானைக்கோடு வந்தது	74
பயறுள்	137	புலிபாய்ந்தாகுப் பாய்ந்தான்	15
பயறுளவோ வணிகர்	27	புலிபோற்றிவா வாழியை	75
பயிர நல்ல ஆயின	18	புலியின அஞ்சும், புலியை	
பருதால்	224	அஞ்சும்	75
பருதால் பன்னிரு தொடி	13	புகழான்	251
பல	112	புழாஅன	95
பலா	112	பூநட்டுவாழும்	85
பல்ல	112	பூணை நோக்கினன்	72
பல்லவை	112	பூண்டு — பூண்டே	101
பவளக் கோட்டு நீல யானை		பூயிலான்	110
சாதவாகனன் கோயிலுள்-		பூயிலான் — பூயிலாய்	95
ளும் இலலை	27	பூவிற்குத் தக்கது வண்டு	58
பறி	16		

பெண்டாட்டி	107, 108	பொன்னன்ன	137
பெண்டிர் — பெண்டிரே	94, 98	பொன்னன்னன்	134
பெண்பால்	99	பொன்னன்னா	108
பெண்மகன்	106, 108, 109	பொன்னன்னாள்	108
பெண்மகன் வந்தாள்	122	பொன்னன்னாள்	108
பெண்மை யடங்கிற்று	43	பொன்போலும் மேனி	15
பெரியாள்	99	பொன்னை நிறுகும்	55
பெருங்காலர்	109	போ	139
பெருங்காலன்	114	போயிற்றே போயிற்றே	234
பெருங்கால் யானை வந்தது	118	மக	115
பெருங்கால் யானை வந்தன	118	மகடூஉ	107, 108
பெருங்கால் யானை வந்தாள	118	மகவினை	158
பெருங்கால் யானை வந்தான்	118	மகவு நலிந்தது	43
பெருங்கூத்தன்	17	மகன்	107, 108
பெருங்கொற்றன்	17, 46	மகள் — மகளே	100, 101
பெருஞ்சாத்தன	46	மகன்	108
பெருந்தலைச சாத்தன்	21	மகன் அல்லன் குற்றி	20
பெருந்தேவி பொறை யுயிர- தத கட்டிற்கண் நாலவா மக்கள் உளர்	37	மகன் — மகளே	96
பெருந்தோளர்	109	மகாஅர்	97
பெருவிறல் வந்தது	43	மககட்குப் பகை பாம்பு	58
பேடி வந்தது	43	மக்கள்	107, 108
பேடி வந்தாள்	6	மககள் — மக்காள்	99
பேடி வந்தான்	6	மங்கலம் என்பதோர் ஊரு- ண்டு போலும் மழநாட்டுள்	169
பேடியர் வந்தார்	6	மஞ்ஞை	212
பேய் தீர்த்தான்	186	மயிர நல்ல ஆயின	18
பேரூர் கிழான்	109	மரத்தைக் குறைக்கும்	55
பெருங்கூட நல்ல	19	மரத்தைக் குறைத்தான்	54
பொத்தகம் கொண்டு வா	164	மரத்தைக் குறையான்	80
பொறை யுயிர்த்தார்	16	மரம் — மரமே	101
பொற்றூலி	227	மருந்து ஈ	246
பொற்றொடி	86	மருந்து உண்டு நல்லனாயினான்	239
பொன்னன்ன	112	மருமகள் — மருமகளே	101
பொன்னன்னது	112, 137	மருமகன் — மருமகனே	96
பொன்னன்னர்	134	மருபுரின் மேற்கு	62
பொன்னன்னன்	134	மலை	112
		மலை நிற்கும்	150

மலையமான்	95, 109	முடத்தி வந்தாள்	117
மலைவந்து கிடத்தது	232	முடத்தி வந்தது	117
மழை பெய்தென விலக -		முடவன்	114
மார்ந்தது, மரங்குழைத்தது	144	முடவன் வந்தான்	117
மழை பெய்தென உளம்		முடவன் வந்தான்—முடவன்	
பெற்றது	144	வந்தது	113
மழை பெய்யப் பயிர எழுப் -		முடவன் வந்தது	117
தது	144	முத்தும் மணியும் பொன்னும்	15
மழைபோலும் வணக்க	15	முத்தொடு முடிநககோத்து	57
மற்று உண்பல	163	முப்பத்து மூவரும் வந்தார்	6
மற்றையது	112	முப்பத்து மூவர்	110
மரறையது கொண	164	முயற்சியாற் பிறத்தலான்	
மற்றையவை	112	சொல்லு நிலையாது	57
மற்றையார்	103, 110	முயற்சியிற் பிறத்தலின் ஒலி	
மற்றையான்	103, 110	நிலையாது	62
மற்றையான்	103, 110	முலை நல்லா	47
மற்றே மறு	163	முலை — முல்லைய	90
மனைவியைக் காத்தலுக்கும்	54	முறைக்குத்தகு குத்தினா	77
மன்	177	முனரில்	16
மாகாயத்தது	40	முககு கல்லன்	47
மா தரித்தது	40	மூவா	110
மா பூத்தது	40	மூவாட்டையான்	134
மா வீழ்ந்தது	40	மெல்லிலை	224
மாடத்தினக் கிருந்தான்	65	மேலைச்சேரிக் கோழி அலைத் -	
மாடத்தின்மே லிருந்தான்	65	தது	46
மாடத்துக்கண் இருந்தான்	65	யா	111
மாந்தா	108	யாட்டுளா னின் னுரை	
மாமரம்	224	தாரான்	249
மாரியுள் வந்தான்	65	யாது	25, 111
மாரியுள் வந்தான் — மாரிக்கு		யாபன்னிருவர் உளர்போலும்	
வந்தான்	82	மாணக்கா அகத்தியனார்க்கு	169
மாவும் மருதும் ஓங்கின	40	யாம உண்ணும் இல்லம்	147
மாவும் மரையும் புலம்படாந்தன	40	யாம பண்டு விளையாடுகா	155
மாள்	177	யாம் பண்டு விளையாடுவது	
முடக்கொற்றி வந்தாள்	117	இக்கா	154
முடக்கொற்றி வந்தது	117	யாய்	220
முடக்கொற்றன் வந்தது	117	யார் அவா	131
முடக்கொற்றன் வந்தான்	117		

யார் அவன்	131	யான் உண்ணும் இல்லம்	147
யார் அவன்	131	யான் செய்யுமன	141
யாவா	25, 98	யான் செல்க	140
யாவன்	25, 100	யான் வேறு	141
யாவன்	25	வடககண் வேங்கடம்	66
யாவை	25, 111	வடுகரசா ஆயிரவா மக்களை	
யாழுகு குழலும் பறையும்		யுடையா	37
இயம்பினா	35	வடுகரசாகருச சிறந்தார்	
யாழ் கேட்டான	88	சோழியவரசர்	58
யாறொழுகும்	150	வட்டப் பலகை	224
யானில்லை	141	வணிகா	110
யானும் என் எஃகமும் சாறும	33	வண்ணத்தான	110
யானைக கோடு	3, 221, 230	வண்ணை சாததன்	31
யானைக் கோடு உண்டு	51	வந்தான் சாத்தனெடு	77
யானைக் கோடு செல்க	51	வரலும் உரியன	241
யானைக கோடு பதது	51	வருது	128
யானைக கோடு யாது	51	வருதும்	127
யானைக கோடு யுழந்தது	51	வருவ	112
யானைக கோடு வெளிது	51	வரைவீழ்ருவி	221
யானையது கோடு	63, 64	வலியான சாததனின்	77
யானையது கோடு கூறிது —		வல்லா	134
யானைக்குக் கோடு கூறிது	82	வல்லன்	134
யானையது கோட்டைக		வல்லன்	134
குறைத்தான்	69	வணந்தான	83
யானையது கோட்டை நுனிக-			
கட் குறைத்தான்	77	வா	139
யானையும் தேரும் ஆளும்		வாசுதேவன் வந்தான	6
எறிந்தார்	175	வாணிகத்தானையினான்	56
யானையைக் கோட்டுக்கட்		வாணிகத்தான ஆயினான்	72
குறைத்தான்	70	வாணிகத்தின் ஆயினான்	72
யானையைக் கோட்டைக		வாம் புரவி	149
குறைத்தான்	70	வாயாற்றக்கது வாய்ச்சி	56
யானையை யூரும்	54	வாயாற்றக்கது வாய்ச்சி —	
யானை வந்தது	118	வாய்க்குத தக்கது வாய்ச்சி	82
யானை வந்தன	118	வாயிலான	110
யானை வந்தான்	118	வாயிலான் — வாயிலாய்	95
யானை வந்தான்	118	வாய்க்காலச சாரும்	55
யானையார் வந்தார்	166	வாய்பூசி வருதும்	245
யானோ கொண்டேன்	241, 160	வாளி	220

விடலை	123	வெள்ளென்று விளர்த்தது	162
விண்டு	211		
விண்ணென விசைத்தது	161, 244	வேங்கைப்பு	229, 230
விண்ணென்று விசைத்தது	162	வேட்டுவா	110
விரலை முடகமும்	55	வேந்து செங்காலன	45
விருந்து வந்தது	43	வேந்து நாழி	93
வில்லி	220	வேந்து — வேங்கை	91
		மேலால விரிந்தான	56
வெறபன்	109	மேலிடைப பிரிக்கும்	55
வெள்ளாடை	227, 229*	மேளாளர்	110
வெள்ளி எழுந்தது	44		
வெள்ளென விளாத்தது	162	மையித்தினை	153

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர்

முதலிதழ்

சொல்லதிகாரம் :

வரலாற்றுச் செய்யுள் மேற்கோள்

[*இக்குறி இடப்பெற்றவை இடம் விளங்காதவை; †இக்குறி இடப்பெற்றவை மேற்கோட் குத்திரங்கள்; முன்னா குறிக்காமல் விடப்பெற்ற இடங்களும், பின்னர் விளங்கிய இடங்களும் ஆங்காங்கே இருதலை நகவளவில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.]

(எண் பக்க எண்)

*‘அஃதே அஃதே’	233	*‘அவண்ணங்கு ... விளவு’	30
†‘அஃறிணை’ (சொல - 1)	5	‘அழங்கன் மூதார்’ (ஐங்கு - 372)	193
‘அகரமுதல்’ (குறள - 1)	224	*‘அற்ற கூந்தல்’	228
‘அங்கலும்...சோழர்’ (அகம-96)	258	*‘அறிவு துவவுறுத்தார்’	198
*‘அடகுபுலால் ... யவன்’	172	‘அரு அ யாண ... நன்னூ’	200
‘அட்டி லோலை ... நின்மே’	250	†‘அளபெடை மிகுஉம்’	102
*‘அணிகலம் போற்ப’	190	†‘அன் ஆன் அம் ஆம்’	157
‘அண்டர் ... வன்’ (குறுந-117)	185		
†‘அதனோடியைந்த’	71	*‘ஆங்கக் ... போக்கியோள்’	168
*‘அதீர்கண் முரசம்’	185	†‘ஆசிரியர்க்க’	81
*‘அது பிறக்கு’	169	*‘ஆண்பயமுந் தூக்கினென்’	183
‘அதுச்சோல் ... யானும்’	132	‘ஆரியர் துவன்றிய ... யிமயம்’	189
*‘அதுமற் கொண்கண் றேரே’	177	*‘ஆறுபடர்ந்தார்’	191
‘அதுமன்’	156, 157		
‘அந்தில் கச்சினன் கழலினன்’	165	*‘இசைந்தோழரும்’	183
‘அம்ப...மோழ்மே’ (குறுந-51)	149	†‘இடைச் சோற் ... மென்ப’	180
‘அம்ம வாழ் தோழ்’	168	*‘இயமர மியம்பும்’	196
‘அரிமயிர்த் திரண்முன்கை’	195	†‘இயற் பெயர்க் ... கிளவியும்’	257
*‘அரும்பிணை...வேட்டஞான்று’	190	†‘இயற்கையி ... முறைமையின்’	73
‘அலமரலாயம்’	184	*‘இயைந் தோழரும்’	183
†‘அவற்றாள் பன்மை...கிளவி’	127	*‘இரண்டனுட் ... காட்டேவல்’	260

‘இரவரன் மாவையன்’	184	*‘ஏஎஎஎ ... மொழிந்தனள்’	220
†‘இருதிணை மருங்கி ... லறிய’	7, 26	*‘ஏஎவம்பல் . யாமே’	166
†*‘இருமை ... செய்யும்’	203	*‘ஏகலடுக்கம்’	182
‘இலம்படு புலவர்’	196	*‘ஏரி னுழாஅ துன்றிக்கால்’	254
*‘இளம்பாண்டில் ... மதவினன்’	200	*‘ஏவலிவனாயர் ... கரிக்கும்’	259
†‘இனச்சுட் ... கோடை’	46, 215	*‘ஏறு சிலைக்கும்’ (முரு - 815)	195
†‘இன்னேவற்றே’	157	*‘ஏற்றத்திருந்தார்’	190
†‘ஈறு பெயர்க்காகும்’	66	†‘ஏண யெச்சம் ... யானும்’	239
		*‘ஏனோரோ . அரிது’	164
*‘உடலுமுடைந் ... செத்து’	216	†‘ஐ. ஒடு, கு, . அது, கண், விளி’	157
*‘உடையதிழ் ... யிருந்தார்’	196	*‘ஐதே காமம் யானே’	203
‘உண்டருந்து’ (அகம - 3)	215	*‘ஒண்ணீவி நாராய்’	102
*‘உதுகா’	169	†‘ஒருபொருள் ... கிளவி’	257
*‘உப்பின்று ... யோனே’	148	†‘ஒருமை சுட்டிய . . கிளவி’	259
†‘உயர்திணைப் ... டேபை’	176	*‘ஒருவரோருவரைச் . லாற்றின்’	121
*‘உருகெழு தோற்றம்’	207	*‘ஒருவி ரோருவி ... கழியின்’	258
*‘உருயில் சுற்றம்’	197	*‘ஒலலென்று ஒலிக்கும்’	162
‘உருவக் குதிரை’	181	*‘ஒழுத கோடி’	180
‘உவக்குந் ... ளாயினும்’	182	†‘ஒன்றறி சொல்லே...சொல்’	226
*‘உவாப்பதினன்து’	225		
*‘உறந்தவிஞ்சியுயர்நிலம்மாடம்’	192	*‘ஒயகவல யோருத்தல்’	188
‘உறுகா லொற்ற வொல்கி’	181	‘ஒாகமா தோழியவர்...குரலே’	177
‘உறுகால்’	104, 179	‘கடல்போற . தோரே’	161, 173
†‘உறு தவ நனி’	180, 205	‘கடிகா’	202
		*‘கடித்தளிர்’	202
*‘ஊரை யொற்கந் தீர்க்கும்’	196	*‘கடியிளகுதின்ற கல்லாமந்தி’	202
*‘ஊர்கடிந்தார்’	201	‘கடியுடை வியனகர்’	204
*‘ஊர்கம்பல யுடைத்து’	193	†‘கடியென் கிளவி’	105, 180
*‘ஊர்சும்மையுடைத்து’	193	‘கடுங்கண் யாண’ (அகம - 68)	202
‘ஊன்றுவை ... வருந்தும்’	35	‘கடுஞ்சுடருவன்’	202
†‘எஞ்சிய கிளவி ... முரிய’	236	*‘கடுத்தனளல்லளோவன்னை’	202
†‘எடுத்த ... முரித்தே’	47	‘கடும் பகல்’	202
‘எய்யாமையலை’	191	‘கடும் புனல்’	202, 207
†‘எல்லாச் ... குறித்தனவே’	230	*‘கடுவன் முதுமகன் ... துமரி’	122
‘எல்வனா’	165	*‘கண்கதழ் வெழுதினர்’	204
†‘எழுத்து’	88	‘கண்டிடு மல்லமோ கோணக’	167
*‘எற்றேன்னுடம்பினெழினலம்’	164	‘கண்டிதும்’	157
*‘எற்றேற்ற ... மில்லாதேன்’	164	‘கண்டை கண்டை’	234
†‘எனவேனெச்சம் ... முடிமே’	244	†‘கண்ணிமை...மாத்திரை’	176

‘கண்ணும் ... யானே’	168	*‘கூழமர்ந் துண்டாள்’	201
‘கண்ணே ... வாளிழந்தனவே’	198	*‘கூழ்கண்டு வயாலினர்’	198
‘கமஞ்சுன் மாமழை’	195	*‘கூரியதோர் வாண்மன்’	158, 240
‘கயந்தலை மடப்பிடி’	187	*‘கேடவரலாயம்’	186
‘கயலறலேதிரக் ... சாஅய்’	189	*‘கேட்டை கேட்டை’	234
‘கயவெள்ளருவி’	186	*‘கேண்யியா’ (புறம-148)	157, 167
‘கருங்கட்டாக்கல’	192	*‘கேழ்கிள ரகலத்து’	182
‘கருங்கால் வெண்குருகு’ (புற-4)	102	*‘கேழற்பன்றி’ (புறம - 152)	224
‘கருவிவானம் கதழறைசிதறி’	194	‘கைதொழுஉப் பழச்சி’	201
*‘கலங் ... குடென்கோ’	177	*‘கையு மெய்யு .. திருந்தார்’	189
‘கலம்பெறு ... றலைவ’	258	*‘கொடிதவளை ... மேனி’	217
‘கலி கெழு மூதூர்’	193	*‘கொடியுலவணத்தவரோ’	169
*‘கலையினிரலை சிலைப்ப’	195	*‘கொடும்பூண் ... மார்பு’	195
‘கழமிய ஞாட்பு’	194	*‘கொய்தளிர் த் ... சாரநட’	257
*‘களிறுங் ... தோன்றும்’	217	‘கொள்ளா .. கவரும்’	196
†‘கறுப்புஞ் சிவப்பும்’	179	‘கொன்முனை ... நாளே’	159
*‘கறையணி மிடற்றினை’	259	*‘கொன்வரல்..கொண்டேனோ’	159
*‘கற்சுவைக் குவளையிதழ்’	230	‘கொன்னார் ... தஞ்சலமே’	159
*‘காட்டுச்சாரோடும்...முயால்’	102	‘கொன்னார்’	157
*‘காத்தை காத்தை’	234	†‘கொன்னை’	158
‘காப்பும் பூண்டிசிற...போகல’	167	‘கோடு பல ... கோளியாலம்’	189
‘காமஞ் ... மொழிமோ’	167	*‘கோடுமுற்றி ... விறந்தே’	193
*‘கார்மன்ற . தோன்றிய’	164	†‘சகரக்கிளவி’ (எழுத் - 62)	224
†‘காலமுலகம்’	45, 47	*‘சாரனாட ... யானஞ்சுவலே’	218
*‘காவலோனக களிறஞ்சும்மே’	81	*‘சாரனாடவேன் . கலுழ்மே’	149
‘கிழவோடேத்து’	66	‘சாரனாடன் சாயன் மார்பு’	187
‘கிளையரிநாணற் ... துவர்வாய்’	80	†‘சிறப்பி னாகிய ... கிளவிக்கு’	257
†‘கு ஐ ஆன் என் ... சிவனும்’	52	‘சிறியகட்பெறினே...மன்னே’	158
†‘குடிமை யாண்மை’	45	‘சிறுபைந்தாலிச் ... பேபடை’	21
*‘குருத்துளி பொழிந்தது’	181	‘சிறுமை யுறுப செய்பறியலர்’	191
*‘குழக்கன்று கடிதியாத்தாள்’	184	†‘சினைநிலைக் . கண்ணும்’	69
†‘குழவியுமகவு ... கண்ணே’	115	*‘சுரையாழ வம்மி ... சுனை’	217
‘குறவரும் மருளுங் . படினே’	160	*‘செஞ்செவி வெள்ளோக்கலர்’	256
‘குறிப்பே ஓசையே’	244	†‘செப்பும் வினாவும்’	27
*‘குறுத்தாட் கோழி’	214	†‘செய்தேனெச்சம்’	105
†‘குறைக்கும்வழிக் குறைத்தல்’	3		
*‘குறையறப் ... முல்லாய்’	90		
*‘குன்றத்து மேல...வேரிமலர்’	219		

*சேலவழங்கினார்	193	†தோன்றென் .. வாகும்	208
சேல்மன்னார் நேந்தகை	166	†தோற்ற ... மொழிப்	174
*செழஞ் செந்நெல்	194	‘நகஉப் பெயர்ந்தோள்’	182
*செழந்தடி . செந்நாயேறறை	194	‘நயந்து . நன்மொழி நம்பி’	188
*சேன்மதி பெரும	167	‘நளிமலை நாடன்	186
*சேன்ரு ரன்பில தோழி	252	*‘நளியினர்’	187
சேன்றிபெரும . யாரோ	177, 250	‘நனந்தலை யுலகு’	200
சேன்றோடில்லா	132	‘நனவுபுது . நாடன்’(அகம-82)	200
†தோச்சோல்லின்...டன்றே	210	‘நனிசேய்த் மூதார்’ (மலை-187)	181
*சோந்துசெறி குறங்கு	197	‘நன்று மரிது ... பெரும’	192
சேற்று...முண்ணிய’ (அகம-11)	203	*நாடுகாண மென்மேலுமகின்	182
‘தகர ஞாழல்’	227	*நாமுசாக னொள்ளாமோ	198
†தகுதியும் ...வொழுகும்’ 245, 249		‘நாம்வருந் தேர்ந்து’ (அகம-18)	197
தசநான் ... நொன்றுள்	214	‘நிதியந்துஞ்சும்’	214
‘தச்சன் செய்த சிறுமாவையம்’	56	†‘நிரன்னை ... மொழிமாறறு’	215
†தஞ்சக கிளவ்	105	†‘நிலனும் ... வினையும்’	240
*‘தடந்தோள்’	186	*‘நிலனும் வேளியும் நல்ல’	173
‘தடமருப பெருமை’	187	†‘நிலனே நீரே . பூதம்’	176
*‘தண்ணிறை யூரயாங் கண்டிக’	167	‘நில்லாது . மோடு’ (அகம-110)	259
*‘தண்டை’	214	‘நிழத்த யாவன படர்’	189
‘தண்ணைதுறைவன்’	215	†‘நிறத்துரு வுரைத்தற்கு முரிய’	180
‘தண்பெரும் ஞெயிரிய’	196	†‘நிறை மொழி ... மென்ப’	249
†‘தததம் மரபின்’	118	*‘நின்றை நின்றை’	234
†‘தம்மீறு...யலும்’ (சொல்ல-216)	207	†‘நீ யென் கிளவ்’	105
‘தவச்சேய் நாட்டா ரரியினும்’	151	‘நீர்க்கோழி கூப்பெயர்க் குந்து’	175
‘தாலின்னப்போன்’	192	‘நீர்தேவு தோழவர்’	192
*‘திரிதிரி .. சுவாகா’	249	*‘நீர்போ நெரிகை புகன்’	169
‘திவனத்தா .. ஞான்றே’	260	*‘நீலுண்டு கிலிகை கடுப்ப’	252
*‘துடி நடு’	222	*‘நீ வேம்மையன்’	189
†‘துவைத்தலும் சிதைத்தலும்’	179	*‘நுணங்கு மருங்குல்’	199
‘துவன்போறை மான’ (மலை-55)	185	*‘நுழை மருங்குல்’	199
‘துண்டில் ... வாரா’	24	*‘நெடுவேண்மதி’	102
‘தேருமரலுள்ளம்’ (புறம - 6)	184	*‘நொசி மருங்குல்’	199
*‘தேவவர் தேயத்து’	192	†‘நோக்கலின்’	72
‘தேவரே ... கைக்கும்’	160	*‘பசப்பித்துச் சென்றார்’	183

*'மடர்மலி வேற்பர்'	191	'மணற்கீன்ற'	80
*'பண்ணத்துப் போய் வீழ்ந்தது'	191	'மண்டில மழங்க ... மொலிப்ப'	176
'பண்ணத்தோள்'	191	*'மதகளிறு'	200
†'பண்ணத் ... பொருளும்'	186	*'மரையிதழ் ... சீறடி'	252
†'பண்புகோள் பெயர்க்கோடை'	46	*'மலையோடு ... யாண'	57
†'பரவும் பழிச்சும் ... பொருள்'	206	*'மல்லன் மாமல'	182
'பருந்திடுங் ... நனந்தல'	198	'மழகளிறு'	184
'பல்தரைத் துன்பங்கள். பழம்'	166	'மழவ ரோட்டிய'	215
*'பல்லோர்தோ ... மெமக்கு'	42	*'மழை வண்கை'	222
*'பழதே வந்தார்'	187	*'மற்றோ மற்றோ'	220, 233
'பாசில'	215	'மன்ற மராஅத்த ... கடவுள்'	197
*'பாடுகோ ... பாடுகோ'	233	†'மன்ன'	158
'பாணன் ... குடியி லில்ல'	38	*'மாஅனின் ... கோண்டு'	100
*'பிரியேன் ... போதேய்'	169	'மாக்கடனிவங் ... மாதோ'	17
*'புகழ்ந்திடு ... பெரிதே'	167	*'மாதர் சுரும்பிசைத்தது'	188
'புண்ணுமிழ்..பாய்ந்து' (சூஅ-172)	196	'மாதர் ... நோக்கே' (அசம்-130)	200
*'புரைப்பட்ட'	204	*'மாயக கடவுட் ... வலனே'	166
'புரைய மன்ற ... கேணமை'	181	†'முதலோடு ... ளாரே'	21
'புலம்புலிட் அருந்தார்'	189	†'முதனில ... முடியின்'	239, 254
*'புலவரான'	81	*'முத்த முறுவல்'	222
*'புலிப்பாய்த்துள்'	222	*'முரசிரங்கு முற்றம்'	196
*'புலிவிற்கேண்டை'	225	*'முடிக்கறை பெய்தான்'	188
*'புள்ளினுன்'	51	*'மெல்லம் புலம்ப ... யாமே'	167
'புனறகு பசுங்காய் தின்ற'	24	'மோயின ளுயிர்த்த காவல'	254
'புனிற்றூப் ... கலங்கி'	199	'யாணது பசல'	201
*'பெருந்தோட் ... பேதை'	22	'யாரஃ தறிந்திசினோரே'	168
'பெற்றங் கறிகதில் ... லுரே'	159	*'யானெம்மூர் புதுவல்'	258
'பெறுகதில் லம்மயானே'	162	'வடவேங்...குமரி' (தொல்-பாயி.)	17
'பேணினே னல்லனோ மகிழ்ங்'	190	*'வடாதுவேங்கடம் ... குமரி'	135
'பேரிசை நவிர மேள யுறையும்'	188	*'வகரருவாளர் ... யோர்'	38
*'பையுணல்யாழ்'	191	'வந்தோய்மன்ற ... சேர்ப்ப'	133
*'பொரு கொடி'	186	'வம்பநாரை'	188
'மகவையிழந் தழங்கினார்'	193	'வம்பவகோ'	188
*'முணங்கமழ் ... செல்லல்'	182	*'வயக்கஞ்சால் சீர்த்தி'	184
		'வரிவள துவைப்ப'	195

*'வருகதில் கெடுக்கண்'	240	*'வீழியர்'	194
'வருகதில் ... சேரி சேர'	158, 159	'விளங்கு ... கொடும்பூண் ஆய்'	94
'வருந்திணை...நெஞ்சம்'(அகம்-19)	102	†'விளம்பிய நெறிய ... காவல்'	96
'வருமே, சேயிழை ... காணிய'	165	'விளிந்தன்று ... னெஞ்சம்'	169
'வறிது நெறியோரிடு' (மலை-202)	190	*'விறந்த காப்போடு'	192
'வாம்புரலி'	149	'வினவிநிற் றந்தோன்'	132
'வார்கயிற்றெழுகை'	186	†'விணக்கோருங்கியலும்'	30
'வார்க்நிலங்கு ... யானே'	158	†'வினையெனப் ... தோன்றும்'	236
*'வாளுடை யெழுந்த்தோள்'	203	*'வேண்கோற்றப் . தலைவன்'	248
*'வாள்வரி வேங்கை வயப்புலி'	197	*'வேண்கோட்டி . படியும்'	17
*'வாள்வாய் கடிது'	202	'வேயில் புறந்தருஉ . வியக்கம்'	182
'வானேக்கி வாழும்'	72, 73	*'வேரிநி .. வேருக்கண்டன்ன'	252
†'விதந்த ... சேபயும்'	46	*'வேள்ளேறக் காவிதி'	248
*'விதிர்ப்புற்றுக் ... ணிமையார்'	185	'வேறுத்தார்'	192
*'வியலிரு வானம்'	197	*'வேழக்கரும்பு'	224
†'விரிக்கும்வழி விரித்தல்'	3	*'வையிலை நெடுவேல்'	203
'வில்லோன் காலன தாமே'	122	*'வையைக் ... யொருங்கு'	256
*'வீழமுற்றிருந்தார்'	194		

வரலாற்றுச் செய்யுள் மேற்கோள்

முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	15	அஃறிணை யென்மனார் அவ ரல என்னாது, பிற	‘அ ஃ றி ணை யென்மனார் அவரல’ என்னாது, ‘பிற’
3	32	மன்னும்	மன்னும்
5	18	மேல் அஃறிணை	மேல், ‘அஃறிணை’
9	12	என்பது	என்பது,
13	23	அவ்வழி	அவ்வழிஇ
15	4	நல்லன்	நல்லன்’
15	9	முறையே	முறை
17	5	தெழுதரு	தெழிதரு,
20	13	உரிதது	உரிதது,
22	19	வேண்டாவாகல்	வேண்டாவாகலால்
24	16	‘புன்றரு	எனவும், ‘புன்றரு
27	16	யென்பது	என்பது
28	10	புறநடை	புறனடை
33	21	(சச)	(சச)
33	26		(சச)
34	15	கூற்றிறிலா	கூற்றிறிலர்,
35	18	பிரித்துச்சொல்	பிரித்துச்சொல்
44	11	முடியாத	முடியாத.
45	5	முன்னாததாம்	முன்னத்தான
48	11	இயைபு	இயைபு
54	22	உதாரணப்	உதாரணப்
63	14	அகலம்’	கலம்’
68	14	என்பது,	என்பது,
68	14	சார்பாவது	சார்பாவது,
69	7	கிழமையாம்	கிழமையவாம்
80	7	பொருட்டாகலின்,	பொருட்டாகலின்.
81	15	யாசிரியற்கு’	யாசிரியர்க்கு’
81	16	யற்க’	யாக்க’
83	8	நேன்றுதன்மேற	நேன்றுதன் மேற
87	4	நின்ற தாடை	நின்றது ஆடை
90	10	அவை	அவை,
90	25	செங்கான்	செங்கால்
91	25	எய்துவித்தல,	எய்துவித்தல
92	3	உயிர் திணைக்கண்	உயிர் திணைக்கண்
96	11	சொல்லாமையான்	செல்லாமையான்
104	17	புலவர்.	புலவர் என்றவாறு.
105	1	இயல்]	

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
110	15	மத்துணை	மத்துணை
112	5	என்பது	என்பன
114	7	ஆகிய	ஆகிய,
115	9	* மக,	மக,
118	8	யானை வந்து	யானை வந்தது
118	14	மொருவற்கு	மொருவாககு
121	17	லாற்றி'	லாற்றின்'
122	22	இருதிணைக்குமுரிய	இருதிணைக்குமுரிய,
131	21	குறிப்புச் சொல்	வினைக்குறிப்புச்சொல்
134	14	பிறவும்	'பிறவும்'
137	22	பயிறல்	பயறல்
137	24	பயிறுள	பயறுள
138	12	வாயென்கிளவி	வாயென்கிளவி
138	15	துதற்றே	துதலிற்றே
139	5	மொருவற்கு மொன்றும்	மொருவாககு மொன்றற்கு
139	23	பின்னென	பின்னென [ம்.
141	3	யவவையின்	யவவையின்
141	3	காலத்து	காலத்துச
141	18	உரிய	* உரிய,
142	5	வழியிடைத	வழியிடத
142	12	செய்யும	செய்யு
143	14	வினையெச்சமாயக	வினையெச்சமாயக
144	14	வந்தென	வந்தேன்
146	9	உண்ணும	உண்ணும
152	15	என்று மன்றாகற்பாலது	என்றுமன் ஆகற்பாலது
152	24	வினையினை	வினையினை
153	4	நோவுபடும்	நோவுபடும்
153	6	நோவுபடும்	நோவுபடும்
159	26	வராலறு	வராலறு
161	20	பெயரோ	பெயரோ
164	19	பின்னுங்	ஒன்றே பின்னுங்
165	8	'வருமே, சேயிழையந்திற	'வருமேசேயிழையந்திற,
168	19	போக்கியோள்'	போக்கியோள்'
175	12	கூப்பெயாக	கூஉப்பெயாக
177	21	மன், ஆர்,	மன், மார், ஆர்,
180	19	எனவும்	வும்
180	20	எனவும்	வும்
181	21	உருவக் குதிரை'	'உரு ரிரை'
185	10	கதழ்ந் துறைவன்'	கதழு
185	11	விரைந்து உறைவன்	விரைபு
191	10	உள்ளமலி	உள்ளம்மலி

பக்கம்	வரி	பிழை	த
195	16	மியம்மலு	மியம்பலு
195	25	‘சிலைக்கும்’	‘எறு சிலைக்கும்’
197	4	குறங்கு	குறங்கு
197	5	குறங்கு	குறங்கு
200	18	என்பதஉம்.	என்பதாம்.
207	13	கெழுஉ என்பம்து	கெழு என்பதஉம்
209	3	வடசொலென	வடசொலென்
220	17	இசை நிறை	இசை நிறை
221	6	யுவமத்	யுவமத்
223	4	சிறைப்புடைத்	சிறப்புடைத்
230	17	யாணைக்கோடு	யாணைக்கோடு,
231	5	ஒருவினை	ஒருமைவினை
233	14	நோக்கி	நோக்கி ;
233	16	இல்லையென்றே;	இல்லையன்றே ;
236	17	என்றார்	என்றான்
237	13	செவவியன்,	செவவியன்
238	3	யென்றார்	யென்றார்,
238	4	விளக்காக,	விளக்காக.
239	13	என்று மொழிந்தன	எனறும், ஒழிந்தன
239	16	முடியுமென்று	முடியுமென்றுங்
239	22	முதல் வினைமுதலானும்	வினைமுதலானும்
243	22	ஒழித்து	ஒழித்து
244	16	ஒதப்பட்ட என	ஒதப்பட்ட, ‘என’
244	25	மூன்றுமேல் வந்து	மூன்று மேல்வந்து
246	10	ஆப்பி’	‘ஆப்பி’
247	14	தன்னிடத்	றன்னிடத்
247	21	கூறினான்	கூறினான்மன் ;
247	22	உரித்தாகாது	உரித்தாகாது,
250	22	யாரோ	யாரோ
251	13	ஒண்டு	ஒண்டு
251	14	சம்பு சள்ளை	சம்பு, சள்ளை
253	20	தழீஇற்று.	தழீஇயிற்று
254	18	முடியும்’	முடிபின்’
256	5	வாழ்க்கையா’	வாழ்க்கையர்’
256	20	கிறைவன்	கிறைவன்
257	7	சாரநட்’	சாரநட்’
259	12	போற்றல் வேண்டிம்	‘போற்றல் வேண்டிம்’
259	22	ஆண்டு	ஆண்டு ஆண்
260	26	என்றார்	என்றார்

